

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

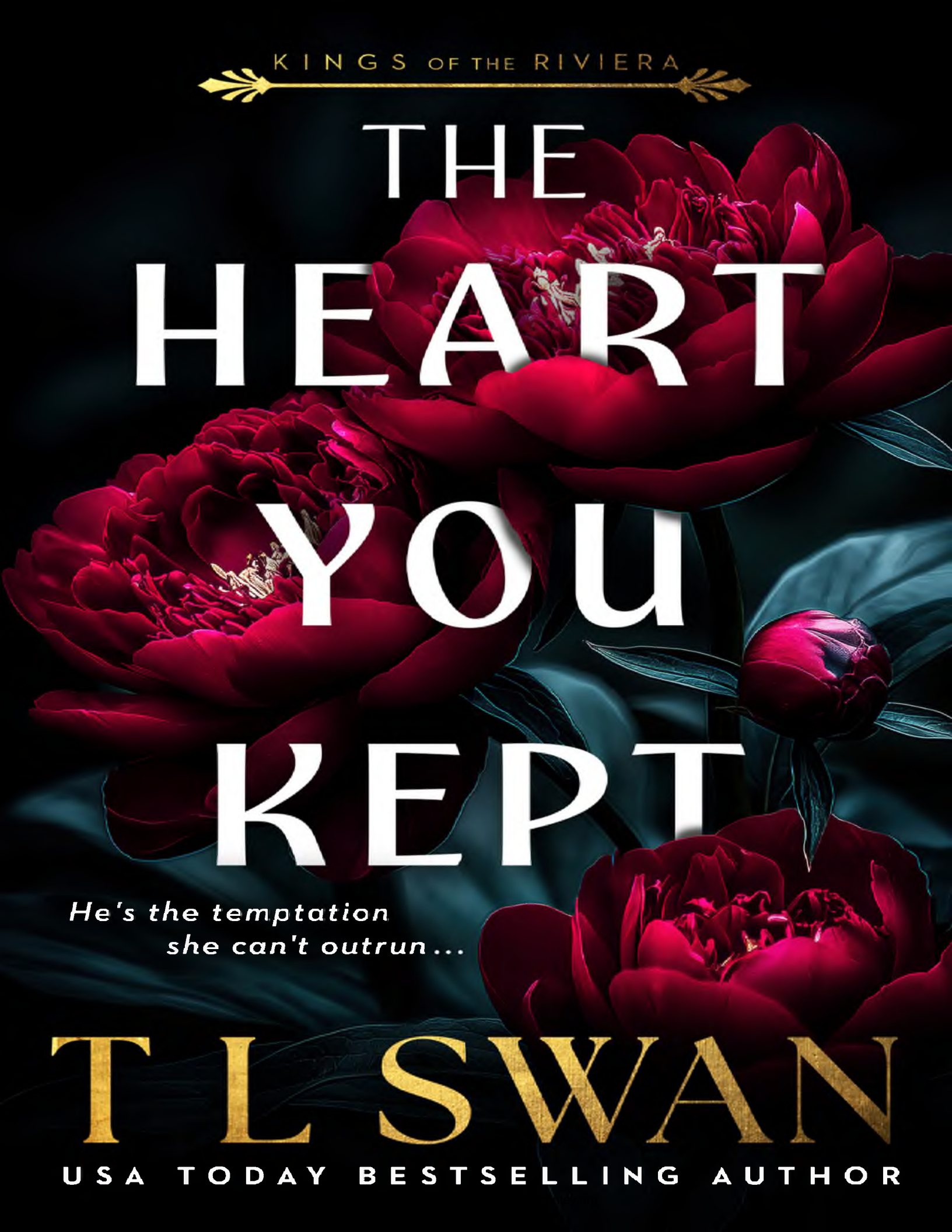
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KINGS OF THE RIVIERA

THE HEART YOU KEPT

*He's the temptation
she can't outrun...*

T L SWAN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

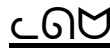
<https://t.me/cevirigilleryorum>

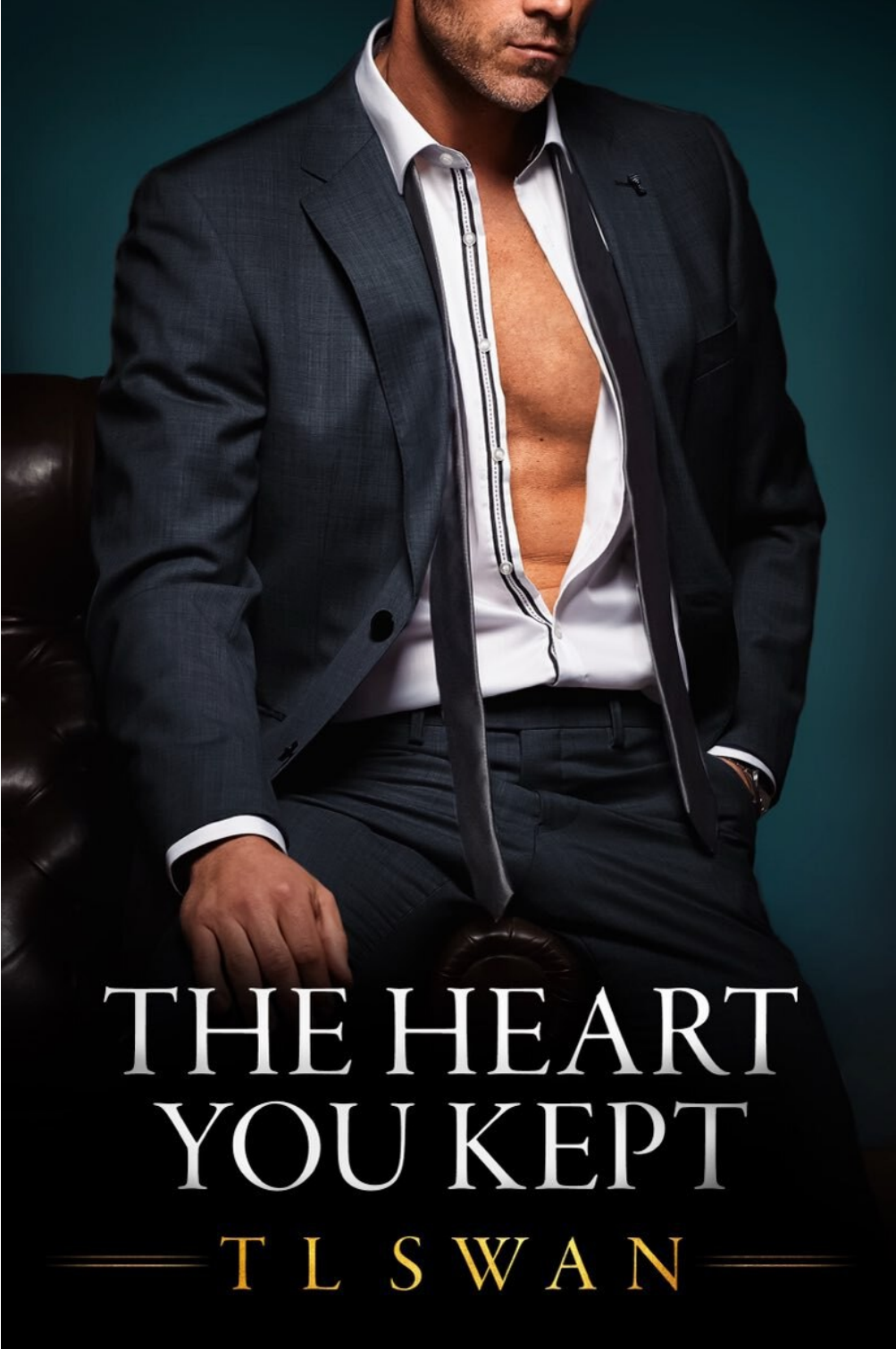
- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

SAKTİĞİN KALP

RİVİERA'NIN KRALLARI

T L SWAN

İÇİNDEKİLER

[T L Swan'ın diğər](#)
[eserleri İthaf](#)
[Teşekkür](#)

[Bölüm 1](#)
[2. Bölüm](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[19. Bölüm](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Sana Ait Ruh](#)

[Mr. serisini okuyun – şimdi satışta Mr.](#)

[Masters'tan bir alıntı](#)

[Yazarın Notu](#)

[Teşekkürler Yazar](#)

[Hakkında](#)

T L SWAN'IN DİĞER ESERLERİ

TEK BAŞINA OKUNABİLEN KİTAPLAR

Bonus

MR. SERİSİ

Mr. Masters

Mr. Spencer

Mr. Garcia

MILES HIGH CLUB SERİSİ

The Stopover

The Takeover

The Casanova

The Do-Over

Miles Ever After

FERRARA EVİ

İtalyan Takıntısı

Yasak İtalyan (2027'de çıkacak)

RIVIERA KRALLARI SERİSİ

Sakladığın Kalp

Sahip Olduğun Ruh (2027'de çıkacak)

SAKTİĞİN KALP
Telif Hakkı © T L Swan 2026

Bu roman bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalara yapılan atıflar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt, ses kaydı veya AI gibi herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere, grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Kapak Tasarımı: Alex Ross Creative

DEDICATION

Bu kitabı alfabeye ithaf etmek istiyorum, çünkü o yirmi altı harf hayatımı değiştirdi.

Bu yirmi altı harf içinde kendimi buldum ve şimdi hayalimi yaşıyorum.

Bir dahaki sefere alfabeyi söylediğinizde, onun gücünü hatırlayın.

Ben her gün hatırlıyorum.

GRATITUDE

*Şükran duyma, minnettarlığını gösterme
ve iyiliğe karşılık verme eğilimi.*

BİRİNCİ BÖLÜM

ALORA

“Şimdi ne olacak?”

Bunu aradığıma inanamıyorum.

Mektubu bir kenara koyup bilgisayarımı açıyorum. Bu yapılacaklar listesindeki her şeyi yapacağıma söz verdiğimi biliyorum ve yapmak da istiyorum... ama dürüst olmak gerekirse?

Bu mu?

Midemde kelebekler uçuyor.

Başımı geriye doğru eğip tavana bakıyorum. “Orada yukarıda gülüyor musun, kaltak?”

Google'a şunu yazıyorum:

Kinkler için anonim seks kulübü

Sonuçları okudum. İlki... Hayır.

Yine... hayır... hayır. Bir sonraki sayfaya geçtim.

Kuruluşu , , , özel, , beş yıldızlı bir tesis ve tatil köyüdür.

Güvenli ve anonim bir ortamda ihtiyaçlarınızı, isteklerinizi ve fantezilerinizi keşfedin.

Nasıl işliyor?

The Establishment olarak, herkesin hayatının tüm potansiyelini sonuna kadar yaşaması ve hiçbir fırsatı kaçırmaması gerektiğine inanıyoruz.

Birçok insanın, yaşam tarzı, mevcut ilişkileri veya dini inançlarıyla uyumlu olmayan cinsel arzuları veya ilgi alanları vardır.

Klinik ve güvenli bir ortamda, engeller olmadan bu durumu aşmanıza yardımcı oluyoruz.

Tek bir hafta sonu.

Tam gizlilik.

İsimler ve kişisel bilgiler asla müşteriler arasında paylaşılmaz.

Nasıl başvurabilirim?

Keşfetmek istediğiniz deneyimi belirterek başvurunuzu gönderin.

Başvurunuz kabul edilirse, sizinle aynı ihtiyaç ve istekleri olan, istediğiniz cinsiyetten bir veya birkaç kişiyle eşleştiriliriz.

Ne bekleyebilirim?

Birinci Gün - Tesise varın ve özel odanızda tek başınıza bir gece keyfini çıkarın.

İstenirse, tüm müşteriler bir cinsel psikologla görüşme yapma imkanına sahiptir.

İkinci Gün - Partneriniz veya partnerlerinizle Jane veya John Doe olarak tanıştıracaksınız, hiçbir koşulda isimler paylaşılmayacaktır.

Tesis içi veritabanında hiçbir isim veya veri saklanmaz. Güvenlik ihlali veya siber saldırı imkansızdır.

Ardından, sonraki yirmi dört saati onlarla özel bir süitte geçirerek her türlü fantezinizi yaşayacak ve keyfini çıkaracaksınız.

Tüm süitler özel yüzme havuzu, jakuzi, buhar odası, spor salonu, bağlama ve oyun odası, salıncaklar ve uygun banklarla donatılmıştır. Oyuncaklar ve kayganlaştırıcı gibi tüm ekipmanlar sağlanır.

Üçüncü Gün - Partnerinizle/partnerlerinizle vedalaşır ve dinlenmek için kendi özel süitinizde bir gece geçirirsiniz.

Dördüncü Gün - Memnuniyetle... kimsenin bunu öğrenme riski olmadan evinize ve hayatınıza dönersiniz.
Sırlarınız ve sağlığınız %100 güvende.

Gizlilik Bizi Ayıran Özelliştir

THE ESTABLISHMENT'ı ziyaret etmenin maliyeti
70.000 €'dur. Hayatınızı "ya olsaydı" diye düşünerek
yaşamayın.

Hayallerinizin bugün gerçekleşmesi için başvurun.

ŞİMDİ BAŞVUR

"Yetmiş bin avro... ne halt yiyorsun sen?" Tiksintiyle sayfayı kapatıyorum, her şey o kadar mükemmel görünüyordu ki. Ughh... Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum.

Kanepeme geri yığıldım. Sanırım en azından bu fiyata, insanların kesinlikle gizli kalacağını bilirsin.

Yani... Bana bıraktığı para var... Hayır.

Aklım hastaneye dönüyor; o kadar net ki sanki dün olmuş gibi. Mektubu tekrar elime alıp Misty'nin "yapılacaklar listesini" on bincil kez okuyorum.

Eğer başaramazsa, onun yerine her şeyi ben yapacağıma söz vermiştim.

Ne kadar hasta olduğunu, ne kadar mücadele ettiğini ve kendi başına yapması gereken dilek listesindeki tüm şeyleri gözümün önüne getiriyorum.

Ne kadar zaman geçerse geçsin, gözlerim yaşlarla doluyor... Onun kaybını asla atlatamayacağım. En iyi arkadaşlar birlikte yaşlanmalıdır; bu yazılı olmayan bir kuraldır.

Hastaneden söylediği sözler aklımda yankılanıyor: "*Eğer bunları yapamazsam, Alora, benim için yapacağına söz ver.*" "Yapacağım," dedim ona... Ama o zaman bile, içten içe, yapamayacağını biliyordum. Ve haklıydım, çünkü sonuç öyle oldu.

Artık ikimiz için yaşıyorum.

Gözlerim mektubu tarıyor. Yapmam gereken tek bir şey kaldı.

9. Bir erkeği tavlama.

Sırıttıyorum, Misty ne kadar da edepsiz bir kızdı. On sekiz yaşındaki bir kız nasıl bu kadar sapkın olabilirdi ki?

Bunu yapmak istemiyorum, *bunu nasıl yapabilirim?* Bu, şimdiye kadar denediğim her şeyden çok uzak. Pornhub'a girip arama çubuğuna şunu yazıyorum:

Pegging

Seçenekleri tek tek inceledim ve sonunda hoşuma giden birini buldum.

Oynat düğmesine
basıyorum ve
izliyorum... Terlemeye
başlıyorum.
Tuhaf, yanlış ve... *ateşli*. Siktir.
Hayır, kesinlikle olmaz.

EDWARD

Paul, masasının üzerinden gözlüklerinin üstünden bana bakıyor. "Merhaba, Edward." Gülümsüyor.

Dilimle dişlerimi yalıyorum, bu adam beni sinirlendiriyor. "Merhaba."

"Bugün nasılsın?"

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Buradayım."

"Peki, son ziyaretimiz hakkında düşünme fırsatın oldu mu?"

**"Evet." Bir bir baktım saat saatime
" anlamıyorum zamanım zamanım**

Ellerini kucağında birleştirirken sakın bir şekilde gülümsüyor. “Özetleyelim mi?”

Ben derin derin bir nefes "Yap bunu var mısın söylemekaynı söylemek zorunda mısın? Sıkılmıyor musun lan?”

Paul gülümsüyor ve ben onu sandalyesinden yumruklayarak fırlatıyorum.

Notlarını okur. “Buradasın çünkü kontrol sorunların var.”

“Hayır.”

Paul bana bakıyor. “Neden buradasın Edward?”

“Çünkü kız kardeşim Charlotte’a psikoloğa gideceğime söz verdim.”

Beni izlerken parmağını şakağına götürüyor. “Charlotte senin için önemli mi?”

Burnumun köprüsünü sıkıyorum. “Bu zaman kaybı, bu altıncı ziyaretim ve seninle hiçbir yere varamıyorum. Tabii ki benim için çok önemli, yoksa neden burada olayım ki?”

“Bir sorunu kabul etmeden çözemezsin, Edward.”

Sandalyemde öne doğru eğildim. “Benim bir sorunum yok. Kontrolü severim, insanlardan kontrolü ele geçirmeyi severim... Kendi kontrolümü ortaya koymayı severim. Bu bir sorun değil... bir avantaj.”

Gözleri gözlerime kilitlenir. “Bu, ilişkilerinde nasıl sonuç veriyor?”

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum.

O notlarını okumaya devam ediyor. “Acele etme.” Siktir git.

Saatime bakıyorum.

“İkinci görüşmemizde bana bir dizi başarısız ilişkiniz olduğunu söylemiştiniz. Güçlü kadınları sevdiğinizi, ancak onların kontrol etme ihtiyacınızı ancak bir süre tahammül edebildiklerini, sonra da sizi terk ettiklerini söylemiştiniz.”

“Onları ben terk ediyorum,” diye cevap veriyorum, öfkelenerek.

“Onları kendi isteğiyle mi terk ediyorsun, yoksa kendini kontrol edemediğini hissetmeye başladığın için mi terk ediyorsun

?”

Dudaklarımı büküyorum.

“Görüyorsun, bence bir sorunun olduğunu biliyorsun ve seni buraya getiren Charlotte’un arkasına saklanıyorsun. İçten içe beni görmek ve bunu düzeltmek istiyorsun.”

Sessiz

kalıyorum.

“Haklı

mıyım?”

Vücudumda adrenalin patlaması hissediyorum. “Belki.”

"Söylesene Edward, kontrolü doğrudan ele almayı hiç düşündün mü?"

"Zaten bunu yapmıyor muyuz?" Gözlerimi devirdim. "Bazen söylediklerinin farkında mısın? Bu saçmalığın bedelini nasıl ödüyorum?"

"Buradasın çünkü ben sıra dışı biriyim ve başarıya ulaşıyorum. Önerilerim ne kadar alışılmadık olursa olsun, bunu başardığım inkar edilemez."

Nefes veriyorum, doğru, onun en iyisi olması gerekiyor.

**“Sen söylemiştin bunu bunu bunu çok
oldukça cinsel**

biri olduğunu,” diyor.

“Evet.”

“Ne sıklıkla seks yapmayı seversin?”

“Her gün.”

“Peki seks yapmazsan?”

"Elimi beceririm," diye soğuk bir şekilde cevap veriyorum. "Sadede gel." "Bir cinsel partnere

“Bir kadına mı?” diye soruyorum.

"Cinsel tercihin bu mu?" "Tek tercihim bu."

“Tamam...bunu temel alalım. Yatak odasında bir kadının seni ne kadar domine etmesine izin verirsin?”

“İzin vermem.”

Sandalyede geriye yaslanıp gülümsüyor. “Hiç mi? O anda bile mi?”

"Bununla nereye varmak istiyorsun?"

"Bana geldin çünkü ben sonuç alırım ve bu ofiste hiçbir yere varamıyoruz. Diğer olasılıkları da inceleyelim."

Çekmecesi ni karıştırır ve masanın üzerinden bana bir kart uzatır.

KURULUŞ

"Bu ne?" diye soruyorum.

**"Bu bir özel tesis İsviçre'de İsviçre'de
ben ziyaret etmeniz orayı
ziyaret etmeniz size çok faydalı olacağını
düşünüyorum."**

"Neden?"

Ellerini önünde birleştirir. "Gücünü bir kadına devretme olasılığını araştırmanı istiyorum. Kendini tamamen bu deneye adanmanı istiyorum."

Sözleri kafamda yankılanırken kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Hiç bir dominatrix'i ziyaret etmeyi düşündün mü?"

"Kimse bana straponla sikişemez," diye tükürdüm.

Benim dehşetinden açıkça keyif alan bir şekilde gülümsüyor. "O kadar ileri gitmek zorunda değilsin, ama cinselliğini ve kırılganlığını teslim etmenin ve güvenmeyi öğrenmenin başka yollarını keşfetmenin senin için iyi olacağını düşünüyorum."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Hayatta olmaz."

"Hoşuna gidebilir." Alaycı bir gülümsemeyle bakıyor.

"Kesinlikle sevmeyeceğimi biliyorum."

"Sadece bir hafta sonu. Gizlilik garantisi var ve seninle aynı ihtiyaçları olan bir kadınla anonim olarak eşleştirileceksin."

"Hangi kadın buna ihtiyaç duyar ki?"

Gülümsüyor. "Bunu senin bulmanı istiyorum."

"Hayır."

"Eğer gidersen gidersen gidersen gidersen
yapamazsan gidemezsin içinden bunu
bunu... en azından bilirsin."

"Neyi?"

"Kontrol sorunu *olduğunu* ve bu şekilde ilerlemek için iyi bir başlangıç noktamız olacağını."

"Bir kadının yatakta beni domine etmesine izin vermek ne işe yarayacak ki?"

"Bu seni korkudan kurtaracak."

"Korkmuyorum."

"Kanıtla."

ALTı AY SONRA. ALORA

"Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı, Bayan Doe?" diye sorar bellboy.

Ne gibi...?

Bir dakika... burada da bellboy'lar cinsel hizmet mi sunuyor?

Aman Tanrım, çok ama çok uzağa kaçmak istiyorum.

Ben burada ne halt ediyorum?

"Hayır." Zorla gülümsüyorum. "Ben iyiyim." Süitimin kapısını kapatıp yatağa oturuyorum ve etrafa bakınıyorum. İsviçre'deki kink oteli Establishment'tayım.

Yatağa uzanıp tavana bakarak ilahi bir rehberlik arıyorum. Aylarca kafamda dönüp durduktan sonra, bunu şimdi yapmazsam... dilek listemin tamamlanmayacağını biliyordum. Gelecekteki erkek arkadaşımın ya da kocamın bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını bilmiyorum ve hoşlanmazsa, bunu başka biriyle yapamam.

O zaman çok geç olacak.

Bunu yapmak için mirasımı kullanıyorum, çok korkuyorum, tüylerim diken diken oluyor ve itiraf etmekten nefret ediyorum... ama biraz da heyecanlıyım.

Ayağa kalkıp muslukları açarak kendime derin bir banyo hazırlıyorum. Doldurulmasını beklerken küvetin kenarına oturuyorum.

Yarın onunla tanışacağım, Misty'nin yabancıısıyla. Onun benimle ne kadar gurur duyacağını düşünerek gülümsüyorum ve itiraf etmeliyim ki, ben de kendimle biraz gurur duyuyorum.

Odamda bir ileri bir geri yürüyorum.

Bu çok, çok kötü bir fikirdi, ben ne düşünüyordum ki? Bunu yapmamın imkanı yok. Gitmek istiyorum; hemen gitmek istiyorum.

Her an gelebilir... Gözlerim kapıya kayıyor, şimdi gidersem kimse bir şey fark etmez...

Siyah, dar bir elbise ve topuklu ayakkabı giyiyorum; koyu renk saçlarım ve makyajım hazır.

Hatta iç çamaşırı ve jartiyer bile giydim.

Hafta sonu randevum hakkında tek bildiğim, yirmi beş ile otuz yedi yaşları arasında olduğu, heteroseksüel olduğu ve heteroseksüel bir kadın tarafından pegging yapılmak istediği.

O da ben olacağım...

İsimlerimizi veya kişisel bilgilerimizi paylaşmayacağız ve bu, birbirimizi göreceğimiz tek sefer olacak.

Boğazımdaki gerginlikten kaynaklanan yumruyu yutuyorum.

Bir saat önce teslim edilen siyah kutuya göz atıyorum. Görev için ihtiyacımız olan ekipman.

Siktir... Kutuyu açıp içine bakmaya bile cesaret edemiyorum.

Kalbim *güm, güm, güm...* atıyor.

"Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun." Bunun ne kadar korkunç olabileceğini hayal ederken şakaklarımı tutuyorum.

Tık, tık. Geldi.

Pencereye bakıyorum, pencereden atlayıp kaçabilir miyim diye merak ediyorum.

Olamaz, gitmek için çok geç. Yapıp yapamayacağımdan emin olmadığım bir şey için tüm paramı harcadım.

Kapıyı açıyorum ve beyaz üniformalı başka bir bellboy beni karşılıyor.

"İyi akşamlar, Bayan Doe."

"Merhaba."

Kenara çekilip arkasında duran adamı gösterir, gözlerimiz buluşur ve nefesim kesilir.

Uzun boylu, siyah saçlı ve yakışıklı; şimdiye kadar gördüğüm en büyük mavi gözlere sahip.

Tamamen muhteşem.

Aramızdaki havada elektrik kıvılcımları çakarken birbirimize bakıyoruz.

"Size Bay Doe'yu takdim edeyim."

İKİNCİ BÖLÜM

ALORA

"Merhaba." Elini uzatıp benimkiyle tokalaşmak istiyor.

Ah, o bir İngiliz.

"Merhaba."

Garip bir déjà vu hissi beni sarar. Bir dakika... daha önce tanışmış mıydık?

Bay Doe gözlerimi yakaladı. "Bizi yalnız bırak."

Etrafa bakındım ve aniden bellboyun hâlâ burada olduğunu fark ettim.

"Peki, efendim." Bellboy bana dönüp başını sallıyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa 9'u arayın, Bayan Doe."

"Teşekkür ederim." Zavallı bellboyun gözlerine bile bakamıyorum. Buraya ne tür sapkın şeyler yapmaya geldiğimizi biliyor mu acaba?

Elbette biliyor.

Keşke yer beni yutsa, normalde çok sıradan biriyimdir... Yemin ederim. Böyle bir yerde çalışırken neler görmüş olmalı?

O çıkarken kapı kapanıyor ve biz baş başa kalıyoruz; o kadar gerginim ki nefes almakta zorlanıyorum.

Bay Doe'nun üzerinde baskın bir güç var, neden seks için para ödesin ki?

Bara doğru yürüyor. "Bir içki ister misin?" "Evet, lütfen," diyorum çekinerek.

"Ne istersin?"

Siyanür kulağa hoş geliyor.

"Şey..." Düşünemiyorum bile, iki kelimeyi bir araya getiremiyorum. "Ne olursa olsun olur."

Bana sırtını dönüyor ve içkilerimizi doldururken gözlerim üzerinde dolaşıyor. Uzun boylu, 1,90'dan uzun, siyah saçlı ve yapılı bir adam. Takımı üzerine tam oturmuş ve havasından ve duruşundan zengin olduğu anlaşılıyor.

Dönüp, içinde kehribar rengi bir sıvı ve buz bulunan kristal bir bardakla bana doğru yürüyor. Bardağı ondan alırken kalbim göğsümde takla atıyor.

Masayı ve sandalyeleri işaret ediyor ve karşılıklı oturuyoruz.

Bu mükemmel erkeğin yanında olmak bile sinir bozucu.

"Teşekkür ederim." Bir yudum alıyorum ve yüzümü buruşturuyorum.

Siktir.

Tadı benzin gibi, ama daha sert.

Sandalyesine yaslanıp içkisini yudumlarken gözleri benimkilere kilitleniyor.

Güm.

Güm.

Zavallı, panik içindeki kalbim *güm güm* atıyor.

Ne düşünüyor acaba?

Aramızda garip bir sessizlik hakim ve bu sessizliği bozmam gerekiyor.

"Beklediğim gibi değilsin," diyorum yumuşak bir sesle. "Ne bekliyordun?"

Onun delici bakışı bana bir bir bir bir tür

"Emin değilim."

Cevabımdan etkilenmemiş gibi kaşını kaldırıyor. Kahretsin... bunu neden söyledim ki?

"Beklediğin gibi miyim?" Kendinden eminmiş gibi konuşmaya çalışıyorum ama sorum neredeyse bir fısıltı gibi çıkıyor.

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü itaatkar birisin."

Hayır, değilim... değil miyim?

"İtaatkar olanları sevmez misin?" Kaşlarımı çattım.

"İtaatkar olmayı seviyorum." Koyu renkli gözleri benimkilere kilitlenir, içkisini dudaklarına götürür ve yavaşça bir yudum alır.

"Çok seviyorum."

Onun onayı beni heyecanlandırıyor ve yüzümün kızardığını hissediyorum. Gergin bir şekilde içkimi yudumluyorum. *Şimdi ne diyeceğim?*

Tamam... burada ne haltlar dönüyor?

Bunun her anından nefret etmem ve yapılacaklar listemden bir şeyi halletmem gerekiyordu. Bu adama karşı içgüdüsel bir fiziksel tepki vermek planımda yoktu.

"Gergin olduğunda hep kıpır kıpır mı olursun?" diye soruyor. "Ne?"

"Bacağın."

Aşağıya bakıp bacağımın titrediğini gördüm ve onu durdurmak için elimi uyluklarıma koydum.

Bana ne oluyor böyle?

"Oh... özür dilerim, fark etmemiştim." Anaokulu çağındaki davranışım için bir bahane aramak üzere etrafa bakıyorum.

"Sen..." Doğru kelimeleri ararken omuzlarımı silkiyorum.

"Korkutucusun."

Yüzünde hafif bir gülümseme beliriyor ve yine yavaşça bir yudum alıyor. "Burada ne işin var?"

"Ben..." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Ben..."

Sabırsız bir şekilde kaşlarını kaldırıyor.

Siktir et. Gerçeği söyle gitsin.

"En yakın arkadaşım için bir dilek listesini gerçekleştiriyorum." "Ne?"

"En yakın arkadaşım vefat etmeden önce bana hayatında yapmak istediği on şeyi içeren bir liste yazmıştı." İçkimin bir yudumunu alıyorum, kendimi daha cesur hissediyorum. "Bu, dokuz numaralı dileği yerine getiriyorum. Ona her birini yerine getireceğime söz vermiştim."

“Bu senin yapmak istediğın bir şey bile değıl mi?”

"Değıldi... ama şimdi... sen... buradasın..." Ağzım o kadar kurudu ki konuşamıyorum bile.

Gerçek şu ki, sen muhteşemsin ve seninle herhangi bir şekilde sevişme düşüncesi beni heyecanlandırıyor.

Bir an düşünürken kaşlarını çatdı. “Listede başka ne vardı?”

"Bir sürü şey." Omuz silktim. "Seyahat. Amsterdam'da bir seks şovu." Onun keskin bakışları altında beynim tamamen boşalmıştı. "Şey... Bir dövme. Ve Kapadokya'da balon turu."

“Başka cinsel bir şey var mı?”

"Şey..." Tanrım, bunu neden açıkça itiraf ettim ki? "Üçlü seks."

Büyülenmiş gözleriyle gözlerime bakıyor ve içkisini yudumluyor. “Ve bunu yaptım... Aslında birkaç yıl önce.” “Ve?”

“Ben....” Utanarak omuz silkiyorum. “İki erkekle yapamadım, o yüzden bir kadın daha ekleyeyim dedim ve....” Sesim kesiliyor.

“Ve ne oldu?”

"Paylaşmayı sevmediğimi öğrendim," diye aceleyle patladım.

Yüzünde hafif bir gülümseme beliriyor. “Ben de paylaşmam.”

“Değıl mi? İnsanların bunu yapması bana tuhaf geliyor.” biraz daha dengemi bulmuş gibi hissediyorum.

Sessizliğe bürünürüz ve o derin düşüncelere dalmış gibi içkisini yudumlar. “Paranızı iade ettireceğim. Zamanınızı boşa harcadığım için özür dilerim.”

Hayal kırıklığı içimi kaplar. “Ne?”

Kaşlarımı çatarım. “Neden?”

"Ben..." Kendini ifade etmeye çalışırken hafifçe omuz silkiyor. "Bu iş bir sonraki aşamaya geçmeyecek."

"Neden?"

Aramızda kıvılcımlar saçan havayı işaret ediyor. “Bu ne demek?”

"Aramızdaki fiziksel çekim çok güçlü."

O da hissediyor.

Yüzümü kaplamaya çalışan o aptalca gülümsemeyle mücadele ediyorum. "Mesele de bu değil mi?"

"Senin senin bakış açısından belki, benim benim kesinlikle değil."

O burada ne arıyor?

"Eşcinsel olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyorum. "Kesinlikle hayır."

"Öyleyse de sorun değil."

Sanki öfkelenmiş gibi ayağa kalkıyor ve kapıya doğru yürüyor.

Gidiyor.

"Ne yapıyorsun?" diye panik içinde haykırıyorum.

"Bu iş yürümez."

"Dur." Ben de ayağa kalkıyorum. "Buraya gelmek için onca zahmete katlandık ve birbirimizden açıkça hoşlanıyoruz, öyleyse bunun nereye varacağını görmekten ne zarar gelir ki?"

"Nereye varacağını biliyorum ve oraya varmayacak," diye öfkeyle tükürüyor.

Aniden anlıyorum, o da gergin. Bu onun için de alışılmadık bir durum.

"O zaman bana nereye gittiğini göster." Kanepeyi işaret ediyorum. "Otur ve... biraz rahatlamaya çalış." Elinden bardağı alıp bara gidiyorum; yeniden doldurup geri veriyorum. "Bu yüzde yüz alkolü iç," diyorum ona. "Gerçi çoğu ülkede bunu içmek yasadışı sanırım." Titrek bir yudum alıyorum ve boğazımdan aşağıya doğru yaktığını hissediyorum. "Ama İsviçre'deki bir seks kulübünde her şey mubahtır herhalde."

Gözleri gözlerime kilitleniyor ve gitmesine sadece saniyeler kaldığını biliyorum.

"Lütfen oturun Bay Doe," diye fısıldıyorum. "Gitmeyin."

Tereddüt ettikten sonra sonunda kanepeye oturur ve yine sessizliğe bürünürüz.

Aklından ne geçtiğini hiç bilmiyorum.

"Bunu sadece zorlandığın için yapmanı sevmiyorum," diyor.

"Zorlanmıyorum. Arkadaşımlın isteğini yerine getirmek istedim ve dürüst olmak gerekirse, seninle tanıştıktan sonra..." Cesaretimi toplamaya çalışırken içkimin bir yudumunu alıyorum, "...seninle çıplak olarak vakit geçirmek çok keyifli olacak gibi geliyor."

Bana yavaşça seksi bir gülümseme atıyor ve sandalyesine yaslanıyor. "Benimle başa çıkmak zor bir iş."

Ciğerlerimde hiç hava yok.

Hiç.

Omuzlarımı silkiyorum, sanki beni uyarıyormuş gibi hissediyorum.

"Benden hoşlandığını söylemiştin," diye fısıldadım.

"Hissetmiyormuş gibi davranma."

Birbirimize bakıyoruz, ona karşı hissettiğim çekim o kadar güçlü ki, ona karşı koyamıyorum.

Aniden, bu garip korkunun ortadan kalkmasını istiyorum. Bu işi bitirmek istiyorum.

Bu her ne ise.

"Böyle bir yerde şimdi ne olacak?" diye soruyorum gergin bir sesle.

Gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Hiç böyle bir durumda bulunmadım." diye gevezelik etmeye başlıyorum. "Çıkacak mıyız? Sohbet mi edeceğiz? Akşam yemeği mi yiyeceğiz?" Kontrolü ele alması için ona yalvarırcasına gözlerime bakıyorum. "Ne yapacağım?"

"Kıyafetlerini çıkar," diyor. "Ne?"

"Nereye gittiğini göstermemi istediğini söylemiştin, değil mi?" "Evet."

"O zaman dediğimi yap. Kıyafetlerini. Çıkar."

Gözlerim fal taşı gibi açılır.

"Hemen."

Ne oluyor be?

Daha öpüşmedik bile ve o benden önünde soyunmamı mı bekliyor?

Bir dakika... öpüşecek miyiz?

Başımı geriye eğip bardağımı dikerim; zehir boğazımı yakarken öksürürüm.

Tuvalete doğru yürüyorum.

"Orada," diyor.

"Ne?"

"Orada soyun."

Kalbim göğsümde deli gibi atıyor ve kapıya bakıyorum, belki de onun kaçma fikri daha iyiydi. Siktir et, ben gidiyorum.

"Gözlerime bak ve lanet kıyafetlerini çıkar," diye homurdanıyor.

Yutkunuyorum... Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Kahretsin... Ne yapıyorum ben?

Bir topuklu ayakkabımı çıkarıp kenara atıyorum.

Yüzünde memnuniyet beliriyor ve arkasına yaslanıyor.

Titrek ellerimle diğer topuklu ayakkabımı da çıkarıyorum.

Kelimenin tam anlamıyla kalp krizi geçirmek üzereyim.

Bara gidip kendime bir bardak daha cesaret içkisi dolduruyorum ve büyük bir yudum alıyorum.

Yakın gelecekte bol bol terapiye gideceğimi tahmin ediyorum. Bir an tereddüt ediyorum... Siktir et, kaybedecek neyim var ki? Artık buradayım.

Elbisemin yanındaki fermuarı yavaşça açıyorum.

"Gözlerini benden ayırma," diyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve elini pantolonunun üzerinden kasıklarına koymuş oturduğunu görüyorum.

Oh... Beklediğim gibi değil... Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Bu gerçekten oluyor mu?

Gergin olmam şaşırtıcı değildi, bunun için çok iyi bir nedenim vardı.

Koyu renkli gözleri benimkilere kilitlenmişken, elbisemi önce bir omzumdan, sonra diğerinden aşağı indiriyorum.

"Çıkar şunu," diye dudaklarını oynatıyor.

Kahretsin, vücudumu gördüğü anda gerçekten kaçıp gidecek.

En azından ışıkları biraz kısamaz mıyız?
Kalbim gırtlığımda atarken, elbiseyi yavaşça aşağı kaydırıp çıkıyorum.

Siyah dantel sütyen, tanga ve siyah kurdeleli jartiyerle karşısına çıktım.

Gözleri açgözlülükle vücudumu tararken yüzünde memnuniyet beliriyor.

"Arkanı dön."

"Ne?" Kaşlarımı

çattım. "Arkanı.

Dön."

Kıçımı görmek istiyor.

Gergin bir şekilde arkamı

dönüyorum. "Ayak

parmaklarına dokun." "Ne?"

diye ciyaklıyorum.

"Ayak parmaklarına. Dokun."

Bunun için yeterince alkol içmedim.

Ah... bu çok

bazılarında

çok utanç verici... ve

bazı sapkın bir düzeyde

garip bir şekilde tahrik edici.

Eğilip ayak parmaklarıma dokunduğumda o keskin bir nefes aldı. Kulaklarımda kalp atışlarımı duyarken gözlerimi kapattım.

İmdat!

Sanki ayağa kalkmış gibi kanepenin gıcırdamasını duyuyorum, bu adamda beni bu kadar etkileyen ne var?

Arkamda dururken ayaklarını görüyorum ve bir sonraki talimatını beklerken nefesimi tutuyorum.

Eli popomun üzerinden geçip aşağıya, cinsel organıma doğru kayıyor, tangamı yana çekip parmaklarını cinsel organımın dudakları arasına kaydırıyor.

"Çok güzel," diye derin, boğuk bir sesle mırıldanıyor; parmağı cinsel organımın içinde daireler çiziyor ve gözlerimden yıldızlar çıkıyor. "Gerçekten çok güzel."

Baş aşağı asılı dururken, tüm kanım başıma hücum ediyor, parmakları bunu yaparken, kan dolaşımda yüzde 100 alkol dolaşıyor; bu baş döndürücü bir kombinasyon.

Her an bayılabilirim... Aslında şaşımam bile.

Umarım ağızdan ağıza suni teneffüs yapmayı biliyordur.

K lotumu kal alarımđan yavaşça aşağı kaydırıyor ve kalçalarımı ayırırken yere bırakıyor.

G m.

Güm.

Güm.

Dilini hissediyorum ve bacaklarım neredeyse altımdan kayıyor.

Ne oluyor ya...?

Beni yalıyor; sakalları cildimi yakıyor ve bacaklarımın arasından takım elbisesinin pantolonundaki kocaman şişkinliği görüyorum.

Oh hayır... kes şunu.

Vücudumdaki her hücre tüylerim diken diken oluyor, dokunuşundan gelen elektrik beni çılgına çeviriyor. Bunun hangi alternatif evrende olduğunu bilmiyorum... ama bunun çok sapkın olduğunu biliyorum.

 ki kalın parmağını cinsel organımın derinliklerine kaydırıyor ve dizlerim çöküyor

şaplak.

Ahhh...

Tokatı cildimde keskin bir acı hissi yaratıyor.

"Ayağa kalk," diye homurdanıyor.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ALORA

Ayağa kalkıyorum, o söylediği için değil, öfkelendiğim için. Şeytan gibi ona dönüyorum. "Bu bana vurduğun ilk ve son sefer olacak."

Sözlerim kafasında yankılanırken yüzünde şaşkınlık belirir. "O bir tokat değildi, cinsel bir toktu."

"Bu haddini aşmaktı, işte buydu." Psikopat gibi davranmadan ne söyleyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden odadan fırlayıp kendimi koridorda yatak odasına doğru yürürken buluyorum. Kanım vücudumda hızla dolaşıyor, bu tahrik mi, öfke mi, yoksa tam bir donakalmışlık mı... kim bilir?

Çok fazla, çok hızlı ve çok fazla kimya.

Bu durum beni tamamen aşıyor ve kafayı yiyorum. Yatak odasının kapısını kırar gibi açtım, bornozu giydim ve odada volta atmaya başladım.

Burada ne işim var?

Burada ne halt ediyorum ben?

Beni terbiye etmek isteyen bir tanrı tarafından kıcıımı yalatmak... bu ne demek oluyor?

Kıç yalatmak için anlaşma yapmadım.

Bu... benim için biraz fazla... özellikle de ilk buluşmada.

Ama bu ilk buluşma değil, her şeyin serbest olduğu bir fetiş kulübü ve buraya girmek için bir sürü para ödedim.

Ah... ne düşünüyordum ki?

Ön kapının kapandığını duyuyorum...

Bekle.

Az önce gitti mi?

Başımı ellerimin arasına aldım, lanet olsun.

Alora... ne yapıyorsun sen aptal?

Sadece bir hafta sonu için bile macera yaşamak mümkün değil mi?

Bornozumu bırakıp aynaya doğru yürüdüm ve arkama bakmak için döndüm. Cildimde kocaman kırmızı bir el izi vardı.

Bu ne cüret?

Bornozumu tekrar giydim ve düğmeye basarak ağır perdeleri açtım.

Bu tür işler için yaratılmadığım apaçık ortada. Onun gitmesine şaşmamalı.

Kahretsin, içimi hayal kırıklığı kaplıyor. Özellikle de ne kadar yakışıklı olduğunu artık bildiğim için.

Perdeler yavaşça açıldıkça, aşağıdaki güzel vadiye bakan balkonda büyük bir gömme spa ortaya çıkıyor. Sıcak ve köpürüyor, buhar havaya yükseliyor ve ben zayıf bir gülümseme atıyorum. İsviçre'nin dondurucu soğukunda sıcak bir spa banyosu... kim düşünebilirdi ki? Burası tam bir akıl karıştırıcı.

Arkamda diz çökmüş halini gözümün önüne getiriyorum... ve dilini... Derinlerde bir zonklama hissediyorum.

Sıcak.

Neden böyle patladım ki? Belki aşırı tepki verdim... belki değil, muhtemelen.

Ugh...

Dürüst olmak gerekirse, o tanrıyla seks yapsam hayatta kalamazdım herhalde.

Muhtemelen gitmesi iyi oldu.

Balkona çıkıp elimi jakuzinin suyuna daldırıyorum, sıcak ve davetkar.

Sağa bakıyorum, sola bakıyorum, boş ver, kimse yok. Bornozumu çıkarıyorum, iç çamaşırımı da çıkarıp suya giriyorum. Suyun içine uzanıyorum ve başımı kenara dayıyorum.

"Hmm." Sıcak su duyularımı gıdıklıyor ve gülümsüyorum.

Uzun süre suda kalıyorum ama ne kadar rahatlasam, onu o kadar çok görüyorum.

"Gözlerime bak ve lanet kıyafetlerini çıkar."

Soyunurken bana bakışından dolayı kan damarlarımda heyecan dolaşüyor.

"Gözlerini benden ayırma."

Elini sikine koymuş, orada otururkenki halini gözümün önüne getiriyorum.

Onun gibi bir adamla sadece bir gece geçirebilmek için neler vermezdim.

Ama onun istediği şekilde değil... Sadece benim onu istediğim şekilde.

Yine de içimden bir ses, Bay Doe'nun vanilya anlayışının benimkine hiç de benzemeyeceğini söylüyor.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde başımı küvetin kenarına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

Neyse, olan oldu. Üzgünüm Misty, denedim.

Ağda yaptırdım ama gidecek hiçbir yerim yok.

"Bir kişiye daha yer var mı?"

Ses beni ürkütür ve irkilirim, Bay Doe spa'nın yanında durmaktadır.

"Gittiğini

sanıyordum?"

"Gittim."

"Peki?"

"Geri geldim."

"Neden?"

"Bitmemiş işimiz var." Ona bakıyorum.

"Girebilir miyim, giremez miyim?" diye sabırsızca soruyor.

"Kıçımda kocaman bir el izi var, özür dilemeni istiyorum." Bana ifadesiz bir şekilde bakıyor.

Kaşımı kaldırıyorum.

"Bayan Doe, tahrik olup, şakacı bir cinsel hareket olduğunu düşündüğüm bir şekilde size tokat attığım için özür dilerim. Herkesin şakacı olmadığını unutmuşum."

Hmm, bu şimdiye kadar duyduğum en pasif-agresif özürlerden biri.

"Tamam," diyorum.

"Neye tamam?"

"Tamam, girebilirsin."

"Asıl soru şu," diye bana sertçe bakıyor. "Şu anda girmek istiyor muyum?" "Tabii ki emin değilim." Omuz

Omuz silkiyorum. "Ama lütfen şunu ben çıplak burada

burada

"Ne kadar sinir bozucu olsan da, bu harika bir teşvik." "Sen bunu konuşmayı konuşmayı," diye diye homurdandım. "Ben biliyorum kim kim

kim

Takım elbisesinin ceketini çıkarıp sandalyeye asarken ayakkabılarını da çıkarır.

Benim önümde mi soyunacak?

Gömleğinin düğmelerini açıyor ve gömleğini omuzlarından aşağıya doğru yırtarak çıkarıyor. Geniş, kaslı göğsü ortaya çıkıyor; üzerinde dağınık koyu renkli tüyler var ve omuzları kaslı ve güçlü. Striptiz gösterisini izlemek için ön sırada otururken yüzümün kızardığını hissediyorum.

Evet... evet, soyunuyor.

Şükürler olsun, dünya kurtuldu.

Gözlerimi ayırmıyormuş gibi davranmaya çalışırken etrafa bakınıyorum, ama pantolonunu aşağı sıyırıp kocaman aletini ortaya çıkardığı anda... her şey biter ve bakmaktan kendimi alamıyorum.

Aman Tanrım...

Kalın baldır kasları, bakımlı kasık kılları ve hayatımda gördüğüm en büyük penis.

Adam bir tanrı... ya da bir porno yıldızı, ama dürüst olmak gerekirse kimin umurunda, ikisi de bana uyar.

Yanımda suya dalıyor ve bu kadar yakın olması nefesimi kesiyor. İnkâr edemem, aramızda ciddi bir cinsel çekim var.

Aramızdaki hava kıvılcımlanırken birbirimize bakıyoruz.
“Bitmemiş bir işimiz var demiştin. Seks mi demek istiyorsun?” diye
diye soruyorum.
"Buraya bunun için gelmedin mi?" diye cevaplıyor.
Düşüncelerimi ifade etmeye çalışırken elimi suda gezdiriyorum ve bu bir dalgalanmaya neden oluyor.
"Sen seks için mi buradasın?" diye soruyorum.
"Eğer sorduğun buysa, romantik bir randevu için burada değilim." Elini suyun altında uyluklarımın yukarısına kaydırıyor.
"Gerçi burada senin kadar güzel birini bulmayı beklemediğimi itiraf etmeliyim."
Midem kıpır kıpır ediyor.
Bu adamın nesi var böyle, en ufak bir iltifat bile beni dizlerimin üstüne çökertiyor.
"Ben de."
Beni kucağına çekip üzerine oturmamı sağlıyor. “Beni güzel mi buluyorsun?” diye soruyor.
Buharın arasından birbirimize bakarken vücudumdaki her hücre alev alev yanan bir cehenneme dönüşüyor.
"Nefes kesici."
Eli göğsümü avuçlamak için yükseliyor ve başparmağını dikleşmiş meme ucumun üzerinde ileri geri gezdiriyor. Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum, dokunuşu büyü, neredeyse bu dünyadan değilmiş gibi.
Hakimiyet, saygı ve ateş hepsi bir arada.
Yukarı doğru eğilip beni öpüyor, iri dudakları açgözlülükle benim dudaklarımı kaplıyor.
Oh...
Beni vücuduna daha da yaklaştırıyor ve ereksiyonunun cinsel organıma bastırıldığını hissediyorum.
Çıplak ve suda, aramızda hiçbir engel yok.
Beni tekrar öper ve gözlerini kapatır, işte o anda onun da benim kadar bu işe kendini kaptırdığını anlarım. Elleri sırtımda yukarı kayarken dili dudaklarımın arasından geçer.
Siktir.
Öpüşme şekli...

Vücudum daha derin bir bağ arzularken bacaklarım daha da açılıyor.

Aramızda sikini yerleştirip beni üzerine oturarak dinlenmemi sağlıyor.

Şişmiş sikiindeki her sert damarı hissedebiliyorum.

Tanrım...

Ellerini kalçalarımaya koyup dilini ağzımın derinliklerine sokarak beni yavaşça üzerine çekmeye başlıyor. Penisinin dudaklarımın arasından ve klitorisimin üzerinden sürtünmesi, içimde saf bir zevk dalgası yaratıyor. O kadar yakın ve yine de o kadar uzak.

Siktir...

Su etrafa sıçırıyor ve o beni öperken ben ağzına inliyorum.

Sert vücudu benimkine yaslanmış, bacaklarım artık genişçe açılmış, ayak parmaklarım kıvrılmaya başlıyor.

Geri... ve ileri... geri... ve ileri. Daha sert.

Bu çok fazla... çok iyi. Daha

hızlı.

Daha derine.

Ta ki tüm vücudum arzuyla titremeye başlayana

kadar. "Ben... ihtiyacım var," diye inliyorum.

"Neye ihtiyacın var?" diye fısıldıyor ağzıma.

"Bana..." başım zevkten geriye doğru atılıyor, "...gelmem lazım."

Dudaklarımaya gülümsüyor ve beni kendisine daha sertçe çekiyor; orgazm ruhumdan koparılırken titriyorum.

"Ahhhhhhh," diye bağıyorum ona

sarılrken. Gözlerimden yıldızlar çıkıyor.

Daha sözümü bitiremeden, vücudumun jakuziden kaldırıldığını hissediyorum; beni güverteye yatırıyor ve bacaklarımı açıyor.

Buna ihtiyacım var.

Ama benim istediğim gibi üzerime çıkmak yerine, başını bacaklarımın arasına indiriyor. Parmaklarıyla bacaklarımı

ve beni derinlemesine yalıyor, gözleri zevkten kapanıyor... Oh.

Güçlü elleri bacaklarımı geriye tutarken ben de saçlarını kavradım, beni derinlemesine yaladı ve dilini bir kez daha sallayarak bitirdi.

Aynı işlemi tekrarlıyor, derin ve sert bir yalamayı bir dil hareketi izliyor.

Oh.

Tanrım...

Bu çok ama çok iyi.

Aman Tanrım... Bunu nasıl bu kadar iyi yapabiliyor?

Neredeyse yerimden sıçrayacağım ve bacaklarım onun başını sıkıca sarıyor. "Ahh," diye bağıriyorum, kıvranırken. Beni yere bastırıyor ve derinlemesine yalıyor. Altında debeleniyorum, güçlü dili acımasızca, orgazmımın son damlasını bile benden emiyor.

Vahşi bir hayvan gibi onun altında titriyor ve kıvraniyorum. Bildiğim hayatın şeytan çıkarma ayini.

Çünkü lanet olsun, bir kız bundan sonra nereye gidebilir ki? Bu adam bir tanrı.

O beni bitirirken nefes nefese kalıyorum, sonra vücudumun üzerine kayıyor ve bana gülümsüyor. "Merhaba."

"Merhaba," nefes nefese, nefes almaya çalışarak diyorum.

Yanımda uzanıyor ve beni izlerken dirseğine yaslanıyor.

"Ne yapıyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Seni izliyorum." Parmak uçlarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor ve sonra sanki kendini tutamıyormuş gibi dört parmağını ağzıma sokuyor, sonra boğazıma kadar indiriyor, ben öğürene kadar. Benim onları yutmaya çalışmamı izlerken gözleri kararmaya başlıyor. Ayağa kalkıyor, "Gel."

Anlamıyorum. *Seks yapmak istemiyor mu?*

"Ama yapmıyor muyuz?"

"Hayır." Beni elimden tutup ayağa kaldırdı ve bornozumu üzerime sardı. "Hadi seni soğuktan içeri alalım." Beni içeriye götürdü, sonra da banyoya geçerek

duşu açıyor, sıcaklığı ayarlarken elini suyun altına tutuyor.

Büyük beden bornozla bekliyorum ama kafam çok karışık.

Fiziksel olarak tahrik olmuş, sert penisi bacaklarının arasında ağır bir şekilde sallanıyor, ama tamamen kontrolü elinde tutuyormuş gibi davranıyor. Ama bu rol değil.

O gerçekten kontrolü elinde *tutuyor*.

Bana dönüp yumuşakça gülümsüyor; kocaman mavi gözlerinde şefkatli bir ışıltı var. "Hadi seni ısıtalım, bebeğim."

Başımı sallayıp sıcak suyun altına giriyorum ve ısının içime işlemesine izin verirken gözlerimi kapatıyorum. "Sen de girecek misin?"

"Gireceğim." Suyun altına giriyor, beni kendinden uzaklaştırıyor, ellerini sabunluyor ve sırtımı yıkamaya başlıyor. Omuzlarımdan yukarı, sonra aşağı, daha aşağı. Kalçalarımın arasına kadar iniyor ve ben parmak uçlarımda yükselirken nefesimi tutuyorum.

Dokunuşu elektrik gibidir ve parmakları oraya neredeyse girerken tüylerim diken diken olur.

Oh...

Ağlayan, dağınık bir haldeyim.

"Sen bunu dokun dokunmam sana
buraya...dokunmamı değil mi?" diye

mırıldanıyor parmağı kıcımlı okşarken.

Tanrım...

Tek bir kelime bile edemedim başımı sallıyorum.

"Burası boşalmak için en sevdiğin yer mi, melek?" Omuz silkiyorum. "Ben..."

"Soruma cevap ver," diyor, daha sert bir sesle. "Ben hiç..."

Gözleri arzuyla parıldarken beni kendine doğru çeviriyor.

"Daha önce buraya kimseyi getirmedi mi?"

Gözlerim onun gözlerini arıyor. "Doe?"

"Hayır," diye fısıldıyorum, utangaçça. "Ben
üzgünüm ben senin daha deneyimli
değilim."

Beklenmedik bir şekilde, yüzünde güzel bir gülümseme belirliyor ve bu, kalbimin bir an durmasına neden oluyor.

Bu adamı memnun etmek, yeni en sevdiğim şey.

Parmağını çenemin altına koyup yüzümü kendininkine yaklaştırıyor. “Beni mutlu ettiğin için asla özür dileme.”

"Bu seni mutlu mu ediyor?"

"Çok." Başını eğip beni öpüyor, dudakları dudaklarımın üzerinde uzun süre kalıyor, sonra beni kendinden uzaklaştırıp duvara dönmemi sağlıyor. Ellerimi başımın üstündeki fayansların üzerine yeniden yerleştiriyor, sonra kalçalarımı kendine doğru çekip bacaklarımı daha da açıyor.

Beni istediği pozisyona getirirken tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

Vücudumun her yerinde heyecanla atan nabzımı hissedebiliyorum.

Aramızdaki kimya, daha önce hiç hissetmediğim bir şey.

O da bunu hissediyor mu?

“Bu seni neden mutlu etsin ki?” diye soruyorum, aptal numarası yaparken. “Çünkü seni burada istiyorum.”

Parmağını kıcıma

ve gözlerim geriye devrilirken inliyorum.

Arkadan boynumu öpüyor, parmağıyla yavaşça beni pompalarken dişleri tenime sürtünüyor ve tam vücudum ona karşı gevşemeye başlarken parmağını çekiyor.

Durma.

Sırtımı yıkamaya devam ediyor; sabunlu elleri vücudumun her yerinde dolaşıyor ve ben onun aletine uzanıyorum ama o geri çekiliyor.

"Hayır."

"Hayır mı?" Kaşlarımı çattım.

"Hayır."

"Sana dokunamaz

mıyım?" "Hayır."

"Neden?"

Yüzümü ellerinin arasına alıp bana bakıyor. “Bekliyorum.”

"Neyi?"

A ani hayal kırıklığı düşünce kafamdan
beynimden kafamdan... Oh.

Beni bu halde istemiyor.

"Bu yüzden buradasın, değil mi?" diye soruyorum. "Benimle
gelip *seni* sikhmemi mi istiyorsun?"

"Hayır."

"Nasıl boşalmak istersin?"

"Sabır." Dişleri alt dudağımı dışarı çekiyor ve zevk ile acı
arasında bir yerde asılı kalırken göz kapaklarım titriyor.

"Sabredenler sonunda ödüllendirilir."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ALORA

Bir dakika... ne? Burada neler olduğunu anlamaya çalışırken ona bakıyorum.

Bu adam çok kafa karıştırıcı.

Sertleşmiş ve hazır, açıkça tahrik olmuş, ama sonra seks istemiyor. Sadece orgazmlarımla ilgileniyor.

Neler olduğunu hiç anlamıyorum. Onu hiç anlayamıyorum.

Arkamda duruyor, dişleri boynumda yukarı aşağı kayarken parmakları bacaklarımın arasındaki ıslak etin üzerinde kayıyor. Beni titretecek noktayı buluyor ve cildime değen gülümsemesini hissediyorum. "Hoşuna gitti mi?" diye karanlık bir sesle mırıldanıyor.

Anlamlı bir kelime kuramadığım için başımı sallıyorum.

"Aynen öyle, bebeğim." Parmak uçları klitorisimin üzerinde hızlı ve öfkeli bir şekilde hareket ediyor ve zevkten neredeyse bayılıyorum.

"Oh... lanet olsun." Bacaklarım altımda titriyor. O kıkırdıyor. "Tut şunu."

Bunu nasıl tutacağım ki? Beni orgazma ulaştırarak zevk alıyor.

Boşalma, ne yaparsan yap boşalma.

Klitorisimi kavırıyor ve sertçe çekiyor, orgazm içimde patladığında neredeyse kasılmaya başlıyorum.

O çekip pompalıyor, klitorisim bu kadar sertçe çekilirken hiç boşalmamıştım.

Bu ne lan? Kim yapar
bunu...

Bunun iyi hissettireceğini kim bilebilirdi ki? Ben kesinlikle bilmiyordum ve benim de bir klitorisim var.

Beni tekrar kendisine doğru çeviriyor, eli hala bacaklarımın arasında sıkıca sıkışmış durumda.

"Boşaldığınızda çok güzelsiniz, Bayan Doe." Beni öperken gülümsüyor, parmakları tekrar hareket etmeye başlıyor ve ben ondan uzaklaşıyorum.

"Yeter artık."

Yüzü düşüyor.

"Biraz ara vermem lazım. Sürekli orgazm olamam."

Kıkırdıyor. "Aynı fikirde değilim." Elini çekiyor ve beni kollarına alıyor.

Doymuş ve uykuluyum, sıcak su üzerimize akarken geniş göğsüne yaslanıyorum.

Odadaki fil var, dokunmam yasak olan bir fil. Kocaman ereksiyonu karnıma baskı yapıyor.

"Hadi gidip biraz yemek yiyelim," diye mırıldanıyor. Ha?

Peki ya aletin ne olacak?

Bu hoşuma gitmiyor; dengesiz bir güç dengesi var gibi geliyor. Onun da boşalması lazım.

Elimi kasık kıllarının arasına kaydırıyorum ve o geri çekiliyor. "Söyledim ya. Henüz değil," diyor sert bir sesle; sanki sinirlenmiş gibi dönüp duştan çıkıyor.

Ben suyun altında kalıyorum ve suyun üzerime akmasına izin veriyorum. Vücudum onun güçlü parmaklarından dolayı zonkluyor, şişmiş ve ıslak, ama ona dokunmama bile izin verilmiyor.

Ha?

Kendini kurulayıp beline bir havlu doladıktan sonra bana da bir havlu uzattı. Muslukları kapattım ve kollarına atıldım; beni özenle kuruladıktan sonra bornozu omuzlarıma sardı. "Bir şeyler yemelisin," dedi arkamdan, saçlarıma fısıldayarak.

Burada neler olup bittiğinden pek emin değilim ama lanet olsun, bu bekleyiş beni öldürüyor.

Bornozlarımızı giyip yemek odasına çıkıyoruz ve masanın kapaklı gümüş tepsilerle dolu olduğunu görüyoruz.

"Ne istediğinden emin olamadım, bu yüzden seçebileceğin çeşitli yemekler sipariş ettim." Gümüş kapakları kaldırmaya başlar ve lezzetli bir seçkiyi ortaya çıkarır. Ravioli makarna ve biftek filetosu var. Sashimi ve deniz ürünleri, sonra da bir çeşit tavuk yemeği. Kremalı soslu sebzeler ve salatalar var.

"Vay canına," diye fısıldıyorum etrafa bakarken. "Bunu ne zaman sipariş ettin?"

"Spa'ya girmeden önce."

Beynim durmuş gibi ona bakıyorum; az önce olanların tam da bu şekilde olacağını biliyordu. Bu sırayla ve bu zaman diliminde.

"Otur." Sandalyemi işaret ediyor. "Çok emredici birisin."

"Bayan Doe." O sırtıyor. "Bu bir keşif oldu." Gözlerinde yaramaz bir parıltı var. "Bu fikri nereden çıkardın?"

Bu pek de sürpriz sayılmaz, eminim mezar taşına da bu yazacak. Bahse girerim dışarıda tam bir otoriter herif.

Oturup seçeneklere bakıyorum. "Makarna ister misin?" diye soruyorum.

"Hayır." Dirseği masaya yaslanmış, işaret parmağını şakağına dayamış, beni izliyor. "Hepsi senin." Tabağı bana uzatıyor.

"Teşekkürler." Çatalımı alıp ona bakıyorum, hâlâ arkasına yaslanmış beni izliyor. "Yemek yiyecek misin?" diye soruyorum.

"Açım... ama yemek için değil." Birbirimize bakarken aramızdaki hava kıvılcımlanıyor. Dili alt dudağının üzerinde kayıyor ve ben bunu bacaklarımın arasında hissediyorum.

O kadar yoğun ki... Tanrım.

"Yalnız yemek yemiyorum, ya buraya gelip beni yersin ya da benimle birlikte akşam yemeğini yersin."

Yüzünde bir gülümseme belirliyor ve fileto bifteği alıp önüne koyuyor. Sebzeleri tabağa koymasını izliyorum, sonra ayağa kalkıp iki bardak buzlu su dolduruyor. Her ikisine de limon dilimleri koyuyor ve birini önüne koyuyor.

Yaptığı her şeyde çok stratejik, bu adamda hiçbir şeyin şansa bırakılmadığını hissediyorum.

Bıçağını ve çatalını eline aldı.

"Kontrol etmeyi sever misiniz, Bay Doe?" diye soruyorum.

"Evet," diye tereddüt etmeden cevaplıyor, çatalındaki bifteği ısıyor.

"Her şeyde mi?"

"Evet." Bifteklerini çiğniyor; gözleri bana daha fazla soru sormam için meydan okuyor. "Seks yapmamak... Bu da kontrol meselesi mi?" diye soruyorum.

"Bu bir zevk meselesi."

Kaşlarımı Kaşlarımı çatıyorum. "Ben anlamıyorum
anlamıyorum, nasıl olur olmaz seks
seks

"İçimden gelmiyor." Koyu renkli gözleri benimkilere kilitleniyor.

Ha?

Ya bu adam süper zeki ya da ben süper aptalım. "Bu ne demek?"

Sanki her gün bu tür konuşmalar yapıyormuş gibi biftekini kesiyor. "Karşımda memnun ve uykulu bir şekilde oturuyorsun."

Her zamankinden daha fazla kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım.
"Ve?"

Beni izlerken biftekini ağır çekimde çiğniyor.

"Ben burada memnun ve uykulu bir halde otururken... sen ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Seni spa'nın yanında bacaklarını açıp tadına baktığımda... bunun senin için olduğunu sandın."

Ha?

"Benim için değilse, kimin içindi?"

"Vücuduna istediği bilgiyi vermek için vücudunu tadıyordum."

"Neden bilgi istersin ki?" "Duyularımı kalibre etmek için."

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum.

"Görüyorsunuz, Bayan Doe, vücuduma sahip olabileceği DNA'yı tattırdığımda... çok daha yüksek bir performans sergiliyor."

Bacaklarımın arasında bir zonklama hissediyorum. *Bu adam çok seksi.*

"Duyularım hiç olmadığı kadar keskin, daha önce hiç olmadığı kadar iyi çalışıyor." Devam ediyor, "Sen orada uykulu bir şekilde otururken... İçimdeki avcı seni koklayabiliyor." Karanlık bir sesle fısıldıyor, "Vücudunda dolaşan nabzını hissedebiliyorum." Sanki bir şeyin tadına bakıyormuş gibi dilini dudaklarında gezdiriyor. "Hala o sıkı küçük amından çıkan o güzel, kremi meninin tadını alabiliyorum."

Tanrım.

"Vücudumdaki her bir hücre, seninkini ele geçirmek için çılgınlık atıyor."

Bütün kanımın, son damlasına kadar içimden akıp gittiğini hissediyorum. "Yiyin akşam yemeğini şimdi çünkü yemek çıkıyorsun çünkü gerekecek." Gözlerimiz birbirine kilitlendi. "İlkel içgüdülerim bu gece vücudunu iyice kullanacak. Seni benim olarak sahiplendiğimde."

Boğazımdaki gerginlikten kaynaklanan yumruyu yutkunuyorum. "Zaten ikna oldum," diye fısıldıyorum.

O nefes kesici bir gülümsemeyle gülümsüyor ve karnımda kelebekler dans ediyor.

Aniden onu memnun etmek için can atıyorum, onun beni başımdan aldığını kadar ben de onun aklını başımdan almak istiyorum. Bu adil olur.

Ayağa kalkıyorum. "Sen akşam yemeğini ye. Ben senin sikini yalayacağım." Masanın altına sürünerek giriyorum ve bornozunu açıyorum; kalın sikini çoktan sertleşmiş ve ön sıvısıyla ıslanmış durumda.

Onu ağızıma alıyorum ve o derin, boğuk bir inilti çıkarıyor.
Siktir.

Bu şimdiden hayatımın en iyi seksi ve daha yapmadık bile.

Onu okşarken derinlemesine alıyorum ve o sandalyesine yaslanırken keskin bir nefes alıyor. Eli başımın arkasına gidiyor. Bir ritim yakalıyoruz ve o ağızımı sikmeye başlıyor. Kontrolünü kaybetmeye başladıkça kalçaları sandalyeden kalkıyor.

Vücudunun çıkardığı inlemeler ve sesler beni içten içe tahrik ediyor. Vücudu diyorum çünkü şu anda onun temel ihtiyaçlarını karşıladığımı içtenlikle inanıyorum.

Bay Doe artık burada değil; ben onun içindeki hayvani içgüdüleri besliyorum.

Beni kolumdan tutup yerden kaldırıyor, kanepeye eğiyor ve başımı yastıklara bastırıyor.

Prezervatifin yırtılma sesini duyuyorum, sonra içime sertçe giriyor ve derinlerde kalıyor; ikimiz de zevkten inliyoruz.

Oh.

Ama

n.

Tanrı

m.

Bu çok iyi.

O kocaman, beni sonuna kadar geriyor, ama ikimizi de doruğa çıkaran şey, vücudumun onun etrafında dalgalanması.

O haklı, bu iki insan arasındaki seks değil.

Bu, iki bedenin en ilkel şekilde en temel insani ihtiyaçlarını gidermesi.

Ayağını kaldırıp yanıma, kanepeye koyuyor, sonra çekip tekrar sertçe içeri giriyor.

Çığlık atıyorum, tutuşunun baskısı neredeyse omurgamı kırıyor.

Siktir.

Sonra beni piston gibi hızla pompalıyor, o istediğini alırken tenlerimiz birbirine çarpıyor.

Ahh...

Düşünemiyorum, nefes alamıyorum ve beni koyduğu pozisyonda kıpırdayamıyorum bile. Kanepeye eğilmiş durumdayım, ayaklarım yere değmiyor.

Elleri beni iyice açıyor ve ben her bir vuruşunu tek tek alıyorum.

Derin ve boğuk bir şekilde inliyor. Hayatımda duyduğum en orgazmik ses.

O bir hayvan gibi.

Daha önce hiç böyle sikilmemiştim. "Siktir."

İnliyor. "Yani..."

Sert bir

darbe.

"Siktir." *Sert*

bir darbe.

"Güzel." *Sert*

bir darbe.

Oh...

Derinlere giriyor ve beni sıkıca kavırıyor.

Heyecanının sesi beni uçuruyor ve şiddetle boşalırken çılgılık atıyorum.

Görüşüm karardı ve yemin ederim ki bedenimden çıktım.

Etrafımda tenlerin çarpışması, onun derin inlemeleri ve... Lanet olsun, bu tür bir seksten sağ çıkamayabilirim.

Derinlere yerleşiyor ve içime boşalırken penisinin şiddetle sarsıldığını hissediyorum.

"Siktir..." diye inliyor. "Ah evet, evet, siktir." Vücudunu tamamen boşaltmak için yavaşça içime girip çıkmaya devam ediyor.

Nefesimi yakalamaya çalışırken nefes nefese kalıyorum. Fiziksel bilincimi geri kazanmaya çalışırken boşluğa bakıyorum.

Bu da neydi böyle?

Sırtım yataktan kalkarken uyanıyorum.

Yatak odası karanlıkta ve klitorisimi dişlerin sıyırdığını hissediyorum.

Ben aşağı aşağı aşağı bakıyorum Bay Doe
giderken aşağı altında bana
Siktir.

Bu adam bir hayvan, kaç kez boşaldığımı sayamadım bile.

Saatlerdir beni her pozisyonda sikiyor ve son seferden sonra yorgunluktan uykuya dalmıştım... ama uyandığımda karşımda bu vardı.

Aslında sabaha kadar dayanabilecek miyim bilmiyorum.

Dili klitorisimin üzerinde dolaşırken dört parmağıyla beni yavaşça sikiyor ve ben inliyorum.

Artık soğukkanlı davranamıyorum bile, ruhumdan tüm öz farkındalığımı silip süpürdü.

"Lütfen," diye inliyorum, bir kez daha boşalmak korkusuyla.

"Yapamam..." "Şşş," diye fısıldıyor. "Bir kez daha,

bebeğim, sonra

uyuyabilirsin." Gözlerim geriye devrilirken ellerimi onun saçlarına geçiriyorum. "Sana sadece bir gecem var, Doe." Beni emiyor. "Doyamıyorum."

Böyle söyleme.

Bu fiziksel bağ varken, nasıl olur da sadece bir gecemiz olabilir?

Hiçbir dünya bu kadar acımasız değildir.

Vücudum titremeye başlıyor ve parmaklarında şiddetle boşalırken inliyorum, o üzerime diz çöküyor ve sikini boğazıma kaydırıp ağzıma boşalıyor.

Onunla başa çıkmaya çalışırken öğürür ve boğulurum.

Karanlıkta bana gülümsüyor ve terle kaplı alnımdan saçlarımı nazikçe geriye doğru itiyor. "Çok güzelsin, Doe," diye fısıldıyor ve ağzıma girip çıkmaya devam ediyor.

Birbirimize bakıyoruz ve aramızda bir şey değişiyor. O kadar somut bir his ki, fiziksel bir şeye dönüşüyor.

Vücudu ne arıyorsa, onu buldu. Onun doygunluğuyla, tektonik plakaların yerine oturduğunu hissedebiliyorum. Ama nereye gidiyorlar... Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, daha fazlasını istediğim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ALORA

Taze demlenmiş kahvenin cennet gibi kokusu beni uykumdan uyandırıyor ve gözlerimi odaklamaya çalışırken esniyorum.

Neredeyim?

Vücudum ağır ve ağırlı hissediyorum ve anında dün geceyi ve yatağa girdiğim o tanrıyı hatırlıyorum.

Yatağın onun boş tarafına bakıyorum, nerede o?

Yavaşça yataktan kalkıyorum ve yüzümü buruşturuyorum, dün gecedен beri her yerim ağrıyor. Her kasım gerilmiş ve yorgun hissediyorum. Bornozumu giyip, Bay Doe'yu aramak için dışarı çıkıyorum.

Oturma odasına girip etrafa bakıyorum; dün akşamki akşam yemeğinden kalan her şey temizlenmiş ve kaldırılmış.

"Bayan Doe," diye balkondan sesleniyor. "Buradayım."

Kapıya doğru yürüyorum ve onu masada otururken buluyorum, kahvaltı hazırlanmış ve sabah güneşi parıltıyor. Geniş bir gülümsemeyle kucağına dokunuyor.

Kalbim küt küt atıyor, ona doğru süzülüp dizine oturuyorum.

Beni şefkatle öper. "Günaydın."

“Merhaba.” Utangaçça gülümsüyorum; dün geceki ahlaksız davranışından birden utanıyorum.

Sanki aklımı okuyormuş gibi bana gülümsüyor ve parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. “Güzelliğin nefesimi kesiyor.”

Muhtemelen bir rakun gibi görünüyorumdur.

Öpüşüyoruz, önce yavaşça, sonra daha derinlemesine ve birbirimizde kaybolurken gözlerimizi kapatıyoruz. Dün gece hayal görmüyordum ya da o anın büyüüne kapılmamıştım.

Gündüz ışığında da aramızdaki bu his hala burada.

Göz kamaştırıcı bir kimya, o kadar parlak ki, önümü göremiyorum.

"Bugün ayrılıyoruz," diyorum üzülerek.

"Hmm." Beni tekrar öpüyor. "O konuda."

"Evet," diyorum umutla, lütfen bana birlikte kaçmak istediğini ya da buna benzer çılgın bir şey söyle.

"Benimle bir gece daha geçir." Beni soğuktan korumak için bornozumu düzeltir.

Bu benim şansım; onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Hatta, hakkında bilinecek her şeyi bilmek istiyorum. "Bir şartla," diyorum ona.

"Nedir o?"

"Buradan ayrılmak istiyorum."

"Ne?" Kaşlarını çatıyor.

"Gitmek değil, ayrılmak. Ben..." Omuzlarımı silkerim. "Köyü keşfetmek, güneşin altında yürüyüşe çıkmak." Yumuşak bir gülümsemeyle eklerim. "Belki bu akşam bir restoranda randevuya çıkabiliriz?"

"Doe...." Otelin kurallarını çiğnemek istememden hiç etkilenmemiş bir şekilde içini çekiyor.

"Sadece bir gün." Onu ikna etmeye çalışırken iri dudaklarını öperim. "Sonra burada bir gece daha kalırız."

Gözleri gözlerime kilitlenir.

"Bir daha asla görüşemeyeceğiz," diye fısıldıyorum. "Bu düşünceye dayanamıyorum. Bana bu bir günü ver."

"Anlaşmamız böyle değildi ve ben gerçekten..."

“Sen de bir gece daha istemiştin.” Sözünü kesiyorum.
Bunu düşünürken aşağıdaki vadiye bakıyor. “Ya da şimdi vedalaşabiliriz.” Ayağa kalkıyorum,
Bunu düşünmek zorunda kalmasından rahatsız oluyorum.
"Hayır, hayır." Beni tekrar kucağına çekiyor. "Bir gece daha."
“Ve bir gün.”
"Evet." Yüzümü ellerinin arasına alıp beni öptü, dudaklarımız birbirine yapıştı ve aramızda sıcak, bulanık bir his dolaştı.
Sadece şehvetten daha fazlası, aşktan daha az tanıdık.
Başladığımız oyundan tamamen farklı bir oyun.
Bu veda çok zor olacak.

"Hazır mısın?" Bay Doe oturma odasından sesleniyor.
"Evet." Çantamı alıp dışarı çıkıyorum ve o beni baştan aşağı süzerken kaşlarını çatıyor.
"Ceketin ve şapkan nerede?"
Kendime bir bakıyorum. "Onlara ihtiyacım yok, değil mi?" "Dışarısı soğuk, donarak öleceksin."
"Oh." Omuz silkiyorum. "Valizimi hazırlarken bu kadar soğuk olacağını düşünmemiştim. Bir şey olmaz, zaten yürüyeceğiz, o yüzden ısınabilirim."
Gözlerini devirdi. “Dur biraz, benimkilerden birini giyebilirsin.” Yedek odaya girdi, ben de onu takip ettim. Valizi bagaj rafındaydı, onu açtı.
Her şey titizlikle katlanmış ve düzenlenmiş, ben de içindekilere bakarken kaşlarımı çattım. “Valifini kim hazırladı, bir talim çavuşu mu?”
Bana bir bakış attı. “Bu ne demek?” “Neden bu kadar düzenli?”
“Her şeyin yetişkinler gibi düzenli olmasını seviyorum.”

"Ben de." Aslında ben değilim, ben tam bir dağınıklık abidesiyim ve valizimde ya da eşyalarımı toplarken hiçbir şeyi bulamıyorum. Huysuz bir çocuk gibi parmak uçlarımda yükseliyorum.

Gri bir bere çıkarıp kafama takıyor ve bana hızlıca bir öpücük konduruyor, sonra valizine dönüp başka bir şeyler aramaya devam ediyor.

Çok öpüşmeyi seviyor.

Beklerken aptalca gülümsüyorum, onunla günlük ev işlerini yapmak yeni favori aktivitem. Bana büyük bir palto uzatıyor. "Bunu giy."

"Bu çok büyük."

"Kar yağmak üzere." Gözlerini genişletiyor. "Ve sen ince bir hırka ile kırsalda dolaşmak mı istiyorsun? Sanmıyorum."

"Peki." Kollarımı kollara sokarken iç çekiyorum, o fermuarı çekip bel kordonunu sıkılaştırıyor. Eğilip avuç dolusu cinsel organımı kavırıyor ve sıkıştırıyor, sonra valizine dönüyor. "Şimdi..." Bana bir çift deri eldiven uzatıyor. "Bunlar o güzelim ellerinizi sıcak tutacak."

Ellerimi uzatıyorum ve o da eldivenleri giydiriyor. "Artık gidebilir miyiz, Patron?" diye soruyorum.

"Artık gidebiliriz, Doe."

Bir şekilde birbirimize takma adlar takmaya başladık; o Bay Doe, ben de Doe.

Üzerimde bol bir bere, kocaman bir ceket ve palet büyüklüğünde eldivenler var. "Kendimi gülünç hissediyorum." Ona gülümsüyorum.

"Çünkü gülünç görünüyorsun." Burnumun ucuna bir öpücük konduruyor. "Peki... randevumuzda beni nereye götüreceksin?" Yavaşça seksi bir gülümsemeyle gülümsüyor ve kalbim bir an duruyor; o, şimdiye kadar gördüğüm en güzel yüze sahip. Kocaman mavi gözler ve öpülmeye can atan dudaklar. Saçları koyu ve kıvrıkcık, sakalları ise kare çenesinin üzerinde bir gölge oluşturuyor.

Muhtemelen gördüğüm en yakışıklı erkek, ama belki de bunun sebebi onun bir seks tanrısı olması ve benim hala

. Kan dolaşıma o kadar çok oksitosin saldı ki, bu aşırı dozdan hayatta kalmam bir mucize.

Kapıya doğru yürüyüp koridora çıkıyoruz. "En azından bu iğrenç kardan adam kıyafeti içinde kimse beni tanıyamayacak," diyorum asansöre varıp düğmeye basarken.

"Ne şanslısın." Sanki hiç etkilenmemiş gibi dudaklarını büküyor.

Oh... kahretsin. Ondan tesisten ayrılmasını istediğimde hiç düşünmemiştim. Eğer burada görülürse, dışarıda başı belaya girer mi? "Gitsek sorun olmaz, değil mi?" diye soruyorum.

"Şey, artık çok geç, değil mi?" Asansöre binip kapılara doğru dönerken mırıldanır.

Dışarıda bir sevgilisi mi var?

Kahretsin...

Buraya gelme nedeni aklıma geliyor, geri döndüğümüzde bunu onun için yapmalıyız. Pişmanlıklarla eve dönmesini istemiyorum.

Buraya bir amaçla geldi ve ben de bunu gerçekleştirdiğimizden emin olmalıyım.

Asansör kapıları açılır ve fuayeye çıkarız, o benden biraz önde yürüyerek tesisin ön kapısından dışarı çıkar ve araba yoluna doğru ilerler.

Ona yetişmek için koşturuyorum ve araba yolunun sonuna gelip kırsal yola çıktığımızda, bana dönüp beni bekliyor.

"Acele ne?" diye soruyorum.

"Lanet olası bir fetiş kulübündeyiz, Doe. Bunun herkesin bilmesini istemem. Ya orada tanıdığım biri varsa?"

"Oh..." Bunu düşünmemiştim. "Eh, eğer onlar da buradaysa, onların da gizli bir sapkınlığı var demektir."

O kıkırdar ve ben kolumu onun koluna takarak yürümeye başlarız. Nefes verdiğimde ağzımdan buhar çıkar. "Hava soğuk."

"Sana söylediğim gibi."

"Sakin olduğun yerde kar yağar mı?" diye soruyorum.

"Evet." Bana doğru bakıyor. "Senin geldiğin yerde kar yağmaz mı?"

"Hayır." Bir an düşünüyorum. "Daha önce sadece bir kez kar gördüm."

"Ne?" Şaşırmış görünüyor.

"Evet, okul gezisindeydi. Rocky Dağları'na gitmiştik. Kayak gezisiydi ama ben kayak yapmadım."

"Neden kayak yapmadın?"

"Kayak kiralama masraflarını karşılayamadık, ben de arkadaşlarımı izledim."

"Kayak kiralama ücreti ne kadardı?"

Yürürken omuz silktim. "Bilmiyorum, sanırım 65 dolar falandı. Babam, benim geziye gidebilmem için ikinci bir işe girmişti... Aslında üçüncü bir işe."

Yürürken o dinliyor.

"Annem ben küçükken öldü ve..." Sesim kesiliyor.

Benim sözlerimi bitirmemi beklerken sessiz kalıyor.

"Babam bize bakmak için gündüz işinden vazgeçmek zorunda kaldı, biz büyükannemizde kalabilelim diye gece vardiyasında çalışıyordu. Geçimimiz çok zordu, bu yüzden ekstra aktiviteler bizim için bir zevkti."

Hikayemi onaylar gibi bir kez başını salladı ve bir süre sessizce yürüdük.

"Kaç kardeşin var?" diye sordu sonunda.

"Bir kız kardeşim ve bir erkek kardeşim var." Omzuna bir öpücük konduruyorum. "Senin kardeşin var mı?"

"Benim de bir kız kardeşim ve bir erkek kardeşim var." Onları sevgiyle anıyormuş gibi gülümsüyor. "Onlar hayatımın ışığı."

"Ne güzel." Gülümsüyorum. "Peki ya ailen?"

"Annem de öldü."

Yüzüm düşüyor. "Olamaz.

Nasıl?" "Trafik kazası."

"Ailen zor günler geçirdi mi?" diye soruyorum, ona bakarak.

“Çok zorlandık, hâlâ da zorlanıyoruz.”

Onun için içim acıyor, aynı acıyı paylaşma ihtimalimiz ne kadar?

“Ne iş yapıyorsun?” diye sorarak konuyu değiştiriyor.

“Matematik öğretmeniyim.”

Sanki şaşırmış gibi kaşlarını çatıyor. “Hiç tahmin edemezdim.”

“Şey,” omuz silkerim. “Rakamlar benim işim, ne diyebilirim ki.”

Yürümeye devam ediyorum ve dilimin ucunda sormak için can attığım bir soru var. “Zengin misin?”

“Bazı konularda.” Yürürken dalgalı yeşil tepelere bakıyor. “Neden soruyorsun?”

“Aksanın. Sesin.”

“Aksanım mı?” Sanki büyülenmiş gibi gülümsüyor. “Sesim nasıl geliyor?”

“İngiliz soylusu falan gibi.”

Kıkırdadı. “Kaç tane İngiliz asilzade tanıyorsun?”

“Şey, hiç.” Kıkırdıyorum. “Kafam karıştı çünkü İngiliz soylularının öyle sevişmeyi bilmediklerinden eminim.”

Başını geriye atıp yüksek sesle gülüyor.

“Ciddiyim.” Ona gülümsüyorum. “Bence sen porno yıldızı falan olabilirsin. Daha önce senin gibi seks yapan kimseyle tanışmadım.”

“Benim gibi seks mi, benim gibi seks ne demek?”

Gülümsüyor. “Yani....” Gözlerimi genişletiyorum. “Harika.”

“Harika.” Kelimeyi tekrarlar. “*Harika* kelimesini sevmiyorum.” Burnunu kırıştırır. “*Harika* bana çok sıradan geliyor.”

“Sen sıradan olmaktan çok uzaksın.” Gülüyorum. “İnan bana.” “Evet, evet, kazmaya devam et.” Yürürken gülümsüyor. “Bu delik derin, Doe.”

Gülüyorum ve bir an düşünüyorum. "Tamam, *harika* en iyi kelime değil. Dün geceki seksimizi şöyle tanımlayabilirim..." Kendimi ifade etmeye çalışırken gözlerimi kısıyorum, "...hayat değiştirici."

"Hayat değiştirici mi?" Durur ve beni kolumdan geri çeker. "Nasıl hayat değiştirici oldu?"

"Şey..." Bir an düşünüyorum. "Dışarıdan bakıldığında oldukça sıradan biriyim."

"Sen sıradan biri *değilsin*." Sözümlü kesti.

"Hayır, öyleyim." Onu tekrar yürümeye çekerek gülümsüyorum. "Sadece iki erkek arkadaşım oldu ve... hiç tek gecelik ilişkim olmadı."

Bana yukarıdan bakıyor. "Kaç kişiyle yattın?"

"Dört." Omuz silktim. "Şey, artık beş." Konuşmaya devam ettim, "Şey, o üçlü seks yaptığım zamanı da sayarsan altı."

Kıkırdıyor. "Penisi paylaşmaktan hoşlanmadığın o sefer mi?"

"Evet." Aptalca gülümsüyorum. "O." Arkama bakıyorum ve uzakta, arkamızda yürüyen iki adam görüyorum. "O adamlar kim?" diye soruyorum. "Bizi takip mi ediyorlar?"

O da arkasına bakıyor. "Ah... Onlar tatil köyünden. Müşteriler otelden ayrıldıklarında yanlarına birini göndermek onların standart prosedürü." Omzuyla bana hafifçe dokunuyor. "Ya ben seri katil falanysam diye."

Kolumu koluna dolamışım ve elim altında sert ön kolunu hissedebiliyorum. "Kaç kişiyle yattın?" diye soruyorum.

"Çok," diye tereddüt etmeden cevaplıyor.

"Oh." Başımı sallıyorum. Bu cevabı hiç sevmiyorum, muhtemelen en güzel insanlarla yatmıştır.

Güvensizlik çirkin yüzünü gösteriyor, benim gibi birinde ne bulabilir ki?

Sonra soğuk ve sert gerçekleri hatırlıyorum.

Beni o seçmedi; benimle eşleştirildi. Ben sadece şapkadan çekilen şanslı numaraydım.

Bir süre yürürken, zihnim sessiz bir özgüven krizine girer.

"O yüzden sormak zorundayım..." Sessizliği o bozar. "Senin kadar deneyimsiz biri için... Neden para ödeyip böyle bir yere gelesin ki? Eminim ki, senin onlara peg yapman için her şeyi verecek milyonlarca erkek vardır."

"Bilmiyorum." Bir an düşünüyorum. "Sanırım daha fazlasını arıyordum."

Sözlerimi sindiriyormuş gibi başını sallıyor.

"Peki ya sen? Ben de aynı şeyi merak ediyorum, neden buraya geldin?"

"Açıkçası bilmiyorum." Tereddüt ediyor. "Belki ben de daha fazlasını arıyordum."

"Ne uyumsuz bir çiftiz." Hüzünle gülümsüyorum. "Ben vanilyalı kurabiye gibiyim, sen ise çikolatalı fudge fahişesin. Pegging yapılmasını istiyorsun ama aynı zamanda istemiyorsun. Misty'nin listesini tamamlamam gerekiyor ama iş ciddiye binince bunu gerçekten yapabileceğimden emin değilim çünkü birinin bağırsaklarını deşmeden protez penisle nasıl çalışılacağını bilmediğimden eminim. Birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyoruz ama yine de senin hakkında *her şeyi* biliyormuşum gibi hissediyorum. Ve bu hafta sonunu seninle geçirdikten çok sonra senin kaybını yas tutacağımdan eminim, oysa sen muhtemelen beni bir daha asla düşünmeyeceksin çünkü sen tüm zamanların en muhteşem sevgilisisin ve şey... ben sadece benim," diye aceleyle patlarım.

Bizi durdurur, beni kendisine doğru çevirir ve bana nazikçe gülümser. "Yanıliyorsun, en muhteşem sevgili sensin, sence dün gece neden duramadım?" Yüzümü ellerinin arasına alıp beni nazikçe öper. "Sence neden bir gece daha ihtiyacım var?"

Gözlerim onun gözlerini arar. "Keşke burada karşılaşmasaydık."

"Doe..." Diye iç geçiriyor. "Yapma." Beni kucaklıyor ve kollarıyla sıkıca sarıyor.

Kalbim sıkışıyor, çünkü bunun, dışarıda buluşma ihtimalimizi tamamen ortadan kaldırmak için kullandığı bir yöntem olduğunu biliyorum.

Zaten bir sevgilisi var.

Beni kucaklarken boğazımda bir düğüm oluşuyor; birbirimize çok yakınız ama aynı zamanda çok uzağız.

Aslında birbirimizi hiç tanımadığımızı hatırlıyorum.

"Sadece bu gecenin her dakikasının tadını çıkaralım, tamam mı?" diye fısıldıyor kulağıma.

"Tamam." Gülümsüyorum, kendimi aptal hissederek.

Neye bulaştığımı biliyordum... *Kendine gel, aptal.*

Daha iyi davranmaya kararlı olarak kollarından çekiliyorum. O buraya benim sızlanma ve muhtaç davranışlarımı çekmek için gelmedi. Ben onun kız arkadaşı değilim, lanet olsun... birbirimizi tanımıyoruz bile.

Ne ise o.

Buraya Misty'nin listesini tamamlamak için geldim ve tam da bunu yapacağım.

Artık kalbimi bir kutuya koyup kılıcımı bileme ve savaşa hazırlanma zamanı geldi.

Bu gece... gidiyorum gerçekleştireceğim
gerçekleştireceğim en en en en
karanlık fantezisini

Kim bilir, belki benimki de olur.

Eğer déjà vu'nun resmi bir günü olsaydı, bugün o gün olurdu.

Bay Doe ve ben aşk gemisindeyiz, bu sabah köyde yürüyüşe çıktık ve geç bir öğle yemeği yedik.

Konuştuk, güldük, sıcak ve derin bir banyo yaptık ve öğleden sonra biraz kestirdik, yani ben uyudum, o ise yan yatıp beni izledi.

Aşık yaşlı bir çift gibi davranıyoruz ve bugün bir kez bile seks yapmadık.

Ya da belki de sadece dün gece vücudumdan doymuştur.

Onun dokunuşuna can atıyorum ama aynı zamanda kendime, buraya gelme amacımızdan daha fazlası olduğumuzu kanıtlamak istiyorum.

O da aynı şeyi hissediyor mu?

Loş ışıklı banyo aynasında yüzüme bakıyorum, siyah saçlarım açık ve dar kırmızı elbisemle ince topuklu ayakkabılarımı giymişim.

Bu akşam randevumuz vardı.

Akşam yemeği yedik ve dans ettik; Bay Doe bana şarap ısmarladı ve akşam yemeği ikram etti, daha mükemmel bir gece hayal edemiyorum. Hâlâ restorandayız ve saat 22:00 ama otele dönmek istemiyorum çünkü o zaman bu bizim son gecemiz olacak ve uyandığımda o gitmiş olacak.

Ve bunun olacağını biliyorum... ve bunu durduramayacağımı da biliyorum. Ama tanrım, ne kadar da istiyorum.

Aynadaki yansımama bakıyorum. *Oraya git ve buraya gelme amacını yerine getir.*

"Bunu yapabilirsin," diye fısıldayarak kendime cesaret veriyorum.

Biri içeri girince kapı açılıyor, zorla gülümsüyorum ve restorana geri dönüyorum.

Bay Doe, ona doğru yürürken gözlerimi yakalıyor, gözleri ayak parmaklarıma inip tekrar yüzüme dönünce bana yavaşça seksi bir gülümseme atıyor.

"Beni özledin mi?" Karşısına otururken gülümsüyorum. İçkisini yudumlarken bana o bakışı atıyor.

"Bilirsin..." diyorum alaycı bir gülümsemeyle. "İnsanlara öyle bakmamalısın."

"Nasıl mı...?" Gözleri benimkilere kilitlenmiş halde, kadehindeki kırmızı şarabı çalkalıyor.

"Onlara tarif edilemez şeyler yapmak istiyormuş gibi."

Havada elektrik kıvılcımları çıkıyor.

"Burada kimse yok." Yavaş hareketlerle bardağını dudaklarına götürüp bir yudum alıyor. "Sadece sen."

Ve bunu hissediyorum, sanki bir akıntı gibi, ona doğru çekilme o kadar güçlü ki.

"O zaman sadece beni eve götürmeli ve tüm o tarif edilemez şeyleri yapmalısın."

"Niyetim de o." Kaşını kaldırıyor; gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve lanet olsun... nasıl bu kadar seksi olabilir?

Ayağa kalkıyor, elimi tutuyor ve beni restorandan dışarı çıkarıyor, gökyüzüne bakarken şaşkınlıkla ağzım açık kalıyor. "Bak, kar yağıyor."

"Sadece senin için sipariş ettim." Bay Doe bana gülümsüyor. "Teşekkür ederim." Kıkırdıyorum.

Eğer böyle bir gücü olsaydı hiç şaşırmazdım.

Kolumu onun paltosunun altına sokuyorum ve o da kolunu bana doluyor, kaldırırda arabaya doğru yürüyoruz. Otel güvenlik görevlileri yine bizimle birlikte, biz akşam yemeği yerken otelin önünde dolaşıyorlardı.

The Establishment gerçekten de harika bir güvenlik hizmeti sunuyor, bu kadar pahalı olmasına şaşmamalı.

Güvenlik görevlilerinden biri siyah SUV'nin arka kapısını açıyor ve biz de arabaya biniyoruz. Bay Doe elimi kucağında tutuyor ve dikkatini pencereden dışarıya çeviriyor.

Kendi düşüncelerine dalmış gibi görünüyor ve acaba yarın vedalaşmaktan benim kadar korkuyor mu diye merak ediyorum.

Karlı geceye doğru ilerlerken, sahip olduğum nimetlerin değerini bilmem gerektiğini biliyorum; gelecekte ne olursa olsun, birlikte geçirdiğimiz zaman için minnettarım... sınırlı olsa bile.

Bugün harika bir gündü ve akşam yemeği randevusu da muhteşemdi. Muhtemelen şimdiye kadar yaşadığım en güzel randevuydu.

Aklım, geçireceğimiz geceye kayıyor. Neler olacağını hiç bilmiyorum ve hem gergin hem heyecanlıyım, belki biraz da korkuyorum.

Hadi yapalım şunu.

ALTINCI BÖLÜM

ALORA

Süite giriyoruz, Bay Doe ceketini çıkarıp askıya asıyor, ben de bara doğru yürüyorum. "Bir içki?" diye soruyorum.

"Evet."

İkimize içki doldurmaya başlıyorum ve o gelip arkamda duruyor, kolları beni arkadan sararken dudakları boynuma iniyor.

Vücudunun benimkine karşı sertleştiğini hissedebiliyorum. "İşte burada." Gülümsüyorum. "Nerede olduğunu merak ediyordum."

Kıkırdar ve kalçalarıyla bana doğru itekler. "Bekliyordum." Yine bana doğru itekler. "Saldırmak için."

Ona dönüp içkisini uzatıyorum; uzun bir yudum alırken gözlerim onun gözlerine kilitleniyor. "Ee?" Gülümsüyorum.

"Ee..."

Aramızda havada asılı duran milyonlarca kelime var, seksi, müstehcen ve yasak kelimeler.

İçkimi masaya bırakıp siyah kutuya doğru yürüyorum. "Sanırım bunu açmanın zamanı geldi."

İçkisini yudumlarırken gözleri benimkilere kilitleniyor, bana attığı bakış ateş yakabilir.

Kapağı açıp içine bakıyorum. Gördüğüm ilk şeyi çıkarıyorum. "Masaj yağıımız var."

O sırtıyor.

"Çok büyük bir şişe kayganlaştırıcı." Onu havaya kaldırıp kutunun yanındaki tezgaha koyuyorum. "Göz bağı." Siyah bir göz bağı çıkarıyorum, bir sonraki eşyayı görünce kaşlarımı çatıyorum. "Kelepçeler."

Seksi bir gülümsemeye bana doğru kadehini kaldırıyor.

"Kelepçeleri sever misin?"

diye soruyorum. "Çok severim."

"Oh..." Tabii ki kelepçeleri sever, o lanet olası bir sapık. Kutuyu karıştırmaya devam ediyorum. "Bir anal tıkacı." Siyah bir anal tıkacını çıkarıp havaya kaldırıyorum.

Dudaklarını büküyor, bu eşyadan pek etkilenmemiş gibi görünüyor. "Oh bak, farklı boyutları var." Dört tane daha çıkarıyorum

Anal tıkaçlarını alıp tezgahın üzerine koydum. Başka bir şey fark edince kaşlarımı çattım. "Bu da ne böyle...?" At kuyruğu takılı bir anal tıkaçını çıkarıp havaya kaldırdım.

Bay Doe şakacı bir gülümsemeye, "Haydi bakalım," der.

Şaşkınlıkla kıkırdıyorum. "Yani... gerçekten mi?" Aramaya devam ediyorum ve yılan gibi bir şeyin sarılmış halini görüyorum. "Bu ne..." Onu çıkarırken ağzım açık kalıyor. "Bir kırbaç."

Gözleri benimkilerle buluşurken ateşle parlıyor.

"Bunu mu seviyorsun?" biraz dehşete kapılmış bir şekilde fısıldıyorum. "Bunu zaten biliyoruz," diye cevaplıyor.

"Öyle mi?" Kaşlarımı çattım. "Kıçına bir şaplak atmak, tam anlamıyla bir kırbaç değildir."

"Ve sen onu bile kaldıramadın." Gözleri, sanki bana bir şey söylemeye cesaret etmem için meydan okur gibi benimkilerle buluşuyor.

Kalbim sıkışır, farkında olmadan bu testi geçemediğim için kendimden nefret ederim. "Evet peki." Ben ayarladım kırbaç kırbacı bıraktım yerine tezgahın

"Kimse bana vuramaz."

"Mesele vurmak değil, kontrol etmek."

Sinirlenmeye başlıyorum.

"Kimse beni kontrol edemez," diye karşılık veriyorum.

Eğlenmiş gibi sırtıyor ve sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi içkisini yudumluyor.

Hiç şüphe yok ki, Bay Doe ve ben gerçek dünyada çatıştık.

O kontrolcü, ben kontrolcü... Kalpleri ısıtan bir aşk ilişkisi için ideal koşullar değil.

Kutunun dibinde üç adet strap-on dildo görüyorum ve kasten en büyüğünü çıkarıyorum. "İşte buradayız." Onu havaya kaldırıyorum. "Bununla seni sikmek harika hissettirecek." Gözlerimi onun gözlerine dikip, onu ağzıma alıp emiyorum. Onu ona uzatıyorum. "Sıra sende, Bay Doe."

"Ben sakso çekmem."

"Kendini şaşırtabilirsin." Sırttım. "Bunu takayım da, saçlarından tutup boğulana kadar boğazını sikeyim."

Tanıdık geliyor mu, pislik?

Aramızda aniden bir düşmanlık dalgası yükselirken bana öfkeyle bakıyor.

Onu tekrar ağzıma alıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve etkisini arttırmak için inliyorum.

Siktir git sen ve o kontrol saçmalıkların.

Bu gece pantolon bende... kelimenin tam anlamıyla.

Yarın beni terk ederse... ki edecek... bu benim yapacağım son şey olsa bile beni unutamayacak.

"Dizlerinin üzerine çök," diyorum ona.

"Alttan üstte olmak mı istiyorsun, melek?" diye karanlık bir sesle fısıldıyor.

Midemde sinirlerim kaynıyor.

"Böyle saçmalıklar yapmaya çalışan yaramaz kızlara ne yaptığımı biliyor musun?"

Karanlık gözleri benimkilere kilitlenir ve bana doğru yürür, ağzımdan straponu çıkarır ve bir kenara atar. Pantolonunun fermuarını açar, sert sikini çıkarır ve boğazıma kaydırır.

İki eliyle saçlarımı tutup beni tam istediği gibi tutarken, bana bunu yaşıyor.

Onu yutmakta zorlanıyorum ve tanrım, canavarı uyandırmışım.

Az önce ona yapacağını söylediğim şeyin tıpatıp aynısını o da bana yapıyor ve ben onun etrafında boğuluyormuş gibi hissediyorum.

Ağzımdan çekiliyor ve emiş sesi bir patlama ile kesiliyor, yüz yüze gelmemiz için eğiliyor. "Bu gece şöyle geçecek," diye fısıldıyor. "Seni yağlayacağım ve o güzel küçük kıcından yıldızları görmeni sağlayacağım."

"Bu gece seni becereceğim," diyorum.

Alaycı bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "İkimiz de bunun olmayacağını biliyoruz. Alakası bile yok."

"Ama sen istedin ki..."

"Terapistim istiyordu." Sözümü keser. "Ben öyle bir şey istemiyorum. Tek fantezim *senin* kıcını sikmek ve tam da bunu yapacağız." Beni ayağa kaldırır ve tek hamlede elbisemi başımdan çıkarır.

"Ama Misty'nin listesi," diye kekeliyorum.

"Ben Misty için burada değilim. Senin için buradayım." Kafamı tutar ve beni agresif bir şekilde öper. "Biz *kendi* listelerimizi yapıyoruz, başkalarının bizim için belirlediği listeleri değil." Dişleri alt dudağımı gerer ve bir acı hissederim.

Evet!

Birbirimize bakarken adrenalin damarlarımda çılgılık atıyor.

Sütyenimi çıkarıyor, dişleri meme ucuma iniyor ve orayı ısırtıyor. Acı verecek kadar sert, zevk verecek kadar yumuşak.

Mükemmel bir kombinasyon.

Bu hareketin etkileyiciliği karşısında kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

Külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyor ve parmakları cinsel organıma doğru hareket ediyor.

"Islak." Parmaklarını vücudumun derinliklerine kaydırırken karanlık bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Tam da olacağını bildiğim gibi."

Parmaklarıyla içimi pompalıyor. "Kabul et, Doe, benim kontrolü ele almamı seviyorsun." Beni tekrar sertçe pompalıyor, ben de inleyip başımı geriye atıyorum. "Öyle değil mi, bebeğim?" Beni çileden çıkarırken dişleri çeneme sürtünüyor.

Elini kullanarak beni becerirken hareketleri neredeyse şiddetli. Hızlı ve sert... derinden.

Onu içine çeken tahrik sesim odada yankılanıyor ve ben mantıklı düşünme yeteneğimi kaybetmeye başlıyorum.

Titriyorum ve o elini çekiyor. "Lütfen..." diye inliyorum, tüm duyularım alev alev yanıyor. "İhtiyacım var..."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum, melek." Masaj yağı şişesini alır ve beni öper, sonra elimden tutup yatak odasına götürür ve beni yatağa yatırır.

Arkamın arkasına yastıklar koyuyor, beni yarı oturur pozisyona getiriyor ve bacaklarımı iyice açıyor.

Sanki yukarıdan süzülüp aşağıda bizi izliyormuşum gibi, kendimden uzaklaşmış bir halde vücudumu yeniden düzenlemesini izliyorum.

Ne istediğini ve beni nasıl istediğini tam olarak bilen biriyle daha önce hiç birlikte olmamıştım. Hiçbir şey şansa bırakılmıyor, o kontrolün ustası.

Dünyada böyle erkekler olduğunu bilmek beynimi eritiyor. Yani, hakkında hikayeler duyarsın, ama gerçek hayatta bir tanesiyle karşılaşmak nadirdir.

Gözlerini benden ayırmadan tişörtünü başından çıkarıyor; geniş, kaslı göğsünün manzarası gözlerimin önüne seriliyor. Kot pantolonunu aşağı sıyrıyor ve iri erkeklik organına uzanan kaslı V şeklini ortaya çıkarıyor.

Kasık kılları kısa ve bakımlı, bu tanrının vücudundaki her kas mükemmel durumda.

Ahlaksız zihnimin en derinliklerinden bir anlık bir düşünce geliyor...

Sen benim hayallerimin listesindesin.

Yatağa diz çöküyor ve sonra ağzını cinsel organıma indiriyor; beni orada yalıyor ve zevkten gözlerini kapatıyor.

Beni derinlemesine emerken parmaklarıyla bacaklarımı iyice açar. Oh... *lanet olsun.*

Beni oturur pozisyona getirip, yaptıklarını izleyebilmem için bu çok fazla.

Gözlerim geriye yuvarlanıyor.

Titremeye başlıyorum, boşalma ihtiyacı çok güçlü. "Şşş." Hareketsizleşiyor. "Bekle..."

"Ben..." Nefes nefeseyim. "Ben..."

"Şşş, melek." Bana gülümsüyor. "Bunu kontrol etmeyi öğrenmelisin."

Bir plan var.

Muhtemelen bana öğretmen gerekecek... İsviçre Alpleri'nde üç aylık tam zamanlı bir eğitim kampında.

Beni tekrar yalıyor ve ben neredeyse yataktan fırlayacağım.

"Ahh... Boşalmaya can atıyorsun." Karanlık bir gülümsemeyle beni

karnımın üstüne çevirip yastığı itiyor. Sıcak yağın sırtıma ve kalçama aktığını hissediyorum.

Bacaklarımı iyice açıyor ve cinsel organımın her yerine yağ döküyor, sonra parmaklarıyla masaj yapıyor. Acele etmiyor, yavaş ve istikrarlı.

Oh....

Tanrım.

Bu geceyi atlatamayabilirim.

Vücuduma biniyor ve omuzlarımdan başlıyor, sihirli elleri beni yatağa sürüp masaj yapıyor. Öne doğru sallanıyor ve sert sikini sırtımda hissedebiliyorum.

Bacaklarımın arasında bir çeşit tutunma noktası bulmaya çalışmak için sıkı sıkı kenetlendim.

Ben ecstasy içinde asılı kalırken elleri vücudumu aşağı doğru masaj yapıyor ve ara sıra öne doğru sallandığında sert, damlayan penisindeki her damarı hissedebiliyorum.

Parmakları aşağıya doğru kayıyor, üzerimden kayıp yana oturuyor, beni dizlerimin üzerine çekiyor ve dudaklarımdan kıcıma doğru yağ masaj yaparak sürüyor.

İki parmağı vajinama kayıyor ve başparmağını diğer deliğimin derinliklerine itiyor.

Onun saldırısıyla başa çıkmaya çalışırken başım öne eğiliyor.

"Rahatla," diye fısıldıyor, gözlerim geriye dönene kadar başparmağını daha derine itiyor. "İşte böyle, melek... rahatla."

Uzun bir süre beni böyle masaj yapıyor, her yerim yağla kaplı, parmakları amımda, başparmağı kıcımda.

Gözlerim yıldızlarla doluyor.

"Beni burada istiyorsun." Başparmağı daha sertleşiyor. "Bu sıkı küçük kıcımda beni istiyorsun, melek?"

Konuşmadan başımı sallıyorum.

Arkamdan yaklaşır ve bir eliyle cinsel organımı okşarken diğer elini omzuma koyar ve vücudumu zorla kendine doğru çekmeye başlar.

Oh...

Başparmağı neredeyse şiddetli bir hal alıyor. "Daha mı istiyorsun?" "Evet," diye inliyorum. "Ver bana."

O devam ediyor ve ben parmaklarımın arasına çarşafı sıkıştırmaya başlıyorum.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Cinsel organımın üzerine yağ döküldüğünü hissediyorum ve o eğilip kalçama şefkatle öpücükler konduruyor. "Sadece biraz acıtacak," diye fısıldıyor. "Bir başladık mı durmayız." Beni tekrar öpüyor. "Tamam mı?"

Başımı sallayıp gözlerimi kapatıyorum.

Penisinin ucunu girişimde hissediyorum ve sonra üzerimize daha fazla yağ döküldüğünü hissediyorum.

Ucu cinsel organımın dudakları arasında gezdiriyor ve keskin bir nefes aldığını duyuyorum. "Siktir," diye fısıldıyor.

Gülümsüyorum, o da benim kadar bu anın büyüüne kapılmış.

İleri doğru itiyor ve ben bir acıdan fazlasını hissediyorum.

"Ah." "Şşş," diye fısıldıyor. "Rahatla, Doe, bırak gireyim."

Güçlü bir hareketle içeri giriyor ve yanıyor... ve acıyor.

"Ah," diye inliyorum. "Ah."

Devamı yağ dökülüyor dökülüyor üzerimize üzerimize "Sen bunu bunu diyor nefes nefese, beni sakinleştirmek için eli şefkatle sırtımı okşuyor.

Yapabileceğimden emin değilim.

O tekrar ileri doğru hamle yapıyor ve içim acıyla doluyor. Yüzümü buruşturup acı içinde inliyorum.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından bedenim nihayet gevşiyor ve o sonuna kadar içime giriyor.

Beni ezici bir hakimiyet duygusu kaplıyor.

"Aman Tanrım." Bu yeni his karşısında nefes nefese kalıyorum.

"Siktir..." diye inliyor. "Çok güzel." Parmak uçları klitorisime geliyor ve içimde derinlerde kalırken parmaklarını daireler çiziyor. Üzerime eğilirken dudakları kulağıma değiyor, kalın baldırları benimkilerin iki yanında ve beni sarmalıyor.

Ama asıl önemli olan, penisinin vücudumun derinliklerinde olması.

Beni daha önce hiç olmadığı kadar sahipleniyor.

Bu, ham ve samimi bir beden dışı deneyim. Daha önce hiç hissetmediğim bir şey.

"Öp beni," diye fısıldıyor.

Başımı çeviriyorum ve omzumun üzerinden öpüşüyoruz. Derin, farklı ve lanet olasıca mükemmel.

Uzun süre öpüşüyoruz ve ben onun ne yaptığını biliyorum. Vücudumun onun büyüklüğüne alışmasına izin veriyor.

Peki ya kalbim, o bundan nasıl kurtulacak?

Zevk artmaya başlıyor ve biraz hareket ediyorum, biraz sürtünme istiyorum.

"İşte böyle," diye gülümsüyor ağzımın içine. "Aynen böyle."

Yavaşça çekip tekrar içeri giriyor. Yavaşça çekip sonra tekrar içeri giriyor.

Oh...

Bunu tekrar yapıyor, sonra bir kez

daha. Gözlerim kapanıyor.

Bu aslında... keyifli.

Daha sert, daha derine giriyor ve ben de daha yakın bir bağlantı arayışında ona doğru itmeye başlıyorum.

Sonra kendimizi kaptırıyoruz, tenlerimiz birbirine çarpıyor. Yatak duvara çarpıyor.

Kontrolünü tamamen kaybedince derin inlemeleri etrafımı sarıyor ve lanet olsun, bu çok iyi.

Beni sertçe pompalıyor ve ben de şiddetli bir şekilde boşalırken çığlık atıyorum.

Derinlerde kalıyor ve içimde güçlü bir orgazm yaşarken, penisinin belirgin sarsıntısını hissediyorum.

Derin inlemeleri dairede yankılanıyor ve ben yatağa gülümsüyorum, işte bu çok seksi bir ses.

Yüzümü ellerinin arasına alıp başımı kendine doğru çeviriyor ve beni öpüyor.

Çok şefkatli ve sevgi dolu.

Samimi, hayalini kurduğum her şey.

Tamamen ve geri dönülmez bir şekilde sonsuza dek mahvoldum.

YEDİNCİ BÖLÜM

EDWARD

Doe çantasını alıp dışarı çıkar, çantayı kapının yanına koyar ve bana hüzünlü bir gülümseme atar.

"Veda etme zamanı mı?" diye soruyorum. "Evet."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve daha iyi bir insan olsaydım anlamlı ve önemli bir şey söyledim. Ama onun güzel yüzüne bakarken... kelimeler boğazımda düğümleniyor, bunun yerine onu kollarıma alıp öpüyorum.

Dün gece daha fazlasıydı.

Beklediğimden çok daha fazlasıydı, hak ettiğimden çok daha fazlası.

Dudaklarım, sormadığım milyonlarca soru dudaklarımda asılı kalırken, onun dudaklarını şefkatle öpüyor. O mükemmel, kesinlikle lanet olasıca mükemmel, ama ben ona hiçbir şey sunamıyorum.

Başını göğsüme yaslıyor ve ben onu kollarımda tutarken saçlarını okşuyorum.

İkimiz de sessiz kalıyoruz, kendi düşüncelerimizde kaybolmuşuz. "Tanıştığımıza memnun oldum," diye fısıldıyor.

"İnan bana," saçlarına gülümsüyorum, "zevk tamamen bendeydi."

Kıkırdıyor ve bu, midemi altüst ediyor.

"Uçağın ne zaman kalkıyor?" diye soruyor.

Saatime bakıyorum. "Birkaç saat sonra."

"Benimki de."

Bana bakıyor ve dışarıda görüşmek istediğimi söylememi beklediğini biliyorum.

Eğer yapabilseydim... yapardım.

"Artık gitmelisin," diyorum yumuşak bir sesle.

O başını sallar ve elimi bırakır; sıcak dokunuşunun yokluğu anında hissedilir.

O süit içinde dolaşıp eşyalarını topluyor ve el çantasına koyarken, ben ise olduğum yerde hareketsiz duruyorum, içimden onun gitmesine izin vermek istiyorum.

Ceketimin cebinden telefonumu dikkatlice çıkarıp veriyi kapatıyorum. Wi-Fi aramaya basıyorum.

Alora'nın Telefonu

Alora.

Adı Alora.

Odaya geri dönüyor ve ben o görmeden telefonumu hızla cebime tıkıyorum.

Geri gelip önümde duruyor. "Buraya gelme amacımızı gerçekleştiremeyeceğimizden emin misin?"

"Özür özür dilerim... sadece..." Nefes derin derin bir nefes alıyorum, bunu onun için yapamadığım için hayal kırıklığına uğramış bir şekilde.

Neden kelimelerle aram bu kadar iyi değil?

"Kredini almanı sağlayacağım," diyorum ona.

"Ben sanmıyorum istemiyorum istemiyorum bunu bunu bunu başka başka diye fısıldadı.

Sözleri aramızda asılı kalırken ona bakıyorum.

Daha iyi bir insan olsaydım ona buraya gelmesini gelmesini gelmesini bir yeni bir gerçekleştir isteklerilisteyi ve

arkadaşını gururlandır.

Ama yapamıyorum.

Başka birine dokunduğunu düşünmek bile bana dayanılmaz geliyor.

"Beni hatırlayacak mısın?" diye soruyor. "Evet. Sen beni hatırlayacak mısın?"

"Muhtemelen hayır."

Ona gülümsüyorum ve onu sıkıca kucaklarken dudaklarımı alnına değdiriyorum. Dokunuşumla gözlerini kapatıyor. "Alnımı öptüğün zaman çok hoşuma gidiyor." Bana doğru gülümsüyor.

Yeter.

Bu şey lanet lanet morbidleşiyor;
ben ihtiyacımbunu kısaltmam
kestirmem

"Artık gitmelisin." Ondan uzaklaşıyorum.

"Tamam," diyor fısıldadı, burun burun
delikleri genişler göz yaşlarını gözyaşlarını
tutarken.

Yapma...

O bir kelime daha söyleyemeden: "Hoşça kalın, Bayan Doe." Başımı sallıyorum, sonra dönüp süitten çıkıyorum. Kapı arkamda tıklayarak kapanıyor ve kapı kolunu elimde tutarken bir an tereddüt ediyorum. Onu kapının diğer tarafında hayal ediyorum.

Onu kapının diğer tarafında *hissedebiliyorum*... benim geri dönmemi bekliyor.

Pişmanlıkla gözlerimi kapatıyorum.

Onu bırakmak olması gerekenden daha zordu.

Kravatımı düzeltip sakın bir şekilde odama geri dönüyorum.

Eve gitme zamanı.

ALORA

Havaalanına giden taksi yolculuğu uzun sürüyor, şu anda kar yağıyor.

Ve dün gece onun kollarında yaşadığım büyülu karın aksine, bugün hava soğuk ve iç karartıcı.

Böyle bir yerde hayallerimin erkeğıyle karşılaşma ihtimalim ne kadar?

Bir saatten fazla ağladım.

İkimizin bir geleceğı olmadığını biliyorum... Kahretsin, muhtemelen evlidir ya da öyle bir şey.

Onun gibi erkekler asla bekâr olmaz.

Aramızdaki bağa bakılırsa, hayatı önceden planlanmış olmasaydı, dışarıda görüşmek isteyeceğini hissediyorum.

Kesinlikle biriyle birlikte.

Manzara hızla geçip gidiyor ve seksimizi, çılgın sevişmelerimizi, şefkatli duşlarımızı ve bana nasıl baktığını hatırlıyorum, gözlerim yeniden yaşlarla doluyor.

Bana hissettirdikleri.

Benim neyim var lan? Tam bir ezik.

Tiksintiyle elimi yüzümden aşağıya doğru sürüyorum, sadece ben mi isimsiz bir fetiş kulübünde duygusal bağ kurabilirim?

İki saat sonra havaalanındaki barda pencerenin yanında oturuyorum.

İkinci kadeh şarabımı içiyorum, çünkü ne derler bilirsın, mutlu olamıyorsan sarhoş ol.

En son terminaldeyim ve büyük bir uçağın kalkış için pistten ayrılmasını izlerken, pistte park etmiş şık siyah bir özel jet gözüme çarpıyor.

Vay canına.

Şehirde ünlü biri olmalı.

Uçağa yakıt ikmali yapan insanlar var ve bir kamyon da malzeme getiriyor. Kendi özel jetine sahip olacak kadar zengin olmayı hayal et. Kaptan ve üç uçuş görevlisinin uçağa bindiğini görüyorum; yakında kalkacak olmalı.

Çok tuhaf bir gün, sürekli şimdiki zaman ile hafta sonu anılarım arasında gidip geliyorum. Sanki iki dünya arasında kalmış gibiyim, onunla birlikte orada kalmak istiyorum ama zorla şimdiki zamana çekiliyorum.

Onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi akıl almaz geliyor.

Bu iç karartıcı düşünce kalbimi sızlatıyor.

Şarabımı yudumluyorum, telefonuma bakıp bir anlığına ekranı kaydırıyorum. Tekrar başımı kaldırdığımda, siyah jetin yanına iki siyah SUV'nin yanaştığını görüyorum. Acaba bir sporcunun jeti mi, yoksa bir pop yıldızının mı, ya da başka bir şeyin mi?

Bir korumanın arabadan inip ikinci arabanın arka kapısını açmasını izliyorum.

Ünlü biri olduğunu anladım.

Telefonumu alıp kamerayı açıyorum; fotoğrafım olmazsa Taylor Swift'i gördüğümü söylediğimde kimse bana inanmaz.

Kişinin inmesini beklerken gülümsüyorum, ama indiğinde yüzüm düşüyor.

Koyu renkli takım elbise, güneş gözlüğü ve kusursuz duruş. Az önce sevişmiş gibi dağınık koyu renk saçlar... O vücudu her yerde tanırım.

Benim Bay Doe'm.

Uçağın merdivenlerini çıkıyor, pilot en üstte bekliyor, yanından geçerken elini sıkıyor. Kalbim gırtlığımda, onun içeriye kayboluşunu izliyorum. Koruma görevlileri olduğunu düşündüğüm takım elbiseli adamlar valizleri jete taşıyor ve sonunda kapı kapanıyor.

Ağzım açık kalıyor ve telefonuma bakıyorum, lanet olsun. O kadar şaşkın kalmışım ki fotoğraf çekmeyi unutmuşum.

Dünkü korumalar... onlar tatil köyünden değillerdi.

Onlar onunla birlikteydiler.

Jetin yavaşça kalkıp öğleden sonra gün batımına doğru uzaklaşmasını izliyorum.

Ne oluyor lan...?

Arkanıza yaslanıp, şokun etkisiyle donakaldım.

Sanırım az önce zengin ya da ünlü biriyle müstehcen bir hafta sonu geçirdim.

Kimsin sen?

Garson masamın önünden geçiyor ve herkese dağıttığı şans kurabiyelerinden birini masama bırakıyor. "Sana bir hediye." Gülümsüyor.

"Teşekkürler." Bir sonraki masaya geçer ve ben de içim burkulurken benimkini açarım.

Pahe a wi<^

Hafta sonunu gözden geçirirken şans kurabiyesini elimde tutuyorum ve tek hissedebildiğim şey derin bir minnettarlık.

Misty'nin dilek listesindeki maddeleri yerine getirmediğimi biliyorum. Ama kendiminkileri kesinlikle yerine getirdim.

"Bay Doe. Nasıl olacağını bilmiyorum, ne zaman olacağını da..." Sevgiyle gülümsüyorum ve dilek tutarken gözlerimi kapatıyorum. "Yine karşılaşalım."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ALORA

Telefonum masanın üzerinde dans ediyor, *vızıldıyor, vızıldıyor, vızıldıyor, vızıldıyor*. “Alo,” diyorum, şık uçağın gün batımına doğru havalanışını izlerken.

“Merhaba, canım.”

“Merhaba, baba.” Gülümsüyorum.

“Nasılsın?” “Pek iyi değilim.”

"Ne oldu?"

"Edgar amca." Sesinde hüznün duyabiliyorum. "O iyi mi?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Hayır, kalp krizi geçirdi ve vefat etti."

"Aman Tanrım." Sevgili amcamın kalp krizi geçirirken acı çektiğini hayal edince yüzüm düşüyor. "Yalnız mıydı?" diye kekeliyorum.

"Hayır, neyse ki arkadaşlarıyla akşam yemeğine çıkmıştı, yani yalnız değildi. Hızlı ve nispeten acısız bir ölüm olduğunu söylediler."

Gözlerim yaşlarla doluyor. “Çok üzüldüm.” “Ben de.”

Edgar amca babamın kardeşiydi, bir Fransız kadınla evlenmiş ve onunla birlikte olmak için otuz yıl önce oraya taşınmıştı

ama ne yazık ki karısı evlendikten kısa bir süre sonra vefat etmişti. Başka kimseyle tanışmadı ve Fransa'dan hiç ayrılmadı çünkü Fransa, karısına en yakın hissettiği yerdı. Bu, tüm zamanların en hüznölü aşk hikayesidir.

"Eve dönüyorum, şu anda havaalanındayım. Mümkün olduğunca çabuk orada olacağım."

"Ah, Alora, yapılacak o kadar çok şey var ki... cenazeyi, evini ve her şeyi halletmemiz gerekiyor...."

Zavallı babam.

"Sorun yok," diye onu sakinleştirmeye çalışıyorum. "Biraz izin alacağım, Fransa'ya gidip her şeyi halledeceğiz. Yardım edeceğim, sorun yok."

Burnunu çekiyor ve kalbim parçalanıyor, o babamın tek kardeşi ve ailesinden hayatta kalan son kişiydi. Hepimiz ona çok yakındık. "Yakında orada olacağım, tamam mı?"

"Tamam."

"Ağlama."

"Ağlamıyorum," diye yalan söylüyor.

Gözlerim yaşlarla doluyor. "Yakında eve döneceğim." "Hafta sonunu mahvettiğim için üzgünüm."

Zaten mahvolmuştu.

"Saçmalama. Yakında görüşürüz." Telefonu kapatırken, o kadar gizemli ve eksantrik, her zaman gülen ve partilerin neşe kaynağı olan güzel amcam Edgar'ı gözümün önüne getiriyorum.

Saatime bakarken boğazımdaki düğüm acımaya başlıyor.

Eve gitmem gerek.

ÜÇ HAFTA SONRA.

"Tüm kalbimle sevdiğim kardeşim Kelvin Sorenson'a, Paris'teki villamı, Londra'daki mülkümü, arabamı ve mücevher koleksiyonumu bırakıyorum." Babam inanamıyormuş gibi başını salladı.

Avukat gözlüklerinin üstünden bize bakıyor. “Yeğenim River’a, Los Angeles’taki Beverly Hills’teki evimi bırakıyorum.” Nefesimiz kesiliyor, aman Tanrım, bu milyonlar değerinde.

“Yeğenim Raylyn’e, New York’taki Manhattan’daki dairemi bırakıyorum.” Gözlerimiz fal taşı gibi açılır.

“Ve yeğenim Alora’ya tüm antika koleksiyonumu ve Fransa’nın Nice kentindeki Mont Boron’daki teraslı evimi bırakıyorum.”

Hepimiz birbirimize bakıyoruz, bu gerçek mi?

“Hepinize Hamptons’daki evimin yüzde yirmi beşini bırakıyorum; umarım bunu birlikte bir aile tatil cenneti olarak kullanırsınız. Sizi ne kadar çok sevdiğimi bilin lütfen. Öbür tarafta görüşürüz.”

Aman Tanrım.

Araba eski, harap bir fabrika binasının önüne yanaşır ve babam, River, Raylyn ve ben birbirimize soru dolu bakışlar atarız. “İçinde bir depo kiralamış olmalı.” Babam omuz silker.

“Evet, bir yer kiralamış,” diyor avukat, sürücü koltuğundan kalın bir Fransız aksanıyla. Arabayı park ediyor ve biz de iniyoruz; o, hayatımda gördüğüm en büyük anahtarlığı karıştırırken biz de bekliyoruz. Sonunda kocaman, paslı bir sarmal kapıyı açıyor ve hepimiz içeriye bakıyoruz, neye baktığımızı bile bilmeden. Burası, her türlü rastgele eşya ve antikayla tavana kadar dolu bir fabrika. Eşyalar tavandan sarkıyor ve birbirlerinin üzerine tehlikeli bir şekilde yığılmış durumda.

Gözlerim avukata kaydı. "Bu ne?" "Antikalar."

"Evet, ama hangileri ona aitti?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Hepsi."

"Hepsi," dedik Raylyn ve ben aynı anda.

"Hepsi mi?" Babam etrafına bakarak şaşkınlıkla nefesini tutar. "Olamaz." "Evet." Avukat başını sallar. "Antikalarını çok severdi."

"Bunların hepsi..." Kaşlarımı çattım. "Senin."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Ama ben bunlarla ne yapacağım?"

"Hiçbir fikrim yok."

Hayatın nasıl geliştiği gerçekten komik.

Her şeyin nasıl gelişeceğini bildiğini sanırsın, ama bir şekilde seçimler senin adına yapılır. Hayal ettiğin ne olursa olsun, gerçek kaderini yönlendiren daha yüce bir güç vardır. Buna karşı ne kadar direnmeye çalışırsan çalış, sana yazılmış olan her zaman senin olacaktır.

Bunu kesin olarak biliyorum çünkü bu hayatı ben seçmemiş olsam da, bulunduğum yerde huzurlu hissediyorum ve farklı bir sonuç hayal edemiyorum.

Şu anda Fransa'da yaşıyorum. Edgar Amca'nın antikalarını satmam gerektiği için başlangıçta bir aylığına gelmiştim ve bir pazar tezgahı açtım. İşler o kadar iyi gitti ki ticarete başladım ve şimdi kendimi Nice'te bir butik antika dükkanının gururlu sahibi olarak buluyorum. Komik bir şekilde, sektör hakkında önceden hiçbir bilgim olmamasına rağmen, görünüşe göre Edgar Amca'ya çekmişim ve antikalara karşı keskin bir gözüm var ve kendime çok başarılı bir kariyer inşa ettim.

Mağazam benim için çok değerli, benimle çalışanlar yakın arkadaşlarım, Mont Boron'da güzel bir teraslı evim ve dünyadaki en harika erkek arkadaşım var.

Hayat... Mutluluk dolu ve neşe dolu. Basit.

Rahat biriyim ve şu anda bulunduğum yerde kendimi rahat hissediyorum; Amerika'daki ailemi özlesem de,

sık sık ziyarete geliyorlar.

Köşeyi dönerken sol kolumu uzatıyorum, bir profesyonel gibi arabaların arasından zikzak çizerek her gün işe bisikletle gidiyorum. Bisikletim bebek mavisi ve ön tarafında hasır bir sepet var, hatta bir zili bile var. O kadar Fransız ki, bazı günler kendimi zar zor tanıyorum.

“Günaydın, Alora.”

Kaldırıma çıkarken gidondaki zili çalışıyorum. “Günaydın Franck,” diye karşılık veriyorum bisikletimden inerken.

"Güzel bir gün."

"Öyle." Pastanesinden yayılan cennet gibi kokuyu içime çekiyorum. "Bu kokudan asla bıkmayacağım, Franck."

“O zaman stratejim işe yarıyor.” Dükkânına geri giriyor.

Franck, Fransa'nın en iyi pastacısıdır, aynı zamanda çok kötü bir etkiye sahiptir.

“Günaydın.” Ön kapıdan girerken posta kutusuna bakıyorum.

“Bonjour,” diyor Jonty, kasayı parayla doldururken.

“Bonjour.” Gülümsüyorum.

“Günaydın,” diyor Helene, ağır tabelayı ön tarafa taşıyıp kaldırıma yerleştirirken. Benim için çalışanların en güzel insanlar olması büyük bir şans. Jonty yirmi sekiz yaşında ve gelecek vaat eden bir sanatçı; yoğun bir dönemde bize yardım etmek için bir aylığına burada olması gerekiyordu ama o kadar harikaydı ki onu asla bırakamadık. Komik ve tuhaf biridir; uzun, kızıl kahverengi kıvrırcık saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamıştır. John Lennon gibi küçük yuvarlak altın gözlükler takıyor. Helene yirmi altı yaşında ve tanıyabileceğiniz en çalışkan insan. Benim tam zıttım ama bir şekilde en iyi arkadaşım oldu. Ben rahat ve kaygısızken, o gergin ve çılgın. Benim uzun siyah saçlarım varken, onun sarı bob kesimi var. Herkesle çıkıyor, hiç evde değil, yemek yapmaktan nefret ediyor ve kulüplere bayılıyor.

Benim en sevdiğim yer ise evimdir; yemek pişirirken ya da bahçeyle uğraşırken rahatlamak. O, benim onun yin'ine karşılık gelen yang olduğumu söylüyor ve bir şekilde tüm farklılıklarımıza rağmen, biz sadece uyumluyuz. Dürüst olmak gerekirse, bence Misty dostluğumuzu cennetten ayarladı, bunu yapmak zorundaydı. Yukarıdan biri ipleri çekmedikçe, bir ömür boyu bu kadar benzer iki en iyi arkadaşa sahip olacak kadar şanslı olamazdım.

“Günaydın, Alora,” diyor Jonty, kasa makinesini çalıştırırken. “Telesekreterde beş mesajın var.”

"Teşekkürler," derim mektuplara göz gezdirirken. Of... Faturalar. Mağazama bakınıp gülümsüyorum, burada ne kadar uzun süre çalışırsam çalışayım, bunu asla hafife almayacağım. Mobilyaların canlı ve zengin renkleri ve o kendine özgü antika dükkanı kokusu... Burayı seviyorum. Burası şirin ve eklektik bir güzelliğe sahip; birinin çöprü, bir başkasının hazinesidir. Şanslıyım ki, benim hazine anlayışım kitleler tarafından takdir ediliyor gibi görünüyor.

Kim bilebilirdi ki, benim de iyi bir zevkim olacağını?

Mağazada dolaşıp tüm lambaları yakıyorum; boyutları, stilleri ve dokuları farklı olsa da, ambiyansa uymaları için her zaman sıcak ışık yayan ampuller takarım.

"Hazır mısın?" diye sesleniyor Helene.

"Bir saniye." Aynada saçlarımı hızlıca düzeltip yanına gidiyorum. "Gidelim."

Telefonunu havaya kaldırıp gülümsüyor. "Başlayalım."

"Günaydın." Gülümsüyorum. "Ben Sorenson Antiques'ten Alora ve bu, mağazamızın sabah turu. Bu dün geldi ve ne kadar güzel, değil mi?" Elimi çift kapının üzerinde gezdiriyorum. "Bu, 1700'lerin başlarına ait bir Barok dolap." Oyma detayları işaret ediyorum. "Gördüğünüz gibi, el oyması melekler ve kenarlardaki detaylarla, çok güzel bir işçiliğe sahip."

Helene, devam etmemi işaret etmek için parmağını havada döndürüyor, ugh...sosyal medya, xml-ph

Ne yazık ki, bu bizim mağazamızı diğerlerinden ayıran ve bu kadar başarılı olmamızın nedeni olsa da, birçok kişi her gün yeni gelen ürünleri görmek için bizi takip ediyor.

"Bu dolap, nesillerdir aynı ailenin elindeymiş ve mükemmel durumda." Kapakları ve çekmeceleri açıyorum. "Kilidin iki sağlam pirinç anahtarı da hâlâ çalışıyor." Helene, dolabı çekerken etrafında dolaşıyor. Gülümsayarak kameraya el sallıyorum. "Herkes güzel bir gün dilerim, au revoir."

"Çekim bitti." Helene videomuzu telefonunda tekrar izlemeye başlar ve yayınlar. "Yayınlandı, artık açabiliriz."

Cam kapıdaki tabelayı çeviriyorum.

OUVERT — AÇIK

Jonty çalma listemizi açıyor ve caz müziği yüksek sesle ve coşkulu bir şekilde çalmaya başlıyor. "Bu sabah enerjik hissediyorsun," diyorum, genellikle güne sakinleştirici bir piyano orkestrası ile başlarız.

"Saat beş olmuş gibi davranalım."

"İlk yorum." Helene iş telefonundan okur. "Hangi hırka giyiyorsun, Alora?"

Gözlerimi devirdim. "Neden her zaman giydiklerime takıntılılar ki?"

"Çünkü zevkin harika, işte bu yüzden."

Su ısıtıcısı çalar ve hepimize birer fincan kahve yapıp, mobilyaların arasından geçerek Jonty'ye kahvesini götürürüm. "Merci," der o da bir yudum alırken. "Müzayedeyi biraz daha düşündün mü?"

"Düşündüm ama hayır, aklıma hiçbir şey gelmedi." Bilgisayarımı açarken iç geçiriyorum.

"Peki... hangi hırkayı giyiyorsun?" diye seslendi Helene. "Herkes soruyor."

“Hmm.” Düşünürken kaşlarımı çattım. “Vintage Chanel, sanırım yetmişlerin ilkbahar koleksiyonundan.”

"Bir sonraki sorunun ne olacağını biliyorsun," diye seslendi.

“Paris’teki bir bit pazarından aldım,” diye cevap veriyorum, yaptığım işe odaklanmaya çalışırken.

"Müzayede hakkında bir fikrin var mı, Helene?" "Açıkçası, öğrenim bursu olarak ne bağışlayabiliriz ki?"

"Döğüşürken," diyor. "Öğrenim bursu tam olarak nedir ki?"

Kapı pervazına yaslanan Jonty, düşünürken alnını kırıstırıyor. “Müzayedeye çıkarmak için eğitici bir şey istediklerini okudum.”

“Ama antikalarla ilgili mi?” Yüzümü buruşturuyorum. “Bu çok saçma. Ben kendi kendime öğrendim, müzayedeye ne bağışlayabilirim ki, başkalarına yaptığımız işi öğretsin?”

“Bilmiyorum.” Dudaklarını büküyor.

"Belki antikalarla ilgili bir kitap falan." Helene omuz silkiyor.

“Bu büyük bir müzayede olmalıydı, bir kitapla yetinilemez.” Tiksintiyle ellerimi havaya kaldırıyorum. “Biz bu işe nasıl bulaştık ki?”

"Bu *senin* erkek arkadaşının suçu, neden ona sormuyorsun?" Helene öfkeyle söylüyor. "Sanki bizi aptal durumuna düşürmek için tuzak kuruyor gibi."

"Onu öldüreceğim." Bilgisayar tuşlarına sertçe vuruyorum.

Pascal Deschanel benim hedef listemde ve ne kadar harika biri olsa da, bu sefer çok ileri gitti.

"Bizi Monako'daki bu büyük ve şık hayır müzayedesine önerdi ve bunun mağazamıza yeni bir müşteri dalgası getirecek, herkesin kazançlı çıkacağı bir durum olacağını söyledi. Ama şimdi bağışlayacağımız bir ödül düşünmek zorunda olduğumuz için bunun berbat bir fikir olduğunu düşünüyorum," diye homurdanıyorum.

"İyi bir şey olmalı, yoksa müzayedede alay konusu oluruz." Helene gözlerini devirdi. "Bu tam da Pascal'ın yapacağı bir şey."

Sırıttıyorum, Helene erkek arkadaşımı pek sevmiyor. Onu kendini beğenmiş buluyor ve onu bir şey için suçlayabileceği her fırsatı değerlendiriyor.

“Neden onu arayıp diğer ödüllerin neler olduğunu öğrenmiyorsun, böylece ne sunacağımıza dair bir fikir edinebiliriz?” diye öneriyor Jonty.

"İyi fikir."

Kapının üzerindeki zil çalar ve ilk müşterimizin geldiğini haber verir. Jonty ön tarafa doğru kaybolur. “Bonjour,” diye selamladığını duyarım.

"Bonjour."

Ben Pascal'ı Pascal'ın ofis numarasını “Bonjour, Pascal Deschanel'in ofisi,” diye cevaplar asistanı Aila.

“Merhaba, Aila,” diye cevap veriyorum.

“Günaydın, Alora. Şu anda toplantıda, biter bitmez seni aramasını sağlarım.”

"Merci. İyi günler." "Sana da."

Pascal ile iki yıl önce bir partide tanıştık ve arkadaş olarak başladık ama işler birbiri ardına gelişti ve şimdi on iki aydır çıkıyoruz. Tam zıt karakterlere sahibiz; ben rahat, sakın ve küçük işletme dünyasına ayak basmış biriyim; hayatımı sanat ve antikalarla çevrili olarak yaşıyorum. O ise düzenli ve gergin bir yapıya sahip, Monako Ulusal Konseyi'nin yönetim kurulunda ve yoğun hayatını idare eden iki asistanı var. O Monako'nun geleceği hakkında çok önemli kararlar alırken, benim en büyük kararım bir sonraki vintage hazinemi nerede arayacağım ve bir lambayı dükkanıma koyacak kadar beğenip beğenmeyeceğim.

E-postalarımı açıp fiziksel olarak işe koyuluyorum ama zihnim arka planda amaçsızca dolaşıyor.

Ödül, ödül... Bir ödüle ihtiyacım var.

PHILIPPE

Gümüş rengi McLaren, Monte Carlo Polo Kulübü'nün sahasına giriyor ve biz de onun peşinden oraya çekiyoruz.

O park ediyor, bagajdan eşyalarını alıyor ve at bakıcıları atlarını römorktan indirirken o da yanımıza geliyor.

Bentley'i park ediyoruz ve acele etmiyoruz; polo, genellikle oyuncuların sayısından daha fazla güvenlik görevlisinin bulunduğu nispeten güvenli bir etkinliktir.

Biraz kahve alıp rahatça oturuyoruz ve bir saat sonra hakem topu havaya atıyor ve oyun başlıyor.

Atların nalları ve insanların bağırışları yüksek sesle yankılanıyor. Adrenalin havada çılgılık atıyor.

Güzel kadınlar saha kenarındaki katlanır sandalyelerde oturuyor. Erkeklerin arabaları patronlarını gözetlemek için otoparkı doldururken, hepimiz aynı nedenle buradayız.

Monte Carlo polo takımı Kingsmen, dünyanın en zengin adamlarından oluşur. Ve biz... biz onların güvenliğini sağlayan korumalarız ve bu, dünyadaki en iyi iş olsa da, zorlukları da yok değil.

"Yah," diye atına seslenir; tam hızla başka bir oyuncuya çarparak onu neredeyse attan düşürür.

"Siktir git, Prescott," diye bağırır adam.

"Karın bunu çoktan yaptı." Edward, miğferinin siperliğini hafifçe kaldırarak gülümser. "Elizabeth her saniyesinden zevk aldı." Kasıklarına dokunur. "Hâlâ inlemelerini duyabiliyorum."

Diğer adamın yüzü düşer. "Sen öldün lan," diye bağırır arkasından.

Prescott, polo sopasını havaya kaldırarak koşarken gülüyor. Onları ne kadar kızdırırsa, o ve takımı o kadar eğleniyor.

Onlar için her şey bir oyundur.

"Tanrım." Andre elini yüzüne götürür. "O pisliği nasıl hayatta tutuyorsun?"

"Kolay değil." Başımı sallıyorum.

Bahsettiğim zorluklar bizim için çok daha büyük, çünkü biz Edward Prescott'un güvenlik ekibiyiz.

Şüphesiz dünyadaki en nefret edilen adamlardan biri.

Kadınlar onu seviyor, erkekler ondan nefret ediyor ve o... şey, o hiçbir şeyi ve hiç kimseyi umursamıyor.

Bang.

Başka bir oyuncuyu atından düşürüyor ve oyuncu sert bir *gümbürtüyle* yere çakılıyor.

"Ah," diye bağılıyor oyuncu.

Prescott, omzuna vurma çubuğunu asmış, ona bakarak gülüyor. "At binmeyi öğren, seni lanet olası topal."

"Sanırım kolum kırıldı," diye inler adam.

Prescott umursamadan uzaklaşır ve biz de kenardan gülüşürüz.

Bu orospu çocuğu ölmek istiyor.

Asansör yükselir ve hepimiz kapılara doğru dururuz. Edward'ın Monako Konseyi'nde bir iş toplantısı var, avukatı da bizimle birlikte, bu da tek bir anlama gelebilir.

Bu işin sonu iyi bitmeyecek.

"Konuşmayı bana bırakmayı unutma," diyor Louis.

Edward, manşet düğmelerini düzeltirken çenesini sıkıyor.

"Kimin için çalıştığını unutma."

Merrick ve ben göz göze geliriz. *İşte başlıyoruz.*

"Sadece şunu biliyorum ki sen..." Louis cümlesini yarıda keser.

"Neyi biliyorum?" diye bağırır Edward.

"İnsanları çileden çıkarma konusunda bir yeteneğin var." Teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırır. "Bunu inkar edemem." Gözlerini genişletir. "Sadece bunun..."

"Cümlelerin ortasında kesmeyi bırak," diye bağırır Edward. "Bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyor musun?"

"Bu önemli bir toplantı ve bugün kimseyi kızdırmamanı istiyorum," diye aceleyle patlar.

Edward rolls his eyes. "Just you concentrate on "Ben öyle yapıyorum."

"O zaman kumarhane için fazla mesai saatlerini ayarla," diye bağırdı. "Yoksa neden burada seninle vakit kaybedip durayım ki?"

"Bugün buradaki tek görevinin aradaki anlaşmazlıkları gidermek ve geçmişini geride bırakmak olduğunu hatırlatmam gerek. Sevimli ve dostça davran," diye devam eder.

Edward ona yan gözle bakar. "Ne kadar sinir bozucu olduğunun farkında mısın?"

"Bazen, ama...." Derin bir nefes alır. "Sadece bir kez dene." Edward kravatını düzeltir ve boynunu gıcırdatır.

"Bu ahmağın ofisine gitmek bile beni sinirlendiriyor."

"Onsuz bu anlaşmayı yapamayız."

Yüzüne kocaman sahte bir gülümseme yapıştırır. "Böyle."

Edward ona ifadesiz bir bakış atar.

"Dene bakalım."

"Siktir git."

Gülümsememi saklamak için başımı eğiyorum. Bu konuda Edward'a katılıyorum, avukatı gerçekten çok sinir bozucu.

Asansör kapıları açılır ve Edward dışarı çıkar, Louis ise onun yanına yetişmek için aceleyle yürür.

"Bonjour." Louis resepsiyoniste gülümser. "Pascal Deschanel ile bir toplantımız var. Ben Louis Richards, bu da Edward Prescott."

"Evet, efendim." Kadın gülümser. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum, konferans odası bu taraftan." Bizi uzun bir koridordan geçirip büyük yuvarlak bir masanın bulunduğu bir ofise götürür.

Merrick ve ben kapının yanına geçip durduk. "Lütfen, oturun." adresinden bir sürahidenden iki bardak buzlu su doldurdu; sürahi masanın üzerinde duruyordu. "Bay Deschanel son toplantısını bitirmek üzere; fazla sürmez."

"Beş dakikası var." Edward saatine bakar. "Sakin ol," der Louis yumuşak bir sesle.

"Ben zaten rahatım," diye tersler. Saatine tekrar bakar. "Dört dakika."

"Özür dilerim, Bay Prescott," diye kekeliyor kadın, arkasından kapıyı kapatıp koridorda koşar adımlarla uzaklaşırken.

"Tanrım." Louis burnunun köprüsünü sıkar. "Neden burada olduğunu bana tekrar hatırlatır mısın?"

"Çünkü Deschanel ben olmadan bu toplantıyı yapmaz." Edward dudaklarını büküyor. "Ona yalakalık yapmamı istiyor."

"Sen de bunu yapacaksın."

"Buna pek güvenmezdim." Saatine bir göz attı. "Üç dakika."

Deschanel ve Edward'ın ateşli tartışmalarla dolu uzun bir geçmişi vardır. O, Monte Carlo'daki kumarhanenin her şeyinden nefret eden bir iyilikseverdir. Edward ise, yoluna çıkmasından bıkmış bir iş adamıdır.

"İki dakika."

"Dinle," diye fısıldadı Louis. "Orada oturacaksın ve uslu duracaksın. Tüm yönetim kurulu bugün uslu davranmanı bekliyor."

Edward çenesini sıkar. "Bu salak beni köşeye sıkıştırdı."

"Aynen öyle. On beş dakika kaldı, katlan."

Merrick ve ben sessizce dururken duvarların arasına kayboluruz.

Kapı açılır ve tanıdık bir yüz görünür. "Beyler." İkisi arasında bakışlarını gezdirerek gülümser. "Beklettiğim için özür dilerim."

"Hiç sorun değil." Louis elini sıkarken gülümser. "Bizimle görüşmeye zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz."

Edward'a dönüp elini uzatır. "Merhaba Edward."

"Merhaba, Pascal." El sıkışıp otururlar. "Ne güzel bir gün," diye devam eder Pascal.

"Evet." Edward zorlar zorla gülümseme ve sonra gülümsemeyi hemen siler. "Sadede gel."

Yere bakarken dudaklarımı büküyorum, o bazen o kadar pislik oluyor ki tepki vermemek zor.

"Son geldiğimden beri ofisin yenilenmiş," der Louis etrafına bakınarak.

"Evet, öyle," diye yanıtlar Pascal. "Çok güzel, değil mi? Harika bir iş çıkarmışlar."

"Öyle," diye onaylar Louis.

"İşe gelmek ne büyük bir zevk."

Edward elini yüzüne götürür ve Louis sessiz bir uyarı olarak gözlerini genişletir.

"Peki... Casino De Monte Carlo'nun çalışma saatlerinin uzatılması talebiyle ilgili ön toplantı için buradayız." Louis konuyu ilerletmeye çalışır.

"Başvurunuzu aldık." Dosyayı açar ve sayfaları çevirmeye başlar. "Günlük dört saatlik bir uzatma talep etmişsiniz."

"Doğru," diye yanıtlar Edward.

"Şu anda her gün öğleden sonra 2'den sabah 4'e kadar açıksınız."

"Evet," diye yanıtlar Louis. "Müşterilerimizden çalışma saatlerinin uzatılmasına yönelik birçok talep alıyoruz, bizimle öğle yemeği yiyebilmek istiyorlar."

Klasöründen başını kaldırır ve bu açıklamayı komik bulmuş gibi sırtarak gülümser. "Buna inanmak çok zor."

Edward kendini durdurmak istercesine yanağının kenarını ısırır.

"Anlayacağınız, size çalışma saatlerinin uzatılmasına izin verirse, aslında size Monte Carlo'daki tüm restoranları kapatma izni vermiş oluruz."

"Monte Carlo'daki restoranların bizimle hiçbir ilgisi yok," diye karşılık verdi Edward.

Masadan ona bakarken ellerini birleştirir. "Edward."

"Sana Bay Prescott."

Louis ayağına basar ve Merrick ile ben birbirimize ince bir bakış atarız.

Bu işin sonu iyi bitmeyecek.

Pascal, şaşırmış gibi kaşlarını kaldırır. "Peki, Bay Prescott." Sandalyesinde öne doğru eğilir. "Çalışma saatlerinin uzatılmasına karşıyız ve şu anda talebinizi kabul etmeyeceğiz."

"Bunu iki yıl önce de söylemiştiniz."

"Ve kararımız hala geçerli."

"Benimle dalga geçme, Pascal."

"Senin için Bay Deschanel."

Aralarında düşmanlık havası hakim. "Seni adil ticaret mahkemesine götüreceğim," diyor ona.

"Kazanamazsınız."

Edward gülümser ve sandalyesine yaslanır. "İkimiz de benimle mücadele edecek paranız olmadığını biliyoruz." Louis ayağını yere bastırır ve onu altından çekip alır. "Durun."

"Zengin olman, Bay Prescott, kanunların üstünde olduğun anlamına gelmez."

"Buna ticaretin kısıtlanması denir ve yasadışıdır. Yasanın üstünde olmayan sensin."

Masada birbirlerine öfkeyle bakarlar.

"Şimdi, beyler," diye kekeler Louis. "Bunu tartışalım ve bir orta yol bulmaya çalışalım."

Edward ayağa kalkar. "Hiçbir şeyi tartışmayacağım."

"Bu ne demek oluyor?" diye sorar Pascal.

"Bu, mahkemede görüşeceğimiz anlamına geliyor." Edward ofisten çıkar ve biz de onun peşinden çıkarız. Koridorda ilerlerken, Louis'in durumu yatıştırmaya çalışırken kekeleyişini ve telaşlandığını duyarım.

Edward asansör düğmesine basar. "Ne zaman kaybı," diye mırıldanır. Kapı açılır, biz de onun peşinden içeri girip arkada dururuz. Louis koridordan koşarak gelir ve asansöre biner. Edward'a gergin bir bakış atar. "Hiç de iyi değildi."

"Neden dizlerinin üzerine çöküp masanın altında onun aletini yalamadın?" Edward sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırır.

"Ağ kurmaya çalışıyorum."

"Acınası bir haldesin," diye bağırır ve takım elbisesini düzeltir. "Avukatların biraz cesaretli olması gerektiğini sanıyordum."

"Her zaman bu kadar agresif olmak zorunda mısınız?" diye karşılık verir Louis.

"Sadece avukatım zavallı bir korkak olduğunda." Kapılar açılır ve o dışarı çıkar, Louis ise onun yanında yürümek için aceleyle koşar.

"Bir sonraki toplantı daha iyi geçecek," diye söz verir.

"Olacak çünkü yeni bir avukatım olacak. Kovuldun."

"Ne?" diye kekeliyor Louis. "Beni kovamazsın."

"Az önce kovdum." Bina dışına çıkıp sokağa doğru büyük adımlarla yürür. Onun için arabanın arka kapısını açarım.

"Peki, şimdi ne yapmam gerekiyor?" diye bağırır Louis arkasından.

"Grow A Set dot com'a iş başvurusunda bulun."

ALORA

Gözlerim sayfayı tarıyor ama tek bir kelime bile aklımda kalmıyor. Sayfanın sonuna kadar gidip, başa dönüp yeniden başlıyorum. Ben yatakta okur gibi yaparken Pascal dişlerini fırçalıyor.

"Bunda ne var ki?" diye diş fırçasını ağzında tutarken mırıldanıyor.

"Büyük mesele şu ki, bu aptal şey için bağışlayacak hiçbir şeyim yok, keşke bunu hiç önermeseydin," diye bağıriyorum.

O, benim abartılı tavrım karşısında gözlerini devirdi.

"Bana gözlerini devirme," diye homurdanıyorum. "Her yerde büyük bir ödöl olarak duyuruluyor."

"Bu harika bir şey." Diş macununu lavaboya tükürüp işini bitiriyor. "Bu harika bir reklam." Gelip yatağın üzerine uzanıyor ve dirseklerine dayanıyor.

"Harika bir ödöl *olsaydı*, bunların hepsinin doğru olduğuna şüphem yok," diye alay ediyorum. "Neden buna razı oldum ki? Bütün hafta kafamı yordum ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Önemli bir şey bulamazsam, bu bir tanıtım kabusu olacak."

Sırt üstü yatar ve düşünürken tavana bakar. "Bir dolap nasıl olur?"

"Dolap mı?" Yüzümü buruşturuyorum. "Ciddi misin? Aklına gelen en iyi şey bir dolap mı?"

"Bence bir gardırop harika."

Derin bir nefes alıp tekrar kitap okuyormuş gibi yapmaya devam ettim.

“Peki ya staj?”

Gözlerimi kaldırıp onun gözlerine baktım. “Ne tür bir staj?”

“Şey...” Bana açıklarken anında bir fikir buldu.

"Bunu satın alan kişi, genç birine ya da antika dünyasına girmek isteyen birine verebilir."

"Hediye gibi mi?"

"Evet, hediye gibi. Birisi için harika bir başlangıç olabilir. Onlara işin inceliklerini gösterebilir, içeriden öğretebilir ve bilgilerini paylaşabilirsin."

"Bunun parasını kim ödeyecek?"

"Mesele birinin bunun için ne kadar ödeyeceği değil, bunun ne kadar değerli olduğu. En iyisinden, kendini kanıtlamış başarılı bir antika satıcısından öğrenmenin onuru. Böyle fırsatlar her zaman karşına çıkmaz."

Bunu düşünürken dudaklarımı büküyorum.

"Bu harika bir ödül ve pek çok kişi bunu isteyecek birini tanıyor. Fransa'da yaşıyoruz, herkes antikaları sever."

"Yani..." Omuz silktim. "Bir dolaptan iyidir herhalde."

"Armoire," diye beni düzeltir.

"Peki, nasıl olacak?" diye soruyorum, ilgim uyanmış.

Omuzlarını silkiyor, hâlâ yüksek sesle düşünmeye devam ediyor. "Diyelim ki haftada on beş saatlik bir staj imkânı sunuyorsun. Bu kişi bir süreliğine, mesela iki ay gibi bir süre boyunca, senin yanında gözlem yapar ve ekibinle birlikte çalışır; siz de hep birlikte bilgilerinizi paylaşır ve ona rehberlik edersiniz. Bu maddi bir ödül değil; seninle geçireceği zaman. Parayla satın alınamayacak bir ödül."

Bu fikir beynimde yankılanırken gözlerim onun gözlerine kilitlenir. "Onları Paris pazarına götürüp toptancılarımızla tanıştırebilirim," diye yüksek sesle düşünürüm.

"Evet. Seyahat edecek yaşta iseler, bunu yapabilirsiniz." Sorunumuzu çözmüş olabileceğini bilerek gülümsüyor.

Bu fikir hakkında ne kadar çok düşünürsem o kadar çok hoşuma gidiyor, yüzümde yavaşça geniş bir gülümseme belirliyor. "Siz olmasaydınız ne yapardım, Monsieur Deschanel?"

“Muhtemelen müzayedeler için ödüller düşünmek zorunda kalmazdım.” Sırt üstü uzanır ve yanağını gösterir. “Buradan başlayabilirsin.”

Kırmızı halının üzerinde devasa çiçek buketleri dizili. Kulaklıklılı güvenlik görevlileri, etkinliğı takip eden muhabirler ve ateşle uzun sopalar üzerinde yürüyen akrobatlar... Giriş, vaat edildiğı kadar egzotik.

“Vay canına.” Arabadan inerken Pascal’a gülümsüyorum, müzayede yaklaşırken heyecanım doruğa ulaşıyor. Bu gece büyük gece ve her şey planlandığı gibi giderse, ödölüm bu ihtişam ve parıltının arasında kaybolacak ve bir yer edinmek için yeterli olacak.

Pascal elimi tutuyor ve kameraların flaşları altında büyük merdivenleri çıkıyoruz. Kendimi bir prenses gibi hissediyorum; profesyonelce yapılmış saç ve makyajımla kırmızı bir vintage gece elbisesi giyiyorum. Daha önce hiç bu kadar zahmete girmedim, ama madem yapacağım...

“Bay Deschanel,” diye sesleniyor bir muhabir. “Bu geceki etkinlik için heyecanlı mısınız?”

“Evet, heyecanlıyım.” Gülümsüyor, başını sallayıp el sallıyor ve beni ön kapıdan içeri götürüyor; büyük balo salonunu gördüğümde midem bulanıyor ve aniden kusacak gibi hissediyorum.

“Nasıl... Ne... Nerede...” Gözlerim etrafa dolanıyor; odanın tam ortasında bir podyum sahnesi var, masa ve sandalyeler de onun etrafına dizilmiş.

“O ne için?” diye kekeliyorum.

“Sanırım birazdan bir defile falan olacak,” diye cevaplıyor Pascal.

“Oh.” Kalbimin bu kadar hızlı atmasını durdurmak için elimi kalbimin üzerine koyuyorum.

“Sakin olabilir misin?”

"Nasıl rahatlayabilirim ki?" diye fısıldıyorum. "Bu tam anlamıyla en kötü kabusum."

Bana bakıp gülümsüyor ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Ne?" diye soruyorum.

“O halinle denizci gibi küfrediyorsun.”

"Eh, bu denizci birazdan tahtadan yürüyüp denize atlayacak."

Bir garson, şampanya kadehleriyle dolu gümüş bir tepsiyle yanımdan geçip bize birer tane ikram ediyor.

"Şerefe." Pascal, kadehini benimkine dokundururken gülümsüyor. "Şerefe." Ben alıyorum bir yudum ve ve serin kabarcıklar soğuk

Lezzet dilimde dans ediyor. “Bu çok güzel.” “Müzayede bitene kadar sadece bir tane ye.” Göz kırıyor.

"İyi fikir," diye onaylıyorum. "Yanlış şeyi açık artırmaya çıkarmak istemem."

Pascal'ın gözleri odanın diğer ucundaki bir şeye takılıyor ve çenesini sıkıyor.

"Ne oldu?" Kaşlarımı çatırım.

"O burada ne arıyor?" diye fısıldıyor. "Kim?" Etrafıma bakınıyorum.

"Kumarhanenin sahibi olan o kendini beğenmiş piç."

"Ah." Şampanyamdan bir yudum alırken dalıp gidiyorum, bu konu artık çok eskidi.

"Tabii ki prensle birlikte burada."

"Prens mi burada?" İlğim yeniden alevlenir, Monako Prensi çok çekici bir adamdır. "Neredeler?"

Pascal çenesini onların yönüne doğru kaldırdı ve ben de köşeye doğru dikkat çekmeden bir göz attım. Prens Theodore Chappelle siyah smokin ve papyon giymişti; kumral saçları hafif dalgalıydı ve vay canına... Adam gerçekten yakışıklıydı. Korumaları duvarın yanında durmuş, her hareketini izliyorlardı. Monako'da hâlâ hüküm süren bir kraliyet ailesi olması bana hâlâ gerçek dışı geliyor.

Prens Theodore, yanındaki kadına bir şey söylüyor ve kadın ona gülümseyerek yüzünü avuçluyor.

Agnes Maras... sarışın ve güzel, prensin kolunda sık sık yerel haberlere konu olan Danimarkalı bir milyarder mirasçı. Gülüyor ve beyaz ipek bir elbise giyen başka bir kadınla konuşuyor. İlgilenmiyormuş gibi davranarak şampanyamdan bir yudum alıyorum, ama kendimi tutamıyorum ve gözlerim yine o güzel insanlara takılıyor.

Beyaz elbiseli kadının uzun sarı saçları ve hayranlık uyandıran bir vücudu var. Yanındaki adam uzun boylu ve siyah saçlı, bana sırtı dönük ama kolunu sıkıca kadının omzuna dolamış.

Tanrım.

Şampanyamdan bir yudum alıyorum ve gözlerimi başka yöne çeviriyorum. "Nereye oturacağız?"

"Oturma düzeni duvarda yazıyor." Elim tutup beni oraya götürüyor; tam o sırada koyu saçlı adam bana bakıyor ve ben de o güzel insanlara bir kez daha göz atıyorum.

Gözlerimiz buluşur ve nefesim kesilir. Bu Bay Doe.

DOKUZUNCU BÖLÜM

ALORA

Gözlerimiz birbirine kilitlendi; sonra sanki öfkelenmiş gibi çenesini gökyüzüne doğru kaldırdı, eğilip beyaz elbiseli kadının kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra bize doğru yürümeye başladı.

Olamaz...

Kalbim davul gibi atıyor ve şampanyamdan büyük bir yudum alıyorum, sonra bardağa bakıyorum, lanet olsun, neredeyse boşalmış.

Şimdi olmaz, pislik.

Pascal beni oturma planına götürür ve masaları okumaya başlar. Gözümün ucuyla Bay Doe'nun bize doğru geldiğini görebiliyorum.

Hayır... hayır... hayır... burada *ne* işi var? Onun gerçek dünyada var olmaması gerekiyordu. O, unutmak için çok uğraştığım hayali bir adamdı.

"İşte buradayız, sekizinci masa," diyor Pascal. Oturma planındaki kelimeler bulanıklaşırken gözlerimi kırpiyorum. Onu görmeden hissediyorum; yanımda duruyor, varlığı odayı kaplıyor.

Pascal başını kaldırır. "Prescott."

"Bonjour," diye cevapladı o baş döndürücü İngiliz aksanıyla, adama başını salladı ve bana döndü. "Alora."

Adımı biliyor.

Kalbim *güm, güm, güm* atıyor.

Onun tanıdık tıraş losyonu kokusu bizi sarar, bana onun bana dokunduğu bir anı hatırlatır.

"Merhaba." Zorla gülümsüyorum. Eğilip yanağıma öpücük konduruyor; dudakları cildimi yakıyor ve vücudumdaki her hücre çığlık atıyor. "Merhaba," diyorum, ciğerlerimdeki hava boşalırken.

Aman Tanrım...

Ona bu kadar yakın olmak bile kollarımda tüylerimi diken diken ediyor.

Güm

Güm... kalbim atıyor.

Pascal ikimizin arasına bakıyor. "Birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Alora ve ben eski arkadaşız," diye cevaplıyor sakın bir şekilde, yalanından hiç etkilenmemiş gibi. "Seni tekrar görmek çok güzel."

Gözlerim onun gözlerini arıyor, *ne yapıyor bu adam?*

Bu adamın yüzüzlüğü bir çift katlı otobüsten bile fazla.

"Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" diye soruyor Pascal, ses tonuyla soruyor ki, gözlerim tekrar ona dönüyor. Hiç etkilenmemiş ve savunmaya geçmiş durumda.

"Alora, kız kardeşim Charlotte ile çok yakındır." Dikkatini bana çevirdi ve ben onun bakışları altında eriyip gittim. "Biz eski aile dostuyuz, değil mi?"

"Ben..." Söylediklerini sindirmeye çalışırken boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Şey... Evet."

Neden yalan söyledim ki?

"Gel, seni Hermione ile tanıştırmak istiyorum." Elimi tuttu. "Onu bir süreliğine kaçırıyorum," diye Pascal'a duyurduktan sonra beni yanına çekti.

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Vücudum onun dokunuşuyla heyecanla çığlık atıyor.

Beni elimden tutup kalabalığın içinden geçiyor ama güzel insanlara doğru gitmiyoruz, kapıya doğru gidiyoruz. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyorum.

"Konuşmamız gerek."

Büyük elinin benim elimi sarması kolumda bir karıncalanma hissi yaratıyor ve bunun devasa boyutlarda bir felaket olduğunu çok iyi biliyorum. Yan kapıdan dışarı fırlıyoruz ve bir tür resepsiyon alanına düşüyoruz. Etrafına bakınıyor ve bir merdiven görüyor. “Buraya.”

"Ne?" diye kekeliyorum, o beni sürüklerken. Suçlulukla etrafa bakınıyorum, ya biri bizi görürse? "Ne yapıyorsun?"

"Konuşmamız gerek." Merdivenlere doğru yürüyor ve ben de onu takip etmek zorunda kalıyorum.

"Zorla" doğru kelime değil... İstedğim zaman bunu durdurabilirdim, ama bu kelimenin ne olduğunu duymak istiyorum.

Merdivenlerin tepesine varıyoruz, o sağa sola bakıyor ve sonra bir kütüphaneye varana kadar koridordan ilerliyor; bizi içeri çekiyor ve arkamızdan kapıyı kapatıyor.

Birdenbire baş başa kalmışız, birbirimize bakıyoruz. Gözlerim, rüyalarımda gördüğüm, uğruna ağladığım ve yeniden görmeyi o kadar da çaresizce dilediğim o yüzün her bir köşesini tarıyor.

Oh...

"Burada ne işin var?" diye soruyor, sesi yumuşak ve ikna edici. O boğuk tondaki rüya gibi İngiliz aksanının sesi bile hafızamda bir ateş yakıyor.

"Nice'de yaşıyorum."

Kaşlarını çatıyor. “Nice’te mi yaşıyorsun?” Başımı sallıyorum.

"Bunca zamandır Nice'te miydin, benden yarım saat uzaklıkta?"

Ne?

"Nerede yaşıyorsun?"

"Londra ile Monako arasında."

Birbirimize bakıyoruz ve ona karşı hissettiğim çekim bu dünyadan değilmiş gibi. Sanki aramıza bir ip bağlanmış ve her sözüyle bu ip daha da geriliyor.

“Seni görmek güzel,” diye fısıldıyor, elini yüzüme koyarken, ben ona bakarken başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. “Hâlâ orada.”

İstediğim için değil... ama aramızdaki kimyayı inkar edemeyeceğim için başımı sallıyorum. "Evet."

"Seni aramaya çalıştım," diye fısıldadı.

Aramızda gizli bir sevgi akımı var. Vahşi ve güçlü, durdurulamaz.

Eğiliyor ve beni nazikçe öpüyor; dudaklarımız sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi birbirine yapışıyor. Yer altımda sallanıyor ve bir an için gezegenler mükemmel bir pozisyona hizalanıyor. Kalbimde tam bir tutulma.

Pascal.

Ne halt ediyorsun sen?

"Ben..." Aniden ondan uzaklaşıyorum. Birçok şey olabilirim ama aldatıcı biri *değilim*. "Benim bir sevgilim var."

"O mu?" diye soruyor inanamayan bir sesle.

Başımı sallıyorum.

Birbirimize bakıyoruz; nefes almakta zorlanırken göğüslerimiz inip kalkıyor.

"Ve senin bir sevgilin var," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet." Sanki bunu ancak şimdi hatırlamış gibi elini saçlarının arasından geçiriyor.

"Bu..." Davranışlarımızdan tiksinerken ellerimi gözlerimin üzerine koyuyorum. "Bu bir daha olmamalı."

"Olmaz," diye onaylıyor. "Ben sadece... Sana dokunmamak çok zor."

Başımı sallıyorum, ama içimden bir ses onun aslında bunu söylemek istemediğini, sözlerini filtrelediğini söylüyor.

"Gitmem gerek; ben gidene kadar burada kal," diyorum ona ve aceleyle uzaklaşıyorum.

"Seni ne zaman tekrar görebilirim?" diye arkamdan sesleniyor.

Ona doğru dönüyorum. "Adını bile bilmiyorum." "Edward."

Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Edward Prescott." Kalbim duruyor.

Olamaz...

Bu ismi daha önce duymuştum, erkek arkadaşımın tüm varlığıyla nefret ettiği canavarı duymuştum. Bunun arkasında kimin olduğunu asla hayal edemezdim.

"Yapamayız..." Duygularımla boğulmuş bir halde başımı sallıyorum. Bu çok tuhaf, sanki sadakatim şu anda çıktığım adama değil de ona aitmiş gibi. Neden bu yabancıya bu kadar yakın hissediyorum?

Sadece seksti.

Kendine gel.

"Etrafımızda başka insanlar var, Edward; seninle bir daha görüşmem."

"İstesen bile mi?" Gözleri benimkilerle buluştu.

Hayatımda ilk kez iyi bir adamla mutlu ve sağlıklı bir ilişkim var ve bunu yıllar önce bir fetiş kulübünde yaşadığım cinsel bir ilişki uğruna bir kenara atamam.

Bunu yapmayacağım.

"Seni bir daha görmek istemiyorum," diyorum ona. Dönüp titrek bacaklarla merdivenlerden aşağı inip balo salonuna geri dönüyorum ve çılgınca Pascal'ı arıyorum.

Nerede o?

Kalbim paniklemeye başlıyor, az önce ona yalan söyledim ve başka birini öptüm, bu hiç de iyi değil.

Ben ne halt ediyorum ki?

Onu odanın diğer ucunda bir arkadaşımızla konuşurken görüyorum ve hemen yanına koşuyorum. "İşte buradasın." Ona sarılırken gülümsüyorum.

"Onu tanıdığına inanamıyorum," diye fısıldıyor ve beni kenara çekip baş başa konuşmak için götürüyor.

"Onun işten tanıdığın adam olduğunu bilmiyordum. Dünya ne kadar da küçük, değil mi?" Yanımdan geçen tepsiden bir kadeh şampanya daha alıp bir yudum alıyorum.

İmdat!

"Böyle biriyle nasıl arkadaş olabilirsin?" diye soruyor. "O acımasız biri ve istediğini elde etmek için her şeyi yapar."

Yukarıda yaşadığımız yakınlıktan dolayı kalbim göğsümde deli gibi çarpıyor.

Dudaklarım karıncalanıyor.

"Onun kız kardeşiyle arkadaşım," diye yine yalan söylüyorum. "İşleriyle ilgili hiçbir fikrim yok. Aile dostuyuz, hepsi bu."

Siktir... Yalan söylemeyi bırak, hemen şimdi.

"Yerlerimize geçelim." Zorla gülümsüyorum. Elini elime alıp ikimizi masamıza doğru çeviriyorum ve Edward'ın o güzel insanlara doğru geri yürüdüğüne görüyorum. Beyaz elbiseli muhteşem kadın, gülerek ona bir şey söylerken kolunu beline doluyor, o da bir şey söylüyor ve kadın tekrar gülüyor.

Kıskançlıktan midem burkuluyor.

şampanyamdan büyük bir yudum alıyorum ve az önce olanları düşünürken şampanyayı yanaklarıma şişiriyorum. Yanaklarım yanıyor ve çok utanmış durumdayım.

Bu tam bir kabus.

Masamıza oturuyoruz; masa yuvarlak, üzerinde beyaz bir masa örtüsü var ve ortasında gümüş şamdanlarla süslenmiş, içinde güzel çiçekler bulunan büyük vazolar duruyor. "Ne kadar güzel," diyorum ve Pascal'ın elini tutup kuağıma alıyorum. Dudaklarını büküyor; Edward'ı tanıdığım için açıkça kızgın.

Edward.

Adı Edward.

Masaya başka bir çift oturur, ellili yaşlarında yaşlı bir adam ve kadın. "Merhaba, Pascal," der kadın gülümseyerek.

"Ah, Irena." Pascal gülümser. "Merhaba." O dönüyor kocasınakocasına. "Merhaba, Vonte."

"Seni görmek güzel, Pascal." El sıkışırlar.

"Bu benim kız arkadaşım, Alora," diye beni tanıştırır Pascal.

Dünyada yaşamış en kötü kız arkadaş.

"Merhaba." Gülümsüyorum, sohbet etmeye başlıyorlar ve insanlar yerlerine oturdukça masalar yavaş yavaş dolmaya başlıyor.

Bakma...

Masa örtüsüne bakıyorum, Edward'a doğru bakmamaya kararlıyım. Ama nedenini tam olarak bilmiyorum. Pascal'la birlikte olmak istediğim için mi, yoksa onu görmek istemediğim için mi?

... Yoksa onu *onunla* görmek istemediğim için mi?

Şampanyadan bir yudum daha alıyorum; bu çok iyi gidiyor ve lanet olsun, yakında müzayede var.

Odaklan.

Şampanyamı masaya *güm* diye bıraktım. Artık yeter.

Bir saat sonra masada herkes sohbetin tadını çıkarıyor, gece sorunsuz geçiyor ve balık muhteşem. Her zamanki gibi Pascal rüya gibi bir randevu geçirdi, masada kahkahalar yükseldi ve bana çok özen gösterdi. O harika bir erkek arkadaş ve ben de duruma biraz daha objektif bakabilmeye başladım; Edward'dan hoşlanmamın bir anlamı yok. Birbirimizi görmek şok ediciydi, hepsi bu. Bu durum beni şaşırttığı kadar onu da şaşırttı ve bir an için kendimizi kaybettik, o öpücük hiçbir şey ifade etmiyor, bir daha asla olmayacak.

Elbette birbirimizi gördüğümüzde heyecanlanacaktık, bunu hiç beklemiyorduk.

Seni bulmaya çalıştım.

Bu düşünce midemde kelebekler uçuşturdu.

O da beni aramaya çalıştı mı... yoksa sadece kendini iyi göstermek için mi öyle söyledi, çünkü doğrusu ben de onu aramaya çalışmıştım.

Neden bunu düşünüyorsun ki? Hemen kes şunu.

Sunucu sahneye çıkıyor. “İyi akşamlar, bayanlar ve baylar, Çocuk Tıp Araştırmaları Yıllık Hayırseverlik Bağış Toplama Etkinliği’ne hoş geldiniz.”

Kalabalık yüksek sesle alkışlıyor ve midem bir anda altüst oluyor. Pascal aklımdan geçenleri anlıyor, gülümsüyor ve elimi sıkıyor. “Her şey yoluna girecek,” diye kulağıma fısıldıyor. Gülümsüyorum ve başımı kaldırıp

Edward'ın bakışlarına. Üç masa ötede oturuyor ve bize bakıyor.

Bizi başından beri mi izliyordu? Tanrım...

Gözlerimi ondan ayırıp sunucuya ve söylediklerine odaklanmaya çalışıyorum.

Doğruca cehenneme gideceğim...

"Bu geceki yardım müzayedemize, efsanenin ta kendisi J  r  my Flor  s'in imzaladığı bir s  rf tahtasıyla başlayalım."

Herkesin   zerinde numaralar yazılı açık artırma levhaları var ve heyecan arttık  a, insanlar teklif vermek i  in levhalarını kaldırmaya ba  lıyor.

"Bin." "  ki bin."

"Elli bin," diye ba  rıyor bir adam ve kalabalık alkı  lıyor.

Bir yudum   ampanya alıyorum, e  er   fkeli bir alkolik gibi i  mek istedi  im bir gece varsa, o da bu gecedir.

Gerginim, tela  lıyım. Ben azgın, aldatan, yalancı bir yılanım.

"Elli bin, bir. Elli bin, iki. Elli bin,    ," diye ba  rır m  zayedeci. "Satıldı."   ekici sert  e vurur. "  kinci masadaki beyefendiye harika bir satın alma."

Adam aya  a kalkar ve kalabalığın tezah  ratları e  li  inde selam verir. Tamam, o kadar da k  t   de  ildi, belki de hayatta kalabilirim.

"Bu gece a  ık artırmaya   ıkarılacak ikinci   r  n, Saint-Tropez'de bir s  per yatta ge  irece  iniz bir hafta."

Kalabalık heyecanla g  r  lt   yapıyor.

A  ık artırma ba  larken Pascal elimi tutar ve elin   st  ne bir   p  c  k kondurur.

"  ki bin," diye ba  rıyor biri.

"Be   bin." Ba  ka biri elindeki levhayı kaldırıyor. "On iki bin."

"Yirmi bin var mı?" diye sorar m  zayedeci.

Birinin levhası havaya kalkıyor.

"Teşekkürler efendim, satıldı. On numaralı masadaki beyefendiye."

Bir saat ve tatlı molasının ardından müzayede yeniden başlıyor. "Şu anda yirmi dördüncü müzayedeye geldik ve bu şüphesiz şüphesiz bir fırsat bir bir fırsat," diyor müzayedeci. "Bu gece, Alora Sorenson Antiques'te sunuyoruz."

Kalabalık sessizliğe bürünür ve midem düğümlenir, Tanrı yardımcım olsun... işte başlıyoruz.

"Bu, hayatta bir kez karşınıza çıkacak bir fırsat, millet," diye devam ediyor müzayedeci. "Alora Sorenson'dan bizzat öğrenme fırsatı yakalayacaksınız. Tam iki ay boyunca size rehberlik edecek, ekibiyle birlikte butiğinde çalışacak ve ileri eğitim için onunla birlikte Paris'e seyahat edeceksiniz. Kayıp hazinelerin en iyisini bulmak için onunla birlikte kırsal bölgeleri dolaşacaksınız."

Gülümsememi saklamak için dudağımı ısırıyorum, ne kadar dramatik.

"Bu, antika satıcısı olmak isteyenler için parayla satın alınamayacak bir ödül," diye bağılıyor müzayedeci etrafına bakarak. "Sevdiğiniz biri için mükemmel bir hediye. İlk teklif var mı?"

"Beş yüz bin avro," diye seslenir derin bir İngiliz sesi.

Kalabalık nefesini tutar ve dönüp Edward'ın elinde açık artırma tahtasını havaya kaldırdığını görürüm.

Hayır...

"Aman Tanrım," diye bağıırır müzayedeci. "Daha yüksek bir teklif var mı?"

Ne. Oluyor. Lan.

Odadaki herkes nefesini tutar ve kalbim göğsümden fırlayacak gibi olur.

Ne yapıyor bu adam?

"Beş yüz bin avroya bir kez." Sessizlik...

"İki kez beş yüz bin avro."

"Beş yüz bin euro, üçüncü kez." Çekicini masaya vurur.

"Bay Edward Prescott'a satıldı."

ONUNCU BÖLÜM

EDWARD

"Beş yüz bin avroya üçüncü çağrı." Çekici sertçe vurur.
"Bay Edward Prescott'a satıldı."

Kalabalık alkışlar ve Theodore elini uzatır. "Seni çılgın piç kurusu." Kıkırdar. "Delirdiğine eminim."

Gülümseyerek başımı eğiyorum.

"Bununla ne yapacaksın ki?" Hermione inanamayan bir şekilde alkışlayarak gülüyor.

"Kraliyet Burs Programı'na bağışlayacağım."

Theodore gülerek başını sallar. "Bunu kırk bin dolara alabilirdin."

"Bu bir hayır amaçlı müzayede." Omuz silkiyorum.
"Böylece herkes kazanır."

"Yirmi beşinci müzayede," diye seslenir müzayedeci, bir sonraki parça sahneye çıkarken. "Elimizde bir elmas kolye var."

Gözlerim odanın içinde dolaşır Alora'ya takılıyor; başını geriye eğip şampanya kadehini bir dikişte içiyor, açıkça tedirgin ve ben gülümsememi saklamak için dudaklarımı büzüyorum.

Umarım bu, onun davasına yardımcı olur.

Paraya sahip olmanın iyi yanlarından biri, hayır... en iyi yanı, insanlara yardım edebilmektir. Bu ödülü bağışlamak bir fark yaratacak ve umarım Kraliyet Burs Programı'na çok ihtiyaç duyulan medya ilgisini çekecektir.

Viskimden bir yudum daha alıyorum ve omzumda bir dokunuş hissediyorum. Başımı kaldırıp baktığımda Pascal'ın eğilip kulağıma bir şeyler söylediğini görüyorum. "Dışarıda konuşalım," diye fısıldıyor.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum ve kendimi tutamayıp yüzümde geniş bir gülümseme beliriyor. "Ne istiyorsun?"

"Hemen," diye homurdanır ve kalabalığın arasından geçip balo salonundan kaybolur.

Kıkırdıyorum ve içkimi bitiriyorum; bu eğlenceli olacak.

Aptal herif.

"Tuvalete gidiyorum," diyerek izin istiyorum, ayağa kalkıp çıkışa doğru yürümeye başlıyorum, iki güvenlik görevlim de peşimden gelmeye başlıyor ama ben hafifçe başımı sallıyorum. "Hayır," diyorum. "Burada kalın."

Birbirlerine bakarlar ve sonra duvarın yanına geri dönüp yerlerini alırlar.

Resepsiyon salonuna girdiğimde, Pascal'ın volta attığını görüyorum, kalp krizi geçirmek üzere gibi görünüyor.

"Ne yapıyorsun, seni aptal herif?" diye fısıldıyorum.

Bir çift balo salonundan çıkıyor ve o merdivenleri işaret ediyor. "Yukarı."

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Buraya gel, baş başa konuşabiliriz," diye tersler.

Gözlerim onun gözlerine kilitleniyor ve bu merdivenleri çıkıp yaptığım ziyaretin, bir önceki kadar büyüleyici olmayacağını biliyorum. Merdivenleri gürültüyle çıkıp koridordan tam da o kütüphaneye doğru yürüyor; ben ise alaycı bir gülümsemeyle onu takip ediyorum.

Şeytanın ta kendisi gibi bana dönüyor. "Bu ne cüret!"

"Neden bahsediyorsun sen, seni ahmak?" "Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum."

"Peki ne yapıyorum?" Masaya sırtımı dayayıp bacak bacak üstüne atarken iç çekiyorum.

"Alora'nın saygısının parayla satın alınabileceğini sanıyorsan, büyük bir şok yaşayacaksın."

Gözlerimi onunkilere dikip dudaklarımı büküyorum.

"Bütün gece onu izlediğini gördüm, sonra da aptal stajına bu saçma teklifi yaptın."

"Aptalca mı?" Kaşlarımı kaldırdım. "Güzel."

Sarsılmış durumda.

"Sen biliyorsun ne ne ne demek istediğimi diye diye kekeledi. "Alora *benimle* birlikte. Alora *bana* aşık."

Onun bu sanrısına alaycı bir gülümseme atıyorum, işte bu yüzden iki saat önce tam da bu odada beni öpüyordu.

"Ondan uzak dur, duydun mu?" diye homurdandı. Bu oyun hoşuma gidiyor; gülümsemem daha da genişliyor. "Yoksa ne olur?" "Yoksa karşında *beni* bulursun."

"Ne kadar korkutucu." Elbise pantolonumun ceplerine ellerimi sokarken gülümsüyorum.

Bu ezikle ne işim var?

"Ne yaptığını biliyorum ve midemi bulandırırıyorsun," diye tükürüyor.

"Ne yapıyorum?"

"Benden intikam almak için onu kullanacaksın." "Senden intikam almak için Alora'ya ihtiyacım yok."

"Evet, ihtiyacın var. Benim senin ve o sefil kumarhanen üzerinde gücüm olduğunu biliyorsun ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

Gözlerimiz birbirine kilitlenir, aramızda bir nehir gibi aşağılama akar.

"Kumar bağımlılığı yoluyla masum insanların parasını almak seni güçlü yapmaz,"

diye alaycı bir şekilde söylüyor.

Öfkeyle çenemi kaldırıyorum. "O ödülü Kraliyet Hayır Kurumuna bağışlayacaktım ama... fikrimi değiştirdim."

"Neye?"

Cevap vermiyorum.

"Ee?" Panik içinde ve hızlı konuşuyor.

"Kız arkadaşını o kadar iyi ve o kadar *sert sikeceğim* ki, senin o zavallı, korkak ismini bile hatırlamayacak." Masadan kalkıp ayağa dikildim ve papyonumu düzelttim. "İstersen izleyebilirsin."

Yüzü düşünüyor, kontrolünü kaybetmemek için mücadele ederken göğsü inip kalkıyor. "Ona yaklaş da ne olacağını gör," diye öfkeyle fısıldıyor.

"Sanırım stajıma yeni başladım." Göz kırparak gülümsüyorum. "Paris gezisi özellikle eğlenceli olacak." Yanından geçerken elimi omzuna koyuyorum. "Başın sağ olsun dostum. İkimiz de zaten kaybettiğini biliyoruz." Kütüphaneden çıkıp merdivenlerden aşağı iniyorum.

Balo salonunun kapısından içeri giriyorum ve yüzümden gülümsemeyi silmek için kendimi zor tutuyorum.

Bu seferki özellikle eğlenceli olacak.

ALORA

ON BEŞ DAKİKA ÖNCE.

"Satıldı, Bay Edward Prescott'a."

Kalabalık alkışlıyor ve ben, kalbimin masanın altına bir su birikintisi haline geldiğini hissederken sahte bir gülümseme takınıyorum.

Hayır, hayır, hayır...

Bu tamamen yanlış, o ne yapıyor?

"Aman Tanrım," masamızdaki bir bayan haykırır. "Bu gerçekten inanılmaz. Tebrikler canım." Alkışlar durmaksızın devam eder.

Pascal'a bakıyorum; içkisini yudumluyor ve dudaklarını büküyor, gözleri dümdüz ileriye bakıyor, ondan yayılan öfke elle tutulur derecede.

Harika, şimdi de bana kızdı. Bu benim suçum değil, bu aptal hayır etkinliğine katılmamı öneren oydu.

Bir sonraki müzayede başlıyor ve yüzüm kızarmış durumda, lanet olsun, kafam patlamadan önce biraz temiz hava almam lazım. "Tuvalete gidiyorum," diyorum ve Pascal'a fısıldayarak sandalyemi geri çekiyorum. O başını sallıyor ama cevap vermiyor.

Biliyor musun... Sen de siktir git. Bu nasıl benim suçum olabilir ki?

Çıkışa doğru ilerlerken sandalyelerin arasından geçiyorum. Tamam, öpüştük... Ama o bunu bilmiyor... henüz. Tabii ki ona söyleyeceğim... O konuşmayı ve nasıl geçeceğini hayal ediyorum.

Ah, onu öptüm.

Tanrım, bu tüm zamanların en kötü gecesi.

Ben bir fahişeyim.

Balo salonundan çıkıyorum, çantamdan telefonumu çıkarıyorum ve partiden ayrılmak için bahane olarak bir telefonla konuşuyormuş gibi yapıyorum. Aslında tek istediğim bir uçağa atlayıp buradan defolup gitmek çünkü lanet olsun, tam üç saat içinde hayatım aptalca bir şekilde karmaşık hale geldi.

Ön kapıdan çıkıp bahçede bir sandalye buluyorum ve karanlıkta oturuyorum.

İçerideki partinin yankıları havada yankılanıyor.

Göğsümde atan kalbimin sesi beni hiç rahatlatmıyor; aksine, kalp durmasının yaklaştığını hatırlatıyor.

Burnumdan nefes alıp ağzımdan veriyorum... Burnumdan nefes alıp ağzımdan veriyorum. Kendimi sakinleştirmek için bu mantrayı tekrarlıyorum. Burnumdan nefes alıp ağzımdan veriyorum.

Bu gece Pascal ile kavga edemem, o anın heyecanıyla kim bilir ne derim. Bunu iyice düşünmem lazım ve bu gece ona kütüphanede olanları anlatmak için uygun bir gece değil.

Özellikle de müzayededen sonra. Beş yüz bin avro...

Siktir.

"İyi misiniz, hanımefendi?" Arkamdan bir ses duyuyorum.

Dönüp bana doğru yürüyen bir kapıcı görüyorum. "Evet." Ayağa kalkıyorum. "Sadece biraz temiz hava alıyordum. Şimdi içeri döneceğim."

Bana nazıkçe gülümsüyor, dönüp sessiz bir refakatçi gibi benimle birlikte kapılara doğru yürüyor. Balo salonuna geri dönüyorum ve masama doğru yürürken boş bir koltuk görüyorum.

Pascal nerede?

Etrafa bakıyorum ve masasında oturan Edward'la göz göze geliyorum. Bana gel de beni sik bakışı atıyor ve ben hemen gözlerimi başka yere çeviriyorum.

Sakın...

Kız arkadaşın hemen yanında oturuyor, biliyorsun.

Ugh... neden bu kadar güzel ki ki? Masaya oturuyorum, şampanya kadehimi alıyorum ve bir yudum daha alıyorum. Evet... Bu tam bir felakete dönüşüyor.

Pascal nerede?

Etrafıma dikkatlice bakıyorum, ya yaptığımızı biliyorsa?

Sonunda kalabalığın arasından belirir ve yanıma oturur. "İyi misin?" diye fısıldarım.

Gülümsüyor ve elimi eline alıyor. "Tuvalete gidip geldim."

"Tamam." Elini sıkıyorum, bu bana tanıdık ve güvenli geliyor, tam da hayatımda ihtiyacım olan şey. Sadece yanımda olması bile rahatlatıcı, ve ne olursa olsun...

Bunu asla unutamam.

EDWARD

Glenfiddich Grand, daha lezzetli bir içki var mıdır? Açık şöminenin önünde, ayaklarımı pufun üzerine uzatmış, yavaşça yudumlarken içkinin boğazımdan aşağıya doğru akışını hissediyorum. Google'a şunu yazıyorum:

Alora Sorenson kimdir? Nice Antiques

Cevabın çıkmasını bekliyorum.

Alora Sorenson bir antika satıcısı. Fransa'nın Nice kentindeki Sorenson Antiques'in sahibi.

Antika dünyasında nispeten yeni bir isim olmasına rağmen, şimdiden dikkate alınması gereken bir isim olarak kendini kanıtlamıştır. Kusursuz zevki ve zamansız stiliyle tanınan Alora Sorenson, sık sık modern zamanların Audrey Hepburn'ü olarak anılır. Klasik güzelliği ve vintage tasarımcı kıyafetlerine olan sevgisiyle, Alora Sorenson internette adeta bir hayran kitlesi oluşturmuştur.

Viskimi yudumluyorum, pekala pekala...

"Yatağa geliyor musun?" diye soruyor Hermione koridordan. "Bir dakikaya gelirim," diye cevap veriyorum, başımı kaldırmadan

.

"Tamam."

Onun gitmesini bekliyorum ve sonra resimlere tıklıyorum.

Büyüleyici Bayan Doe'nun fotoğraf galerisi açılıyor ve hepsine tek tek tıklıyorum. Uzun siyah saçlar, kusursuz duruş, en mükemmel yüz ve güzel bir gülümseme.

Melek gibi.

Karşımda diz çökmüş halini hatırlıyorum, boğulmak üzereyken göz kalemi akmış. Dudakları kırmızı ve çatlamış... büyük gözleri bana ona nazik davranmam için yalvarıyor.

Heyecandan sikim titriyor, gülümsüyorum ve viskimi yudumluyorum.
Seni buldum.

ALORA

Pascal'ın sırtını izlerken saat ilerliyor, bana sırtını dönmüş yan yatıyor ve müzayededen beri tam üç kelime konuşmuş. "İyi misin?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

"Sadece yorgunum."

Hiçbir şey söylememiş olsa da, Edward yüzünden üzgün olduğu apaçık ortada.

O zaman sıraya gir, orospu çocuğu, çünkü ikimiz de aynı durumdayız.

Gözlerimi kapatıyorum ve Edward'ın elini yanağımda hissediyorum, dudaklarını dudaklarımda hissediyorum ve kalbim göğsümden serbest düşüşe geçiyor. Her duygu, renkli bir mükemmellik içinde.

Bana bakışları, öpücüğünün ardındaki ateş.

Başka kimseye karşı böyle hissedip hissetmediğimi bilmediğimi fark edince içimi hüzün kaplıyor.

Sevdiğim adamda bile hissetmediğimi fark edince içimi hüzün kaplıyor, bu nasıl adil olabilir ki?

Neden hayatımda DNA'mı değiştirecek kadar önemli bir çekiciliği hatırlıyorum ki? Ben ne tür bir insanım... bu kadar harika biriyle birlikteyken başka bir erkeğe karşı böyle hissediyorum?

Boğazımdaki yumru acıtıyor ve tuzlu, sıcak gözyaşları yüzümden akıp kulaklarıma damlıyor.

Karanlıkta, onun yanında, tek başıma ağlıyorum.

Pascal yataktan kalkarken yatak çöküyor ve ben gözlerim hala kapalıyken derin bir nefes alıyorum.

Kahretsin, ne gece ama. Hiç uyumamış gibi hissediyorum.

Yatağın ucunda pantolonunu giyiyor, ben de dirseklerimin üzerine yaslanıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Gitmem gerek."

"Nereye?" "İşe."

"Bugün Pazar." Kaşlarımı çattım. "Bu sabah kahvaltıya çıkacağımızı sanıyordum?"

"Üzgünüm, bir iş çıktı." Eğilip bana hızlıca öpücük konduruyor. "Sonra ararım." Ama ben cevap veremedim merdivenlerden aşağı inip kayboluyor. Çıkarken kapının klik sesini duyuyorum.

Yere yığılım ve ellerimi gözlerimin üzerine koyarım. "Kahretsin." Suçluluk, dünyadaki en kötü duygudur. Pascal öpüştüğümüzü biliyor; bilmek zorunda. Davranışlarının tek mantıklı açıklaması bu.

Neden onu öptüm ki, ben böyle biri değilim.

Tanrım.

Uzun süre tavana bakıyorum, vücudum kalkamayacak kadar yorgun, zihnim ise uyuyamayacak kadar panik içinde.

Boş ver.

Edward Prescott'la ilgili her şeyi unut, onu düşünmenin hiçbir faydası yok.

Sonunda kendimi zorla duşa sürükledim. Uyuyamayacaksam ya da rahatlayamayacaksam, en azından kendimi işe yarar hale getirip market alışverişine çıkayım.

Yatağımı yaparken kendi kendime yüksek sesle konuşuyorum: "Sorun yok... tüm bu durum sorun değil, sadece küçük bir engel. Onu görmek şok oldu, hepsi bu. Şaşırdım ve bunalmıştım ama bu bir daha asla olmayacak. Harika bir hayatım ve güzel bir erkek arkadaşım var." Yatağımdaki yastıkları doğru şekle getirmek için yumrukluyorum. Emin olmak için bir kez daha yumrukluyorum.

"Her şey yoluna girecek."

Başkası sana yalan söylerse sinirlenirsin, ama kendine yalan söylersen aslında sadece bir aptalsındır.

Saat 16:00 ve bütün gün Pascal'dan haber almadım, bu garip... Aslında garip değil, bu bir felaket, çünkü o her zaman beni arar ve gününün en küçük ayrıntılarını bile anlatır. Bugün pazar olması, yani bizim birlikte geçirdiğimiz gün olması, şüphelerimi doğruluyor.

O biliyor ve ben resmen boku yedim.

Efsanevi boyutlarda bir fahişe ve işleri daha da kötüleştiren tek şey, tek yapabildiğim Edward Prescott'u sikmeyi düşünmek, bugün onu Google'da aramamak için tüm gücümü harcadım. Ama bunun kanıtlayacağı tek şey, benim gerçek bir pislik olduğum.

Pascal'ın numarasını çeviriyorum. *Çalıyor, çalıyor... çalıyor, çalıyor.*

"Bonjour," diye cevaplıyor.

Kalbim sıkışır, telefonu yanındaymış ama beni aramamış. "Merhaba. Neredesin?"

"İşten çıkıyorum." "Buraya geliyor musun?" Derin bir nefes alır. "Hmm."

"Akşam yemeğine çıkmak ister misin?" Sözünü kesiyorum.

"Konuşmamız gerek."

"Evet, iyi fikir."

Gözlerim fal taşı gibi açılır, *aman Tanrım...* o biliyor. "Tamam," diye cevap veririm. "Beni alır mısın?" "Saat yedi civarı."

"O zaman görüşürüz."

"Evet." Tek kelime etmeden telefonu kapattı. Hiç düşünmeden, yapmayacağımı söylediğim şeyi yaptım.

Google'da şunu aratıyorum:

Edward Prescott kimdir?

Vikont Edward Prescott, Prescott Holdings'in CEO'su ve tahmini kişisel serveti 32 milyar dolar.

Dünyanın en büyük kumarhane portföyünün varisi.

"Vikont." Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Ne oluyor, bir unvanı mı var?" Okumaya devam ederim...

Çarpıcı yakışıklılığı ve keskin zekasıyla tanınan Prescott, iş yerinde hiç çekinmez ve uymak imkansız olduğu bilinen olağanüstü yüksek standartlarıyla tanınır.

Aradığım bölüme gelene kadar makaleyi baştan sona okudum.

Özel hayatı:

Babası Harold Prescott, Nottingham Kontu'dur; annesi Angelique Prescott ise yıllar önce trajik bir trafik kazasında hayatını kaybetmiştir. Lady Charlotte Prescott Jones ve Sir William Prescott adında iki kardeşi vardır.

Mahremiyetine çok önem veren Edward Prescott'un özel hayatı hakkında çok az şey biliniyor. Yirmili yaşlarında bir dizi başarısız ilişkiden sonra son altı yıldır biraz inzivaya çekildiği ve kariyerine ve ailesine odaklanmayı tercih ettiği düşünülüyor.

Hmm, başka bir başlığı okurken kaşlarımı çatıyorum.

Vikont Edward Prescott, Prenses Hermione ile lüks bir yatta görüldü...

O bir prenses mi?

Kahretsin, bu bir felaket... Okumaya devam ediyorum.

İsviçre Prensesi Hermione, Prescott Holdings CEO'su Edward Prescott'un lüks süper yatında görüldü. Tarafların ikisi de konuyla ilgili herhangi bir açıklama yapmadı.

Fotoğraflara tıklıyorum ve beyaz bir string bikini giymiş, yatın güvertesinde uzanan güzel sarışın kadını görüyorum. Edward, dirseğine dayanmış, elini kadının karnına koymuş, onun yanında uzanıyor. Güneş gözlüğü takmış ve ona muhteşem bir şekilde gülümsüyor. Fotoğrafları tek tek inceliyorum; birinde güneşleniyorlar, bir diğesinde ise okyanusta öpüşüyorlar. Fotoğrafları incelerken boğazımdaki düğümü yutuyorum. Birinde güvenlik görevlileri arkalarından gelirken iskeleden yattan iniyorlar; kadın seksi bir gece elbisesi ve stiletto giymiş, adam ise üst düğmeleri açık keten gömlek ve paçaları kıvrılmış rahat keten pantolon giymiş; tam da sevişmiş ve rahat bir şekilde seksi görünüyor. Onları Monako veya Saint-Tropez'de egzotik bir randevuda hayal ediyorum.

Of, mümkünse gerçekte daha da güzel.

"Bu ne zaman çekilmiş?" Tarihi tıklıyorum... "Sekiz ay önce." Fotoğrafları tekrar incelerken dudaklarımı büküyorum, o zaman bir süredir birlikteler.

Google'a şunu yazıyorum:

İsviçre Prensesi Hermione

Bir sürü resim çıkıyor ve lanet olsun, bu kadın mükemmel. Kalın, uzun sarı saçlar ve mükemmel bir vücut. Mavi gözler... Gamzeler ve beyaz dişler. Korumalar.

Iyy... Midemi bulandırıyor.

Kanepede uzanıp bir süre resimlere bakıyorum; zihnimde onun hayatı, benim hayatım ve düşünmemem gereken onca şey hakkında milyonlarca senaryo canlanıyor.

Eğer ben bekar olsaydım ve o da bekar olsaydı... Ne olurdu?

Hiçbir şey, *sen bekarsın!*

Ve o lanet olası bir prensesle çıkıyor... Tabii ki öyle.

Sayfayı kapatıp tiksintiyle telefonumu yere attım, kendime gelmem lazım.

Bu aptalca bir aptallık.

Tarte Mison en sevdiğim restoran, romantik, kokteylleri mükemmel ve yemekleri Fransa'nın en iyisi, bu gece buraya gelirken ne düşünüyordum bilmiyorum. Başka bir adamla öpüştüğüm için erkek arkadaşım tarafından burada terk edildiğimde, burası hala en sevdiğim restoran olacak mı?

Muhtemelen hayır...

Şarabımı yudumluyorum ve Pascal'a gülümsüyorum; yine konuşmuyor ve eminim ki benim ona söylememi bekliyor.

"Ee..." Konuyu açmaya çalışıyorum. "Müzayededen beri çok sessizsin."

"Evet." Şarabından bir yudum aldı ve sanki sinirlenmiş gibi dudaklarını bükerek, "Ve...." *Kahretsin*. "Ben...." Tanrım, bunu nasıl söyleyeyim? "Sen

Edward'ın benim ödülümün açık artırmasını kazanmasına kızdın mı?"

"Hayır." Gözleri gözlerime kilitleniyor.

Şarabımdan kocaman bir yudum alıyorum.

"Kızgının çünkü bana seni o kadar derinden ve o kadar sert sikeceğini söyledi ki, benim adımlı bile hatırlamayacaksın."

Ne?

Şarabı burnuma çekip öksürüyorum. "Anlamadım?" Öksürük krizine girerken kekeliyorum. O hareketsiz oturuyor, beni izliyor, gözlerinin önünde boğulup ölmeme karşı hiçbir empati göstermiyor.

"Neden bahsediyorsun?" diye ciyaklıyorum.

"Dün gece tuvalete gittiğinde onu görmeye gittim."

Edward ona şöyle dedi... Bu durum ilk düşündüğümde daha kötü, çok daha kötü. Akciğerlerim, içtiğim şaraba tepki olarak kasılmaya başladı

içtiğim boşaldı içime içine boş boru

"Neden?" Ben boğuk ve göğsümü döverek öksürüyorum. "Burada ölebilirim, biliyor musun?"

"Cömert bağışından dolayı ona teşekkür etmek istedim." Garson bize yaklaşıyor. "İyi misiniz hanımefendi?"

"Evet." Pascal'a kötü bir bakış atıyorum. "İlginiz için teşekkür ederim." Bir yudum su içiyorum ve sonunda ciğerlerim sakinleşmeye başlıyor. "Bir saniye, kafam karıştı. Ne demek istediğini anlamadım," diye cevap veriyorum. "Beni becereceğini mi söyledi?" diye soruyorum.

"Adımı hatırlamayana kadar."

Edward'ın bunu Pascal'a söylemesi, ona o kadar yakışıyor ve o kadar alçakça ki, istemedenden de olsa komik buluyorum.

Kibirli pislik.

Sırıtmamı gizlemek için dudaklarımı büküyorum.

"Bunu komik mi buluyorsun?" diye tersliyor.

"Hayır," diye kekeleyorum. "Sadece..." İnanamıyormuş gibi başımı sallıyorum. "Bunu masada, herkesin önünde mi söyledi? Onun bir kız arkadaşı var, Pascal, doğru duyduğuna emin misin?"

"Hayır, özel konuşmak için dışarı çıktık ve sonunda kütüphaneye çıktık."

"Kütüphane mi?" diye ciyakladım. *Lanet olsun...* Bir saat önce öpüştüğümüz kütüphane.

Hiç şüphe yok ki, fahişe otobüsüyle doğrudan cehenneme gidiyorum.

"Ben..." Omuz silktim. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Normalde böyle biri değildir, ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bunun seninle hiçbir ilgisi olmadığını, tamamen benimle ilgili olduğunu biliyorum." Şarabını rahat bir tavırla yudumladı.

Belki benimle de biraz ilgisi vardır.

Geçen geceyi unutmam lazım, Pascal'a olanları anlatmak sadece ayrılmamıza neden olur ve doğrusu Edward umursamıyor bile. Bu onun için sadece bir oyun. O buna değmez.

"Bak." Masanın üzerinden Pascal'ın elini tutuyorum. "Edward Prescott'un bizimle hiçbir ilgisi yok."

Bana bastırılmış bir gülümseme atıyor.

"O sadece seni üzme için öyle dedi." "İşe yaradı."

"Üzgünüm." Ona hüzünlü bir gülümseme atıyorum. "Lütfen, müzayedeyi ve Edward Prescott'u aklımızdan çıkaralım ve birbirimize odaklanalım, olur mu?"

"Çok isterim." Elimi sıkarken gülümsüyor. Garson geri geliyor. "Sipariş vermeye hazır mısınız?" "Pardon, evet."

Menüyü açıyorum; seçeneklere bakıyorum ama kelimeler bulanık.

Seni o kadar derinden ve sertçe becerecek ki, benim adımları bile hatırlamayacaksın.

Bu görüntü zihnimde canlanırken aşırı derecede ısındığımı hissediyorum. Tanrım...

PAZARTESİ SABAHİ.

Benim bisikletim sıçrar sanki ben bina kaldırıma kaldırıma "Günaydın, Franck."

"Günaydın, Alora. Ne güzel bir gün."

"Öyle." Bisikletten inip dükkanımın yanına doğru yürüdüm ve bisikletimi bağladım.

Ben biraz geç bugün, Pascal ve ben harika bütün gece harika bir barışma seksi yaptık ve her şey yeniden güllük gülistanlık.

Ben it ağır ağır kapıyı itip ve çan zil çalıyor benim gelişimi duyurmak için.

"Merhaba, Jonty." Gülümsüyorum.

"Bonjour, Alora." Bana bir fincan kahve uzatır ve gözlerini kocaman açar. "Müzayede başarılı geçti mi?"

"Evet." Ofisime doğru yürürken kapının önünde aniden duruyorum.

Büyük mavi gözler benimkilerle buluşur. "Geç kaldın," diye homurdanır Edward.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

ALORA

Kömür grisi bir takım elbise ve tertemiz beyaz bir gömlek giymiş, masamın arkasında oturuyor.

Benim. Koltuğumda.

Sanki sinirlenmiş gibi dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor.

"Bekletilmeyi sevmem."

"Ben de senin koltuğuma oturmanı sevmiyorum," diye karşılık veriyorum. Jonty, hayatından endişe duyarak mağazanın önüne koşuyor. "Burada ne işin var?" diye öfkeyle fısıldıyorum.

"Stajımın başlamasını bekliyorum."

"Staj falan yok," diye tükürüyorum etrafa bakınarak. Ofis kapımı dikkatlice kapatıyorum. "Olmadığını çok iyi biliyorsun."

"Ha." Koltuğuma yaslandı. "O zaman ne için para ödedim?"

"Lanet olası bir aptal olma hakkı için para ödedin."

Sırıtarak çenesini kaldırdı. "Ne tür bir işveren stajyerine küfür eder ki?"

"Ne tür bir adam birine, kız arkadaşını o kadar sert becereceğini, kızın adını bile hatırlayamayacağını söyler?"

Gözleri yaramazlıkla parlıyor. “Sana mı söyledi?”

“Evet, bana söyledi,” diye öfkeyle söylüyorum.

"Düşündüğümünden de daha korkakmış."

"Bana söylemesi nasıl korkaklık oluyor?"

“Şey, biri benim kadını hakkında bana böyle bir şey söyleseydi—” koyu renkli gözleri benimkilere kilitlendi, “—bunu anlatacak kadar bile yaşamazdı, anneciğine koşup gitmekten bahsetmiyorum bile.”

"Hikayeyi anlatacak kadar yaşamayabilirsin," diye tükürdüm. "Koltuğumdan kalk."

"Hayır." Orada oturmaya devam etti. "Bu ofisteyken, bu koltuk benim olacak."

"Edward." Burnumun köprüsünü sıkıştırdım. "Ne oyun oynadığını bilmiyorum."

“Beş yüz bin avroyla oynuyorum ve sen... işbirliği yapmaya başlasan iyi olur.”

"Bu, erkek arkadaşımı kışkırttığını öğrenmeden önceydi," diye öfkeyle fısıldadım.

"Gerçekten merak ediyorum." Koltuğumda ileri geri dönüyor. "Senin beni öpmen hakkında ne dedi?"

Gözlerim yuvalarından fırlar. “Sesini alçalt,” diye fısıldarım, suçlulukla etrafa bakınarak. “Bundan bir daha asla bahsetme, ve *sen beni* öptün, tersi değil.”

Gözleri benimkilere kilitlenirken sırtıyor ve lanet olsun, neden bu kadar çekici ki?

Bu suç sayılır.

“Peki....” Parmaklarını önünde birleştiriyor. “Şimdi ne olacak?”

“Şimdi ne olacak?” diye tekrarlardım. “Evet, şimdi ne olacak?”

Şimdi ne olacağını kim bilir, ben değil, orası kesin.

Bir toz bezini alıp ona uzatıyorum. "Git... bir şeyler temizle."

"Tek temizleyeceğim şey vajinadaki örümcek ağları olacak." Gözleri sevinçle parlıyor. Şu anda benimle oynuyor ve dürüst olmak gerekirse, mizah anlayışı çok kötü. Sinirden patlamak üzereyim.

"Edward," diye öfkeyle söylüyorum. "Ciddiyim." Ayağa kalkıyor. "Ben de."

"Ve vajinamda örümcek ağı yok."

"Bundan ciddi şekilde şüpheliyim." Benden tüy toz bezini kapıp dükkâna doğru yürüyor. Sandalyeye yığılıp başımı ellerimin arasına alıyorum, bu tam anlamıyla bir felaket.

Helene içeri girip kapıyı arkasından kapatır, cam kapıdan Edward'a göz atar. "Şu anda ne oluyor?" diye fısıldar, boynunu uzatıp ona bakarken. "O neden burada?"

"Müzayedeyi o kazandı."

"Ne?"

"Biliyorum." İnanamıyormuş gibi ellerimi havaya kaldırıyorum. "Ama o... kumarhanenin sahibi değil mi?" "Evet."

Jonty ofise girip kapıyı arkasından kapatır. "Neler oluyor?"

"O kumarhanenin sahibi," diye fısıldar Helene, panjurların arasından ona bakmaya devam ederken. "O bir milyarder gibi."

"Şu anda kafam çok karışık," diye fısıldadı Jonty. "Lanet olası Fransa'nın tamamını satın alacak parası varken neden bir antika dükkanında staj yapmak istiyor ki?"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Onu meşgul et yeter." "Ne yaparak?" diye sordu.

"Bilmiyorum, ona bir şeyler öğret," diye kekeliyorum. "Ne gibi?" diye soruyor Jonty.

"Ona bir iki şey öğretebilirim." Helene onu izlerken sırıttıyor.

Bundan ciddi şekilde şüpheliyim.

"Ona ne öğretmeliyim?" diye sorar Jonty tekrar.

"Bilmiyorum." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Git... ona kasayı nasıl kullanacağını göster."

"Tamam." Kaşlarını çatıyor. "Sence dükkanımızı satın almak mı istiyor?"

"Belki," diye yalan söylüyorum.

"Tabii..." Boynunu uzatıp onu izliyor. "Satmayı mı düşünüyorsun?"

"Aman Tanrım, Jonty!" diye bağıyorum. "Biraz huzur içinde düşünmem lazım, lütfen dışarı çık ve yararlı bir şey yap."

"Peki." Kapıyı açık bırakarak dükkânın ön tarafına doğru kaybolur ve beş dakika boyunca her şey sessiz kalır. "Ona dokunma," dediğini duyarım.

"Stajyerler her şeye dokunur," Edward'ın sertçe karşılık verdiğini duyuyorum. "Staj yapmanın amacı da bu değil mi?"

"O yumurta çok eski bir eser."

"Üzerinde *toz* var."

Her şeye bir cevap. Vücut ısımin daha da yükseliyor.

"Tanrım, o çok seksi, değil mi?" Helene, onu panjurların aralığından izlerken fısıldıyor.

Yeter artık!

Bunu bir an daha içimde tutamam... Bunu konuşmam lazım.

"Sana söyleyecek bir şeyim var," diye fısıldıyorum. "Ama kimseye söylemeyeceğine hayatın üzerine yemin etmelisin."

"Benim." Omuzlarını silker. "Kime söyleyeceğim ki?"

"Onu tanıyorum. Yani eskiden tanıyordum." Bunu nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışırken başımı sağa sola sallıyorum. "Yani, anlarsan, onu *gerçekten* tanıyordum."

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Aman Tanrım. Onunla yattın mı?" "Şşş," diye kekelerim. "Sesini alçalt."

"Peki, yattın mı?" Cevabımı beklerken yüzünü elleriyle kapattı.

Omuzlarımı silktiriyorum.

"Belki biraz." "İyi miydi?"

“Çok.”

"Lanet olsun, biliyordum." Ellerini havaya kaldırdı. "Onda kocaman bir penis enerjisi var. Bir kilometre öteden kokusunu alabiliyorum."

Kesinlikle öyle.

"Neyse," diye fısıldadım. "Cumartesi gecesi müzayedede teklif vermiş ve şimdi de Pascal'la birbirlerinden nefret ettikleri için hayatımı cehenneme çevirmeye gelmiş."

"Pascal'ı siktir et," diye fısıldadı. "Bu adam çok daha seksi."

"Bir kız arkadaş var. Bir prenses." Gözlerimi kocaman açtım. "Onu kesinlikle alt edebilirsin," diye homurdandı ve bir kez daha

perdelerin arkasından onu gözetlerken homurdanıyor.

"Ondan o şekilde hoşlanmıyorum."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor.

"Ne?" Ayağa kalkıp neye baktığını görmek için pencereye gidiyorum; Edward takım elbisesinin ceketini çıkarmış ve bir sandalyeye yaslanmış. Sıkı kalçaları ve kalın baldır kasları ortada.

"O çok yakışıklı." Hayalperestçe iç geçiriyor.

Bunu bilmiyor muyum sanki...

"O biriyle birlikte. Ben de biriyle birlikteyim... Bu bir sorun olmaz." "O zaman onunla yatabilir miyim?"

"Kesinlikle hayır."

Yarım saattir masamda oturmuş, Jonty ve Edward'ın tartışmasını dinliyorum; Helene ise ona aşk dolu gözlerle bakıyor ve ben ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bir türlü bilemiyorum.

Onun vajinayı temizlemeyle ilgili küçük yorumu, hâlâ flört modunda olduğunu gösteriyor ve bunun bir kez ve sonsuza kadar sona ermesi gerekiyor. Bu, hiçbir şekilde gerçekleşmeyecek.

Onun burada olması ateşle oynamak gibi; hayatımı yerle bir edebilecek bir ateş.

"Ve burada bir kamera daha var." Jonty ofis kapısını açar ve kamerayı işaret eder.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Sadece ona tüm güvenlik kameralarının yerlerini gösteriyorum."

"Neden?"

"Bilirsin." Jonty gözlerini genişletir. "Stajyerlerin bilmesi gereken şeyler."

"Tabii." Onun çekici yüzüne bakmak zorunda kalmamak için gözlerimi bilgisayar ekranına dikiyorum.

"Bu arka kapıdan çıkınca tuvalet var, şu küçük avluya açılıyor, görüyorsun," diye Jonty'nin açıkladığını duyuyorum. "Ama burada da bir kamera var. Bak."

"Bu avlu güvenli mi?"

"Etrafı tuğla duvarla çevrili, kimse giremez," diye cevaplar Jonty.

"Sanki daha önce kimse tuğla duvardan atlamamış gibi," Edward'ın fısıldadığını duyuyorum.

Ne ukala.

Mağazanın önünden dışarı çıkıyorlar ve sohbet ettiklerini duyabiliyorum. Tamam, yeni plan. Oraya çıkıp normal davranacağım... Stajyer olmak istiyorsa, peki, staj yapalım.

Dışarı çıktığımda Jonty'nin birine hizmet ettiğini ve Edward'ın köşede bir grup kadınla konuştuğunu görüyorum. Onu dükkânın diğer ucundan izliyorum; tasarımcı takım elbisesiyle ve havalı ayakkabılarıyla burada hiç de buraya aitmiş gibi görünmüyor, elindeki tüy toz bezi de durumu pek düzeltmiyor. Ne konuştuklarını duyabilmek için yavaşça yaklaşıyorum.

"Bu güzel bir parça," diyor onlara, elini dolabın üzerinde gezdirirken.

"Muhteşem," diyor kadın, gözleri Edward'ın elini takip ederken. "Hangi yıl?"

"Tahminimce 1870'ler," diyor.

Hmm, fena değil. Tam olarak 1875.

"Bir düşüneyim," diyor kadın gülümseyerek. "Bu parça satıldı," diyor adam.

"Oh." Kadının yüzü düşer. "Satıldı yazmıyor."

"Biliyorum, henüz üzerine 'satıldı' yazısını koymamıştım. Az önce biri arayıp satın almak istedi." Sanki hayranlıkla incelermişçesine elini tekrar dolabın üzerinde gezdiriyor. "Ne kadar güzel bir parça."

Onun abartılı tavırlarına gözlerimi deviriyorum, berbat bir oyuncu.

"Peki, üzerinde henüz etiket yoksa teknik olarak satılmış sayılmaz," diye cevaplar kadın.

"Doğru," diye cevaplar. "Ama sana satarsam..." sağa sola bakarak, "kimseye söylememelisin."

"Tamam." Arkadaşlarıyla göz göze geldi. "Ben alayım. Eve teslimat yapıyor musunuz?"

Ne oluyor?

"Bilmiyorum, bir bakayım." Jonty ve bana doğru yürür. "Bu sevimli hanımefendi dolabı alıyor, lütfen ona yardım et." Bana toz bezini uzatır ve göz kırpar.

Anlamadım?

"Tanıştığımıza memnun oldum, hanımlar." Ellerini sıkıyor. "Jonty, dışarı çıkmadan önce temizle lütfen."

Jonty ona ifadesiz bir şekilde bakar ve Edward sessiz bir meydan okuma ile kaşını kaldırır.

"Teşekkürler, Edward," diyorum sertçe. "Bundan sonrasını ben hallederim." Bayanlara abartılı bir gülümseme atıyorum. "Ne güzel bir buluntu. Ben de bu parçayı istiyordum."

Bir saat sonra bir müşteriye hizmetimi bitiriyorum ve Edward ortalarda yok. Nerede o? Mağazada dolaşıp tüm köşeleri kontrol ediyorum, hayır... Burada değil.

"Nereye gitti?" diye Jonty'ye fısıldarım.

Omuz silker. "Gitti."

"Oh." Kaşlarımı çatarım, hiçbir şey söylemeden gitmesi tuhaf. Ön kapıya doğru yürür ve dışarı çıkarım; sola, sonra sağa bakarım ve sonra gözlerim caddenin karşı tarafındaki kafede bir şeye takılır.

Edward bir masada oturmuş, bir kral gibi kahvesini içiyor.

Cidden mi?

"Biraz dışarı çıkacağım," diyorum Jonty ve Helene'ye.

"Tamam."

Caddeyi geçip içeri giriyorum ve Edward'ın karşısındaki masaya oturuyorum. O, merakla kaşlarını kaldırıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye

soruyorum. "Mola veriyorum."

"Henüz hiç çalışmadın ki."

"Bir dolap sattım." Takım elbisesinin ceketini silkeliyor.

"Tam olarak ne yaptın?"

"Ofisimde çok meşguldüm." "Ne yapıyordun?"

Panik atak geçiriyordum.

"Evrak işleri," diye yalan söylüyorum.

O başını salladı ve kahvesini rahatça yudumladı. "Nasıl gitti?" "Ne yapıyorsun Edward?" diye iç geçirdim. "İkimiz de biliyoruz ki

benim stajyerim olmak istemediğini ikimiz de biliyoruz."

Kahvesine üflerken yüzünde bir gülümseme belirir. "Neden belli oldu?"

"Müzayedede neden teklif verdin?"

"Seni desteklemek için."

Gözlerim onun gözlerine kilitlenir.

"Ve o sinir bozucu küçük erkek arkadaşın ortalığı karıştırana kadar stajyerlik pozisyonunu bağışlayacaktım." Kaşlarını çattı.

"Hâlâ onunla birlikte olduğuna inanamıyorum."

"Sen de bir prensesle mi çıkıyorsun?" "Evet."

Aramızda milyonlarca cevapsız soru dolaşırken birbirimize bakıyoruz.

"Sen ve o ciddi misiniz?" diye soruyorum.

"Evet."

Kalbim sıkışır.

"Ben..." Sözü nü kesiyor. "Ne?"

"Pascal'la birlikte olmayacağını biliyorum, o yüzden sana aynı soruyu sormaya bile gerek görmüyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"O sana uygun bir adam değil, Alora."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, şimdi sana tekrar soracağım Edward. Burada ne işin var?" Tekrar ediyorum.

"Veda etmeye geldim."

Gözlerim onun gözlerine
kilitlenir.

"Bu staj fırsatını gerçekten isteyen birine vereceğim."

Oh...

"Teşekkür
ederim."

"Sadece gitmeden önce seninle biraz eğleneyim dedim."

"Eğlence anlayışlarımız farklı olmalı."

"İkimiz de başka insanlarla çıkıyoruz ve..." Omuzlarını silkiyor. "Bu ilişkiyi tamamen profesyonel düzeyde tutmalıyız."

"Katılıyorum." İçimi rahatlık kaplıyor. "Ben de tam olarak öyle düşünüyordum." Sonra bir şey hatırlıyorum. "Peki, onun arkasından iş çevirme niyetin yoksa neden Pascal'a benimle yatmak istediğini söyledin?"

"Yanlı ş anlama, seninle yatmak istiyorum ve seni ondan almak benim için sorun olmaz." Omuzlarını hafifçe silkiyor. "Sorun benim tarafımdan geliyor."

Onu seviyor.

"Zaten seninle yatmak istemiyorum," diye ekliyorum.

"Yalancı," diye fısıldıyor. "Gitmem için tek bir şartım var

."

"Bir şart mı?"

"Stajyerim olmanı istiyorum."

"Ne?"

"Antikalarla ilgilenmiyorum ama işin inceliklerini bilmen gerekiyor. Bu da tam benim uzmanlık alanım."

"Ne öneriyorsun?"

"Haftada bir öğleden sonra buluşuruz ve ben sana rehberlik ederim." Gözlerimi devirdim.

"O tür bir rehberlik değil." O sırtıyor. "İş zekası. Muhasebe, satış, hedefler, bu tür şeyler. Son görüşmemizde matematik öğretmeniydin; bu işe nasıl girdiğini okudum, kolay bir geçiş olmamış olmalı."

"Öyleydi ve kolay olmadı." Bir an düşünürüm. "Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü sana ne olacağı umurumda." Omuzlarını silker. "Ve eğer senin peşinden gidemezsem..."

"Geçen gece beni neden öptün?" Sözünü kesiyorum.

"Dürüstçe mi?"

Başımı sallıyorum.

"Kendimi durduramadım; seni gördüğüm için o kadar mutlu oldum ki, duygularım taşıtı ve farkına bile varmadan seni kollarımın arasına almıştım."

Ona bakarken boğazıma bir düğüm atılıyor, aramızda sessiz bir mesaj dolaşıyor. Birbirimizin kollarında geçirdiğimiz harika bir hafta sonunun uzak bir anısı.

"Eğer durum farklı olsaydı..." diye mırıldanıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

"Biliyorum," diye başımı sallıyorum. "Neden Pascal'ı tuzağa düşürdün?" "Çünkü yapabilirim," diye omuz silkiyor. "O kolay bir hedef." "Sen çok kötüsün."

"Motivasyonluyum."

"Ona, beni o kadar derinden sikeceğini söyleyecek kadar."

Hüzünle gülümsüyor. "Keşke öyle olsaydı."

Aramızda bir şey asılı kalmışken birbirimize bakıyoruz ama bunun tam olarak ne olduğunu bilmiyorum.

"Bu mentorluk, nasıl işleyecek?" Konuyu değiştirmek için soruyorum.

"Haftada bir öğleden sonra buluşup iş konuşuruz. Tavsiyeye ihtiyacın olursa sana fikir verebilirim."

"Nerede buluşacağız?"

"Senin dükkanında ya da benim ofisimde." "Hangi gün?"

"Cuma öğleden sonraları bana uyar. Tabii, ülkede olduğum zamanlarda. Her hafta olmaz; programım çoğu zaman tamamen dolu."

Bunu düşünürken dudağımı ısııyorum. Gerçekten eğitime ihtiyacım var ve bu, büyük iş dünyasına dair harika bir fikir verebilir. Bana nasıl büyüyeceğimi ve genişleyeceğimi öğretebilir. Aslında bu gerçekten faydalı olabilir. Kimi kandırıyorum ki, içimdeki o mazoşist sadece onu görmek için bir bahane arıyor.

"Ama Pascal..." diye yüksek sesle düşünüyorum.

"Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmeni istediğimi düşünecek. Bu anlaşmayı bilmesine gerek yok."

"O iyi bir adam, Edward."

"Buna hiç şüphem yok." Omuzlarını silker. "Seni nasıl başardığını tam olarak bilmiyorum ama bu başka bir hikaye."

Ona hafifçe gülümsüyorum. "Mutlu olduğuna sevindim." "Şu Jonty sinir bozucu, değil mi?"

Kaşlarını çatıyor. "Hiç de değil." Gülümsüyorum.

"Peki... Cuma mı?"

Başımı salladım. "Cuma."

"Senin evinde mi, benimkinden mi?" diye sorar ve sözlerinin çift anlamı havada asılı kalır. "Ne demek istediğimi anladın, değil mi?"

"Bu hafta senin ofisinde yapalım," diyorum.

"Tamam. Detayları sana mesaj atarım."

"Numaram sende mi var?"

"Müzayede kağıdından aldım." "Doğru."

"İşe dönmem gerek." "Gitmelisin."

Kahvesinden bir yudum alır.

"Cuma günü görüşürüz."

"Görüşürüz."

Ayağa kalkıp çıkıyorum ve az önce neye razı olduğumu bilmiyorum, ama kafeden çıkarken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum; bunun hoşuma gitmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Kapıları iterek açtığımda ağır geliyorlar ve güneş ışığı yüzüme vuruyor, vicdanım sessizce bir şey fısıldıyor.

Bu kötü bir fikir...

Yatak yapmak bir Olimpik spor olsaydı, altın madalyayı biz alırdık.

Ben bir tarafta, Pascal diğer tarafta, yorganın köşelerini tutup yatmaya hazırlanırken geriye doğru çekip katlıyoruz. "Ee..." Boğazımdaki yumruyu yutkunup, bunu olabildiğince doğal bir şekilde söylemeye çalışıyorum. "Edward Prescott bugün işe geldi."

Pascal yaptığı işten başını kaldırır.

"Ve sen tamamen haklıydın," diyorum ona. "O korkunç şeyleri sadece seni kıışkırtmak için söylediğini itiraf etti, çünkü sen ve o anlaşıyorsunuz."

Etkilenmemiş bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Başka ne dedi?"

"Staj yerini ihtiyacı olan birine bağışlayacağını ve sadece hayır işi olduğu için o kadar yüksek bir teklif verdiğini söyledi."

Dinlerken battaniyeleri katlamaya devam ediyor.

"Endişelenecek bir şey yok, artık pislik gibi davranmayacak."

"Bu Edward Prescott," diyemirıldanır. "O kendine kendini tutamıyor."

"Eh, neyse, biz bunu ihtiyacımız
endişelenmemize endişelenmemize
endişelenmemize endişelenmene

"Güzel." Yatağa uzanıp komodinin lambasını yakıyor, kitabını eline alıp okumaya başlıyor. Ben de

yanına uzanıp onu izlemek için yanıma dönüyorum.

Aramızda oyun yok, tutku yok, sadece bu harika, sıcak rutin hissi var.

Ve merak ediyorum, sevdiğim Pascal mı, yoksa bana verdiği güven mi?

Ben onu izlerken o uzun süre okur, kafasını bile kaldırmaz.

Sırt üstü dönüp tavana bakıyorum, zihnim bir kez daha aşırı hızda çalışmaya başlıyor.

Dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda hiç bu kadar duygularımı irdelememiştim, bunun sağlıklı mı yoksa yapıcı mı olduğundan emin değilim.

Pascal'a bir göz attım; ne düşündüğümü sormadı çünkü farkında bile değildi. Bugün dükkânımda Edward'ı gördüğüm an ve bunun getirdiği heyecan gözümün önüne geldi. Sanki o yanımda olduğunda tüm duyularım tetikteymiş gibi.

Tek temizleyeceğim şey vajinadaki örümcek ağları olacak.

Bu anıyı düşünerek sırtıyorum ve sonra Pascal'ın yüzümü görmemesi için ona sırtımı dönerek yan yattım.

Ugh... Bunu durdurmam lazım.

Aptalca, anlamsız ve dürüst olmak gerekirse, zehirli hale geliyor. Kötü bir adamla seks hayal kurmak yüzünden iyi bir adamla olan ilişkiyi mahvedeceğim.

Buna bir son vermeliyim.

Telefonum bir mesaj geldiğini belirten bir ses çıkarır.

MR. DOE

Merhaba Alora. Cuma günü saat 13:00'te arabam seni dükkânından alacak. O zaman görüşürüz.

Tamam, güzel.

Mentorluk programım başlıyor.

Bu sadece bir iş eğitimi yöntemi; heyecanlanacak bir şey yok. Gülümsememi saklamak için alt dudağımı ısırıyorum ve telefonumu cebime geri koyuyorum.

Ne giyeceğim?

ON İKİNCİ BÖLÜM

ALORA

"Lamba ile birlikte toplam iki yüz seksen avro lütfen." Satın alınan ürünleri kasada geçiyorum. Kapının üzerindeki zil çalıyor ve başımı kaldırıp içeri giren siyah takım elbiseli iki adamı görüyorum; iri ve yapılılar ve sanki bir şey beklermişçesine kenarda duruyorlar.

Edward'ın şoförleri gelmiş ve beni bekliyorlar.

Tarihin en uzun haftasından sonra, saat Cuma günü öğlen 1.

Satışı bitirirken karnımda kelebekler uçuyor. Bu sadece iş için yapılan bir işlem, sakın ol, sakın ol, sakın ol, ben *tamamen* sakinim.

İki adama doğru yürüyorum ve aptal rolü yapıyorum. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Bayan Sorenson?" diye soruyor adamlardan biri. "Evet."

"Bay Prescott adına sizi almaya geldik. Benim adım Philippe, bu da Merrick."

"Ah." Sanki bu olayın varlığını bile unutmuşum gibi şaşırılmış gibi davranıyorum. "Hemen dönerim, ön kapıda buluşuruz." Jonty ve Helene'nin dinlemediğinden emin olmak için masanın arkasına doğru bir göz atıyorum. Kimseye, Helene'ye bile

Kimseye, Helene'ye bile anlatmayacağım. Böylece bu konunun dışarı sızması ya da yanlış anlaşılması ihtimali kalmaz. "Lütfen köşeyi dönüp beni bekler misiniz?"

Adamlar, durumu kavrayarak çalışanlarıma bakıyorlar. "Tabii ki." Çıkıyorlar ve ben de tezgaha geri dönüp, ortalığı toparlarken meşgul gibi davranıyorum. Kalemleri tutucuya koyup, kasadaki fiş rulosunu değiştiriyorum.

"Bu öğleden sonra toplantım var, hatırladınız mı?" diyorum onlara.

"Evet." Yanımda toparlanmaya başlarlar. "Gitsen iyi olur, yoksa geç kalacaksın."

"Tamam. Yarın görüşürüz?"

"Tabii ki."

Arka kapıdan çıkıp tuvalete koşuyorum, hızlıca pudra kutumu çıkarıp makyajımı düzeltiyorum, dişlerimi fırçalıyorum, kırmızı rujumu yeniden sürüyorum ve sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum.

"Hoşça kalın," derim ön kapıdan çıkarken. Köşeyi dönerim ve yan tarafta park edilmiş, camları karartılmış Bentley'i görürüm.

Tabii ki bir Bentley'i var.

Adamlardan biri binanın yanında duruyor ve beni görünce öne doğru yürüyüp arka kapıyı benim için açıyor. "İyi günler, Bayan Sorenson." Gülümsüyor.

"İyi günler." Arka koltuğa kayıyorum. Vay canına...

Deri iç döşeme kiraz kırmızısı renginde ve kapıların tamamı şık ahşap kaplamalı.

Vay canına, bu bir araba gibi değil, sanki zamanda geriye gidip kraliyet dönemine dönmüş gibi hissettiriyor.

Onun bir unvanı var...

"Bu ne tür bir araba?" diye soruyorum, gözlerim bu lüksün içinde dolaşırken.

"Bir Bentley Mulliner Bacalar," diye onlardan onlardan rahatça cevaplar.

“Güzelmiş.” Kapıdaki ahşap süslemenin üzerine parmaklarımı sürerken koltuğumda kıpırdanıyorum.

“Öyle.” Gözlerini önlerine dikmişler ve hafif bir sohbet kurmanın öncelik listelerinde üst sıralarda olmadığını hissediyorum.

Telefonumu dikkat çekmeden çıkarır ve Google'a şunu yazarım:

Bentley Mulliner Bacalar'ın fiyatı

Bir cevap çıkıyor.

Üç milyon avrodan başlıyor.

Ne...

Telefonumu çantama geri koyuyorum, bugünlük bu kadar Google'lama yeter.

Bugün onuncu kez çantamı kontrol ediyorum, takvim, kalem, kurşun kalem, silgi... başka neye ihtiyacım olabilir ki?

İç çamaşırı...

Ha, hiç komik değil. Kalemi çıkarıp açıyorum ve sayfalardan birine biraz karalıyorum, bir kontrol etsem iyi olur. Mükemmel bir mavi çizgi belirliyor, evet, çalışıyor. Onu çantama geri koyup yanımdaki koltuğa bırakıyorum.

Araba rüya gibi sürülüyor, o kadar yumuşak ki; trafik ışıklarında durduğumuzda insanlar araca bakıyor. Ama camlar koyu renk olduğu için beni göremediklerini sanıyorum.

"Tepside buzlu su var, Bayan Sorenson," diyor öndeki adam.

Aşağıya bakıyorum ve ortada buzlu ve limonlu bir bardak su görüyorum.

"Oh..." Kaşlarımı çatarak bardağı alıyorum. "Teşekkürler." Bir yudum almak zorunda hissediyorum ve titrek bir el ile bardağı geri koyuyorum. Arabada bir bardakta su ve limon, ha, sırada ne var?

Otuz dakika sonra Monako'ya giriyoruz ve araba Monte Carlo'daki yat limanına doğru ilerliyor.

Etrafıma bakarken boynumu uzatıyorum, kafam karışmış durumda.

“Ahh.” diye sesli düşünürüm. “Bay Prescott’un ofisine gideceğimizi sanıyordum?”

"Bay Prescott bugün yatında çalışıyor."

"Yatında mı?" Araba rıhtıma yanaşırken gözlerim fal taşı gibi açılır. Pencereden dışarı bakıyorum ve beş kat yüksekliğinde devasa siyah bir süper yat görüyorum.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Bunun bir iş toplantısı olması gerekiyordu, bir ilişkisi olan bir adamla Monte Carlo'da yat gezintisi yapmak pek iyi bir görüntü değil. Ter damlaları akmaya başlıyor, Pascal çıldıracak, tabii

eğer

Onun prensesinin, korumalarından birine beni öldürttürmesine rağmen hayatta kaldım.

Lanet olsun.

Tanrım, bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum.

Arabanın kapısı açılıyor ve ben dikkatlice dışarı çıkıyorum, yata bakıyorum ve aniden kendimi çok önemsiz hissediyorum. Ofis için mükemmel olan ama yat için saçma olan pantolonlu takımımın üzerine siyah blazerimi giyiyorum. En azından kırmızı ruj sürmüştüm, sanırım.

İki adamı takip ederek iskeleye çıkıyorum ve iskeleye doğru yürüyoruz. "Bu taraftan," diyor adam. Onu takip ederek yatağa giriyorum ve etrafa bakarken dizlerim neredeyse bükülüyor.

Bu da ne böyle?

Ahşap parke zeminler, büyük, yumuşak halılar, hayatımda gördüğüm en güzel kanepeler. Gerçek bir bardan daha fazla alkole dolu devasa bir bar. Cam kapıların ardında kocaman bir güverte ve yüzme havuzu var.

Lanet olası bir yüzme havuzu...

Burası lanet olası bir tekne değil, devasa boyutlarda bir malikaneye benziyor. Ortada bir sonraki kata çıkan büyük bir merdiven var.

"Merdivenleri mi yoksa asansörü mü kullanmak istersiniz?" diye sordu adam.

Asansör mü var?

"Şey..." Karşımdaki manzaraya bakıp donakalmış gibiyim. "Merdiven," diyorum cılız bir sesle.

"Bu taraftan." Onu takip ederek merdivenleri çıkıyorum ve bir üst kata ulaşıyoruz.

Şoktan olduğum yerde donup kalıyorum.

Tavandan yere kadar uzanan pencereler, üzerinde devasa vazolarda taze çiçekler duran kocaman bir yemek masası, başımızın üstünde sallanan dev avizeler. Deri sandalyeleri sayıyorum: her iki tarafta on beşer tane, uçlarda da birer tane. Otuz iki kişilik bir yemek masası... Dalga mı geçiyorsun benimle?

Söyleyecek sözüm yok, hiç yok.

Bir üst kata çıkıyoruz ve bu kat farklı, bir duvarla bölünmüş. Bir ucunda güzel, rahat bir oturma alanı var ve diğer uca doğru yürüyoruz; orada da yine tavandan tabana pencereleri olan, etrafında çok sayıda sandalye bulunan büyük bir konferans odası var.

"Bay Prescott ofisinde."

Büyük siyah bir kapı görünüyor ve o kapıyı çalıyor.

"Girin."

Kapıyı açıyor ve büyük siyah bir masanın arkasında oturan Edward, bilgisayarından başını kaldırıp gülümsüyor. "İyi günler, Bayan Sorenson."

"Merhaba." Sahte bir gülümseme takınıyorum; bu hiç de garip değil.

"Teşekkürler," diyor şoföre. "Artık limandan ayrılabiliriz."

"Evet, efendim." Adam bizi yalnız bırakır ve arkamızdan ofis kapısını kapatır.

"Limanı terk etmek mi?" Kaşlarımı çatarım.

"Evet," der o, ayağa kalkıp bara doğru giderken. "Ne içmek istersiniz?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, evli bir adamla limandan ayrıldığımı ve benim de bir erkek arkadaşım olduğunu düşününce, meyve suyu iyi bir fikir gibi geliyor. "Bir diyet kola lütfen."

"Oturun." Gülümsüyor. "Rahatınıza bakın."

Etrafa bakınırken garip bir şekilde masasına oturuyorum, burada olmanın rahatlık diye bir yanı yok. "Ofisinizde buluşacağımızı sanıyordum?"

"Şu anda benim ofisimdeyiz." Bana Diyet Kola'mı uzatıp masasının arkasına oturdu; elinde kristal bir bardakta buzlu kehribar rengi bir içecek vardı.

"*Burası* senin ofisin mi?"

"Evet." Gözlerimi izlerken bir yudum alıyor. "Bunlardan biri, bende çok var."

"Ne kadar zenginsin?" Etrafıma bakarken kaşlarımı çattım.

"Fena değil." Sandalyesine yaslanırken yüzünde hafif bir gülümseme beliriyor.

"Senin 'fena değil'inle benim 'fena değil'im aynı değil."

"Tamam." Bu sefer gerçekten gülümsüyor; gözleri yüzümde takılıyor. "Çok güzelsin."

Parmaklarım kucağımdaki çantamı sıkıca kavradı. "Teşekkürler."

Lacivert takım elbise ve krem rengi gömlek giymiş; koyu renk saçları hafif dalgalı ve o lanet olası kare çenesi beni alay etmek için orada. Ama nefesimi kesen şey o kocaman mavi gözleri. Onun yakışıklı bir adam olduğu inkar edilemez.

"Peki..." Parmaklarıyla masanın üzerinde daireler çiziyor. "Nereden başlayalım?"

Omuz silktim. "Emin değilim."

"Hmm." Beni izlerken dudaklarını büküyor ve şu anda onun zihnini okuyabilmek için çok para verirdim. "Bana durumunu anlat."

"Durumum mu?" Kaşlarımı çattım.

"Evet. İşinizi büyütmenize yardım edeceksem, her şeyi bilmem gerekiyor."

Gözlerimi onunkilere dikip boğazımdaki yumruyu yutuyorum. *Her şeyi bilmek zorundaysan, sanırım orta yaş krizinin ortasındayım.*

"Üç yıl önce amcam vefat etti. Aslında, seninle birlikte olduğum hafta sonuydu."

"Üzüldüm."

"Ben de. O...." Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken duraksadım. "Bir Fransız kadınla evlendi ve buraya yerleştiler. Ne yazık ki, evlendikten birkaç yıl sonra kadın vefat etti ve amcam bir daha evlenmedi. Antikalar ve Nice, onun hayatıydı."

O dikkatle dinliyor ve içkisini yudumluyor; sanki tadını çıkarmak istercesine ağızda gezdirip yutuyor.

"Neyse, öldüğünde vasiyetinde bana bir depo dolusu antika bıraktı ve ben de onları düzenlemek için buraya geldiğimde, sonunda burada kalıp bir antika dükkanı açtım."

"Anlıyorum." Beni izlerken gülümsüyor. "Gördüğüm kadarıyla detaylara dikkat ediyorsun ve işin iyi gidiyor. Tebrikler."

"Teşekkürler." Kendimle gurur duyuyorum, gözümün ucuyla pencerede bir hareket görüyorum, dışarı bakıyorum ve marinadan ayrıldığımızı görüyorum. "Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Sadece biraz denize açılıyoruz."

"Neden?"

"Neden olmasın?" Gözleri gözlerime kilitleniyor. "Rahatsız edilmemek güzel."

"Doğru."

Bu çok, çok kötü bir fikir...

"Bundan sonra ne yapmayı planlıyorsun?" diye soruyor, denize açılmamızdan hiç etkilenmemiş gibi.

"Antika dükkanımı büyütmek ve belki de ikinci bir şube açmak istiyorum."

"Nerede?" "Paris."

"Tamam." O gülümsüyor gülümser
dinlerken dinlerken "Ve bu peki
ya kişisel olarak?"

"Ne?"

"Gelecekteki kişisel planların mı?"

"Kişisel hayatımı tartışmamıza gerek olduğunu sanmıyorum." "Sana mentorluk yapacaksam, bu tam bir paket anlaşma olacak." "Ne demek istiyorsun?"

"Kişisel hedeflerin iş hedefleriyle uyuşmuyorsa sana mentorluk yapamam. Nereye gittiğimizi netleştirmek için her şeyin tam bir resmini görmem gerekiyor."

"Ah."

"Benim için fark etmez, ama beş, on ve on beş yıl sonra kendini nerede gördüğünü bilmem gerekiyor."

"Tamam." Artık burada olmak istediğimden emin olamadığım için kucagımda parmaklarımı birbirine doladım.

İş konusunda bana rehberlik etmesi bir şey, ama geleceğimin nasıl olmasını istediğimi açıklamak çok fazla.

Üst çekmecesinden bir not defteri ve kalem çıkarır. "Hadi bunu parçalara ayıralım. Bu süreci başlattığımızda insanlar genellikle bundan çekinir."

"Bunu daha önce yaptınız mı?"

"Birçok kişiye mentorluk yaptım," diyor not defterine çizgiler çizerken. "Bunu gerçekten çok seviyorum."

O zaman bu o kadar da özel bir şey değil.

"Bir liste yapalım, on iki ay sonra kişisel olarak nerede olmak istiyorsun?" diye soruyor.

"Mutlu."

Cevabım onu hazırlıksız yakalamış gibi gözleri benimkilere doğru yükseliyor. "Şu anda mutlu musun?"

"Evet."

"Neden içimden bir ses..."

"Ne gibi?" diye sözünü kesiyorum.

"Neden mutlu olmadığın hissine kapılıyorum?"

"Bilmiyorum, çünkü mutluyum," diye tersledim.

Bir şeyler yazıp altını çizdi. "Beş yıl sonra nerede olmak istersin?"

"Yerleşik bir hayatım olsun ve mutlu bir evliliğim olsun isterim." Not almaya devam ediyor. "Yedi yıl sonra?" "Belki bir aile kurmuş olurum."

Başını salladı ve yazmaya devam etti. "Peki, çocuklarınız olursa hangi görevde çalışmaya devam etmek istersiniz?"

Bir an düşünürüm ve sonra cevap veririm: "İşin içinde aktif olmak isterim ama tam zamanlı, sabah dokuzdan akşam beşe kadar çalışmak istemem."

"Anlıyorum." Birkaç not daha alıyor. "Şu anda işiniz için bir çevrimiçi varlığınız var mı?"

"Evet ve hayır. Sosyal medyada her gün ürün paylaşımları yapıyorum ama web sitem ve pazarlama becerilerim kesinlikle çok daha iyi olabilir."

Sonraki iki saat boyunca Edward bana bir dizi soru sorar; bunlar, hayatımla ilgili daha önce hiç düşünmediğim veya üzerinde ciddi olarak kafa yormadığım konulardır. Onun bana mentorluk etmesinin değerini anlamaya başlıyorum; iş dünyasının ilkelerini gerçekten çok iyi anlıyor.

Yat yön değiştiriyor ve kıyıya geri dönüyoruz. "Şimdi bir kadeh şarap içebilirsin herhalde?" diye soruyor bana.

"Sanırım içebilirim." Gülümsüyorum, bunun ucuz bir flört girişimi olmadığına eminim ve artık gardımı biraz indirme cesaretini buluyorum.

"Bu hafta sonu ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Kardeşimin mezuniyetini izlemek için New York'a gidiyorum."

"Ahh... Sana jetimi teklif ederdim ama ben de kullanacağım."

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum.

"Bir haftalığına Londra'ya, evime. Kız kardeşim Charlotte'un doğum günü. Bilirsin, en iyi arkadaşın." Göz kırıyor.

"Ah, evet." diye gülüyorum. "Ona selamlarımı ilet."

Bara gidip bana bir kadeh şarap, kendine de içtiği şeyden bir kadeh daha doldurur ve ben onu alırken gülümserim. Ben kadehimi onunkine dokundururken o da kadehini kaldırır.

Bir yudum alıyorum ve bardağa bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Vay canına, bu çok lezzetli."

"Öyle."

Etrafımızdaki lüks ortama bakınıyorum. "Bunun senin hayatın olduğuna gerçekten inanamıyorum."

Sanki benim gözümünden görmeye çalışır gibi etrafına bakıyor. "Bazen ben de öyle hissediyorum."

"Ben..." Omuzlarımı silkiyorum, "...hayretler içindeyim."

Kıkırdıyor. "Tur yapmak ister misin?"

"Tabii."

Beni ofisten çıkarır ve toplantı odasının önünden geçer. "Bu katta bir spor salonu ve üç yatak odası var." Aşağı ineriz ve son teknoloji bir spor salonu görürüz.

"Vay canına." Gülümsüyorum.

"Kızılötesi sauna." Spor salonunun arkasındaki bir kapıyı açıyor ve buharla donatılmış ahşap bir sauna ortaya çıkıyor.

"Vay canına." Kıkırdıyorum. "Bu inanılmaz."

Yatak odalarının kapılarını açıp bana gösteriyor; hepsi kocaman ve güzel, hepsinin de kendi banyosu var.

"Bu yatta ne kadar zaman geçiriyorsunuz?"

"Aslında epey fazla." Beni merdivenlerden yukarı çıkarır. "Burası ana kat." En üst kata çıkarız ve nefesim kesilir. Cam duvarlı, modern mobilyalarla donatılmış devasa, güzel bir yatak odası. "Bu yatak ne kadar büyük?" Nefes nefese sorarım.

“Büyük.” Omuz silkerek gülüyor. “Bilmiyorum, kral yataktan daha büyük, ondan sonra ne gelir bilmiyorum.”

"Yani  ar afların ve nevresimlerin hepsi özel yapım mı?" Kaşlarını  attım. Yine omuz silkti. "Sanırım."

Gülüyorum. “ u anda ne kadar  ımarık konu tu unun farkında mısın?”

Ka ları yukarı kalkar. “D   nmek bile istemiyorum.” çift kanatlı kapıları açar ve ortasında yuvarlak, gömme bir küvet bulunan devasa bir banyo ortaya çıkar.

"Aman Tanrım," diye haykırıyorum. "Burası... tek kelimeyle muhteşem."

Kapıları açarak devasa bir giyinme odasına girer, kıyafetleri düzgünce sıralanmıştır. M kemm l sıralar halinde dizilmiş takım elbiseler ve  ık ayakkabılar.

"Her gün takım elbise mi giyiyorsun?"

Sanki utanmı  gibi burnunu kır tırır. “Muhtemelen.” “ ey...

Vay canına.” İnanamıyormu  gibi başımı sallarım. “Bu inanılmaz.” Yatak odasına bakıyorum ve aklıma bir düşünce geliyor. "Bu yatta kadınlar olması konusunda kız arkadaşın ne diyor?"

"Senin gibi mi?"

"Evet, benim gibi. Onun yerinde olsam, yatak odana kadınlar getirmeni istemezdim. Aslında çok kızardım."

“Eski kız arkadaşlarımla  o uyla arkadaşım.”

“Ama ben eski kız arkadaşın değilim.”

"O zamanlar seni bulabilseydim, sen de eski sevgililerimden biri olurdun."

Oh... Etrafıma bakıp ona dönerek bir an bunun üzerinde d   n r m. “Neden beni bulamadın?” diye sorarım. “Bu kadar parayla herkesi bulabilece ini d   n rd m.”

“O kulüpte olmazdı. İnan bana, r   vet bile verdim.” H z n  bir gülümsemeyle gülümsüyor. “Sonunda kaderimde yokmuş diye düşündüm.”

"Doğru." Etrafıma bakmaya devam ederken başımı sallıyorum. "Burada ne sıklıkla uyuyorsun?"

“Muhtemelen Monako’da olduğum zamanın yüzde altmış ıla yetmişinde.”

“Evinizi sevmiyor musunuz?”

“Seviyorum.” Omuzlarını silker. “Neden burada bu kadar çok zaman geçirdiğimi bilmiyorum, daha önce hiç düşünmemiştim.”

“Burası çok güzel.” Pencereye doğru yürüyüp okyanusa bakıyorum, o da arkamdaki yatağa oturuyor. “Bu arada, bence burada kadınları ağırlamana izin vermesi delilik,” diye ekliyorum. “Boş ver gitsin.”

“Sanırım iş arkadaşlarımla yanında kendini güvende hissediyor.” Adam sırtıyor. “Gerçi, senin benim ‘kesin çözümüm’ olduğunu bilse bu durum değişir diye düşünüyorum.”

"Güvenilir kişi mi?" Gözlerim ona dönüyor. "Güvenilir kişi nedir?"

"Hani, işini her zaman halleden biri." Ha?

"Anlamadım."

Şaşkınlıkla gülümsüyor. “Senin bir ‘surefire’ın yok mu?” “Surefire da ne demek?” Kaşlarımı çatıyorum.

“Bunu biliyorsun...” Gülümsemesi yaramazlıkla dolu. “Bütün erkeklerin bir ‘surefire’ı vardır.”

"Öyle mi?"

Yat marinaya yaklaşmaya başlar, biz de dönüp geriye doğru ilerlemeye başlarız.

"Lütfen *bunu* açıkla." Gülüyorum. "Hiçbir şey anlamadım."

"Bilirsin... Yalnız olduğunda ve yapmak istediğinde..."

Gözleri gözlerime kilitlenir. “Kendine dokunursun. Bunu yaparken aklında birileri vardır. Ya da biriyle birlikteysen ve işler yolunda gitmiyorsa... O belirli kişiyi düşünürsün, zihninde ‘kesin çözümünü’ sikmeye başlarsın ve bu seni anında doruğa çıkarır.”

Gözlerim onun gözlerini arıyor ve kulaklarımda kalp atışlarımı duymaya başlıyorum. “*Ben* senin kesin çözümün *müiyüm?*”

"Evet."

Birbirimize bakıyoruz, havada elektrik çakıyor ve aramızdaki cinsel enerji daha önce hiç hissetmediğim bir şey.

Havayı bıçakla kesebilirdin.

"Kendine dokunduğunda beni mi düşünüyorsun?" diye fısıldıyorum.

"Düşündüm." Dili dışarı çıkıp alt dudağını yalıyor ve ben bunu ayak parmaklarımın ucuna kadar hissediyorum. "İsviçre'deki spa banyosunu hatırlıyor musun?"

"Belki," diye yalan söylüyorum.

Ha, hatırlıyorum, o lanet olası beynimi yeniden programladı.

"Belki." Cevabımı tekrarlar ve yanındaki yatağa hafifçe vurur. "O spa banyosundaki halin, hayatımın en ateşli cinsel deneyimiydi."

Ayaklarımın üzerinde kalıyorum, gözlerim dudaklarına kayıyor, aramızda sihirli bir kimya dolaşıyor.

"Gitmeliyim," diye fısıldıyorum.

"Gitmelisin gitmelisin." O ayağa ve biz yüz yüz yüze, milimetrelerce uzaklıkta.

"Senin kesin seçimin kim, Alora?" diye mırıldanıyor, o kadar yakın ki nefesinin tenimi gıdıkladığını hissediyorum.

"Hiç ihtiyacım olmadı," diye yine yalan söylüyorum, şu anda yatakta düzgünce bile yalan söyleyemiyorum.

Zorlayıcı.

Soru üstüne soru geliyor. "Ben..."

Aniden göğsüm sıkışır ve burada kalırsam yüzde yüz zina yapmış olacağımı ve onun o kocaman yatağını parçalayacağımı bilirim. "Gitmem gerek." Dönüp merdivenlerden aşağı, bir alt kata koşarım ve onun peşimden geldiğini hissederim, daha da hızlanırım. Zemin kata varır ve kapıya yönelirim.

"Alora. Dur," diye emrediyor.

Kapıya bakarken olduğum yerde duruyorum, ihanet eden bedenim üzerinde çok ihtiyacım olan kontrolü sağlamaya çalışırken nefesim kesiliyor.

"Seni kapıya kadar geçireyim," diyor arkamdan sakın bir sesle.

Başımı sallıyorum, o da yanımdan geçip kapıyı açıyor. Güvenlik görevlileri iskelenin ucunda bekliyorlar. “Bize bir dakika izin verin lütfen,” diyor; biz yanlarından geçerken onlar olduğu yerde kalıyorlar.

Sessizce Bentley'e doğru yürüyoruz, o arka kapıyı açıyor ve ben binmeden önce bir an duruyorum. "Ne zaman?"

Gözleri gözlerime kilitleniyor.

"Beni en son ne zaman garantili bir seçenek olarak kullandın?" "Dün." Dilini alt dudağının üzerinde gezdirirken bana bakarken. “Ağzını siktim ve o kadar sert boşaldım ki.”

Yüksek sesle nefesimi tutuyorum, kalbim deli gibi atıyor.

Bana doğru eğilir ve ağzını kulağıma yaklaştırır. “Sonra daha fazlasına ihtiyacım oldu, o yüzden kışını siktim.” Kulağıma gelen nefesi omurgamdan aşağı titreme gönderir. “Ve sen her bir santimini sevdin.”

Bizi birlikte hayal ederken kendini tatmin ettiğini gözümün önüne getiriyorum, bu görüntü kanımı kaynama noktasına getiriyor. Ondan uzaklaşıyorum, korkmuş gözlerim onun gözlerini arıyor. Bu adamın üzerimdeki etkisi korkutucu.

"Hoşça kal, Edward."

Yüzünde hafif bir gülümseme belirir. “Hoşça kal, Alora.”

Arabaya biniyorum, o da kapıyı kapatıyor; sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi rahat bir tavırla dönüp yatına doğru yürüyor. Sanki az önce maraton koşmuşum gibi koltuğa yığılıyorum.

Tanrım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ALORA

Ahlaki pusulam her zaman parlayan bir ışık olmuştur, etik standartlarım diğerlerinden bir adım öndedir. Standartlarım yüksektir, aşkım gerçektir ve insanları daha azı için yargılamışımdır.

Ne komik, artık kim olduğumu bile bilmiyorum.

Kesinlikle geçen hafta bu zamanlardaki kız değilim. Geçen Cuma gecesi Pascal ve ben sinemaya gittik, güldük, en sevdiğimiz restoranda yemek yedik ve her şey normal, kontrollü ve olması gerektiği gibi düzenliydi.

Bu hafta, tek başıma New York'a giden bir uçaktayım. Suçluluk duygusuyla dolu kocaman bir valiz taşıyorum.

Bay Prescott geri döndüğünden beri Pascal'a yalan söyledim, arkadaşlarıma yalan söyledim, başka bir adamla öpüştüm ve bugün kimseye nerede olduğumu söylemeden onun yatına gittim. Yatak odasında durdum ve kendimi asla affedemeyeceğim bir şey yapmaya ramak kaldım.

Bu çok zararlı.

Tanımadığım biri olamam ve olmayacağım. Gurur duymadığım biri.

Suçluluk duygusu beni içten içe yiyor.

Edward'ın numarasını engelliyorum ve bu aptal staj fikrini tamamen unutuyorum. Edward Prescott ile arkadaş olabileceğimize inanmamın hiçbir faydası yok, çünkü olamayacağımız apaçık ortada.

Aramızdaki cinsel çekim çok fazla.

O iğrenç kız olmayacağım. Güzel erkek arkadaşıma saygı duyacağım ve Edward Prescott'a karşı hissettiğim her türlü çekiciliği bastıracağım.

O spa küvetinde geçirdiğimiz an, hayatımın en ateşli cinsel deneyimiydi.

Ne yazık ki, onun itirafı beni terden sıırılsıklam olduğumuz, tenlerin çarpıştığı ve o inlemelerin... Tanrım, o inlemelerin olduğu zamanlara geri götürdü. Tekrar tekrar, tekrar... Ta ki artık dayanamayana kadar ve gözyaşlarıyla dolu gözlerimi zorla açana kadar.

Ne yapacağım ben şimdi?

"River Sorenson," diye sesleniyor dekan.

Sevgili kardeşim ve oğlumuzun sahneye çıkmasını izlerken babam, Raylyn ve ben coşkuyla alkışlarken yüzümde kocaman bir gülümseme beliriyor. Artık tam bir tıp fakültesi mezunu gibi görünen o, ödülünü kabul ediyor, dönüp bize gülümsüyor.

Kalbimden bir bıçak geçiyor ve gözlerim yaşlarla doluyor; kimse görmeden çabucak silmeye çalışıyorum.

Annem de burada olup bunu görmeliydi.

Bu günü kutlamak için burada olmak için her şeyi feda edeceğimi biliyorum. Gözlerimi babama çevirdiğimde onun da gözlerini sildiğini görüyorum ve benimle tam olarak aynı şeyi düşündüğünü biliyorum. Kolumu omzuna doluyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum; o da elini benimkinin üzerine koyuyor ve gözyaşlarımız arasında River'a gülümsüyoruz.

Annem hakkında pek sık konuşmayız, çünkü bu çok acı veriyor ve kimse kimseyi üzmemek istemiyor. Ama bazı günler, onun bıraktığı boşluk o kadar büyük ki, hiçbir numara bu boşluğu dolduramaz.

River'ın silueti bulanıklaşırken burun deliklerim genişliyor. *Bugün seninle gerçekten konuşmam lazım anne.*

Böylece bana kötü bir insan olmadığımı, her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilirsin.

Cuma gününden beri neredeyse hiç uyumadım, hayatımı kökünden değiştirecek, geri dönüşü olmayan devasa bir hatanın eşiğindeymişim gibi hissediyorum.

Raylyn benden daha güçlü, daha dengeli. O benden büyük ve lise aşkıyla evli. O asla şeytanın cazibesine kapılmaz, kapılsa bile asla ona boyun eğmez.

Onun gibi olmalıyım, daha... kendime hakim olmalıyım. Annemi gururlandırmak istiyorum ve bu şekilde düşünmek ve hissetmek bunu başarmanın yolu değil. Gözlerim hayal kırıklığının gözyaşlarıyla doluyor.

Sanki şu anki ruh halimi hissetmiş gibi, babam kolunu omzuma doluyor, beni kendine çekiyor ve alnımı öpüyor. "Sorun yok," diye fısıldıyor. "Her şey yoluna girecek."

Göz yaşları içinde başımı sallıyorum; her şeyi içimde tutmak için elimden geleni yaparken boğazımdaki düğüm acıtıyor. "Biliyorum." Zorla gülümsüyorum.

Ve gerçekten de biliyorum.

Kafası karışan ilk kız ben değilim ve bu gerçekten o kadar da zor değil, en azından olmamalı. Ama belki de Pascal'a aşık olmadığımı kendime itiraf etmek, kabullenmesi zor bir gerçek.

Çünkü aşık olmam gerekirdi.

O, işkenceye maruz kalıp yalanlara maruz kalmaktan çok daha iyisini hak eden yakışıklı bir adam. Kız arkadaşının, onun nefret ettiği bir adama cinsel çekim duyması beni tiksindiriyor. Ve ne kadar inkar etmek ve bunu kafamdan atmak istesem de, ne yaparsam yapayım Edward'ı düşünmekten kendimi alamıyorum.

Bay Doe.

Uyanık olduğum her an aklımda, kabuslarımda başrolde ve beni daha önce hiç hissetmediğim kadar acı çekiyorum. Beni takip ediyor... bizim bir geleceğimiz olmamasına rağmen, başka biriyle olmasına rağmen. Eğer bu gerçek tek başına tarihin en büyük tehlike işareti değilse, neyin olduğunu bilmiyorum.

Ağzını siktim ve çok sert boşaldım.

Bir kız arkadaşı var ve bunu başka birine söylüyor.

Bir zamanlar yattığı bir kadına.

Bu, uzun zamandır kayıp olan sonsuz aşkın masalı değil.

Edward'la olan ilişkim, insanlara zarar verecek bedensel bir çekimden başka bir şey değil.

Yenilenmiş bir kararlılıkla sahneye bakıyorum, bu iş şimdi bitecek.

"River için üç kez tezahürat," diyor River'ın ev arkadaşı Malory, elinde kocaman bir bira bardağıyla. Tezahürat ederken masada kahkahalar patlıyor.

Gece ilerledikçe kendimi daha iyi hissediyorum. Ben böyle biri değilim ve burada kurban değilim, neden öyle davranıyorum bilmiyorum. Artık büyük kız pantolonumu giyip hikayenin kontrolünü ele almanın zamanı geldi.

"Tuvalete gidiyorum," diyerek sandalyemi geriye itiyorum. Çantamı alıp dışarı çıkıyorum; telefonumdaki numaraları kaydırarak aradığım numarayı buluyorum.

Bay Doe

Arama tuşuna basıyorum. *Çalıyor, çalıyor... çalıyor, çalıyor.*

EDWARD

Yüzümde turuncu ve kırmızı ışıklar parıltıyor, alevin sıcaklığı yudumladığım viskiyle uyum içinde. Kristal bardağı kaldırıp uzun bir yudum alıyorum. Saat geç oldu ve saatlerdir burada oturmuş, boşluğa bakıyorum.

Bu... çekiciliği kontrol altına almaya çaresizce çalışıyorum.

Aklımdan geçen tek şey o.

Bardağımı bitirip yeniden dolduruyorum; buz ekliyorum ve içecek kenarlardan taşıyor.

Telefonumda bir isim beliriyor:

Alora

Beni arıyor, kalbim heyecanla hızlanıyor. İçgüdüsel olarak elimi uzatıyorum ama havada duruyorum, hayır.

Evet.

"Merhaba."

"Edward, merhaba. Ben

Alora." "Kim olduğunu

biliyorum." "Doğru... şey."

Hattın diğer ucunda bekliyorum. "Evet," diyorum sabırsızca.

"Bence bir daha görüşmemeliyiz."

"Katılıyorum. Ödülü Royal Scholarship Institute'a bağışladım bile," diye yalan söyledim. "İleride ayrıntılarla ilgili olarak seninle iletişime geçecekler."

"Oh." Ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi bir an dinler.

Zaman doldu.

"Hoşça kal Alora, seni tekrar görmek güzeldi." Telefonu kapatıp gözlerimi tekrar ateşe çeviriyorum.

ALORA

“Dünyada en sevdiğim insanlarla geçirdiğim bir hafta sonu tam da ihtiyacım olan şeydi.” River’a, Raylyn’e ve sonra babama sarılırken gülümsüyorum.

"Seni seviyorum, tatlım."

"Ben de seni seviyorum, baba." Onu biraz daha sıkı sarılırım. Havaalanında vedalaşmak hiç eğlenceli değildir.

Uzun bir el sallamayla veda ettikten sonra, adımlarımda bir neşeyle güvenlik kontrolünden geçiyorum. Bu hafta sonu gerçekten de tam ihtiyacım olan şeydi, sevdiklerimle birlikte olmak ruhuma iyi geliyor ve kendimi o kadar yalnız hissetmiyorum.

Mesafe bana bir bakış açısı kazandırdı.

Uçuş kapısından çıkarken kendimi daha hafif hissediyorum ve kim olduğuma dair daha derin bir farkındalığa ulaşıyorum.

Artık sonuçlarına katlanma zamanı.

Hayat hakkında pek bir şey bilmiyorum ama şundan eminim ki suçluluk duygusu bana göre değil ve kim ya da ne yapmış olursam olayım, hiçbir şey kendime olan saygımı kaybetmeye değmez.

Pascal ile konuşup her şeyi açıkça anlatacağım. Çalıştığı için beni almaya gelemedi ama bu akşam bana gelecek.

Kafamda konuşmayı tekrar ederken, bagaj bandının yanında valizimi bekliyorum; bu konuşmayı defalarca prova ettim ve mükemmel olacağını düşünüyorum. İki gündür tek düşündüğüm şey bu.

Birçok şey olabilirim ama korkak değilim.

Edward'ı bir daha görmeyeceğim ve bu yüzden kendimi çok daha iyi hissediyorum.

Şimdi sıra bende.

BİR KAÇ SAAT SONRA.

Kalbim göğsümde küt küt atıyor, midem bulanıyor ve kahretsin, Pascal'ın karşısındaki masada otururken artık o kadar cesur hissetmiyorum. Kelimeleri bulmaya çalışırken tabağımdaki makarnayı çatalla itip duruyorum.

Sadece söyle.

"Sana bir sürprizim var." Pascal gülümsüyor.

"Öyle mi?"

O elini elini içine cebinden cebine cebine
bir bir şey almak için. "Sanırım zamanı geldi."

Hayır...

"Dur," diye patladım. "Ne söyleyeceksen söyle, önce ben bir şey söylemeliyim, ve sürprizim ne olursa olsun... lütfen onu cebinde tut."

Kaşlarını çattı ve boş elini çıkardı. "Ne var?" "Ben..."

Gözlerim onunkilere sabitlenirken boğazımdaki yumruyu yuttum

. "Edward Prescott'u kız kardeşi aracılığıyla tanımıyorum. Onu tanıyorum çünkü yıllar önce kısa bir süre çıkmıştık."

Yüzü düşer.

"Ve... müzayede gecesi, Edward'la öpüştük ve sana yalan söyledim ve bunun için kendimden nefret ediyorum."

Yüzünde bir an öfke belirir.

"Ve artık birbirimizi göremeyeceğimizi düşünüyorum çünkü sana gerçekten aşık olsaydım, bunun olmasına asla izin vermezdim."

Gözleri gözlerime kilitlenir ama sessiz kalır.

"Sen çok iyi bir adamsın Pascal ve senin her bir parçasını takdir edecek birini hak ediyorsun ve keşke o kişi ben olsaydım. Ama..." Bunu içimden atmak için hızlıca konuşuyorum, bunu daha iyi göstermeye çalışıyorum. "Seni hayal kırıklığına uğrattım ve seni hak etmiyorum."

"Haklısın, bilmiyorsun." Sanki sözlerimi sindiriyormuş gibi, peçetesini katlayıp ağır çekimde masanın üzerine koydu. Gözleri yukarı kayarak benimkilerle buluştu.

"Bana öyle bakma," diye fısıldadım.

"Nasıl yani, sanki benimle olan gerçek aşkını onunla olan bir fantezi uğruna bir kenara atıyormuşsun *gibi*. Ve bu sadece bir fantezi Alora, onun lanet olası bir kız arkadaşı var ve sen onun için asla bir yan ilişki olmaktan öteye geçemeyeceksin. Sence o orada senin için prensesinden ayrılıyor mu? Günahlarını itiraf ediyor mu? O böyle çalışır; yaptığı şey budur. Onunla kaçtığın ilk kadın olduğunu mu sanıyorsun, lütfen. Kendini övme. Sen sadece birisin, o müzayedede muhtemelen on kadını öpmüştür. O zamandan beri muhtemelen on kadını daha sıkıştır. Sen onun için *bir* hiçsin."

Silueti bulanıklaşıyor.

Ah.

"Bunun onunla hiçbir ilgisi yok, tamamen benimle ilgili," diye fısıldıyorum.

Ayağa kalkar. "Kendine bunu söylemeye devam et, ve kızımı elimden alma mücadelesi bittiğinde, o seni kullanıp çöpe attığında, bana geri koşarak gelme." Kapıya doğru yürür.

"Pascal, bekle."

Kapı güm diye kapanır.

Sessizlikte onun sözleri yankılanırken oturuyorum. *Kendini övme*. Sıcak gözyaşları barajı yıkar ve yanaklarımdan aşağı akar.

Pascal haklı, söylediği her kelime tam isabet. Edward için hiçbir anlamım yok ve belki de Pascal ile birlikte olmamam gerekiyordu, ama kesinlikle onunla o yola girmeyeceğim çünkü şu anki ilişkimden farklı olarak, kesin olarak bildiğim bir şey var.

Eğer fırsatı bulursa, Edward Prescott beni mahvedebilir.

PAZARTESİ SABAHİ.

Anahtarı kilitte çeviriyorum.

“Ee.” Yanımda duran Helene gülümsüyor. “Nasıl gitti?”

“Şey....” Kapıyı iterek açıyorum. “Pek iyi değil. benden nefret ettiğinden eminim.”

Helene ve Jonty birbirlerine bakışırlar. “Kardeşin senden neden nefret etsin ki?”

"Ah." Bu hafta sonu çok şey olduğunu ve onların henüz bilmediğini hatırlıyorum. "Kardeşim benden nefret etmiyor. Mezuniyeti harikaydı, ben Pascal'ı kastetmiştim."

“Neden, ne oldu?” Helene arka odadaki kancaya çantasını asarken soruyor.

“Ayrıldık.”

"Oh." Jonty'nin gözleri fal taşı gibi açılır. "Bu çok beklenmedik bir şey."

"Aslında pek değil." Kasaya gidip kasadaki paraları saymaya başlarken iç geçiriyorum.

“Aranızda bir şey mi oldu?” diye sordu, oldukça ilgilenmiş bir şekilde.

"Tek bir şey değil, sanırım bir sürü küçük şeyin birleşimi."

"Yani ayrılan sen misin?" diye soruyor.

"Sanırım."

"Büyük bir kavga mıydı yoksa..."

"Neden birdenbire bu konuya bu kadar ilgi duymaya başladın?" diye iç çekiyorum.

“Biriyle hiçbir uyarıda bulunmadan ayrılabilmenizi gerçekten büyüleyici buluyorum. Kadınların o kurnaz zihinleri beni büyülüyor.”

“Şey, tabii ki uyarısız değildi,” Helene benim yerime cevap veriyor. “Ona yatakta daha iyi olması gerektiğini söyledi.” Havada simülasyon yapmaya başlıyor.

“Ben yapmadım.” Gülümsüyorum.

“Sen çok kötüsün.” “Ama bu konuda çok iyisin, değil mi?”

Jonty müzik setini açar ve derin bir caz ritmi odayı canlandırır.

“Bu hafta hangi gün staj yapıyorsun?” Helene toz almaya başlarken sorar.

"Çalışmıyorum." Bir vazo alıp yerinden oynatırken omuz silkiyorum. "Stajım tekrar Kraliyet Hayırseverlik

Enstitüsü'ne geri transfer edildi." Birkaç kitabı yeniden düzenlerim, etrafta dolaşır ve tüm lambaları açarım. "Bu harika." Zorla gülümserim.

İlk müşteriler geldiğinde kapının üzerindeki zil çalar ve Jonty ile Helene onlarla ilgilenirken, aklıma Edward'ın da beni bir daha görmek istemediği gerçeği gelir.

Ben onun kesin tercihi olabilirim... *ama o onu seviyor.*

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

EDWARD

Jetten inip pistte bekleyen arabaya doğru yürürken, Claude kapıyı benim için açar. "İyi akşamlar, Bay Prescott." Gülümser.

"Merhaba Claude, beni özledin mi?" Arabaya biniyorum. Yüzünde bir anlık bir gülümseme beliriyor.

"Her zamanki gibi efendim."

O direksiyona geçti ve eve doğru yola çıktık. Claude sekiz yıldır şoförüm; Fransa'da bir kadınla tanışıp evlenene kadar her yere benimle birlikte seyahat ederdi. Artık burada kalıyor ve sadece ben ülkeye döndüğümde benimle birlikte oluyor.

Gece boyunca araba sürüyoruz ve ben pencereden dışarı bakarken trafikte zikzaklar çiziyoruz. Aklım bir karmaşa içinde, şu anda Alora'nın evine gidersem ne olur... beni içeri alır mı? Beni öper ve kollarına alır mı?

Bana kendini tattırır mıydı...?

Onun çıplak halini ve altımda olduğunu gözümde canlandırıyorum.

Vücudunun derinliklerine gömülmüş durumdayım, ereksiyonum acı vermeye başlayınca pantolonumun içindeki pozisyonumu düzeltiyorum.

Pencereye bakarken dudağımı ısııyorum, burada bir şeyler değişmek zorunda.

Böyle devam edemez.

Cuma günü Alora'yı gördüğümünden beri her saatin her dakikasının her saniyesinde sertleşmiş durumdayım, penisim kırık bir apandis gibi zonkluyor ve ilgi bekliyor. Tek düşünebildiğim o, beni bir bağımlılık gibi tüketiyor.

Yüzü bir hayalet gibi zihnimde dolaşıyor, sahip olamayacağım şeylerle beni kışkırtıyor.

Sadece onun verebileceği şeyler.

İnkâr edemem, Alora Sorenson'da içimdeki karanlığı besleyen bir şey var. Onun ham cinselliği, vücudumun koklayabildiği bir uyuşturucu gibi ve beni istememesi, içimdeki avcıyı onu ele geçirmek için daha da çaresiz hale getiriyor.

Ona sahip olmak.

Onu saçlarından tutup dizlerinin üzerine çökerttiğimi hayal ediyorum... Zonkluyor... *zonkluyor...*

Uyarılmanın dalgasını sürerken başımı koltuğa yaslıyorum.

Hayatımda hiç bu kadar çok mastürbasyon yapmamıştım. "Bayan Hermione evinizde, efendim."

Gözleri

ve dikiz aynasından benimkilerle buluştu.

Ne?

"İsviçre'de olduğunu sanıyordum."

"Size sürpriz yapmaya geldi, efendim." Bana bastırılmış bir gülümseme attı. "Şaşırmış gibi davran."

Derin bir nefes verip bakışlarımı tekrar pencereden dışarıya çevirdim, harika... Bu gece tam da ihtiyacım olan şey. Bir hafta boyunca tek başıma kalmayı dört gözle bekliyordum.

Bu gece sağ elimle çok beklediğim bir randevum var, zihnimde Alora'nın açık ağzıyla sert ve çılgın bir yolculuk.

Ughh... İğrenerek bakışlarımı pencereden dışarı çeviriyorum, neyim var benim? Kendini duyabiliyor musun

?

Beni seven bir kadınla gerçek seks yapmaktansa, sahip olamayacağım birini düşünerek mastürbasyon yapmayı tercih ederim.

Yürüdüğüm yeri bile taparcasına seven tatlı, güzel bir kadın. Tanrı'ya yalvarırım ki, beni tam da ihtiyacım olduğu şekilde becerebilsin. Ne kadar uğraşsa da, benim ihtiyaçlarımı karşılayamıyor.

Bu beni nasıl bir adam yapar?

Elimi yüzümden aşağıya doğru sürüklerim, tam da daha fazla mahvolamayacağımı düşündüğüm anda... Alora Sorenson hayatıma geri döner ve uğruna bu kadar çok çalıştığım her şeyi sorgulamama neden olur.

Onu çıplak, bacakları genişçe açılmış olarak hayal ediyorum... başka bir boyutta beni çağırıyor.

Bu ilkel çekiciliğe karşı kendimle mücadele ederken gözlerimi kapatıyorum. *Aklımdan geçen tek şey o.*

Dur.

Hemen kes şunu.

Dikkatli olmazsam, bir ilişki kuramayacağımı bildiğim bir kadın için her şeyi mahvetmek üzere olduğumun gayet farkındayım.

Gerçek dünyada asla yürümez, ben çok güçlüyüm... onu kontrol etme ihtiyacı şimdiden beni çok sağlıksız bir şekilde tüketiyor.

Kendini dizginle.

ÜÇ GÜN SONRA.

Nefes nefeseyim, kalçalarım yataktan yükseliyor ve Alora'nın saçlarını yüzünden geriye doğru iterek inliyorum. Terden ıslak, iki elim saçlarında, onun güzel ağzının üzerinde zıplıyorum.

Daha derine... daha sert.

Dişleri penisimin başını okşarken başımı geriye eğiyorum ve boğazına sertçe boşalırken derin bir inilti çıkarıyorum. Penisim şiddetle titriyor.

"Ne yapıyorsun?" Bir ses beni kesiyor.

Nefes nefese, kafam karışmış bir halde gözlerimi açıyorum ve odaya bakınıyorum.

Neredeyim?

Nefes almakta zorlanırken göğsüm inip kalkıyor, penisim vücudumdan damlayan son sperm damlalarını akıtıyor.

"Ne oldu?" Hermione yatağın yanından soruyor.

Tiksinti içinde gözlerimi kapatıyorum.

Siktir...

"Kötü bir rüya gördüm," diye nefes nefese yataktan kalkarken söyledim. "İyi misin?" diye fısıldadı.

"İyiyim." Ayağa kalkıyorum. "Sen uyumaya devam et, ben aşağı inip bir şeyler içeceğim."

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

Alora.

Battaniyelere tekrar kıvrılıp gözlerini kapatıyor ve ben karanlıkta ona bakıyorum, düşüncelerimden tiksiniyorum.

Keşke sen olsaydın.

ALORA

Kamyonun arkasında devasa bir su dalgası yükselir. "Ee." Helene kokteylinin üzerinden bana bakar. "Pascal'ı özlüyor musun?"

Pencere kenarındaki bankta oturmuş, dışarıdaki yağmuru izliyoruz. Bugün Çarşamba ve okul gecesi olmasına rağmen içki içiyoruz.

"Evet." Son iki haftayı gözden geçirirken dudağımı ısırıyorum. "Son günlerde, doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ediyorum."

"Ondan hiç haber almadın mı?"

"Hayır, ve..." Başımı sallıyorum, "yakın zamanda haber alacağımı da sanmıyorum."

"Hmm." Dinliyor ve derin düşüncelere dalmış. "Ama özlediğin o mu, yoksa sadece birinin olması mı? Yani, o mu, yoksa onun düşüncesi mi?"

"Dürüst olmak gerekirse..." Omuzlarımı silktim, "artık ben de bilmiyorum." "Edward'dan haber aldın mı?"

"Hayır."

"Hmm." Gözlerini kısıyor. "Yani başka bir adam için erkek arkadaşından ayrıldın ama o adam seni aramadı bile."

"Hayır." Onu kesiyorum. "Erkek arkadaşımдан ayrıldım çünkü ona karşı hislerimin olması gerektiği gibi olmadığını fark ettim."

"Çünkü Edward'ı tekrar görmek sana bunu fark ettirdi."

"Bunu yüksek sesle duyunca kulağa daha da kötü geliyor."

Derin bir

derin bir nefes aldım. "Tanrım, Helene, neden bu kadar beceriksizim?" "Sen beceriksiz değilsin."

"O gitti, prensesine aşık oldu ve bir daha beni hiç düşünmedi."

"Hmm." İçkisini yudumladı. "Bu da tabii ki berbat bir durum." "Tabii ki," diye onayladım. "İnkâr edemem, öyle."

"Her neyse, erkekler kimin umurunda? Hepsinin canı cehenneme diyorum." Zayıf bir gülümseme attım. "Evet, kulağa iyi bir plan gibi geliyor."

"Bir dakika." Kaşlarını çattı. "Yarın sosyal medya için çekeceğimiz şey hakkında konuşmamız gerektiğini sanıyordum."

"Şu anda bunu yapmıyor muyuz?" Kıkırdıyorum ve kokteyli yudumluyorum.

"Tam olarak değil." Bir süre sessizce oturuyoruz ve bu gece eve yalnız gitme düşüncesi içimi karartıyor.

Gerçek şu ki, hayatımın şu anki döneminde her şeyi istiyorum. Gözümün önünü göremeyecek kadar aşık olmak, kalbimi ve bedenimi ateşe veren biriyle birlikte olmak. Beni aynı derecede çok seven biriyle.

Edward...

Onun görüntüsü bir büyü gibi zihnimden geçip gidiyor.

Aslında tam olarak orada değil ama sihir barındırıyor.

Ne yazık ki, bu büyü'nün işe yaramadığını biliyorum. Gerçekleşmiyor, sadece biri benim gerçeklik ideallerimi sınamak için gönderilmiş. Ahlak pusulamda bir aksaklık var, o başka bir kadına aşık ve ona olan hislerimin karşılık bulmaması canımı yakmıyor gibi davranamam.

"Aramızda bir şey olduğunu sanmıştım," diye mırıldanıyorum. Dinlerken başını sallıyor.

"Üzgünüm."

"Boş ver." Kaderime boyun eğerek omuz silkiyorum.

"Hepsinin canı cehenneme." "Evet, bunu gerçekten yapmaya başlayabilir miyiz?" O içkisini yudumluyor içkisini yudumlar. "Cumartesi gecesi bir eş değiştirme partisine falan gidelim."

Kıkırdıyorum. "Şey... Yapmayalım."

"Ugh, sıkıcı. O zaman eve mi gidiyoruz?"

"Evet." Kendimizi toparlayıp hesabı ödedik ve kol kola, şemsiyenin altında, uzun bir taksi kuyruğunun beklediği taksi durağına doğru sallanarak yürüdük. "Her zaman saçmalıklarımı dinlediğin için teşekkür ederim." Onu kucakladım. "Seni seviyorum."

"Saçmalıklar benim en sevdiğim konu." Beni sıkıca sarar. "Seni daha çok seviyorum."

Taksinin arkasına biniyorum ve taksi yola çıkarken el sallıyorum. Beni bekleyen soğuk yatağı düşünmek içimi karartıyor.

Eve dönüş zamanı... Yalnız.

EDWARD

BİR HAFTA SONRA.

Ofis kapısı açılır. "Edward." Ayağa kalkarım, içeri girerim ve otururum.

Paul masasının arkasından bana bakarken gülümsüyor. "İyi görünüyorsun. Seni uzun zamandır görmemiştin."

Ellerimi birleştirip başımı sallıyorum. Bu lanet olası durumdan nefret ediyorum, buraya neden geldiğimi bana tekrar hatırlatır mısınız?

"Ee." Gözlerini benden ayırmadan sandalyesinde sallanıyor. "Sanırım bir şeyler oluyor."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Şey." Not defterini açar. "Acil randevu talep ettin ve sırf beni görmek için Londra'ya uçtun." Yazmaya hazır olmak için kalemini eline alır.

"Zaten Londra'ya geliyordum," diye yalan söylüyorum.

"Tamam." Gülümsüyor. "Söylesene, senin dünyanda işler nasıl gidiyor?"

"İyi." Ellerimi daha sıkı birleştiriyorum. "Hâlâ kız arkadaşınla birlikte misin?"

Başımı sallarım.

"Onunla bir süredir birliktesin." "Evet."

"Tam olarak ne kadar süredir?"

Omuz silkerim. "On iki aydan fazla."

"O nasıl?"

"Mükemmel."

"şekilde dediğin söylediğin söyleme mükemmel söyleme beni senin"

Onun bakışlarından kaçmak için tırnağımı kurcalıyorum. "İlişkiniz nasıl gidiyor?"

"Gergin."

"Anlıyorum. Kavgaya mı ettiniz, yoksa bir olay mı oldu?"

"Öyle bir şey değil." İçimi çekiyorum. "Aslında, bu sorunun"

bu sorunun suçlusu sensin."

“Ben mi?” Kaşlarını Kaşlarını çatıyor.

“Nasıl olabilirim bunun sorumluyum senin sorundan

“Şey, sen yaptın bana gittin oraya oraya aptal kulübe “

“Ah.” Gözleri parladı. “Evet, hatırlıyorum. Ne oldu?”

“Onunla karşılaştım.”

“Ahh.” Sanki büyülenmiş gibi sandalyesinde sallanıyor.

“Doğru hatırlıyorsam, İsviçre’den döndükten sonra onu bulmaya çalışmıştın.”

“Evet.” İçimi bir tedirginlik kaplar, dudaklarımı büküyorum. “Onu tekrar görmek nasıldı?”

Ellerimi ovuşturuyorum. “İyiymiş.”

“Sadece iyi mi?”

Kendimden hayal kırıklığına uğrayarak nefes veriyorum. “Fazla iyi.”

“Bu hala orada senin hâlinde mi?” Not defterine Not defterine bir şeyler karaladı. “Adı ne?”

“Alora.”

“Sen ve Alora birbirinizi gördüğünüzde ne oldu?”

Yanaklarımı şişiriyorum. “Onu bir anlığına partnerinden çaldım, yukarı çıkardım ve öpüştük.”

“Tamam.” Dinlerken bana bakıyor. “Yani o da bir ilişkisi mi var?”

"Evet." "Evli

mi?" "Hayır."

"O zamandan beri onu

gördün mü?" "Gördüm."

"Ne oldu?"

“Ona mentorluk yapıyordum.” Omuz silktim. “Tabii ki tamamen profesyonel bir şekilde.”

"Bir şey sorabilir miyim, eğer tamamen profesyonel kalmak istiyorsan, neden cinsel olarak çekici bulduğun birine mentorluk yapmayı teklif ettin?"

Ona bakıyorum ama sessiz kalıyorum.

"Bu kadınla bir ilişkiye girmeyi düşünür müsün?" diye sordu.

"Hayır."

"Neden?"

Cevabımı düşünürken ellerimi birbirine kenetlerim.

"Burası güvenli bir yer, Edward; bunu konuşmak için geldin, o halde konuşalım."

"On iki aydan fazla süredir birlikte olduğum bir kadına duyduğumdan daha fazla *ona* nasıl bağlanabildiğimi anlamıyorum."

"Alora'ya duygusal bir bağ mı hissediyorsun?"

Omuz silktim. "Bu mantıklı değil...." Sesim kesildi. "Sadece bir hafta sonu seks yaptık. Hiçbir anlamı yoktu."

"Aslında çok mantıklı. Bu fizyoloji." Gözlerini benden ayırmadan sandalyesinde sallanıyor. "Unutulmuş anılar davranışlarımızı şekillendirir, Edward. Vücudumuz her şeyi kaydeder."

"Ne demek istiyorsun?"

"Vücudun sadece işini yapıyor."

"Anlaşılr konuş," diye tersliyorum.

"Biz insanlar yoğun bir cinsel deneyim yaşadığımızda, beynimiz oksitosin adlı bir hormon salgılar. Bunu daha önce duydun mu?"

"Oksitosini duydum ama...." "Ne işe yaradığını biliyor musun?"

"İnsanı mutlu eder." Omuz silktim. "Sanırım."

"Bu bir bağlanma hormonudur." Bir şeyler yazıp altını çiziyor. "Sen ve Alora hafta sonunu birlikte geçirdiğinizde, ikiniz arasındaki cinsel uyumun arttığını varsayıyorum, doğru mu?"

"Evet." Dinlerken ellerimi ovuşturuyorum. "Hem de çok." "Eğer orgazmlar çok güçlü ve uzun bir süre devam ettiyse, vücudun

serbest bırakırdı büyük büyük miktarda
oksitosin oksitosin kan dolaşımına kan
dolaşımına

“Ee?”

“Genellikle ‘aşk hormonu’ olarak adlandırılan oksitosin, güven, sevgi ve bağlanma duygularını güçlendirerek eşle kurulan bağda hayati bir rol oynar. Sarılma, öpüşme ve cinsel aktivite gibi fiziksel yakınlık anlarında salgılanan bu hormon, eşler arasındaki duygusal bağı güçlendirir. Oksitosin ayrıca empatiyi, iletişimi ve olumlu ilişki anılarını pekiştirerek uzun vadeli bağların sürdürülmesine katkıda bulunur.”

Tiksinerek arkanıza yaslanıyorsunuz.

“İlginç olan şey, onun da kan dolaşımına bu hormonun salınmış olmasıdır.”

Gözlerimi onunkilere dikip kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsun?” “Şu anda hissettiğin kafa karışıklığı muhtemelen Alora’nın hayatında da yankılanıyor.”

Kulaklarımda kalp atışlarımı duymaya başlıyorum.

“Onun hayatında neler olup bittiği umurumda değil,” diye tersliyorum. “Neden umurumda olsun ki?”

"Öyle mi?" diye soruyor. "Bundan emin misin?" Bir an birbirimize bakıyoruz.

Bu lanet heriften nefret ediyorum...

"Gitmem gerek." Ayağa kalkıyorum.

"Otur, daha bitirmedim." Sandalyeyi işaret ediyor.

"Acele et," diye sabırsızca tersliyorum ve tekrar oturuyorum. "Çünkü benim işim bitti."

"Birlikte vakit geçirdiğin kadınlara duygusal bağ kuramadığın için uzun zamandır bana geldiğin doğru mu?"

Sinirli bir şekilde dudaklarımı büküyorum. "Evet."

"Peki şimdi birini buldun, gerçekten ondan uzaklaşacak mısın?"

“Benim de demek istediğim bu, birine bağlanmamalıydım. Beni hiç dinlemiyor musun? Bu yüzden buradayım; bunu silmeni istiyorum. Bu çok abartılı bir tepki; üç gün önceydi ve çok uzun zaman önceydi.”

“Yine de o kadın seni tamamen altüst etmiş.”

“Hayır, sarsmadı.” Ayağa kalktım. “Her zamanki gibi, ziyaretimizden hiçbir şey elde edemedim.” Kapıya doğru yürüdüm. “Bu tamamen anlamsızdı.”

“Haftaya beni görmek için yine Londra’ya gelecek misin?” Alaycı bir gülümsemeyle soruyor.

Alaycı pislik.

“Kesinlikle hayır.”

O gülümsüyor gülümsüyor yazarken yazarken yazarken aptal aptal not defterine. “Göreceğiz.”

Resepsiyondan öfkeyle çıkıp gidiyorum.

“Yap sen başka başka randevu diye sordu resepsiyonist.

“Hayır.” Yanından geçip kapıyı açtım.

“Konuşmak için seni daha sonra arasam mı?”

“Zahmet etme.”

ALORA

Posta yığınımı karıştırıyorum.

Gönderen...

Kraliyet Burs Enstitüsü.

Ne?

Mektubu yırtarak açıyorum.

Sevgili Alora,

Sponsorluğuna çok değer veriyoruz ve seni ve bir arkadaşını etkinliğimize davet etmek istiyoruz.

AY VE DENİZ

Kalpden gelen bir sanat sergisi.

İki altın bilet kayarak yere düşüyor, ben de eğilip onları alıyorum.

“Bu bu?” Helene kaşlarını ve yürürken yürürken ofisine ofisine

“Tam olarak bir eş değıştirme partisi sayılmaz.” Biletleri havaya kaldırırken omuz silktim. “Bir sanat sergisine davet edildik.”

"Hmm." O büküyor dudaklarını dudaklarını

“Kulağa olağanüstü sıkıcı geliyor.”

“Ama bu bir gece dışarı çıkma.” Altın biletleri karıştırıyorum.

“Sanırım.” Diye iç geçiyor. “Ama kötü şarap servis ederlerse hemen gideriz.”

"Anlaştık."

EDWARD

ÜÇ HAFTA SONRA.

Telefonumdaki videoyu izleyebilmek için kulaklıklarımı yeniden ayarlıyorum.

"Günaydın." Gülümsüyor. "Ben Sorenson Antiques'ten Alora ve bu, mağazamızın sabah turu. Bu dün geldi ve ne kadar güzel, değil mi?" Nefesim kesilirken, elini çift kapının üzerinde gezdiriyor.

"Bu, 1700'lerin başlarına ait bir Barok dolap." Oymalı detayları gösterirken gözlerim vücuduna kayıyor; sadece ekranda olmama rağmen her bir santimim büyülenmiş durumda. "Gördüğünüz gibi, çok güzel bir işçiliğe sahip, tamamen el oyması melekler ve kenarlarda detaylar var."

Gülümsüyor ve alt dudağını dişleriyle ısırıyor; bunu penisimin ucuna kadar hissediyorum.

Siktir...

Duyduğum tek ses kalp atışlarım.

Büyülenmiş bir şekilde sandalyemde öne doğru eğiliyorum.

"Bu dolap, nesillerdir aynı ailenin mülkiyetinde ve mükemmel durumda." Kapakları ve çekmeceleri açıyor. "Kilidin iki sağlam piriç anahtarı da hâlâ çalışıyor. Herkese güzel bir gün dilerim, au revoir."

"Las Vegas'a inişe geçmek üzereyiz, efendim." Uçuş görevlisi, uçağın koridorunda ilerlerken düşüncelerimi bölüyor.

"Teşekkürler." Bir tane daha...

Onun Instagram iş sayfasını kaydırıp başka bir videoya tıklıyorum.

Hastayım, biliyorum. Ama beslemem gereken bir bağımlılık gibi, bunları tekrar tekrar izlemekten kendimi alıkoyamıyorum.

Alora Sorenson'ın "günaydın" demesini dinlemek yeni takıntım oldu.

Yarın bırakacağım...

"Onu yasaklayın." Bilgisayarıma dönüyorum.

"Efendim," diye kekeliyor Belinda. "O bir balina, onu öylece yasaklayamayız."

"Az önce yasakladım." E-postamı gönder düğmesine basıyorum.

"Her yıl burada milyonlar harcıyor."

"Ama yine de çalışanlarımıza çok kötü davranıyor. İşten atılacak, geçen ay onu uyarmıştım, artık bitti."

O titriyor başınıbaşını "Hadi konuşalım bu

"Yarın, kafamız dinçken konuşalım."

"Konuşmayalım." Bilgisayarına dönüyorum.

"Neden hâlâ buradasın?"

Ona bir göz attım. "Ne demek istiyorsun?"

"Sabah 9'dan beri buradasın." "Ee?"

"Saat 2 oldu ve hala mı çalışıyorsun?"

Ona ona ona saat saat "Siktir."

Ben et et. "Çocuklarım nerede?"

"Ofisinizin dışında." Belinda etkilenmemiş gibi kollarını kavuşturur. "Her zamanki gibi."

"Onları çok fazla çalıştırıyorum."

Diye iç geçiyorum. "Biliyorum."

Ayağa kalkıp aşağıya seslendim.

"Niall." "Evet, efendim."

"En iyi altı kızını ofisime gönder, lütfen." "Evet, elbette.

Sizin için mi, efendim?"

"Koruma ekibim

için." "Peki, Bay

Prescott."

Ben telefonu . "Ben gidiyorum .

Sen sen sen . Bugün için teşekkürler."

Bana çarpık bir gülümseme attı. "Sen de kendine çok fazla yükleniyorsun, biliyor musun?"

"Benim için endişelenmene gerek yok, ben iyiyim."

Bilgisayarımı kapatmaya başlıyorum.

"Ne kadar kalacaksın?" diye sordu.

"Yapmam gereken her şeyi bitirene kadar.

Muhtemelen hafta sonuna kadar."

Bir anlığına bana bakıyor. "Neden biraz stres atıp o kızları kendine almıyorsun?"

"Onlarda istediğim hiçbir şey yok."

Tık, tık.

"Girin," diyorum.

Gece elbiseleri giymiş altı güzel kadın ortaya çıkar, ıslak rüyalar gibi, kıvrımlı ve göz alıcıdırlar. "Bizi mi çağırdınız, efendim?" Umutla gülümserler.

"Evet, lütfen içeri gelin." Gülümsüyorum, yanımdan geçerken gözlerim onların cennet gibi vücutlarına kayıyor.

Leziz.

Ofisimin diğer tarafında, resepsiyona açılan kapıyı açıyorum. "Çocuklar."

Başlarını kaldırırılar. "Buraya gelin lütfen."

Ofisime girerler ve gözleri kadınların üzerinde kalır.

"Merhaba." Kibarca başlarını sallarlar.

"Zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim ve bugün sizi çok yordum." Kızlara işaret ediyorum.

"Her biriniz bu güzel kadınlardan ikisini seçin ve adresini bu gecelik kapatın. Yarın geç başlıyoruz."

Gözleri bana kayıyor, sonra tekrar kızlara dönüyor.

"Acele edin, yoksa hepsini kendim alacağım." Diye iç çekiyorum.

"Gerek yok efendim," diye yanıtladı Philippe.

"Ama yine de keyifli olur." Kaşımı kaldırıyorum.

Gülümsüyor, sözlere gerek yok. "İyi geceler."

Göz kırparım. "İyi eğlenceler."

Kızlarla birlikte kapıdan kaybolurlar ve ben de geçirecekleri geceyi hayal ederken sırtıtıyorum.

"Haline bak." Belinda, ofisten çıkıp kapıyı arkamızdan kilitlerken gülümsüyor. "Kendini çok sertmiş gibi gösteriyorsun." Diye tıslıyor. "Seni anlıyorum."

"Az önce çalışanlarıma sıcak tenimle oral seks yaptım, Belinda. Hasır sepetlerdeki yavru köpeklere değil," diye cevap veriyorum koridorda yürürken. "Ben olsam fazla abartmazdım." Özel asansörüne biniyorum.

"İyi geceler, efendim."

"İyi geceler." Asansör penthouse'uma çıkarken telefonumu çıkarıyorum. Hermione...

Derin bir nefes alıp telefonumu cebime geri koyuyorum.
Harika...

ALORA

"Günaydın." Dükkana girdiğimde Helene ve Jonty'nin çoktan çekim yapmaya başladığını görüyorum.

"Merhaba." Etrafta dolaşırken çekim yapmaya devam ediyorlar.

"Lambaları unutma," diye dudaklarımla işaret ederek köşeyi gösteriyorum.

Jonty çekmeye devam ederken başını sallıyor.

Helene beni baştan aşağı süzdü. "Oh, bayıldım," diye dudaklarını oynatarak kıyafetimi işaret etti.

"Güzel, değil mi?" diyorum. "Elli avro." Kendime bir göz atıyorum, krem rengi kaşmir vintage Prada elbise giyiyorum, bol kesim, büyük kapüşonlu ve uzun kollu. Yanına kamel rengi süet, topuklu, diz boyu botlar giydim.

"Neden bit pazarında hiç bu kadar güzel şeyler bulamıyorum?" diye dudaklarıyla soruyor.

Su ısıtıcısını açıyorum, atkımı çıkarıp ofisimdeki pirinç duvar kancasına asıyorum. Saçlarım bugün açık, uçlarında dün gecedan kalma bukleler var. Aynada saçlarımı düzeltiyorum ve kırmızı rujumu yeniden sürüyorum.

"Hazır mısınız?" diye sesleniyor Helene.

"Geliyorum." Çay fincanlarımıza su doldurup dışarı çıkıyorum. "Ne yapıyoruz?"

"Stok çekimlerini yaptık, etrafı gezdik; sen sadece yeni gelen ürünlerden birini anlatıp, iki hafta sonraki pazar gecesi etkinliğimizden bahsetmen gerekiyor."

"Tamam." Kaşlarımı çatıyorum. "Cehennem gibi olacak."

"Biliyorum, ama çok fazla yeni ürün geliyor ve koyacak yerimiz olmadığı için bazı parçaları elden çıkarmamız gerekiyor. Pazar gecelerimizde her zaman her şeyin tükendiğini biliyorsun."

"Tamam." Mağazaya bakarken saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Lambalardan bahsedeyim mi?"

"Evet, hadi bakalım."

"Merhaba, ben Sorenson Antiques'ten Alora. Hepinize günaydın demek için uğradım. Bakın, dün ne geldi." Yanlarına gidip elimi lambaların üzerinde gezdiriyorum. "İki adet Ming Hanedanlığı lambası, mükemmel durumda. Adaçayı yeşili, 22 ayar el boyaması altın telkari. Bu lambalar için ölürüm." Gülümsüyorum.

Helene parmağını daire şeklinde çevirir. "Devam et," der dudaklarıyla. "Ve sadece bir hatırlatma bir pazarımız pazar gecesi yaklaşan yaklaşan. Büyük indirimler, daha önce hiç görülmemiş parçalar, güzel sanat eserleri ve her zamanki gibi üç gizemli kutumuz olacak ve şanslı bir kişi çok değerli eşyalarla eve dönecek. Kanepeler, şarap ve harika bir ortam olacak. Biletler bu sabah saat 11'de satışa çıkıyor ve sınırlı sayıda olduğu için her zaman yarım saat içinde tükeniyor. Hepinizle tanışmak için sabırsızlanıyorum." Gülümsüyor ve el sallıyorum. "Au revoir."

"Ve kes," diyor Helene, kaydı oynatmaya başlarken. Jonty ön tezgâhtaki gazeteyi karıştırıyor.

"Oh bak. Adı neydi, o prensesle ayrılmış." Helene ve benim gözlerimiz yukarı kayar. "Kim?"

"Staj yerini satın alan o zengin adam." "Edward mı?"

"Evet, o, Prescott."

"Bir bakayım." Hızla yanına gidip gazeteyi kaptım ve Helene omzumun üzerinden okudu.

Monte Carlo sosyetesinin gözdeleleri arasındaki aşk ilişkisi sona erdi. İsviçre Prensesi Hermione'nin milyarder sevgilisi, kumarhane patronu Edward Prescott'tan ayrıldığı bildirildi.

Kaynaklara göre Prescott geçen hafta ilişkiyi sonlandırmış ve prenses kırık kalbini iyileştirmek için resmi olarak İsviçre'ye geri dönmüş.

Ayrılığın nedeni henüz açıklanmadı, bu konuyu takip etmeye devam edin.

Kesinlikle ilginç bir gelişme olacak.

"Aman Tanrım." Gözlerim Helene'nin gözleriyle buluştu. "Biliyordum," diye fısıldadı.

"Olamaz," diye karşılık veriyorum.

"Ne?" Jonty ikimizin arasına bakıyor. "Neler oluyor?"

"Prescott, Alora'ya aşık," diyor. "Eminim prensesi onun için terk etti."

"Öyle bir şey yok." Gözlerimi devirdim. "Mümkün değil." "Ama sana bakışları..."

"O her kadına öyle bakar," diye homurdanıyorum ve meşgulmüş gibi davranarak mağazada dolaşıyorum. "O sadece öyle biridir, kadın düşkünü. O ılgın bir seks bağımlısı."

"Hayır." O başını sallıyor. "Bana öyle bakmıyor. Keşke baksaydı."

Jonty etkilenmemiş bir şekilde gözlerini devirdi. "Eğer parasız olsaydı, ikiniz de umursamazdınız bile."

"Onun o büyük penis enerjisinin parayla hiçbir ilgisi yok." Helene rüya gibi gülümser. "Bir köprünün altında yaşasa bile ona hayran kalırdım."

Edward Prescott'un bir köprünün altında yaşadığını hayal edince kıkırdamaya başlıyorum. "Neyse, onu kim takar ki. Endişelenecek daha önemli işlerimiz var."

"Ne gibi?"

"Pazar gecesi için hazırlanmak."

"Oh evet." Helene etrafına etiyor. "Peki ne indirim indirim yapıyoruz?"

"Her şeyi."

KARANLIK

Google'a şunu yazıyorum:

Yüksek kaliteli kılık değiştirme malzemeleri, yüz protezleri ve dolgulu bodysuitler satın almak için en iyi yer

Sonuçları okudum, kalem ve kağıdımı aldım ve web siteleri hakkında not almaya başladım.

Bir an düşünüyorum. Cihazlarımdaki arama geçmişini temiz tutmam şart...

Yarın başka bir isimle kullan-at telefon alacağım.

ALORA

Geniş kumtaşı merdivenleri çıkıyoruz ve ben boyalı süslü tavana bir göz atıyorum. "Bu müze çok güzel," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum, aman Tanrım, hiç bilmiyordum, nasıl oldu da daha önce buraya gelmedik?" Helene merdivenlerde durur ve başını geriye eğerek bir anlığına tavanı iyice inceler. "Burada yaşamak istiyorum."

Bu gece Edward'ın tanıdığı birine rastlayacak mıyım diye merak ederken merdivenleri çıkmaya devam ediyorum. "İyi görünüyor muyum?"

"Çok seksi görünüyorsun, bu altmışlar havasını çok sevdim."

Kendime bir göz atıyorum, yüksek bel kot pantolon giyiyorum, ön tarafında her iki yanında örgülü detaylı küçük cepler var ve paçaları çan şeklinde. Onu siyah bir balıkçı yaka, krem rengi vintage bir el çantası ve topuklu ayakkabılarla kombinledim. Görünümü tamamlamak için saçlarımı kıvırıp yüksek bir at kuyruğu yaptım. "Bu kot pantolon yüzyılın keşfi." Elimi popomun üzerinden gezdiriyorum.

"Biliyorum, mavinin bu kadar mavi olmasını seviyorum. Neden artık bu renkte kot yapmıyorlar ki?" Gözleri vücudumun uzunluğunu takip ederek aşağıya iniyor ve sonra tekrar yüzüme dönüyor. "Seksi bir Twiggy'ye benziyorsun."

"Görev tamamlandı." Merdivenleri çıkmaya devam ediyoruz. "Çünkü seksi bir Twiggy'ye bayılırım." En üst kata varıyoruz ve çift kapıdan geçerek balo salonuna giriyoruz. Duvarlar, farklı manzaraların resmedildiği devasa tablolarla süslenmiş. İnsanlar etrafta dolaşıp bakarken sohbet ediyorlar. "Oh." Hoş bir sürprizle gülümsüyorum. "Şu resimlerin ne kadar güzel olduğuna bak." Ay, yıldızlar, okyanuslar ve kayalıklar var; hepsi birbirinden farklı ama aynı doğa temasını takip ediyor.

"Bara gidelim," diye fısıldıyor Helene. "Alkol aldıktan sonra her şey daha da güzel görünüyor."

Kıkırdamam. "Kulağa iyi bir plan gibi geliyor." Bara doğru yürürüz. "İki kadeh beyaz şarap alabilir miyim lütfen?" diye sorarım.

"Tabii ki." Bana iki kadeh şarap uzatıyor. "Evet!" diye
fısıldar fısıldıyor diyor boynunu boynunuboyununu
boynunu

"Bak kim gelmiş."

"Kim?"

"Prescott."

"Ne?" O kadar hızlı döndüm ki şarap neredeyse kadehlerin kenarlarından taşacaktı. "Nerede?"

"Sağ köşede."

Şarabımı yudumlarken göz ucuyla o tarafa baktım ve onu hemen gördüm. Üç adamla konuşuyordu ve diğerleri sıradanlık içinde kaybolurken, o duruşla saklanmak imkansızdı. Bacakları açık, gri takım elbise, mükemmel duruş ve her hücrelerinden yayılan hakimiyet. Edward Prescott, görülmeye değer bir canavardı, güzel ve vahşi... Ama yine de bir canavardı.

Anında kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor ve lanet olsun, neden beni bu kadar etkiliyor? Kendimi sakinleştirmeye çalışırken elimi karnımın altına koyuyorum, onun yakınındayken nefes almakta zorlanıyorum. Sanki onun etrafında dönüyormuşum gibi

ve yaydığı güç anında benimkini emip götürüyor, beni güçsüz ve savunmasız bırakıyor.

Tamamen onun tanrısal merhametine kalmışım.

Soğukkanlı davran.

Uzun, titrek bir nefes alıyorum ve ona sırtımı dönüyorum.

"Haline bak," diyor Helene gülümseyerek fısıldayarak.

"Ne?" Bilmiyormuş gibi davranıyorum.

"Onu görür görmez telaşlanıp yüzün kızarıyor."

"Öyle değil," diye alay ediyorum, ama öyle olduğunu biliyorum ve bunu saklayamamam utanç verici hale geliyor.

"Seni gördü," diye fısıldıyor.

"Ne?" Şarabımı bir yudumda içip bardağa bakarken yüzümü buruşturuyorum. "Bu da ne böyle?"

"Arsenik, eminim." Sahte bir gülümseme takındı. "Buraya geliyor."

"Ne?" diye fısıldadım, lütfen gelme... Bu sürtük ağzımın uygunsuz bir şey söylemeyeceğinden emin olamıyorum.

Sakin ol. Lanet olsun.

"Alora," derin sesi arkamdan mırıldanıyor. Dönüp şaşırılmış gibi davranıyorum.

"Edward." Sakin bir şekilde gülümsüyorum. "Seni görmek ne güzel." Bu adamı canlı olarak görmek, içimde çelişkili duygular uyandırıyor. Kötü kalpli ama muhtaç, göğsüne "*Nitchy*" yazan bir tişört yaptırmalıyım. Bu benim en yeni süper gücüm.

"Ben de." Koyu renkli gözleri benimkilere kilitleniyor. "Helene'i hatırlıyor musun?"

Gülümsüyorum.

"Evet, merhaba," diye cevaplıyor ama gözleri benden ayrılmıyor.

Aramızdaki hava çatırdıyor, devasa boyutlarda bir elektrik akımı var. Gözümün ucuyla Helene'nin aramıza baktığını görüyorum. "Merhaba Edward, seni tekrar görmek ne güzel. İzninle, tuvalete gidiyorum."

Edward içkisini yudumladı, sonra dudaklarını yaladı; ben de boğazımdaki gerginlikten kaynaklanan yumruyu yuttum. Bir adım öne çıktı, kot pantolonumun fermuarını tuttu ve

ağzını kulağıma yaklaştırır. “Sadece giyinmene yardım ediyorum.”

Nefesi tenimi gıdıklıyor, yakınlığında tüylerim diken diken oluyor ve parfümü etrafımda dans ediyor.

"Odanın diğer ucundan bile o güzel beyaz külotunun kokusunu alabiliyordum."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ALORA

"Anlamadım," diye öfkeyle fısıldadım. "Odanın diğer ucundan külotumun kokusunu *alamazsın*."

"Oh, benim hatam." İçkisini yudumlarken gözleri yaramazca parlıyor. "Görmek demek istedim... koklamak değil."

Tamam... benimle flört etmeyi kes.

Yeni bekar olabilirsin ama ben, senin teselli listende yer alacak duygusal donanıma sahip olmadığımı şimdiden biliyorum.

Fermuarımın kapalı olup olmadığını kontrol etmek için elimi fermuarın üzerine götürdüm... *Ah, ne korkunç*.

"Bu yüzden mi buraya kadar geldin?"

"Sadece fermuarımı çekmek için mi?"

"Onu açmayı tercih ederdim... ama bu da... şimdilik

Şimdilik.

Sözleri aramızdaki havada asılı kalıyor, omuzların üstüne atılmış bacaklar ve kırılan yataklar hayal ettiriyor.

Odaklan.

"Nasılsın?" Konuyu değiştiriyorum.

"İyiyim. Ya sen?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Yüzünde hafif bir gülümseme belirliyor; damarlarımdan dolaşan tahrikimi hissedebiliyor mu acaba? Kimi kandırıyorum ki, bunu aşağıda otoparkta bile hissedebilirler.

"Bir dahaki sefere Paris'e geldiğinde iç mimarımla tanışmanı istiyorum," diyor gayet doğal bir şekilde.

"Ne için?"

"Senin ve tasarımcımın birlikte çalışmasını istediğim bir butik otelim var. Onun tarzına uygun eklektik parçalar istiyorum."

"Oh." Kulağa ilginç geliyor, böyle bir fırsatı kaçırmam. Daha önce ticari pazara girmeyi düşünmüştüm ama nereden başlayacağımı bilmiyordum. Belki bu iş yolunda giderse gelecekte başka işler de çıkabilir, en azından sektörde bir tanıdığım olması iyi olur... hmm. Bunu yapmalıyım.

"Aslında gelecek hafta sonu Paris'e gidiyorum."

"Öyle mi?" Kaşlarını çatı.

"Evet."

"Orada ne yapıyorsun?"

"Şey..." Hızlıca bir cevap bulmaya çalışıyorum. "Bir iş toplantım var."

"Hafta sonu mu?"

"Pazar günü, ama hafta sonunu keyifli geçirip biraz alışveriş yapayım dedim."

"Tamam, peki, eğer o da seninle kısa bir süre görüşebilirse, vaktin olur mu?"

"Evet, tabii ki."

Telefonunu çıkarıp birine mesaj atıyor ve gözlerim onunla oda arasında gidip geliyor. "Adı ne?"

"Nel Davenport."

"Nel Davenport mu?" Gözlerim gözlerim büyüdü. "Sen Nel Nel Davenport'u tanıyor musun?"

Neden böyle dedim ki, sanki beş yaşındaki bir hayranmışım gibi geldi.

"Evet, harika biridir." Telefonunu masaya koydu ve bana doğru bir göz attı. "Onu tanıyor musun?"

“Biraz,” diye yalan söyledim. Yazdığı her kitabı aldım, ama bunu asla itiraf etmem. “Oldukça iyi olduğunu duydum.” Olabildiğince doğal davranmaya çalışıyorum. Nel Davenport iç tasarım dünyasının rock yıldızı ve bu hayatımın fırsatı.

Heyecandan zıplamak istiyorum.

Telefonu bir mesaj geldiğini belirten bir ses çıkarır ve o mesajı okur. “Cumartesi saat 11 uygun mu?”

"Tabii." Gülümsememi saklamak için dudaklarımı büzüyorum, aman Tanrım... Bu gerçek mi?

Benim aklım olasılıklarla dolup taşarken, o kadına mesaj atıyor.

"Her şey ayarlandı." Mesajlaşmaya devam ediyor. "İstediğim atmosferi hissedebilmen için otelde sana bir oda ayarlayacağım."

"Oh." Hayır demeliyim ama dürüst olmak gerekirse bu muhtemelen iyi bir fikir, sanırım rezervasyon yaptığım oteli iptal edebilirim. "Tamam, eğer çok zahmet olmazsa."

Telefonunda bir şey okudu. "Her şey hazır."

"Teşekkürler."

Çantamdan telefonum çınladı ve ona bir göz attım. “Az önce sana otelin adresini gönderdim.”

"Harika, teşekkürler."

“Edward.” Biri onun adını sesleniyor ve o, daha önce görmediğim başka bir adama bakıyor.

“Gitmem gerek; başka bir randevumuz var. Her zamanki gibi seni görmek çok güzeldi.” Bana doğru eğilip yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra kulağıma fısıldadı, “Sağ elim seni çok düşünüyor.”

Ben cevap veremedim, bir grup adamla birlikte balo salonunu geçip merdivenlerden aşağı iner.

Sağ eli... Dalga mı geçiyorsun benimle?

"Nereye gitti?" Helene geri dönerken fısıldadı.

"Başka bir randevusu vardı."

"Ne gibi?"

“Kimin umurunda.” Şarabımdan bir yudum alıyorum. “Şu aptal resimlere bir bakalım da buradan gidelim.”

"Akşam yemeği yiyebilir miyiz?"

"Tabii ki." Tamamen telaşlı ve kızarmış durumdayım. "Çikolatalı pasta yiyeceğim."

Resimlerin arasında dolaşmaya başlıyoruz. "Peki ne dedi?" diye fısıldıyor.

"Cinsel imalarla flört ediyor ama sonra hiçbir şey yapmıyor. Eğer benimle gerçekten konuşmak isteseydi, aceleyle gitmezdi."

"Belki de yanlış yorumluyorsun, flört ettiğine dair bir örnek ver."

"Kot pantolonumun fermuarı açık olduğu için onu kapattı. Odanın diğer ucundan beyaz külotumun kokusunu alabildiğini söyledi."

Helene'nin gözleri fal taşı gibi açılır. "Vay canına, o adam tam bir ateş parçası." Bir an düşünür. "Ama fermuarın açık bile değildi."

"Ben de öyle düşünmüştüm, ama belki de açıktı. Açıkçası, ne kadar utanç verici." Derin bir nefes aldım. "Kim vajinası açıkta bir şekilde sanat galerisine girer ki?"

"İç çamaşırın beyaz mı?"

"Ha?"

"Ne renk külot giyiyorsun?"

Bakmak için kot pantolonumun bel kısmını hafifçe çekiyorum. "Siyah."

"Demek yalan söylüyordu."

Olayları birleştirirken ona bakıyorum.

"Sadece sana dokunmak için bir bahane arıyordu."

"Iyy." Şarabımdan bir yudum alıyorum. "Benden hoşlanmıyor, sadece benimle yatmak istiyor."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü konuşma yok, her şey penis ve vajina hakkında."

"Bu arada, bu harika bir konu." Bardağını benimkine hafifçe dokundurdu. "Ben şahsen, vajinam hakkında"

konusmak isteyen erkekleri severim."

Kıkırdıyorum. "Tabii ki seversin." "Bence onda potansiyel var."

"Yirmi dokuz yaşındayım. Potansiyeli olan bir erkek istemiyorum, tam anlamıyla potansiyelini gerçekleştirmiş bir erkeğe ihtiyacım var."

"Haklısın." Başını sallıyor. "İyi bir noktaya değindin."

"Ben seks için aranan bir kadın olmayacağım, ya benden hoşlanacak ya da hoşlanmayacak. Her halükarda fark etmez çünkü her iki durumda da endişelenmiyorum."

"Bu çok saçma, çünkü ikimiz de her iki durumda da endişelendiğini biliyoruz, hatta bir de yedek bir durum daha var."

Yine kıkırdıyorum. "Değil mi?"

Sergide dolaşmaya devam ediyoruz. "Raphael'e ne oldu ki?" diye soruyorum.

"Eh." Sanki tiksiniş gibi dudaklarını büküyor.

"Ne oldu, ondan hoşlandığını sanıyordum?"

"Bilmiyorum." Omuzlarını silkiyor. "Artık bana hitap etmiyor."

"Bu bir alışkanlık haline geliyor." Kaşlarımı çatıyorum.

"Neden onları, senden hoşlandıklarını öğrenene kadar seviyorsun?"

Omuzlarını silker. "Sanırım kötü kararlar veren biriyle ilgilenmiyorum."

Başımı geriye atıp gülüyorum. "Senden hoşlanmak kötü bir karar mı?"

"Kesinlikle." Deniz manzaralı devasa bir tablonun önünde durduğumuzda başını sallıyor. "Ben kendimle çıkmazdım. Sen çıkar mıydın?"

"Muhtemelen hayır."

"Ben yürüyen bir tehlike işaretiyim," diye mırıldanıyor, resme bakarken.

"Tıpkı tanıdığımız başka biri gibi," diye cevap veriyorum, ben de resme bakarken.

"Evet, ama o seksi, zengin bir tehlike işareti." "Daha da kötüsü. Seksi, zengin bir kırmızı halı."

Yine yüksek sesle gülüyor, ben de ona katılıyorum.

Helene'i seviyorum, her şeyi eğlenceli hale getiriyor.

"Sadece söylüyorum," diye devam ediyor, biz dolaşmaya devam ederken, "Bence ona bir şans vermelisin. Belki de senden hoşlanıyordur ve seks, ikiniz arasında bir tür temas kurmanın onun yolu."

"Hayır," diye iç geçiriyorum. "Onunla zaten yattım, ondan gerçekten hoşlandığımı biliyorum. Onun seks partneri olamam. Bu beni mahveder."

"Peki ondan ne istiyorsun?" "Çaba."

"Nasıl mesela?"

"Günün nasıl geçtiğini sorması, akşam yemeğine çıkması, dansa götürmesi gibi. İyi geceler demek için araması. Bana şakayık göndermesi, lanet olsun, burada durup benimle konuşurken bile müstehcen sözler sarf etmeden duramıyor." Omuz silktim. "Tek bildiğim, seks için kullanılmak üzere iyi bir adamdan ayrılmadığım. Artık daha fazlasını istediğim bir yaştayım."

"Masal gibi bir hayat istiyorsun," diyor, pek etkilenmemiş bir şekilde. "Evet, ve lanet olsun, bunu hak ediyorum. Ben iyi bir partiyim, ve eğer o bunu görmüyorsa, sırf onunla bir gece geçirmek için standartlarımı düşürmeyeceğim. Kötü çocuklarla takılmakla ilgilenmiyorum."

"Peki." Gözlerini genişletir. "O zaman bana daha çok kalır, sanırım." Sergide dolaşmaya devam ederiz ve bana bir göz atar. "Peki bütün gece onu mu düşüneceksin?"

"Tabii ki düşüneceğim."

PHILIPPE

Ellerimi ovuşturarak ısıtmaya çalışıyorum, marinada sabah serin. Vardiyadaki diğer ikisiyle birlikte dururken saatime bakıyorum, yakında çıkacağız.

"Selam." Angelo yanımıza geliyor. "Soğuk bir sabah."

"Dondurucu." Gülümsüyorum. Angelo, birkaç yat ilerideki bir yatın güvenlik görevlisi. Hepimiz birbirimizi tanıyoruz ve zaman geçirmek için sohbet ediyoruz.

"Primlerinizi duydum." Bir sigara yakıyor. "Doğru mu?"

"Ne demek istiyorsun?" Prescott yatına bir göz attım, hâlâ ortada yoktu.

"Söylentilere göre ekibiniz geçen ay üç yüz bin dolarlık ikramiye almış. Her birinize." Gözlerini genişletiyor. "Hadi canım."

Kıkırdıyorum. "Bunu sana kim söyledi?" Aslında daha fazlasını aldık, ama bunu asla söylemem.

"Cidden dostum." Havaya ince bir duman püskürtüyor. "Bana bir iş bulman lazım. Patronum tam bir cimri. Ekstra hiçbir şey almadan sefil bir saatlik ücret alıyorum."

"Ekibimiz dolu." Omuz silkiyorum, karşılaştığımız her güvenlik görevlisi saat başı iş için bana başvuruyor. "Herkes Prescott'un ekibinde olmak istiyor, sıraya girmelisin. Aklı başında hiç kimse bu işi bırakmaz."

Neden versinler ki, dünyayı geziyoruz, yemeğimiz ve konaklamamız dahil, üstüne bir de suçlu kadar para alıyoruz.

"İş alabilmem için kimin ölmesi gerekiyor?" diye şaka yapıyor.

"Cidden mi?" diye gülüyorum. "Muhtemelen tek yol bu." "Yeter artık," diye bağılıyor bir kadın, marinadaki bir

"Yeter artık."

Hepimiz York yatına bakıyoruz. "Yine başladı." Daha fazla bağırış, daha fazla kavga.

"Acaba birbirlerinden hoşlanıyorlar mı?" Angelo kaşlarını çatırken, biz de adresinden izlemeye devam ediyoruz.

"Evleneceklerini duydum." Stefan omuz silkiyor.

"Kesinlikle olmaz. Onunla evlenemez."

Gözümün ucuyla Edward'ın güverteye çıktığını görüyorum.

"Gitmem gerek," diyorum Angelo'ya.
"Bana bir iş bul," diye bağılıyor, görev yerine geri dönerken.
Biz buluşuruz Edward ile iskelede
iskelede "Günaydın, patron."
"Günaydın." Başını sallayıp yanımızdan geçiyor; biz de
sıraya girip onun arkasında bekleyen arabaya doğru
yürüyoruz.
Marinada kavgas sesleri yankılanıyor.
"Gidiyorum," diye bağılıyor.
Edward yata yan gözle baktı. "Lütfen. Sana
yalvarıyorum."
Yürürken kıkırdıyoruz.
"Seninle ne yapacağımı bilmiyorum," diye seslenir.
"Onu çapaya bağla," diye mırıldanır Edward.
Yine gülüyoruz, arabaya varıyoruz ve Bentley'in arka
kapısını açıyorum. "Zürih uçağımız zamanında kalkacak,
efendim."
O arabaya biniyor ve ben arkasından kapıyı
kapatıyorum.
Başka bir gün, başka bir ülke...

ALORA

Pazar gecesi her zaman çılgındır, ama bu seferki çok yoğun.
"Tanrım," Helene, ben bir vazoyu paketlerken fısıldıyor.
"Neden hepsi bu kadar çok içiyor, bu gidişle şarabımız bitecek."
"Ofisimde üç kutu daha var." "Onlar sıcak."
"O zaman git onları buza koy." Müşteriye sahte bir gülümseme atıyorum. "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim."
Ona kağıt torbayı uzatıyorum. "Vazonun keyfini çıkarın."
"Oh, kesinlikle." Gülümsüyor.

Gerçek bir pazar gecesi geleneği olarak, bu etkinlik de biletleri tükenmiş durumda. Tüm geçici personelimiz çalışıyor ama yine de yetişemiyoruz.

Helene ofisten şarapları çıkarmaya ve buz kovalarına boşaltmaya başlıyor. “Peynirimiz de neredeyse bitti,” diye fısıldıyor. “Burası restoran değil, lanet herifler.”

“Domuzlar,” diye fısıldıyorum. “Merhaba.” Bir sonraki müşteriye gülümsüyorum. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

"Ming lambalarından bir çift alabilir miyim lütfen?"

"Oh, harikalar." Yanlarına gidip üzerlerine satıldı etiketi yapıştırıyorum. "Arka tarafa gidip kutuları getireyim." Arka odaya gidip kutuları aramaya başlıyorum, Helene dizlerinin üstüne çökmüş şarap şişelerini boşaltıyor.

Jonty kapıdan içeri giriyor. “O aptallar geldi ama merak etme, biletlerin tükendiğini söyledim.”

"Kim?" Ellerimi belime koyuyorum. "Ming lambaları için kutuları gördün mü?"

"Prescott ve aptal arkadaşları." "O mu burada?" Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Kiminle?" Helene ters bir şekilde sorar.

"Prens falan. Onlara gitmelerini söyledim ama Prescott reddetti, Alora'yı çağırmamı söyledi."

"Jonty." Helene koluna sertçe vurur. "Sen delirdin mi lan?" Ön kapıya doğru yürür. "Merhaba," onun abartılı coşkusu duyarım. "Seni tekrar görmek ne güzel, Edward. İçeri gel. İçeri gel."

“O kadın acınası bir durumda.” Jonty gözlerini devirdi.

Kalbim *güm, güm... güm diye* atıyor.

O burada ne arıyor?

Bir şekilde mucizevi bir şekilde ortadan kaybolan Ming lambalarının kutularını bulmaya çalışırken acele etmiyorum. İçten içe panik yaparken parmaklarımı şakaklarıma dayıyorum.

Sakin ol... sorun yok. Her şey gayet yolunda.

"Merhaba." Edward arka odaya giriyor. Üzerinde mükemmel oturan lacivert bir takım elbise ve krem rengi bir gömlek var; saçları tam anlamıyla mükemmel ve tıraş losyonunun kokusu için bir dakikalık saygı duruşunda bulunabilir miyiz, koku çıplak bir şekilde etrafımda dans ediyor.

Tanrım.

"Merhaba." Zorla gülümsüyorum, birdenbire dükkan onun enerjisi için çok küçük gelmeye başlıyor. Varlığı mekanın her santimini kaplıyor.

"Burada ne işin var?" Rafları düzenlemeye odaklanırken kendimi rahatmış gibi göstermeye çalışıyorum.

Bu lanet kutular nerede?

"Merhaba demeye geldim." Omzunu raflara dayıyor, elleri takım elbise pantolonunun ceplerinde.

"Merhaba."

"Şu gizemli kutulardan birini alayım dedim."

Ona bir göz atıyorum ve bana gelip beni sikmek için en iyi bakışı atıyor.

Onları nereden biliyor... bir dakika, sabah videolarımı mı izliyor?

"Gizemli kutu almana gerek yok." Adına yakışır şekilde, içeriği tam bir gizem olan başka bir sorunlu kutu aramaya devam ediyorum.

"O zaman bana bedavaya mı vereceksin?" Gözlerimi yakalarken kaşlarını kaldırıyor ve aramızdaki hava kıvılcımlanıyor.

Tamam, dur.

Ağzından çıkan her şey o kadar cinsel geliyor ki... Ya da belki de sadece bu piç kurusuyla gerçekten, gerçekten seks yapmak istiyorumdur.

"Edward, bu gece çok meşgulüm." Lambalar için çok küçük olan bir çift kutu buluyorum ama bu noktada kimin umurunda, ölürsem de onları içine tıktıracağım.

"Benim için mi çok meşgulsün?"

Ona tekrar bakıyorum; raflara yaslanırken koyu renkli gözleri benimkilere kilitleniyor.

Asla.

"Hmm." Onun bu kadar yakın olması beynimdeki her hücrenin altüst olmasına neden oluyor, tek bir mantıklı düşünce bile gelmiyor aklıma.

"Ee?" O uzanıyor uzanıyor ve sırtına bir parçayı saçımisaçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Yapabileceğim bir şey var mı... Yardımcı olabilir miyim?"

Giysilerimi yırt.

Boğazımdaki düğümü yutuyorum. "Şey." Yine... Hiçbir şey. Hiçbir şey. Sadece tam anlamıyla, farlara bakmış geyik gibi aptalın teki.

Geniş bir gülümsemeye yüzüne yayılır; piç kurusu beni telaşlandırdığını biliyor.

"Ben dükkanda bir bakayım." Son bir uzun bakışla ön kapıdan çıkar ve ben başımı ellerimin arasına gömerim.

Siktir.

Bu adam nasıl bu kadar saçma sapan seksi olabilir? Bu suç sayılır, bu koşullarda dünyadaki hiçbir kadın bir kutu bile bulamaz.

"Aman Tanrım, aman Tanrım." Helene bir eşek arısı gibi köşeden gelir, panjurların arasından bakıyor. "Yakışıklı koruması da onunla birlikte."

"Hangisi?"

"Jason Statham'a benzeyen olan." "O Philippe." Kutuları ona uzatıyorum.

"Philippe çok çekici ve ben onunla deli gibi sevişiyorum." Kutuları geri itiyor. "Benim de aramam gereken kendi kutularım var."

"Hayır, yapmayacaksın," diye öfkeyle fısıldıyorum. "Kimse kimseyi becermeyecek."

"Senin neyin var?" diye fısıldıyor. "Senin neyin var?" diye karşılık veriyorum.

"Kutular nerede?" Jonty köşeden kafasını uzatıp gözlerini genişletir. "Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz? Dışarıda kasada kutularını bekleyen binlerce insan var, biliyor musunuz?"

Gerçekten bilmek istiyorsan, kalp krizi geçiriyorum.

"Pardon." Hemen dükkana geri koştum, kahretsin... haklıymış. Her yer insan dolu ve gözümün ucuyla

Edward'ın arkadaşlarını koridorlarda dolaşırken görüyorum, etrafa bakınıyorlar; Theodore, Nicholas ve diğer arkadaşları, adını unuttum. Hepsi takım elbise giymiş, orgazm olmuş gibi görünürken sohbet ediyorlar.

Arkadaşlarını benim dükkanıma getirmiş; benim hakkımda ya da geçmişimiz hakkında bir şey biliyorlar mı, onlara anlattı mı... bu ne anlama geliyor?

Bir şeyin farkına varınca kanımın donduğunu hissediyorum. Monako Prensi burada... ve elimizde lanet olası peynir yok.

Ah!

"Merhaba." Resepsiyondaki bir sonraki müşteriye sakın bir şekilde gülümsüyorum. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba, grand piyanoyla ilgileniyorum," diyor bir adam.

"Tabii ki," diye cevap veriyorum, gözlerim onun omzunun üzerinden, kadınlar için Tanrı'nın bir armağanı gibi ortalıkta dolaşan yakışıklı ekibe kayıyor. Bu bir benzetme değil, bu adamlar kelimenin tam anlamıyla kadınlar için Tanrı'nın bir armağanı.

"Bu taraftan." Adam arkamdan gelirken, mağazanın diğer ucuna hızlı adımlarla yürüyorum. Kapağı açıyorum. "Çok güzel, değil mi?"

"Çalabilir miyim?" Adam piyanoyu işaret ediyor.

"Buyurun." Alnımdaki teri gizlice silerim, bu gece bir düdüklü tencere gibidir ve ben de içindeki etim.

Oturup klasik bir parça çalmaya başlıyor ve dükkândaki herkes durup onu dinlemeye başlıyor.

Çok iyi...

Mağazanın diğer ucuna bakıyorum, Edward arkadaşlarına fısıldayarak bir şeyler söylüyor ve hepsi de pek etkilenmemiş gibi görünüyorlar.

Ukala herifler.

Sizin daha iyi çaldığınızı görmek isterdim... Aslında, bu salakların hepsi muhtemelen arp falan çalıyordur. Zenginlerin ne çaldığını bile bilmiyorum, ama eminim ki normal insanların okulda öğrendiği gibi blokflüt değildir.

I görüyorum Jonty tutuyor yukarı şarap
kadehlerini kaldırıyor Edward ve arkadaşlarına
kaldırdı ve onlar da başlarını salladılar.

Ah, kahretsin... Tanrı aşkına, o şarabı içmeyin!

En iyi ihtimalle vasat. Gözlerimi Helene'ye dikiyorum.

İmdat!

Bay Piano Man çalmaya devam ediyor, çalmaya devam ediyor ve çalmaya devam ediyor ve gözümün ucuyla Helene'nin kıkırdayarak omuzlarının yukarı aşağı sallandığını görebiliyorum.

O kaltak aklımı okuyabiliyor ve burası konser değil, seni devasa gerzek.

Bununla uğraşacak vaktim yok.

"Peynir ve kraker ister misiniz?" diye sesleniyor Jonty onlara.

Kapa çeneni, Jonty. Lütfen. Sadece kapa çeneni. "Evet, neden olmasın," diye cevaplıyor Edward.

Yine dikkat çekmeden alnımı siliyorum, burası gerçekten çok sıcak.

Yanıcı.

Helene bir koridora dalıyor ve kendini kaybediyor, ellerini dizlerine dayayarak kahkahalarla gülüyor.

Ama Bay Piyanist çalmaya devam ediyor... Durmadan, durmadan, lanet olasıca durmadan.

"Affedersiniz." Sahte bir gülümseme takınıyorum. Helene'nin saklandığı koridora doğru ilerliyorum. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum ve onu gözden uzak bir yere çekiyorum. "O salak piyanoyu çalmayı bırakmıyor ve Jonty, Edward'ı ucuz şarap ve kötü peynirle zehirliyor. Bir şeyler yap."

Başını geriye atıp daha da kahkahaya boğulur. "O şarap gerçekten berbat."

Şakaklarımı tutuyorum. "Onları gönder." "Kimleri?"

"Hepsini, özellikle de Piyanist'i."

"Git onlarla konuş, o zaman giderler. Piyanist'i ben hallederim."

"İyi fikir." Yüzümü yelpazeyle serinletiyorum. "Sıcak mı hissediyorsun?"

"Hayır, sen sıcak mı hissediyorsun?"

"Lanet olası bir volkan gibiyim." Kolumla alnımı siliyorum ve koridordan çıkıp Edward ve arkadaşlarının yanına gidiyorum.

"Merhaba." Sakin davranıyorum. "Nasılsınız?"

"Merhaba, Alora," diyor Prens Theodore, eğilip yanağıma öpücük konduruyor. "Mağazan inanılmaz."

Eeep!

"Teşekkür ederim."

Nicholas ve diğer adam da yanaklarımdan öpüyor.

"Merhaba." "Geldiğiniz için teşekkürler." Gülümsüyorum.

Edward geride kalıp izliyor, neden yanağıma öpücük kondurmadığını merak ediyorum.

"Bu gece sizi buraya ne getirdi?" İlgileniyormuş gibi davranıyorum. "Antikaları sever misiniz yoksa...?"

"Prescott'la köşedeki restoranda akşam yemeği yedik ve eve giderken uğramak istedi."

"Ah." Gülümsedim gülümsüyorum. Bir bir onlara aralarına bir Edward'ın Edward'ın gülümsemesini engellemek için dudağını ısırıldığını yakalamak için.

Bu bir yalandı.

"Ama yakında gideceğiz," diyor Theo. "Çıkarken bu tabloyu alacağım."

"Tamam." Bu çok garip. "Geldiğin için teşekkürler, seni tekrar görmek güzeldi."

"Ben de."

Burada kurallar nasıl, prensler her şeyi tam fiyatına mı öderler yoksa benim bilmediğim bir kraliyet indirimi mi var?

Jonty tablonun fiyatını hesaplarken ben başka bir müşteriye hizmet ediyorum, ama kafam çok karışık. Neden arkadaşlarını buraya getirdi ki?

Bu gece farklı görünüyor, belki biraz daha uslu davranıyor, ama belki de bu sadece benim hayalimdir. Yani, benim pazar gecesime gelmek biraz zahmetli bir iş.

Neredeyse...

Birkaç kişiye daha hizmet ediyorum ve onlar el sallıyor.

"Hoşça kalın," diyorlar ve ayrılıyorlar.

Rahat bir nefes alıp dönüp Edward'a bakıyorum, o hala burada, sonra bir koridora kayboluyor.

Ne yapıyor?

Servisi bitirip onu aramaya çıkıyorum, onu tahnit reyonunda buluyorum. "Merhaba," diyorum.

"Merhaba." Gülümsüyor, doldurulmuş bir fareyi eline alıp inceliyor. "Burada ne ilginç şeyler var."

"Uh-huh." Ellerimi belime koyup başımı sallıyorum.

"Hep bunlardan bir tane istemişimdir." Gözleri yaramazlık dolu. "Kimse böyle bir şey demedi."

"Arkadaşların gitti sanmıştım."

"Gittiler." Doldurulmuş fareyi rafa geri koydu. "Kalıp, yardıma ihtiyacın olup olmadığını bir bakayım dedim."

"Ne konuda yardıma ihtiyacım olabilir ki?"

Gözleri gözlerime kilitlendi ve bana o bakışı attı. "Yardıma ihtiyacın olan bir şey mutlaka vardır."

Oh... pes etmeden önce ne kadar ayartılmaya dayanabilirim? Oynamalı mıyım... Yoksa zorlu mu davranmalıyım?

Hayır. Kısa vadeli acı, uzun vadeli kazanç. Ne kadar cazip olsa da, buraya gelip bir gecelik ilişki yaşayamaz.

"Hayır. Bana ne konuda yardım edebileceğini hiç bilmiyorum, Edward."

Gözleri gözlerime kilitlenir ve bir adım öne atarak beni raflara sıkıştırır, ereksiyonu karnıma batar ve vücudumda bir heyecan dalgası hissederim.

Tanrım.

Yan tarafa bakıyorum ve farenin sahte gözlerinin bana baktığını görüyorum... beni yargılamayı kes!

"Affedersiniz, hanımefendi," diye Piano Man sözümü keser. Şimdi olmaz, pislik.

"Hemen geliyorum," diye tersliyorum.

Edward vücudunu benimkine daha sıkı bastırıyor. "Senin için yapabileceğim hiçbir şey olmadığına emin misin?" Aramızda sikini sertleştiriyor.

Oh...

Gücümün tükendiğini hissederken birbirimize bakıyoruz. Bu çok kolay olurdu...

Hayır!

Gerçekten beni aramayacağını, benimle randevuya çıkmayacağını... İşyerime gelip sert sikini karnıma dayadığında, beni seçtiği için ne kadar şanslı olduğumu söyleyip eriyip gideceğimi mi sanıyor?

"Evet, aslında var." Ondan uzaklaşıyorum. "Bana saygı gösterebilirsin."

"Bu ne anlama geliyor lan?"

"Gerçekten o sürtük gibi küçük takım elbiseni giyip buraya gelerek istediğini alabileceğini mi sanıyorsun?"

Yüzünde yavaş, seksi bir gülümseme belirir. "Sürtük gibi görünen küçük takım mı?" "Aynen öyle." Abartmıyorum, o takımın her şeyi

beni sürtük gibi davranmak istememe neden oluyor. "E, çaba anlamına gelir, Edward." Ellerimi belime koydum. "Bir ara denemelisin."

Bana öfkeyle bakar, ben de ona öfkeyle bakarım.

"Bu gece bununla uğraşacak vaktim yok, çok meşgulüm." O aptal konser piyanistinin yanına geri yürüdüm. "Ee, nasıl yardımcı olabilirim?"

KIRK DAKİKA SONRA.

Gözlükleri paketleyip çantaya koyuyorum. "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Bu gece tam bir cehennemdi," diye fısıldadı Jonty.

"Tanrı aşkına, kapıya 'kapalı' tabelasını as," diye mırıldanır Helene.

Alışveriş yapan son müşteriler de gitmiş, kalabalık azalmaya başlamıştır. Jonty ve Helene gidip onlara hizmetlerini tamamlarlar.

Tezgahın başında dururken, arkamda sıcak bir vücudun sıkıca bana yaslandığını hissediyorum.

"Güvenlik kayıtlarını silmelisin," diyor Edward kulağıma fısıldayarak.

"Ha?" Ona bir bakış atıyorum. "Senin çoktan gittiğini sanıyordum."

"İyi geceler, Alora." Bana doğru eğilir ve yanağıma öper. "İyi vakit geçirdim."

Tek kelime etmeden, iki koruması peşinden gelirken dükkandan çıkar.

Ne? Bütün bu zaman boyunca, biz bitirmeden gitmek için mi bekledi?

Helene tutuyor ellerini ellerini yukarı sorusoru
"Ne oluyor?" diye soruyor.

Omuz silktim. "Gitti."

"Tanrım, o çok tuhaf."

"Bana mı söylüyorsun," diye onaylar Jonty.

"Kapa , Jonty," diye onu . "Sen bunu
bunu

"İlk sen söyledin," diye karşılık verdi.

"Evet, ama benim şüpheli fikirlerim ve erkekler konusunda berbat bir zevkim var, bunu herkes bilir."

KARANLIK

Bıçağı, büyük kutuyu kapalı tutan bandın içinden geçirip kapağı açıyorum.

Plastiği çıkarıp içindekilere bakıyorum.

Yastıklı bir giysi, bu benim görünüşüme en az kırk ila elli kilo ekleyecek ve beni çıplak gözle tanınmaz hale getirecek. Fark edilmeden gelip gidebileceğim.

Satın aldığım şeyden memnun olarak gülümsüyorum.

İkinci paketi açıp üç peruk ve iki takma burnu inceledim.

Bunları nasıl takacağım?

*Ben dikkatle okudum talimatları
talimatları.... Tıbbi sınıf yapıştırıcı....*

Hmm, Google'a şunu yazıyorum:

Yüz protezleri için tıbbi sınıf yapıştırıcı

ALORA

Gece sona eriyor ama zihnim aşırı hızda çalışıyor, elbette güvenlik kayıtlarını sileceğim. Kimsenin beni tahnit rafına sabitlenirken görmesine gerek yok.

Gülümsüyorum. Gerçi ben görmek isteyebilirim.

"Siz gidin. Ben biraz paket yemek alacağım ve kasayı kapatacağım."

"Biz bekleriz."

"Hayır, ısrar ediyorum." Kendime bir kadeh şarap dolduruyorum. "Biraz dinlenip rahatlayacağım, siz gidin. Bugün için teşekkürler, harikasınız."

"Tamam. Ama kapıyı kilitle."

"Kilitleyeceğim." Onları kapıya kadar geçirdim ve kilidi kapattım, şimdi... Hızla ofisime doğru yürüyorum. Güvenlik kamerası görüntülerini açıp kaydırmaya başlıyorum, ekranım dört bölmeye ayrılmış durumda. Biri dükkanın önü, biri koridorlar, biri arka taraftaki tuvalet alanı ve biri de dükkanın önü. Helene ve Jonty'nin geceyi idare edişini izlerken gülümsüyorum. Görüntüler arka planda oynarken en sevdiğim Çin restoranını arıyorum.

"Merhaba, Lucky Charm."

"Merhaba, eve teslim sipariş verebilir miyim lütfen?" "Tabii ki, ne istersiniz?"

"Chilli king karides ve kızarmış pilav lütfen." "Tabii, yaklaşık yirmi dakika sürer."

"Teşekkürler." Ödemeyi yapıp adresimi veriyorum, bir kadeh şarap daha doldurup güvenlik kamerası görüntülerine geri dönüyorum. Hızlı ileri sarma tuşuna basıyorum ve herkesin iki kat hızda hareket ettiğini izliyorum. Sağ alt ekranda Edward ve arkadaşlarının geldiğini görüyorum ve tam ekrana geçiyorum.

"Merhaba," diyor Jonty.

"Gizemli kutu için geldik," der Edward, duygusuz bir sesle.

"Biletler tükendi. Üzgünüm, şansın yaver gitmedi."

Edward ona ifadesiz bir şekilde bakar ve arkadaşları arkasında kıkırdar.

Ben de kıkırdamaya başlıyorum, Edward'ın yüzündeki ifade paha biçilemez. "Git Alora'yı getir," diyor Edward ona. "Seninle konuşacak kadar meşgul."

Theo ve diğer çocuklar kahkahalara boğulur.

Edward eğilip duyamadığım bir şey söylüyor ve Jonty gözlerini devirip içeri giriyor.

Ona ne dedi?

Geri sarıp tekrar izliyorum ama ne dediğini anlayamıyorum. Şarabımdan bir yudum alıp tekrar ileri sarıyorum, Edward ve arkadaşlarının mağazada dolaşmasını izliyorum. Ne dediklerini duyamıyorum ama sohbet ediyorlar ve ara sıra sanki komik bir şey söylenmiş gibi gülüyorlar.

Sol taraftaki ekranın önünden geçiyorum ve Edward'ın gözleri popoma kayıyor, arkadaşlarına bir şey söylüyor ve karanlık bir gülümsemeyle gülümsüyor, izlerken nefesimi tutuyorum.

Ne dedi acaba?

Şarabımı yudumluyorum; aylardır bu kadar eğlenmemiştim.

Hızlı ileri sarıyorum ve herkes hız moduna geçiyor, ara sıra Edward ekrana geliyor ve onu izleyebilmek için hızı tekrar düşürüyorum. Odadaki herkesi alt eden tavırları.

O o kadar ki...

Tekrar ileri sarıyorum ve sonunda tahnit reyonundaki sahneye geliyorum; görüntüyü büyütüp izlerken tırnaklarımı ısıırıyorum.

O bir şey söylüyor ve saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Bizi birlikte izlerken ciğerlerimden hava çıkıyor, aramızdaki cinsel çekim o kadar belirgin ki, ekranın arkasından bile hissedebiliyorum.

Pantolonundaki ereksiyonu görebiliyorum, o üzerimde dikiliyor ve ben ona bakarken beni rafa sıkıştırıyor.

İzlerken boğazımdaki yumruyu yutuyorum, sonra etkileşimimizi tekrar tekrar izliyorum. Bana bakış şekli... öne doğru adım atıp beni sıkıştırış şekli.

Tanrım...

Bunu indiriyorum, bunu tekrar tekrar izlemem lazım. Sonsuza kadar.

Yüzümün kızardığını hissediyorum, bu gece kesinlikle onun seks partneri olmalıydım.

Neymişim ben... Lanet olası bir rahibe mi?

İlerliyorum, gecenin sonunda bana ne diyeceğini görmek istiyorum.

Onun muhafızlarına bir şey söylediğini görüyorum, sonra onlar gidip arka kapının yanında duruyorlar.

Bir dakika... ha?

Geri sarıp sonra ileri sarıyorum. Ne yapıyorlar?

Sonra alt karede Edward'ı fark ediyorum, tuvalete giden arka avluda.

Ama...

Kafam karışır, kaşlarımı çatar ve ekranı büyütürüm. Burada müzik çalan bir hoparlör var, ortam yaratmak için bütün gece açık tutuyoruz. Görüntülerde duyabiliyorum, şarkı Taylor Swift'in "I Did Something Bad" şarkısı.

Kameraya bakıyor ve karanlık bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Ne yapıyor bu?"

Takım elbisesinin
pantolonunun fermuarını
açıyor... Gözlerim fal taşı gibi
açılıyor.
Sağ eline tükürüyor.

Ön kapıda "*bang, bang, bang*" sesleri duyuluyor ve ben sandalyeden düşmek üzereyim.

Çinli geldi. Ah!

Videoyu duraklatıp ön kapıya koştum ve aceleyle kapıyı açtım. "Teşekkürler." Onu elinden kaptım ve kapıyı yüzüne çarptım. Ofise geri koştum.

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Geri sarıp yavaş çekimde izliyorum.

Edward kameraya bakıyor, karanlık bir gülümsemeyle takım elbisesinin fermuarını açıyor. Büyük ereksiyonu gözüme çarpıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Eline tükürüyor.

Tükürüyor.

Sert ve şiddetli bir şekilde mastürbasyon yapmaya başlıyor.

Başını zevkten geriye atıyor, her vuruşta vücudu sarsılıyor ve hareket ediyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılır, elim ağzıma gider. "Ne oluyor lan?"

Söyleyecek sözüm

yok. Hiç yok.

O çok kötü... *ama lanet olsun ki çok iyi.*

Durmadan devam ediyor... yumurtalıklarım onun gelişini beklerken, tahrik ruhuma işliyor.

Evet, evet, evet.

Sertçe boşalıyor ve gözlerini kapatıyor.

Havada hava bedenimden akıyor akıp çıkıyor ben
izlerken izlerken, kalbim kalbim

tamamen durdu.

Kameraya gülümsüyor, sanki nefes arıyormuş gibi göğsü inip kalkıyor.

Ağzıyla bir şeyler

söylüyor. Ha?

Geri sarıp yavaş çekimde izliyorum.

"E E " Boşalma," diyor dedi.

Ben büyülenmiş büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Koyu renkli gözleri kameraya sabitlenmiş halde, o

avucundaki meniye yalıyor.

Oh.

Aman.

Tanrım.

ON ALTI. BÖLÜM

ALORA

Tahrik kanımı ısıtıyor ve onun muhafızlarıyla konuştuğunu görene kadar görüntüyü iki kat hızda geri sarıyorum. Onlara bir şey söylediğinde hızı yavaşlatıyorum, ne dedi?

"Kapıyı koruyun. Kimsenin dışarı çıkmasına izin vermeyin."

"Oh." Elimi ağzıma götürüyorum. "Oraya bunu yapmak için gittiğini biliyordu."

Neden benim dükkanıma gelip güvenlik kameramın önünde benim için mastürbasyon yapsın ki?

Beni tahrik etmek için.

Heyecan içimi kaplıyor ve bunun beni onun kadar kötü yaptığını biliyorum ama lanet olsun, bu iyi kız rolünü sürdürmemi gerçekten zorlaştırıyor.

Fermuarını açmasını izliyorum, büyük ereksiyonu gözümün önüne geliyor ve içim titremeye başlıyor.

Kalbim... *bang... bang... bang... diye* atıyor. Elinin içine tükürüyor.

Tükürüyor.

Aşağıda bir heyecan dalgası hissediyorum.

Elini aletine götürüyor ve koyu renkli gözlerini kameraya sabitleyerek mastürbasyona başlıyor; ben de

izlerken nefesimi tutuyorum.

Müstehcen imalara direnebilirim, ama bu... bu bambaşka bir seviye. Bu, istersem erkek başrol oyuncusuyla sevişebileceğim türden bir porno.

Ve gerçekten de istiyorum.

Hem de çok.

Sonuna kadar izliyorum, geri sarıp tekrar izliyorum, sonra bir kez daha. Bunu bir tepki almak için yaptı, topu bana attı.

Ne yapacağım, ne yapacağım?

Ayağa kalkıp düşünürken mağazada dolaşıyorum. Bu konuda stratejik davranmam lazım, o beni tuzığa düşürmek için buraya geldi.

Bu şartlar altında herhangi bir normal kadın pes ederdi... kahretsin, ben de çok istiyorum.

Eğer onun oyununa gelirim sonra ne olur?

Düşünürken odada bir ileri bir geri dolaşıyorum; onu arasam, bana müstehcen sözler söyleyip gelip gelemeyeceğini sorar. Çılgın bir seks yaptık ve sonra sabahleyin giderdi; seks dışında hiçbir şey kararlaştırılmadığı ya da konuşulmadığı için muhtemelen ondan bir daha haber almayacağım.

Ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum, gerçekten... Onu onu aramam?

Hiçbir kadın bu kadar güçlü değildir.

Ve o bunu biliyor, ona karşı hissettiğim cinsel çekiciliği bir silah olarak kullanıyor. Beni harekete geçmeye kışkırtıyor ve elimi zorla oynatmaya çalışıyor. Onu sıradan bir seks arkadaşı olamayacak kadar çok sevdiğimi zaten biliyorum.

Ama ondan gerçekten ne istiyorum?

Çaba.

Evlilik teklifi olması gerekmez, zaten muhtemelen uzun sürmezdi, ama saygı duyulduğumu hissetmek istiyorum. Daha fazlası için gerçek bir şans istiyorum.

Düşünürken odada bir ileri bir geri yürümeye devam ediyorum.

Eğer onun beklediğinin tam tersini yaparsam... ne yapardım?

Onu aramazdım.

Hiç iletişim kurmaz ve sanki hiç umursamıyormuş gibi kasetleri izlememiş gibi davranırdım.

Başımı ellerimin arasına alıyorum, açıkçası o kadar güçlü olduğumu sanmıyorum.

Onu bir gecelik mi istiyorsun yoksa sonsuza kadar sürecek bir şans mı?

Tamam, kararlılık içimi kaplıyor.

Onunla bu kadar yol kat ettikten sonra, bu kadarla yetinmeyeceğim. Zaten o lanet şeyi yaptık ve bu beni neredeyse mahvetti. Bunu bir daha yapmayacağım.

Ofisime geri dönüp güvenlik kamerası görüntülerini e-postama gönderiyorum; ulaştığını kontrol edip emin olmak için bir kez daha gönderiyorum.

Ne yaparsam yapayım bu görüntüleri kaybedemem, bu benim yeni favori dizim.

Güvenlik kayıtlarından silerken yüzümü buruşturuyorum, ah... bu insanlığa karşı işlenmiş bir suç gibi geliyor.

Sandalyeye kendimi bırakıyorum. Onu aramayacağım. Gördüğümü bile kabul etmeyeceğim.

Eline tükürdüğünü hayal ediyorum ve gülümsüyorum, vibratörümle uzun ve zor bir gece geçireceğim.

EDWARD

Karanlıkta yatımın güvertesinde bir ileri bir geri yürüyorum, telefonumu kontrol ediyorum.

Cevapsız arama yok

“Aray beni, siktir et,” diye öfkeyle mırıldanıyorum. Saatile bakıyorum, saat 22:30... O saatine baktı mı ki?

Hiç bu kadar sinir bozucu bir kadınla karşılaşmamıştım. Sikim neredeyse acıtacak kadar sertleşmiş, arzuyla zonkluyordu. Bana ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Beni kurallara uymaya zorluyor.

Siktir et... çünkü uymayacağım.

Orada volta atmaya devam ediyorum ve saçlarımı elime alıyorum, acaba onu arasam mı diye düşünüyorum.

Hayır.

" her şey yok efendim?" Philippe soruyor ortaya ortaya çıkarken sorar. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"İyiym," diye tersliyorum. "Beni rahat bırak." "Peki, efendim." Başını sallayıp ortadan kayboluyor. Telefonumu tekrar kontrol ediyorum.

Cevapsız arama yok.

ALORA

"Peki...." Kahvemi yudumluyorum, ona söylemeli miyim?

"Ne olmuş yani?" diye soruyor Helene, etrafına bakınırken; benim kirli bir sırrım olduğundan habersiz, keyifle.

Şey... bu daha çok büyük bir sır, Edward Prescott ile ilgili hiçbir şey hiçbir şekilde küçük değildir.

"Sır tutabilir misin?"

Gözlerini devirdi. "Ne sanıyorsun?"

"Edward dün gece güvenlik kameralarımıza benim için bir hediye bırakmış."

"Öyle mi?" Kaşlarını çatıyor. "Ne gibi?"

"O belki bırakmış olabilir...." Ben sırtıyım gülümsüyorum gülümsüyorum ararken ararken doğru doğru kelimeleri ararken. "Kendine dokundu."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kendine mi dokundu?" Başımı salladım.

"Nasıl yani?"

"Şey gibi..." Tekrar gülümsüyorum, bu konuşma bana bile inanılmaz geliyor. "Şey gibi... gerçekten sertçe."

Ağzı açık kalır. "Yapmadı."

"Kesinlikle yaptı." Kahvemine içine kıkırdıyorum. "Hayatım boyunca ekranda gördüğüm en iyi şey."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Bunu izlemem lazım."

"Olmaz," diye alaycı bir şekilde söyledim. "Bunu izlemeyeceksin."

"Hadi ama," diye sızlanır. "İzlememe izin ver."

"Olmaz."

"Oraya gittin, değil mi?" Başımı sallıyorum. "Hayır."

"Ne?" Yüzünü buruşturur. "Onu aradın mı?" "Hayır."

"Şu anda ciddi misin sen?"

"Daha fazlası için bir şans istiyorum ve onun beni seks yapmaya zorlamaya çalıştığını biliyorum."

"Her şey seksle ilgili, seni aptal." "Bu değil."

"Aman Tanrım." Ellerini başına koyuyor. "Sana hiçbir şey öğretmedim mi?"

"Aslında çok şey öğrettim." "Peki o seni aradı mı?" "Hayır."

Elini yüzünden aşağıya doğru sürer. "Hemen eve git ve ona çıplak olarak FaceTime yap."

"Olmaz."

"Şaka yapmıyorum, o dünyadaki en seksi erkek. Onunla oyun oynamayı bırak."

"Oyun oynayan o," diye karşılık veriyorum. "Beni görmek istiyorsa, arka odamda mastürbasyon yapmaktan daha fazla çaba sarf etmesi gerek."

Gözleri benimkilere kilitlenirken ağzı açık kalır. "Arka odada mastürbasyon yaptı. Boşaldı mı?"

Gülümsüyorum ve gözleri büyüyor.

Sandalyesinden kayıyormuş gibi yaptı. “Tanrım... Başkalari için ne yaptığını anlıyorum. Benim sıram ne zaman gelecek?”

“Onu aramamak çok zordu, ama beni arayacağına inanıyorum.”

“Aramak zorunda, değil mi?”

“Açıkçası—” omuz silktim, “—ben de bilmiyorum.” Bir an düşündüm. “Neyse ki bu hafta sonu Paris’e gidiyorum. Aklımı başka yere yöneltir.”

"Edward Prescott'un senin için mastürbasyon yapmasını görmekten kafanı neden dağıtmak isteyesin ki?" Bir an düşünür. "Dur, kayganlaştırıcı mı vardı yoksa..."

"Eline tükürdü."

Yüzünü yelpazeyle serinletirken gözlerini devirdi. “Ben. Ölüyorum.”

Kıkırdıyorum. “İkimiz de.”

Paris...

Her şeyin ilacı. Yanlıslara karşı hak, Paris'te her şey güllük gülistanlık.

En azından benim için öyle.

Romantik restoranın içini gözlerken, tek kişilik küçük masamda şarap kadehime gülümsüyorum. Masalarda mumlar yanıyor, insanlar sohbet ediyor ve harika vakit geçiriyorlar.

"Siparişinizi alabilir miyim?" diye soruyor garson. "Oui." Gülümsüyorum.

"Alabilirsiniz."

Asansörün aynasında kendime bakıyorum: dar kesim elbise, düz babetler ve at kuyruğu yapılmış saçlarım. Sanırım sevimli iş kıyafetini tam anlamıyla yakalamışım... en azından

. Bugün için çok heyecanlıyım, Nel Davenport en önemli bağlantım ve Edward'la yeniden bağlantı kurmamın tek sebebi onunla tanışmaksa, öyle olsun. Dün bu sabahki buluşmamızla ilgili bana mesaj attı ve hiç bu kadar heyecanlı olmamıştım.

Asansör kapıları açılıyor ve ben fuayeye doğru büyük adımlarla ilerliyorum, halledeceğim bunu.

Yapamam bile, başarana kadar öyleymiş gibi davranacağım.

Restorana girip etrafa bakınıyorum ve onu pencerenin yanında dizüstü bilgisayarını açık otururken görüyorum.

Neredeyse ona doğru zıplayarak gittim. "Nel Davenport?" diye sordum.

"Evet, siz Alora Sorenson olmalısınız?" Ayağa kalkarken gülümsüyor.

"Merhaba." Sesim tiz ve cırtlak çıkıyor.

Sakin ol

"Yani... merhaba," diyorum daha alçak sesle, elimi uzatıp onun elini sıkarken. "Tanıştığımıza memnun oldum." Tanrım, o çok güzel. Fotoğraflarda görüldüğünden daha da çarpıcı.

"Umarım kahve içersiniz." Masayı işaret ediyor. "Ben sipariş verdim bile." Cehennemin derinlikleri kadar siyah bir fincan önümde duruyor.

Eesh...

"Teşekkürler, kahveyi çok severim." Gülümsüyorum; yalan değil, kahveyi gerçekten seviyorum, ama insanı öldürmeyen türden olanını.

"Peki..." Beni baştan aşağı süzer. "Edward'ın bir arkadaşısın."

"Oh, evet." Rahat davranıyorum. "Eski bir arkadaş, ama yakın zamanda bir hayır müzayedesinde yeniden görüştük." Ayrıntılara girme ihtiyacı duyduğumda omuz silkiyorum, onun hikayesini kullanacağım, "Londra'da kız kardeşiyle aynı üniversiteye gittim ve antika dükkanım olduğunu öğrendiğinde, otelin yenilenmesi konusunda seninle görüşmemi istedi."

"Oh, ne kadar ilginç." Elini dayayarak rüya gibi gülümsüyor. "O zaman Edward'ı uzun zamandır tanıyorsun."

Hmm...

İçimden bir ses, Nel Davenport'un yenileme işinden daha fazlasıyla ilgilendiğini söylüyor.

"Evet."

"Peki sen de benim kadar şok oldun mu?" "Ne konusunda?"

"O ve Hermione'nin ayrılması konusunda." "Ayrıldılar mı?"
Bilmiyormuş gibi davranıyorum.

Sanki bir suç işleyecekmiş gibi sağa sola bakınıyor. "Kız kardeşimin en yakın arkadaşının kuzeni, Hermione'nin özel asistanı."

"Asistanı mı var?"

"Evet, ve birkaç hafta önce Edward birdenbire ondan ayrıldı," diye fısıldadı. "Görünüşe göre Hermione yıkılmış durumda."

Onun Edward'dan hoşlandığı apaçık ortada ve kulaklarımda kıskançlık dolu kalp atışlarımı duymaya başlıyorum. "Bu ne zaman oldu?" diye soruyorum.

Edward'dan hiç haber almadım. Ancak güvenlik kamerası kayıtlarını endişe verici derecede çok kez izledim ve zavallı vibratörüm iki kat daha fazla çalışıyor.

"Bilmiyorum, görünüşe göre aniden ondan ayrılmış ama kimse nedenini bilmiyor."

Boom

Boom

Kalbim *bir anda küt küt* atmaya başladı.

"Dün bana mesaj attığında ve beni görmek için Paris'e geleceğini söylediğinde..." Omuz silkerek sözünü kesiyor. "Yani..."

Cümlesini bitirmesini bekliyorum... Bir dakika, ne?

"*Buraya mı* geliyor?" diye kekeliyorum. "*Seni* görmeye mi?" Ne oluyor be?

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor ve arkasına yaslanıyor. "İşte geliyor."

Başımı kaldırıp restoranda yürüyen adamı görüyorum, gri takım elbise ve koyu renk saçları, sanki podyumdan yeni inmiş gibi görünüyor. Arkasında iki koruma var.

"Bayanlar..."

"Merhaba, Bay Prescott," diye bayılır gibi olur.

"Çok güzel görünüyorsun, Nel." Ona doğru eğilir ve yanağına öpücük kondurur, o da hemen kızarır. "Merhaba, Alora," der, otururken tek eliyle takım elbisesinin düğmesini açar.

Hmm...

"Harika görünüyorsun" sözüm nerede kaldı...? *Pislik.*

Arkasına yaslanır, bacak bacak üstüne atar ve gözlerini benimkilere diker, sonra da bir kaşını kaldırır, tam bir kibir abidesi. Elini kaldırarak garsonu çağırır ve kız yanına gelir. "Bir espresso lütfen."

"Evet efendim." Garson mutfağa doğru kaybolur.

Bugün farklı görünüyor. Kendinden emin ya da öyle bir şey, hatta kızgın bile.

Ha, onu aramadığım için sinirlenmiş... Peki, siktir git, pislik.

Nel'i görmeye gelmiş ve ben de burada ne haltlar döndüğünü bilmek istiyorum.

"Paris'e geleceğini bilmiyordum," diyorum, bu piç kurusuna bu kadar seksi olduğu için lanet olsun.

"Bu hafta sonu burada işim var." "Peki neden bana söylemedin?"

"Takvimim özel bir mesele."

Gerçekten mi?

Hepsi bu mu? Aramızda düşmanlık havası dolaşırken birbirimize öfkeyle bakıyoruz.

"Alora az önce ikinizin ne kadar yakın olduğunuzu anlatıyordu," der Nel aşırı coşkulu bir ses tonuyla.

"Öyle mi?" Yüzünde hafif bir gülümseme beliriyor.

Kapa çenenin, Nel, seni geveze aptal.

"Ne kadar yakın olduğumuzu değil." Yalan söylediğimi anladığım yüzümün kızarmaya başladığını hissediyorum. "Kız kardeşine ne kadar yakın olduğumu."

"Hadi ama." Bir yudum su içerken alaycı bir şekilde sırıtıyor. "Biz zaten bir aileyiz, Alora. Sen can sıkıcı bir küçük kız kardeşim gibisin."

Nel tam zamanında gülüyor. "Haha, çok komik." Gökyüzü kızarıyor...

Tamam. Siktir git.

Sinir bozucu küçük kız kardeşi için mastürbasyon yapan kimseyi tanımıyorum.

"Peki, Alora, hayatında özel biri var mı?" diye sorar Nel.

"Son zamanlarda bekarım," Edward cevaplar diyor
ben bir fırsat

Gözlerim ona kayıyor, kendi sorularımı kendim cevaplayacağım, pislik.

"Senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum, Nel," diyor Edward. "Biriyle birlikte misin?"

"Hayır, tamamen bekâr." Edward'a gereğinden biraz daha uzun süre bakarken gözleri parladı.

Of... bu kadın sinir bozucu olmaya başlıyor.

"Kimsenin seni kapmamış olmasına inanamıyorum." Edward, gözlerini onunkilere dikip kahvesine gülümser.

"Sadece doğru erkeğin ortaya çıkmasını bekliyorum." Elini saçlarının arasından geçirirken gülümsüyor.

Flört ediyorlar.

Masayı ters çevirdiğimi hayal ediyorum. "Buraya tadilatı konuşmaya gelmedik mi?" Not defterimi

Not defterimi sertçe açıyorum.

"Evet, hadi öyle yapalım," diye cevaplar Edward. "Nel, neden Alora'ya brifingi anlatmıyorsun?"

"Tabii." Bir dosya çıkarır ve tasarım planını ayrıntılı bir şekilde açıklarken sayfaları çevirmeye başlar. Keşke her kelimesini dinlediğimi söyleyebilseydim, ama ona bu kadar yakinken düşünemiyorum bile.

Tıraş losyonunun kokusu, somut bir güç gibi masanın etrafında dans ediyor, İsviçre'deki spa'ları, omuzlarımin üzerine atılmış bacakları ve arka odamda kendini bana doğru çeken anıları beraberinde getiriyor... ve o, lanet olası Nel'i görmeye gelmiş.

"Ve bu odada..." Nel devam ediyor ve beni tekrar şimdiki zamana geri getiriyor.

İkisini, kendimi olayın dışında tutarak flört ederken izliyorum. Edward Prescott istediğini alır ve sonuçları kimin umurunda; eğer Nel'i istiyorsa, eminim ki ona istediği gibi davranacaktır.

Bana ne de olsa. Onu umursamıyorum, bana karşı ilgisinin nerede olduğunu gayet açık bir şekilde ortaya koydu.

Bir dakika... Daha önce birlikte olmuşlar mıydı? Kanıt aramak için gözlerimi ikisi arasında gezdiriyorum, sonuçta kız çok güzel.

"Ee, Alora..." Yine boğuk sesler. Ne fark eder ki?

"Hiç dinliyor musun?" diyor Edward. "Alora?" Ha?

Başımı kaldırıp baktığımda ikisinin de bir cevap bekler gibi bana baktığını görüyorum.

"Anlamadım?"

Edward ellerini sorgulayıcı bir şekilde havaya kaldırıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Anlamadım?"

"Kes şunu zaman zamanımı zamanımı diye
diye "Sen bunu dinlemiyorsun
bile."

"Dinliyorum," diye karşılık veriyorum. "Düşünüyorum."

"Neyi düşünüyorsun?"

"Kaba olma, Edward," diye tersliyorum. "Bugün sana karşı hiç havamda değilim."

"Ben de seninle uğraşacak havada değilim."

"Aman tanrım." Nel gülüyor. "Siz ikiniz gerçekten kardeş gibisiniz." Sandalyesini geri çekiyor. "Tuvalete gidiyorum."

Restoranın diğerk ucuna doğru kaybolur ve gözlerim tekrar Edward'a döner.

"Ne yapıyorsun?" diye tersler. "Sana hayatının fırsatını sunuyorum ve sen orada oturmuş hayal kuruyorsun."

"Bilgin olsun," diye tükürdüm, "hayal kurmuyorum, *öfkeleniyorum*."

"Öfkelenmek mi?"

"Neden beni buraya getirip iç mimarınla flört etmeni izlettiriyorsun?"

Yüzünde bir anlık bir gülümseme belirir. "Bu komik değil, Edward."

"Kıskandın mı?"

"Hiç de değil," diye öfkeyle söyledim.

"İğreniyorum." "İğreniyor musun?"

"Evet. Benden iğreniyorum."

Dirseklerini masaya dayadı ve işaret parmağını elmacık kemiğinin üzerine koydu, gözlerinde yaramazlık parıldıyordu.

"O zaman neden beni düşünmeye devam ediyorsun?"

"Seni. Düşünmüyorum."

"Peki..." Kaşlarını kaldırdı. "O zaman benim aletim mi?"

"Dinle beni," diye öfkeyle fısıldıyorum. "Bana sikinden bahsetmeyi kes. Sikinin bununla hiçbir ilgisi yok."

"Ünlü son sözler."

"Kimin?" diye karşılık veriyorum. "Tarih kitaplarında senin aletinle ilgili ünlü son sözler okuduğumu hiç hatırlamıyorum."

"Çünkü kaliteli edebiyattan habersizsin."

"Peki..." der Nel.

İkimiz de suçluluk duyarak geriye yaslanıyoruz.

"Sanırım başlamak için yeterince malzeme var." İçinde tek bir not bile olmayan not defterimi kapatıyorum. "Bunu atölyede çalışacağım ve gitmem gerek çünkü benim..." Hızlıca bir şey düşünmeye çalışıyorum. "Gitmem gereken bir öğle yemeği randevum var."

Edward'ın gözleri benimkilerle buluşur. "Kiminle?"
Umursamazca omuz silkerim. "Paris'e görüşmeye geldiğim adamla."
Evet... bu iyi.
"Gerçekten mi?" Edward'ın gözleri benimkilerle buluşuyor.
"Onunla tanışmayı çok isterim."
"Ah... yapacaksın." Tatlı bir gülümsemeyle gülümsüyorum.
Siktir...
"Harika. Saat altıda barda buluşalım." Ne?
"Şey... Oh... Peki." Ben hissediyorum yüzüm
yüzüm dönüyor renk fuşya fuşya kırmızısına
dönüştü.
Edward gülümsemesini saklamak için dudaklarını büküyor,
kendini beğenmiş herif. Yalan söylediğimi biliyor... Kahretsin.
"Kulağa harika geliyor," diyorum yalan söyleyerek.
"Çiftler buluşması yapalım." Bana şakacı bir göz kırptıyor.
Oh... demek Nel'i randevuya çıkarmak için buradaymış.
Dünyadaki tüm piç kurularının içinde.
Birdenbire bekar kaldı ve lanet olası Nel'in peşine düştü.
"Harika." Gülümsüyorum gülümsüyorum
dişlerimi sıkılmış gülümsüyorum ve
harika
harika, yani bu tam bir felaket. "Tanıştığımıza memnun
oldum, Nel." Elini sıkıyorum. "Birlikte çalışmayı dört gözle
bekliyorum." Dönüp hızlı adımlarla asansöre doğru
yürüyorum.
Lanet olsun...

Bir saat sonra odamda bir o yana bir bu yana dolaşıyorum.

Ne yapacağım... Ne yapacağım?

Bu akşamki randevuyu iptal etmek istemiyorum ve onun
üstünlük kurmasını da istemiyorum. Öğle yemeği randevusu
konusunda yalan söylediğimi düşünüyor... Ve söyledim de, ama
o bunu bilmiyor.

Bunu bilmemeli.

Ben burada sürekli Edward Prescott hakkında hayal kurup, birazcık çaba göstermeye çalışırken, o Nel ile vakit geçirmek için Paris'e uçuyor.

Tanrım, ne kadar aptalım.

Her şeyin onunla ilgili olduğunu düşünüyor... Üstünlük sağlamam lazım.

Ama bunu nasıl yapacağım ki?

Yatağa geri yığıldım, şimdi dışarı çıkıp bir erkek bulmam gerekecek ve bunun için yaklaşık... Saati me baktım. Altı saat. Bu imkansız çünkü bu dünyada bir ömür boyu iyi bir erkek bulamazsın. Sıradan birini istemiyorum, bir uzmana ihtiyacım var. Gerçekten muhteşem birine.

Tabii ki...

Hayır.

Kesinlikle olmaz.

Kafamda bir fikir oluşurken dudağımı ısırıyorum... Yani, işe yarayabilir.

Telefonumu alıp Google'da şunu aratıyorum:

Paris erkek eskort

Sonuçları beklerken kalbim küt küt atıyor.

THOMAS STONE.

Profesyonel ve gizli.

Ellerim titreyerek numarayı çeviriyorum.

"Alo," diyor derin ve seksi bir ses. "Şey... merhaba. Thomas Stone ile mi görüşüyorum?"

"Evet."

Gözlerimi kapatıyorum, ağzımdan çıkacak sözlerden utanç duyuyorum.

"Benim adım Alora ve bu şimdiye kadar yaptığım en saçma şey ama bu gece dışarı çıkmam gerekiyor ve benimle gerçek bir randevuda

bana gerçek bir randevum varmış gibi davranacak birine ihtiyacım var," diye aceleyle patlarım.

"Neredesin?" diye soruyor.

"Paris'teyim."

"Tamam." Bir an düşünür. "şanslısın, ben de bu hafta sonu Paris'teyim ve bu gece bir planım yok."

"Yok mu?" Kaşlarımı attım.

"Ama yarın işim var, o yüzden sabah erkenden çıkmam gerekecek."

"Oh." Dehşetle gözlerimi genişletirim. "Bu gece gidebilirsin. Bu gerçek bir randevu değil." Elimle saçımı karıştırırım. "Kesinlikle yüzde iki yüz platonik."

Arghhhhhh!

"Görürüz bakalım." O kıkırdar. "Bana mesaj adresini adresini ve

"Tamam," diye fısıldıyorum. Göğsümü tutuyorum, her an kalp krizi geçireceğime eminim.

"Ah, bir de Alora."

"Evet."

"Seksi bir şey giy."

Gözlerim fal taşı gibi açılır ve telefon kapanır.

Ben ne halt ettim böyle?

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ALORA

Aynada elbiseyi kendime tutuyorum, siyah ve dar kesim, hoş olabilir ama üzerimde nasıl duracak emin değilim. Alışveriş kabusunun ortasındayım. Giyecek seksi bir şey getirmedi, Paris'e dinlenmek ve kendimi toparlamak için bir hafta sonu geçirmek üzere gitmiştim, Edward Prescott'u kızdırmak için bir erkek eskort tutacağımı hayatta tahmin edemezdim.

Dürüst olmak gerekirse... bu şimdiye kadar yaptığım en aptalca plan değilse, şapkamı yerim.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor satış asistanı. "Evet, bu giyildiğinde nasıl duruyor?"

"Harika." Gülümsüyor.

Öyle dersin tabii, değil mi?

"Ne arıyorsunuz?" diye soruyor.

"Aslında tam bilmiyorum ama bana iyi oturan ve beni..." Gözlerimi genişletirim, "...karşı konulmaz gösteren bir şey."

Gülümsüyor. "Tam da ihtiyacınız olan elbise var."

"Gerçekten mi?"

"Bu taraftan lütfen." Onu mağazanın başka bir bölümüne kadar takip ediyorum ve gergin bir şekilde etrafa bakıyorum, burası mağazanın pahalı bölümü

, bundan eminim.

Biliyor musun... fiyatı kimin umurunda. İşimi görürse, her kuruşuna değer.

Rafları karıştırmaya başlar ve bana sağdan soldan, her yerden kıyafetler uzatır. "Bu kırmızı olan muhteşem."

"Hayır, onu son gördüğümde kırmızı bir elbise giymiştim."

"Tamam." Beni baştan aşağı süzdü. "Peki ya bu beyaz olan?"

"Bana yakışacağından emin değilim."

"Bana güven, bu herkese mükemmel durur." Onu, çok pahalı olan başka bir yığın eşya ile birlikte bana uzattı. "Deneme kabinleri bu tarafta."

Aceleyle içeri girip giysilerimi çıkarmaya başlıyorum, saatime bakıyorum, kahretsin, saat bu mu oldu? Aman Tanrım, üç saat sonra burada olacak ve ben daha saçımı ve diğer her şeyi halletmem gerekiyor.

Siyah elbiseyi giydim. Fena görünmüyor, arkamı dönüp popoma baktım. Ama pek de etkileyici değil.

"Nasıl görünüyor?" diye soruyor satış asistanı. Perdeyi açıyorum. "Fena değil, sanırım."

Dudaklarını büküp beni baştan aşağı süzer. "Daha iyisini bulabiliriz."

Ona isteksizce gülümsüyorum. "Şimdi ne denemeliyim?"

"Beyaz olanı. Kesinlikle beyaz olanı."

Siyah elbiseyi üzerimden sıyrıp beyaz olana geçiyorum, bu kesinlikle işe yaramayacak. Muhtemelen dev bir kutup ayısı falan gibi görüneceğim. Dar kesimli, omuzları açık ve tek kolun altından fermuarlı; eteği belime sıkı oturuyor ama popomun üzerine güzelce dökülüyor.

"Nasıl görünüyor?" diye sesleniyor.

"Dürüst olmak gerekirse..." Perdeyi açıyorum,

"...beklediğimden daha iyi."

Beni baştan aşağı süzerken gülümsüyor. "İşte bu elbise."

"Gerçekten mi?"

"Bu adamın sana hayran olmasını ister misin?"

Yarım yürekle omuz silkiyorum. "Duruma zarar vermez herhalde."

"O zaman bu elbise olsun, hadi, ayakkabıları bulayım." Dükkânın diğer ucuna doğru yürüyüp giderken gözlerim aynadaki kendime geri döner ve tekrar arkamı kontrol etmek için dönerim; abartılı olmadan da çok yakışmış. Ama beyaz renk... Sadece akşam yemeğine çıkmak için fazla resmi olmaz mı?

Hem de lanet olası bir erkek eskortla...

Aman Tanrım, bu çok saçma... Ben sadece... Ne düşünüyordum ki? Sorun da bu: Hiç düşünmüyordum. Thomas Stone'u iptal edeceğim.

Yine de bara inip onlarla buluşacağım, ama randevumun gelemediğini söyleyeceğim... Neden o aptal yalanı söyledim ki, bu çok saçma.

Elbiseyi baştan aşağı inceliyorum. Ama yine de bu gece güzel görünmek istiyorum.

Satıcı, gümüş renkli, bantlı bir çift stiletto ayakkabı ile geri gelir ve onları önümdeki yere koyar. "Bunlar mükemmel uyum sağlar."

"Sence bunlar fazla mı?"

"Ha," diye homurdanıyor. "Tatlım, asla abartılı olamazsın."

Yirmi dakika sonra, alışveriş poşetlerimi sürükleyerek caddede koşuyorum ve Thomas'ın numarasını çeviriyorum.

Merhaba, Thomas Stone'a ulaşmış bulunuyorsunuz. Şu anda aramanızı cevaplayamıyorum.

Mesaj bırakın, sizi geri arayayım.

Kahretsin.

"Merhaba Thomas, ben Alora Sorenson, bugün seninle konuşmuştum. Bu gece gelmeyi teklif ettiğin için çok teşekkür ederim ama durumum değişti ve artık sana ihtiyacım yok. Lütfen rezervasyon ücretinin faturasını gönder, memnuniyetle ödeyeceğim. Teşekkürler... ve mümkünse bu mesajı aldığında bana bir mesaj atar mısın, böylece mesajı aldığını bilirim. Hoşça kal."

Rahat bir nefes aldım, tamam, bu iş halloldu. Bir taksi bulup otele dönüp saçımı yaptırmam lazım. Etrafa bakındım ve köşede bir kuaför salonu gördüm, randevuları doludur herhalde ama şansımı deneyebilirim. Ön kapıdan içeri girdim. "Merhaba, hızlı bir fön için vaktiniz var mı acaba?"

"Şimdi mi?" diye sordu beyefendi.

"Mümkünse. Zamanım çok kısıtlı."

"Evet, hemen boşum, lütfen içeri gelin."

"Gerçekten mi?" Gülümsüyorum, kendimden çok memnunum ve onu takip ediyorum. Her şey çok kolay oluyor; elbise, ayakkabılar ve şimdi de saç, belki de bu iyi bir işarettir. Koltuğa oturuyorum ve o arkamda duruyor. "Bugün saçınızı nasıl istersiniz?"

"Bu akşam bir randevum var ve sadece..." utangaçça omuz silktim, "...bundan daha iyi görünmek istiyorum."

O, elleriyle saçlarımı okşarken gülüyor. "Bundan daha iyi bir görünüm hemen geliyor."

Telefonu kulağıma dayayıp odada bir ileri bir geri yürüyorum.

Merhaba, Thomas Stone'a ulaşmış bulunuyorsunuz. Şu anda aramanızı cevaplayamıyorum.

Mesaj bırakın, sizi geri arayacağım.

"Telefonu aç, lanet olsun."

Gizemli Thomas Stone'dan haber almadım, yani mesajımı alıp almadığını bilmiyorum, bu da her an buraya gelebileceği anlamına geliyor.

Telesekreterin bip *sesi* duyuluyor.

"Merhaba Thomas, ben Alora. Lütfen acilen beni geri ara. Bu öğleden sonra sana beş mesaj bıraktım ve bu akşam senin eşlikine ihtiyacım olmadığını ve mesajımı aldığını bilmem gerektiğini tekrar belirtmek istiyorum. Bu mesajı alır almaz beni ara lütfen." Telefonu kapatıp yatağa atıyorum, bu günlerde temel nezaket kurallarına uymak ne kadar zor olabilir ki? Tek yapması gereken tek kelimelik bir mesaj ya da bir başparmak yukarı işareti göndermektir. Herhangi bir şey yeterliydi.

Zil, zil, zil, zil... Otel telefonu odada gürültüyle çalışıyor.

Ha? Yıllardır bu şeylerin çaldığını duymamıştım. "Alo," diye cevap veriyorum, kaşlarımı çatarak.

"Bonjour, Bayan Sorenson. Ben resepsiyondan Annika."

Gözlerim dehşetle açıldı, oh hayır. "Alo."

"Thomas Stone sizi görmek istiyor, onu yukarı gönderebilir miyiz?"

Siktir, siktir, siktir.

Kahretsin, mesajı almamış olmalı, onu yukarı çıkarmak zorundayım. Yukarı çıktığında ona ihtiyacım olmadığını söylerim. Kahretsin, zamanını boşa harcadığım için kızarsa ne yaparım?

"Şey... tabii."

"Teşekkürler." Telefonu kapatıp, sessizce çılgına dönmüş bir halde yerinde zıplamaya başlıyorum. Aman Tanrım, seni aptal Alora. Hayatımda pek çok saçma sapan fikirlerim oldu ama bu hepsini geride bırakıyor. Son derece yavaş geçen beş dakikanın ardından, en kötü kabusum gerçek oluyor.

Tık, tık.

Başımı ellerimin arasına alıyorum, bu *olamaz*.

Tık, tık, ses yine geliyor. Ah!

Aceleyle kapıyı açıyorum. "Merhaba."

"Merhaba, Alora." O sırtıyor. Spor ceket ve kot pantolon giymiş. Saçları kıvrırcık ve kocaman mavi gözleri var. "Beni ekmeye çalıştın, değil mi?"

Olamaz... çok tatlı. Gerçekten çok tatlı, hatta seksi... ve keşke yerin altından kaybolabilsem.

İmdat!

"Zamanını boşa harcadığım için çok üzgünüm, ama ben..."

"Hayır, ihtiyacın var." Beni sözümün ortasında kesip yanımdan geçerek odama girdi.

"Hayır, gerçekten, artık sana ihtiyacım yok."

"Dur tahmin edeyim." Yatağıma uzanır. "Bir etkinliğe gidiyorsun ve orada tanıdığın biri olacak ve onu terletmen gerekiyor."

Onun iddiasını reddetmek için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı.

"Ben bunu meslek olarak yapıyorum, Alora." Gülümsüyor. "Endişelenecek hiçbir şeyin yok ve kim olursa olsun onu kıvrırmaya zorlayacağız." Beni baştan aşağı süzüyor. "Bu arada, gerçekten çok güzelsin."

Onu süzerken yanaklarımı şişiriyorum. "Beklediğim gibi değilsin."

"Ne bekliyordun?"

"Bilmiyorum."

"Daha çok Fabio gibi biri mi?"

"Belki."

Gülümsüyorum.

Etrafında eğlenceli, şakacı bir hava var.

"Peki, biraz kendimden bahsedeyim. Ben bir doktorem. Amerikalıyım." "Doktor mu?" Nefesim kesilir.

"Ama artık doktorluk yapmıyorum çünkü güzel kadınlarla çıkarak çok daha fazla para kazanıyorum." Kaşlarını kaldırıyor. "Bu da birçok açıdan daha tatmin edici."

Yüzüne bakıp kıkırdıyorum. "Tahmin edebiliyorum."

"Yarın bir müşteriyle buluşmak için buradayım ve şanslısın."

"Bak, açıkçası artık sana ihtiyacım yok. Aptalca bir fikirdi."

Ayağa kalkıp buzdolabına gider ve bir şişe şampanya ile iki kadeh alır. "Bana o aptal fikrini söyle."

"Şey, bir adam var."

"Her zaman vardır." Bardağımızı doldururken gülümsüyor ve birini bana uzatıyor. "Şerefe."

"Şerefe." Bir yudum alıyorum. "Devam et."

"Neyse, birkaç yıl önce İsviçre'de hafta sonu geçirdiğim sırada tanıştık ve biz..."

"Harika zaman." Cümlemi tamamlıyor.

"İletişim bilgilerimizi paylaşmadık ve birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorduk, ama geçenlerde ona rastladım."

"Onu tekrar gördüğünde ne oldu?"

"Bir hayır müzayedesindeydik ve bir dakika sonra yukarı koştuk ve öpüştük, ki bu tam bir kabustu çünkü etrafımızda başka insanlar vardı."

"Hmm, anlıyorum." Şampanyasından bir yudum aldı.

"Yani... o zaman başka insanlarla birlikteydik ama şimdi ikimiz de bekâriz."

"Birbiriniz yüzünden mi yoksa..."

"Şey." Gözlerimi devirdim. "Belki benim açımdan öyle ama onun açısından değil. Onu unutmak için hafta sonu Paris'e gelmişim ama bugün bir iş toplantısında ortaya çıktı ve iş arkadaşımızla flört ediyordu, bu akşam da onunla randevuya çıkacak."

O dikkatle dinliyor.

"Ben de gitmek istedim, bu yüzden Paris'e bir erkekle buluşmak için geldiğime dair yalan söyledim."

Dinlerken bardağına doğru gülümsüyor. "Güzel."

"Ama hoş değil çünkü blöfümü gördü ve bu akşam çiftler buluşmasına çıkalım dedi, ben de panikleyip evet dedim."

“Ve o zaman beni aradın.”

Şampanyadan büyük bir yudum alıp ağzımda gezdiriyorum. “Bu hikâye yüksek sesle duyunca daha da kötü geliyor.”

“Alora.” Sakin bir şekilde gülümsüyor. “Ben bunu meslek olarak yapıyorum. Emin ellerdesin.”

“Seninle seks yapmak istemiyorum,” diye patlarım.

Kıkırdar. “Vay canına, ne yazık, sen çok seksisin.”

“Thomas.” Gözlerimi genişletirim. “Ciddi ol.”

“Sorun yok, onunla ve sevgilisiyle buluşuruz. Çok iyi anlarız ve küçük bir gösteri yaparız. Oradan ayrılırız ve sonra boom.”

"Bum?"

"Aniden kontrol sende olur, çünkü o, arenada başka birinin olduğunu bilir ve belki de sen kapılmadan önce erkeklik yapması gerektiğini anlar."

Gözlerim onun gözlerine kilitlenir.

“Bana güven, bu her zaman işe yarar.”

"Bilmiyorum." Düşünürken dudaklarımı büküyorum. "Bu adam normal bir adam değil."

“Ne, o vampir falan mı?”

"Muhtemelen." Diye iç geçirdim. "O sadece çok... baskın ve otoriter ve..."

"Onunla başa

çıkabilirim." Gözlerim

onun gözlerini arıyor.

"Yarım saat kalıp sonra oradan çıkacağız." Düşünürken alt dudağımı ısırıyorum.

"Bu adamı istiyor musun, istemiyor

musun?" "Dürüst olmak gerekirse, artık

ben de bilmiyorum."

"O seni istediğinde kararını ver." Ayağa kalkıyor. "Hadi, gidelim."

"Neye?"

"En azından sohbet edebilmem için bana biraz kendinden bahset."

"Ah, adım Alora Sorenson, Nice'te bir antika dükkanım var, ayrıca Amerikalıyım."

"Nasıl tanıştık?"

"Şey." Omuz silktim. "Nasıl tanıştık?"

"Ben bir doktorem ve sen benim hastamdın, ben de sana sıırılsıklam aşık olmuştum."

Kulağa hoş geliyor. Gülümsememi saklamak için dudağımı ısırıyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Alora Sorenson." Bir kez daha kadehlerini tokuştururken gülümsüyor.

"Memnun oldum, Dr. Thomas Stone." Ben de gülümsüyorum; bu adam hiç beklemediğim, sevimli ve zeki biri; hiç de beklediğim gibi değil. "Bu işte ne işin var ki?"

Kıkırdıyor. "Hayatımın en güzel günlerini yaşıyorum." Bardağını boşaltıyor ve elini bana uzatıyor. "Bunu yapmaya hazır mısın?"

"Sanırım." Yüzümü buruşturuyorum. "Ama şunu bil ki, bu gece seks yapmayacağız."

Gözleri yaramazlık dolu bir şekilde parlıyor. "Ama yaparsak, yaparız. Zararı yok."

"Yapmayacağız." Elini tutarken gülümsüyorum.

"Tamam, belki." Beni kapıdan dışarı çeker. "Bu adamın adı neydi?"

"Edward."

"Tamam, Edward, terlemeye hazırlan."

Koridordan yürüyüp asansöre biniyoruz, bana doğru adım atıyor ve saçımı düzeltiyor, gözleri göğüslerime iniyor ve parmağını köprücük kemiğimin üzerinde gezdiriyor. "Kesinlikle muhteşemsin," diyor, bakışları parmağını takip ederken.

Dokunuşuyla karnımda kelekler uçuyor.

Bana doğru eğilip yanağıma öpücük konduruyor. "Hadi onu yakalayalım," diye kulağıma fısıldıyor. Asansör kapıları açılıyor. "Gösteri zamanı." Elini tutup beni lobiden geçiriyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Sadece bu otelin barına."

"Tamam." Etrafına bakınıyor. "Bu taraftan." Bir koridordan geçip geniş bir bar alanına giriyoruz; duvarlar koyu bordo renkte boyanmış ve mobilyaların hepsi vintage. Ortada kocaman bir

koyu ahşap bar içinde merkezinde merkez ortada
kalın büyük tabureler.

“Hmm, bu oldukça güzel burada burası aslında.”
Etkilendiğimden Etkilendiğimden gülümsüyorum.

“Öyle.” Etrafına bakınıyor. “Henüz geldiler mi?”

“Hayır, onları göremiyorum.”

“Hadi şuradaki köşeye gidelim.” “Tamam,”

"Bize birer içki alayım. Bir şampanya daha
ister misin?" "Evet, lütfen."

Bara doğru kaybolur ve ben kenarda dururum; bunu
gerçekten yapacağıma hâlâ inanamıyorum, zihnim olasılıklarla
dolup taşıyor. “Al bakalım canım.” Bana bir kadeh şampanya
uzatır. “En iyisinden aldım.”

"Teşekkürler." Bir yudum alırken gülümsüyorum. "Oh,
nefis." Gözümün ucuyla Edward'ın bara girdiğini görüyorum.
"İşte geliyor."

"Nereye?"

Çenemle işaret ederim ve kolunda güzel bir kadın olduğunu
görürüm. “*O kız da kim?*” Kaşlarımı çatarım. “Nel nerede?”

"Hangisi o?"

"Lacivert ceketli adam."

“Hay siktir.” Thomas aniden dönerek onlara sırtını çevirdi.

“Ne oldu?”

"Onu tanıyorum."

"Ne?" Gözlerim dehşetle açılır. "Onu *tanıyor* musun?"

Edward ve kadın bara doğru giderler.

Elini saçlarının arasından geçirir. "Bana onun bir Kingsman
olduğunu söylememiştin."

"Ne adamı?"

"Onlara öyle diyorlar." "Kim?"

"Toplum."

"Sen neyden bahsediyorsun?" Öfkeyle fısıldıyorum.

"Riviera Brat Pack, onlara Kingsmen diyorlar." Açıkça sarsılmış durumda. "Beni öldürteceksin." "Onu gerçekten tanıyor musun?" Görünce terlemeye başlıyorum.

Edward, gözümün ucuyla bize doğru yaklaşıyordu.

"Onu şahsen tanımıyorum, ama arkadaşlarını tanıyorum: Sinclair Montague ve prens Theodore Chapelle. Adı Edward Prescott, değil mi? Kumarhane patronu."

"Evet." Yüzümden kan çekildi. "Aman Tanrım, onu tanıyor musun? İlanında gizli kalacağını söylemiştin," diye fısıldadım. "Şu ana kadar pek gizli kalmış gibi görünmüyorsun."

"Planlar değişti," diye fısıldadı. "Sadece akışına bırak."

"Neyi akışına bırakayım?"

"İyi akşamlar." Edward'ın baş döndürücü sesi havayı keser.

"Merhaba." Gülümserim.

Thomas ona doğru döner. "Merhaba."

Edward'ın gözleri Thomas'a takılır ve şaşırılmış gibi gözlerini kırptırır.

"Edward, bu Thomas. Thomas, bu Edward," diye kekelıyorum.

Thomas elini uzatır. "Memnun oldum."

Edward başını sallar ama cevap vermez, gözleri Thomas'ın gözlerine kilitlenmiştir.

"Haha, bu kim?" Tiz bir sesle gülüyorum.

Tanrı şahidimdir.

"Özür dilerim," der Edward, kendinden geçer gibi. "Bu Colette." Onu tanıştıırken elini Colette'in beline koyar.

"Bonjour." Elini sıkarken gülümsüyor. Uzun sarı saçları ve büyüleyici bir yüzü var. Hayal gücüne yer bırakmayan, vücudu tamamen saran siyah bir elbise giyiyor.

Bu kadın da kim... ve neden elini onun sırtına koyuyor?

Her gittiği yerde güzel kadınları hızlı arama listesinde mi tutuyor... of, ve neden hepsi sarışın?

En yakın çıkışı ararken gözlerim etrafa dolanıyor ve o anda duvarın yanında durup bizi izleyen üç korumasını görüyorum.

Ter damlaları cildimi kaplıyor ve tam anlamıyla bir panik atak yaşamak üzereyim.

"Ee Colette, buralı mısın?" Thomas sakın bir şekilde gülümsüyor. "Oui."

Ona Fransızca bir şey söylüyor ve kadın gülüyor ve bir şey cevap veriyor.

Edward'ın soğuk gözleri benimkilere kilitleniyor; açıkça sinirli.

Eh, bu bu iki iki biz... elini elini onu on *pislik*.

"Bugün ne yaptın?" diye soruyor Edward.

"Şey." Ben deniyordum düşünmeye düşünmeye düşünmeye ayaklarımın hızlı "Öğle Öğle yemeği yedim. Alışverişe çıktım, lastiğim patladı."

Esprili...

Edward'ın gözleri gözleri gözleri saçlarımın saçlarımın gözleri sanki "Ne yaptın?" diye soruyorum gergin bir şekilde.

"Ne yaptın?" diye soruyorum gergin bir şekilde.

"Bir sürü şey." İçkisini yudumlar ve dikkatini tekrar Thomas'a çevirir. "Ee, Thomas, soyadın ne?"

"Aman Tanrım, menüde ne var gördün mü?" Onu kesiyorum.

"Evet, gördüm." Thomas oyuna katılır. "Bunu sipariş etmeliyiz."

Edward, Thomas'a sert bir bakış atarken çenesini sıkar.

"Hadi bir tane alalım." Thomas'ın elini tutup onu bara çekiyorum.

"Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin," diye fısıldarım.

"Ne diye lanet ediyorsun, öldürülmek üzere olan benim." Menüyü açtı. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Alora, buraya gelmeden önce seks yapsaydık en azından buna değerdi."

Edward ve Colette sohbet ederken gözlerim onlarda kalır.
“Sence o güzel mi?”

"Kimin umurunda?" diye fısıldadı. "Gitmemiz lazım.
Hemen!"

“Öyle mi dersin?” Gözlerimi kocaman açıyorum. “Bu
arada, gizlilik konusunda berbat birisin.”

"Bunu, Avrupa'nın en güçlü adamını kızdırmaya çalışan
kadın söylüyor, sen tamamen kafayı mı yedin?"

"Şu anda tam da bunun ortasındayım," diye öfkeyle
fısıldıyorum. "Ne alırsınız?" diye soruyor barmen.

"Şey..." Menüü açıyorum.

"Sipariş etmemiz gereken bu harika şeyin ne olduğunu söyler
misin?" Thomas kaşlarını kaldırır.

"Bir hendekte ölü olmak kulağa hoş geliyor." Dişlerimi
sıkarak gülümsüyorum.

"Dilediğine dikkat et, Alora." Tatlı bir gülümsemeyle
gülümsüyor. "Eminim ki korumaları daha azı için bile insanları
öldürür."

Onlara doğru bakıyorum. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Biliyorum.” Gözlerini genişletir. “Bu adamla uğraşılmaz.”

“Oh.” Kaşlarımı çattım. “Belki sadece—”

“Lanet olası içkileri sipariş et.” Sözümü keser.

Gözlerim menüdeki seçenekleri tarar. “Keşke beni
dinleseydin, gelmemeni söylemiştim.”

“Oh, yani bu benim hatam.”

“Kesinlikle.”

"Bilgin olsun." Menüü okumaya devam ediyor. "Eğer bu
gece hayatta kalırsak, yüzde yüz seks yapacağız."

"Aman Tanrım. Konuşmayı kes," diye öfkeyle fısıldıyorum.
"Beni buradan çıkar gitsin."

EDWARD

Öfkeyle barda oturan Alora ve Thomas'ı izliyorum.

"Bir saniye izin ver, tuvalete gidiyorum," diyorum Colette'e.

"Tabii."

Adamlarımın yanından geçip onlara hafifçe başımı sallıyorum; beni takip ederek fuayeye çıkıyorlar.

"Evet, patron?"

"Alora'nın yanındaki adam kim?"

Birbirlerine bakıştılar. "Hiçbir fikrim yok."

"Ben istiyorum bir ismini ve adres sen on on dakikan var." Dönüp Colette'e doğru yürüyorum.

Cebimde telefonum titriyor, onu çıkarıyorum.

PHILIPPE

Yüz tanıma özelliğini kullanmak için yakın çekim bir fotoğrafa ihtiyacımız var.

Lanet olası aptallar. Sinirlenerek dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum.

Bu bir ilk.

"Senin bir fotoğrafını çekeyim, Colette." Telefonumu kaldırıyorum. "Gülümse."

O şakacı bir şekilde gülümsüyor ve ben fotoğrafı çekiyorum. Telefonumu elimde tutarak onların bardan dönmesini bekliyorum ve tesadüfen o tarafa bakıyorum.

Orada ne halt ediyorlar?

Fotoğraf çekiyormuş gibi yapıp duruyorum ve sonunda yanımıza geliyorlar. *Tık.* Thomas'ın bir fotoğrafını çekip hemen Philippe'e gönderiyorum.

Thomas yine Colette'e sataşmaya başlıyor ve gözlerim Alora'ya kayıyor. "Ee... burada ne oluyor?"

"Ne demek istiyorsun?"

I lean in closer so they can't hear us. "Who is?" Çenemle Thomas'ı işaret ettim. "O eski bir dostum."

Kıskançlık dalgası, bir tsunami gibi içimden geçiyor.

“Ne tür bir eski arkadaş?”

“Edward, bu gerçekten seni ilgilendirmez, ama randevunun kim olduğu hakkında konuşmak istiyorum.”

“Eski bir arkadaş.”

Bardağını bana doğru kaldırıp bir yudum aldı, aramızda düşmanlık havası esiyordu.

Touché.

"Fazla kalamayız," diyor Alora. "Akşam yemeği için rezervasyonumuz var."

Kulaklarımda kalp atışlarımı duymaya başlıyorum... Ya onunla birlikte giderse...

"Thomas, gidelim mi?" diye soruyor ona. "Tabii."

"Bir içki daha." Zaman kazanmaya çalışıyorum.

"Ben ısmarlıyorum." "Hmm."

**" Israr ediyorum." Ben yürüyorum
yürüyorum yürüyorum yürüyorum ve bir
bir tur daha**

Cebimdeki telefonum bir mesajla titrer, onu çıkarır ve gizlice okurum.

PHILIPPE

Adı Thomas Stone. O bir erkek eskort.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

EDWARD

Ne!

Gözlerimi Philippe'e çeviriyorum ve o da sanki benim kadar şaşırmış gibi omuz silkiyor.

Neden bir erkek eskortla randevuya çıksın ki? Sanki seks için para ödemesi gerekiyormuş gibi; dünyadaki her erkek onunla yatmak için sol böbreğini bile feda ederdi. Bu hiç mantıklı değil.

Anlamıyorum.

Ona mesaj attım:

BEN

Emin misin?

Cevap hemen geliyor:

PHILIPPE

Kaynaklarımıza göre.

Hmm....

Burada ne haltlar dönüyor?

Bir bir göz atıyorum göz attım onlara onlara
orada orada köşede köşede, Thomas'ın eli

Alora'nın belinde. O

Kulağına bir şeyler fısıldıyor ve kız ona doğru gülümsüyor. Daha önce hiç hissetmediğim kadar kötü bir his beni sarıyor; onun kıza dokunduğunu hayal ediyorum ve içimde termonükleer bir öfke patlak veriyor.

Adrenalin damarlarımdan akarken vücudum kaynıyor.

Sakin ol...

Ama bunun imkansız bir görev olduğunu zaten biliyorum. İçecek tepsisini alıp gruba geri dönüyorum. "İşte." Onların pişman olacağı bir şey söylememek için yanağımın içini ısıırıyorum.

Alora şampanyasını alır ve gergin bir yudum alır; gözlerim onun gözlerine takılırken odanın geri kalanı kaybolur.

Ne yapıyorsun?

Colette'in telefonu çalıyor. "Buna cevap vermem gerek." "Tabii ki." Başımı sallıyorum.

"Acele etme."

"Bonjour," diye cevaplar ve fuayeye doğru yürür.

Thomas'ın gözleri benimkilere takılır. "Soyadınızı tam olarak duyamadım," tekrarlarım.

Tereddüt eder ve gözleri Alora'ya kayar.

"Ona bakma. Bana bak, Bay Stone," diye homurdanırım.

"Edward," diye fısıldar Alora.

"Sakin sakın *bana* bana Ne lan lan burada burada onunla ne

"Biz arkadaşız," diye kekeliyor

Alora. "Onun adına cevap *verme*."

Gözlerimiz kilitlenir ve bir adım atarım. "Demek kadınlarla yatmak için para alıyorsun."

"Senin gibi bedavaya vermediğim için mi kızdın?" diye karşılık veriyor.

Yanlarımda yumruklarımı sıkıyorum. Birbirimize öfkeyle bakıyoruz.

"Edward," diye fısıldar Alora. "Kes şunu."

"Sana tekrar soracağım. Alora ile burada *ne* işin var?"

"Biz eski arkadaşız."

Bir adım öne atarak onunla yüz yüze geliyorum.

"Yaratıcınla tanışmadan önce buradan gitmelisin."

"Edward, bunu şunu," Alora fısıldadı
derken et etmek

"Alora'nın kiminle olduğu seni neden rahatsız etsin ki?"
diye karşılık verir. "Sen de başka bir kadınla burada değilsin
mi?"

"Bir arkadaşım."

"O bunu biliyor mu?" Adam içkisine bakarak gülümser.
"Yoksa maaşını almak için mi burada? Camdan evlerde
yaşayanlar taş atmamalı, Bay Prescott."

Elimi onun boğazına doladığımı hayal ediyorum.

"Gidiyoruz," der Alora sertçe.

"Sakin onunla bir yere gitmeye kalkışma. Sana
yasaklıyorum." "Ne istersem onu yaparım."

"Hayatta yapamazsın." Tekrar bir adım öne atıyorum.

"Her şey yolunda mı, Bay Prescott?" Korumam Philippe
aramıza girerek sözümü keser.

"Bu adamı derhal buradan çıkarın." "

Thomas tükürür. "Zaten gidiyoruz."

Yolunu kesmek için öne çıkıyorum. "Ona parmağını
bile sürersen, yemin ederim ki," diye fısıldıyorum,
"ölümün kesin."

"Edward," diye bağırır Alora. "Kes şunu."

"Elinden gelenin en iyisi bu mu?" Thomas gülümser.
"Boş bir tehdit."

"Gidelim." Philippe onu sırtından itti. "Dışarı."

Onlar uzaklara doğru yürürken, bardaki herkesin bize
baktığının farkına varıyorum. Kendimi toparlamaya
çalışırken elimi saçlarımın arasından geçiriyorum.

"Şimdi ne yapacağız patron?" diye sordu Herman.

"Onları gözünüzün önünden ayırmayın ve eğer o adama ona parmağını bile sürerse... onu bana ceset torbasında getirin."

"Peki, efendim." Onların peşinden koşarlar.

Kalbim deli gibi çarpıyor ve öfkemden gözümün önü bulanıklaşıyor.

"Neyi kaçırdım?" Colette geri gelirken sakın bir şekilde gülümser.

"Gidiyoruz."

ALORA

Thomas ve ben otelden çıkıp yola atılıyoruz. O beni elinden tutup kalabalık kaldırımında sürüklerken, "Vay canına," diye fısıldıyorum. "Bu...

"Çılgınca."

"Seni bu işe karıştırdığım için çok üzgünüm," diye telaşla kekeliyorum. "Ama onu kışkırtman mı gerekiyordu?"

"Dinle, o adamın neyi var bilmiyorum ama haddini aşıyor."

"Aman Tanrım, *randevuda mı?*" Gözlerimi kaybolmakta olan otele çeviriyorum. "Lanet olası bir randevuda mı?"

Yolu geçiyoruz. "Bir yerde akşam yemeği mi yiyeceğiz?"

"Evet, sanırım." Diye iç çekiyorum.

Sonunda bekâr oldu ve şimdi onunla yatacak...

"Ne yemek istersin?" diye soruyor, arkasına dönüp arkamıza bakarken.

"Bu noktada ne olursa olsun." Omuz silkiyorum. "Arsenik mi?" "Takip ediyoruz."

"Ne?" Ben dönüyorum dönüyorum ve bakmak iki arkamızda "Ne oluyor?"

"Arkana bakma." Beni yanına çekiyor.

"Aman Tanrım, neden bizi takip ediyorlar?"

“Sana dokunmamak için, sanırım.” “Ne?” Geriye dönüp bakmak için döndüm ve o da beni tekrar

"Bu taraftan." Kapıyı açtı ve bir restorana girdik.

"Bonjour, est-ce que vous auriez une table pour deux ?" (Çeviri: İyi günler, iki kişilik boş masanız var mı?)

"Evet, bu taraftan." Onu takip ederek restoranın arkasındaki iki kişilik küçük bir masaya oturuyoruz.

O serserilerden uzaklaştığım için minnettar olarak zayıf bir gülümseme attım. Ön kapı açıldı ve iki koruma içeri girdi.

"Ne oluyor lan?" Menüü yüzümün önüne tutuyorum. "Kaçalım mı?"

"Nereye kaçacağız ki?" Thomas ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına asarken iç geçirir. "Zaten bizi yakalayacaklar ve lanet olası hayalarımı kesecekler."

Dönüp onların ön taraftaki bir masaya oturmalarını izliyorum. "Orada oturup bizi izleyecekler mi? Buna inanamıyorum."

"Akşam yemeğimizi yiyip gidelim." Thomas menüü açarken içini çekiyor.

"Onu kazanmasına izin mi vereceğiz?" Kaşlarımı çattım.

"Biraz daha yaşamak istiyorum." Şaka yapar gibi gözlerini genişletir. "Çok teşekkür ederim."

"Korkak." Menüü açıyorum. "Sen ne biçim bir eskortsun, tam da sikini dışarı çıkarmak için biçilmiş kaftan bir an bu."

Kıkırdar. "Çok çekici."

"Puis-je prendre votre commande," (Çeviri: Siparişinizi alabilir miyim?) diye sorar garson.

"Ben makarna ve bir kadeh kırmızı şarap alayım lütfen."

"Ben gnocchi ve aynı kırmızı şaraptan alayım, bir şişe olsun," der Thomas menüü kapatıp garsona geri verirken, garson siparişlerimizi yazar ve bizi yalnız bırakır.

"Nasıl olur olur yapabildinbunukarıştın karıştırdın
karıştırdın Edward "Edward Prescott'la mı?" diye
soruyor.

"Ben de bilmiyorum." Omuz silkiyorum, kalbim hâlâ deli
gibi atıyor. "Yani onunla yatıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Mesele de bu, hiç de değil."

Kaşlarını çattı. "Kafam karıştı, bu durumu bana açıkla."

"Nereden başlasam ki?" diye iç geçirdim.

"Başından."

"Tamam... üç yıl önce bir... kulüpte tanıştık." "Ne
tür bir kulüp?"

Gözlerim onun gözlerine kilitlenir.

"Ben erkek eskortum, eminim söyleyeceğin hiçbir şey beni
şok edemez."

"Sanırım." Yenilmiş bir iç çekişle nefes veriyorum. "Bir fetiş
kulübünde tanıştık."

"Oh." Şaşkın bir şekilde gülümsüyor. "Haline *bak*."

"Neyse." Gözlerimi devirdim. "Bu tesiste hafta sonu boyunca
biriyle eşleştiriliyorsun ve sana onun adı ya da kişisel bilgileri
verilmiyor."

"Yani bu anonim bir şey."

"Aynen öyle."

Garson gelir ve ikimize de birer kadeh şarap doldurur.

"Merci." Bizi yalnız bırakır.

"Devam et." Bir yudum alır.

"Eşleştirildik, tanıştık ve hemen büyük bir kavga ettik."

"Hiç şaşırmadım." Gözlerini devirdi. "O adam gerçekten sinir bozucu."

"Biz bitti sonunda sonunda en en
harika hafta sonu geçirdik... ve...." Sesim kesilir.

"Ona aşık oldun." "Hayır, hiç
de değil."

"Gerçekten mi?"

"Bu imkansız." Omuz silktilim. "Sadece seksti ve bir hafta
sonu içinde birine aşık olamazsın."

"Olası değil, evet, imkansız değil, sanmıyorum." Bir an beni izliyor. "Sonra ne oldu?"

"Hiçbir şey. Onu üç yıldan fazla bir süre görmedim." "Ama onu düşündün mü?"

"Her gün." Artık önlerinde alkolsüz içecekler duran güvenlik görevlilerine bir göz attım. "Nice'de yaşıyorum ve..."

"Nice'te mi yaşıyorsun?" Elini göğsüne koydu. "Antibes'te bir evim var."

"Öyle mi?" Şaşkınlıkla gülüyorum. "Orası benden yarım saat uzaklıkta, orada mı yaşıyorsunuz?"

"Başlangıçta yılda sadece bir ay orada kalıyordum ama artık işimin çoğu Avrupa'da olduğu için orası benim için harika bir üs oldu."

"Escort olduğuna inanamıyorum," diye fısıldıyorum, elime yaslanarak. "Nasıl bir şey?"

"Aslında..." Gülümsüyor. "Harika."

"Evde bir partnerin var mı yoksa...?"

"Hayır, hayır. Birine aşık olsaydım bu işi yapamazdım."

"Bu işe nasıl başladın?"

"Açıkçası... Ben de tam bilmiyorum. Her şey, bir bayanın düğüne eşlik edecek birini aradığı sırada ona yardım etmemle başladı; çok güzel vakit geçirdik ve olay bir anda çığ gibi büyüdü."

"Herkesle yatıyor musun?"

"Tanrım, hayır. Sadece çekici bulduğum ve dışarıda da yatabileceğim kişilerle." Gözleri yaramazca parlıyor. "Ve eğer kimya tutmazsa, o zaman devam etmez, geceyi atlatmak için Viagra falan yutmuyorum."

Onda büyüleyici bir dürüstlük var. "Kendini çok özgür hissediyor olmalısın."

"Evet." Gülümsüyor. "Sanırım öyle." Dinlerken gülümsüyorum.

"Eh, bu geceye kadar," diye cevaplıyor. "Korumalar tarafından takip edilmeyi planlamamıştım."

Bu durumun saçmalığına gülüyorum. “Bizi takip ettirdiğine inanabiliyor musun?”

"Sanırım..." Sanki bir şey söylemeyi düşünüyormuş gibi dudaklarını büküyor. "O yapabilir..."

"Ne var?"

"Bu adamın sana uygun olup olmadığını bilmiyorum." "Uygun olmadığını kesin olarak biliyorum."

"O zaman ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum." Son zamanlarda hayatımı bu hale getirdiğim için duygularım beni boğuyor. "Onunla tanıştığım andan itibaren büyüme kapıldım, sonra birkaç hafta önce ilk kez karşılaştık, öpüştük ve...." Boğazıma bir düğüm atılıyor.

"Ne?"

"Sadece onun uyandırabileceği o heyecan ve kelebekler yeniden geri geldi ve bu hissi hatırladım."

O dikkatle dinliyor. "Nasıl bir his?"

"Tamamen kapılmış. Güçsüz ve umutsuzca bağımlı."

Dinlerken yüzü ciddileşiyor.

"Harika bir erkek arkadaşım vardı ama aklımda Edward'dan başka bir şey yoktu."

"İlişki bitti mi?"

Aptal gibi hissederek başımı sallıyorum. "Onun hakkında ne biliyorsun?" "Prescott mu?"

"Evet."

"Şey..." Sanki kelimeleri arıyormuş gibi nefesini verir. "Arkadaşlarını tanıyorum. Altı ya da yedi kişidirler. Kingsmen adında prestijli bir Monte Carlo polo takımında oynuyorlar ve bu isim tuttu, şimdi herkes onlara öyle diyor."

"Arkadaşları kimler?" diye merakla soruyorum.

"Bir bakalım, Alexander York ve Nicholas Anastas, Sinclair Montague, hmm, Jacques Vermont ve Prens Theodore Chapelle var."

"Onları nereden tanıyorsun?"

"Yıllardır aynı çevrelerde takılıyoruz."

"Monako Prensi ile aynı çevrelerde mi takılıyorsunuz?"

Kaşlarımı çattım.

O şakacı bir şekilde omuz silkiyor.

"Aman Tanrım." Hesaplamayı yaparken ağzım açık kalır.

"Onların tanıdığı kadınlarla mı görüşüyorsun?"

"Onların tanıdığı bir kadın."

"Ne iş yaptığını biliyorlar mı?" diye soruyorum.

"Prescott artık bildiğine göre, yakında onlar da öğreneceklerdir herhalde." "Kahretsin, her şeyi mahvettim, değil mi?"

"Hiç de değil." Elini benim elimin üzerine koydu. "Tek söylediğim, dikkatli olman gerektiği. Duyduğuma göre Edward Prescott acımasız biriymiş ve istediğini elde etmek için hiçbir şeyden çekinmezmiş."

"Bunu anlıyorum, ama mesele şu ki, o beni elde etmek için hiçbir çaba göstermedi. Cinsel imalar ve flört, tabii ki, ama beni baştan çıkarmak için hiçbir çaba göstermedi. Sanki onun için büyük bir avmışım gibi, sırf geçmişte birlikte yattık diye şimdi bana istediği gibi davranma hakkına sahip olduğunu düşünüyor." İç geçirdim, korumalara baktım ve içlerinden biri Thomas'ın elini işaret etti, ben de elimi sanki yanıyormuş gibi çekip geri çektim.

"Bu çok saçma." Bir an için başka ne bilmek istediğimi düşünürüm. "Aldatıyor mu, Edward aldatıcı biri mi?" diye sorarım. "Çünkü aldatıcıları gerçekten hiç sevmem."

"Bilmiyorum." Alt dudağını dişleriyle ısırtıyor. "Kadınların hepsine atladığını biliyorum ve geçmişte de büyük çaplı çapkınlardı. Nicholas eşcinsel ve evliydi ama kocası Pierre bir kayak kazasında öldü. Kocasını çok zengin bir yerliydi ve diğerleriyle de bu şekilde tanıştı." Sanki bir şey hatırlamış gibi kaşlarını çatıyor. "Aslında, şimdi düşününce, Edward Prenses Hermione ile çıkmıyor muydu?"

"Çıkıyordu."

"Ayrıldılar mı?"

"Evet."

"Senin yüzünden mi?" Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bilmiyorum."

"Paris'te olduğunu nereden biliyordu?"

"Ona geleceğimi söylemiştim."

"Yani seni buraya kadar takip mi etti?"

"Sanmıyorum. Nel ile buluşmak için geldiğini sanıyordum, birlikte çalıştığı bir kadın, ama şimdi başka biriyle randevuda olduğuna göre neler olduğunu hiç anlamıyorum."

"İşte geldi." Garson, yemeklerimizi önümüze koydu.

"Merci."

Bir süre sessizce yemek yiyoruz. "Peki ne yapacaksın?" diye soruyor.

"Onu unutmam lazım. Bana iyi gelmediğini biliyorum."

"Neden bu kadar eminsin?"

"Çünkü kalbim güvende değil. Ona karşı hiçbir savunmam yok. Beni kırarsa, tamamen ve tamamen..."

"Aşık mısın?"

Düşüncelerimi ifade etmeye çalışırken omuzlarımı silkiyorum. "Şehvet içindeyim, inkâr içindeyim, lanet olası bir ölümcül cazibe filmi içindeyim. Onu bir kez ve sonsuza kadar unutmam gerektiğini biliyorum."

"Nedense bunu yapabileceğini sanmıyorum."

Derin bir nefes veriyorum. "Benim yerimde olsan ne yapardın?" "Başım önde ateşe atlardım." Bana hüzünlü bir gülümseme atıyor. "Neden?"

"Çünkü birine karşı öyle hissetmek için ne vermem ki."

"Kötü biteceğini bilsen bile mi?"

"Hiç sevmemiş olmaktansa, sevip kaybetmek daha iyidir."

"Neden bunu ben anlamıyorum bu bu sanki bana umutsuz "Belki başka bir hayatta."

"Belki başka bir hayatta." Çatalından bir lokma alırken gülümsüyor. "Bu hayat zaten yeterince eğlenceli."

Bir buçuk saat sonra, arkamızdan gelen korumalarla birlikte otele doğru yürüyoruz. Bu, şimdiye kadarki en tuhaf geceydi; bizden saklanmaya çalışmadılar ve Thomas elini elime koyduğunda benimle sadece bir kez etkileşime girdiler. Ama bunun dışında sadece ortalıkta dolaşıp duruyorlar. Otelin karşısındaki köşeye varıyoruz ve aniden duruyoruz.

"Ben..." Otele doğru bakıyor. "İçeri gelmeyi teklif ederdim... ama."

"Tabii ki." Gülümsüyorum. "Beni dinlediğin için teşekkürler."

"Ne zaman istersen." O da gülümsüyor. "Peki, gelecek hafta öğle yemeği?"

"Çok isterim. Beni ara."

"Tamam." Yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Yolunuzdan devam edin," arkamızdan sert bir ses geliyor.

"Evet, evet," Thomas alaycı bir şekilde cevap verdi. "Hoşça kal, Alora. İyi şanslar." Arkasını dönüp caddeden uzaklaşırken, ben de dönüp adamlara kızgın bir bakış attım. "Biz sadece arkadaşız. Sizi ilgilendirmez zaten."

"Sadece işimizi yapıyoruz, hanımefendi." Omuz silkerek oteli işaret etti. "Bu taraftan."

Harika, şimdi de yatmam söyleniyor... Edward ise randevusuna gitmiş.

Sola, sonra sağa bakıyorum, belki de kaçıp bu gece başka bir otelde kalmalıyım. Ama eşyalarım içeride ve bu saatte başka bir otel bulmam gerek, ah, bu kadar dramaya değmez bile.

Yolu geçip lobiye giriyorum ve asansöre biniyorum. Kapılar kapanıyor ve ben dümdüz önüme bakıyorum. Thomas haklı, bu sağlıklı bir durum değil. Edward Prescott hayatımı güzelleştirecek hiçbir şey getiremez; şu ana kadar tek yaptığı hayatımı mahvetmek oldu.

Onu unutmam lazım.

Perdelerin arasından sızan ışık, yatak odasının bir ucundan diğer ucuna kadar ilerlemiş. Yol boyunca her anı işaretliyor. Gece uzun geçti.

Edward'dan haber almadım, sanırım beklemiyordum da.

Hiç haber almam.

O, şüphesiz Colette ile geceyi geçirmiştir, ben ise burada zavallı bir aptal gibi yatıyorum.

Bu saçmalıklar için artık çok yaşıyım; yarın yataktan kalktığımda – ki bu çok yakında olacak – Edward Prescott’u bir daha asla düşünmeyeceğime yemin ediyorum.

Paris'te geçirilen bir gün tüm yaraları iyileştirir, dedikleri doğru.

Paris pazarlarında dolaşırken, öğleden sonra güneşinin sıcaklığı tenimi okşuyor. Tezgâhlara bakarken sıcak çikolatamı yudumluyorum. Buraya geldiğimde hep sıcak çikolata içerim, ama başka yerlerde hiç içmiyorum.

Tuhaf.

"Alora." Bir ses duyuyorum ve dönüp bakıyorum.

"Pascal," diyorum şaşkınlıkla. "Burada ne işin var?" "Hafta sonu için buradayım. Bazı arkadaşlarımı görmeye geldim, Xavier'de kalıyorum."

"Zavier'de mi kalıyorsun?" Kaşlarımı çattım. "Ben de orada kalıyorum."

"Gerçekten mi?" Gülümsüyor. "Ne tesadüf."

"Öyle. Nasılsın?" diye soruyorum.

"İyiyim, sen?"

"Geliyorum." Yanıma gelip benimle birlikte yürümeye başladı.

Kahretsın.

EDWARD

Rolls-Royce durur ve şoförüm arabanın kapısını açar; kameralar tıklamaya başlarken ben arabadan inerim. "Bay Prescott, bu etkinlikten çok gurur duyuyor olmalısınız," diye seslenir biri.

"Öyleyim." Başımı sallıyorum. Cebimdeki telefonum bir mesaj geldiğini belirten bir ses çıkarır ve hızlıca ona bakarım; Philippe'den bir mesaj.

PHILIPPE

Bak kim gelmiş.

Alora'nın biriyle konuşurken çekilmiş bir fotoğraf geliyor ve ona bakarken kaşlarımı çatıyorum.

Pascal.

Paris'te ne işi var bu herifin?

"Fotoğraf çekelim mi, efendim?"

"Elbette." Başımı kaldırıp siyah takım ceketimin düğmelerini ilikliyor, papyonumu düzeltiyorum ve fotoğraf çekebilmeleri için merdivenin en alt basamağında duruyorum.

"Teşekkürler, efendim."

Başımı sallayıp fuayeye doğru ilerliyorum.

"Kendi partine geç kalmışsın galiba," diyor tanıdık bir ses. Gülümsüyorum ve dönüp kapının yanında duran Theo'yu görüyorum.

"Keşke burada olmasaydım," diye mırıldanıyorum, elini sıkarken. "Tarihin en berbat ev sahibi." O gülümsüyor. "Her zamanki gibi çok nazıksın."

"Siktir git," diye fısıldıyorum.

Theodore Chapelle, aynı zamanda Monako Veliaht Prensi olarak da bilinir ve benim en iyi arkadaşlarımdan biridir.

"Sinclair nerede?"

"İçeride."

Görkemli fuayeden geçerken kravatımı düzeltirim, kafam öfkeyle dolup taşmaktadır.

Pascal Paris'te ne arıyor?

Bu planlanmış mıydı?

Hiç uyumadım, bütün gece Alora'nın odasına gitmemek için kendimi zor tutarak odada volta attım, sonra bu sabah ilk iş olarak bu aptal etkinliğe katılmak için Monako'ya dönmek zorunda kaldım, şimdi de onun eski sevgilisiyle Paris'te olduğunu öğreniyorum... Kanım kaynıyor.

Soğukkanlılığımı yeniden kazanmak için elimi saçlarımın arasından geçirdim.

"Akşamdan kalma mısın?" diye sordu Theo merdivenlerden inerken. "Hayır, neden?"

"Berbat görünüyorsun."

Merdivenlerden en üst kata doğru çıkarken gözlerim ona kayıyor. "Son zamanlarda aynaya baktın mı?"

Kıkırdar, sonra bir tarafa bakar ve yüzünü buruşturur. "Ne?" Onun bakışını takip ederim.

Siktir.

Yanımdan geçen tepsiden bir içki alıp sola, umarım gözden kaybolacağım bir yere doğru koşuyorum. Theo peşimden geliyor.

"Kralın geleceğini bilmiyordum?"

"Ben de bilmiyordum." Stres seviyemin on kat daha arttığını hissediyorum. Hermione'nin babası, İsviçre Kralı Volter burada.

"Şu anda onun hedef listesinin en üst sıralarında olurdun herhalde," diye fısıldar Theo, boynunu uzatıp onun tarafına bakarken.

"İşte buradasın," diyor Nicholas koridordan gelirken. "Balo salonundan uzak dur." Elimi sıkıyor. "Küçük bir sorun var." Ve işte en iyi arkadaşlarımdan biri daha, Nicholas Anastas.

"Neymiş o?" Etrafıma bakınıyorum, balo salonundaki ufak bir sorun umurumda değil, Paris'te başım *büyük* bir belada.

Sadece beş dakika huzur istiyorum, Philippe’i arayıp ne haltlar döndüğünü öğrenmek için.

“Oh... lanet olsun.” Bana doğru döner ve gözlerini genişletir. “İşte geliyor.”

“İşte geldi.” Sinclair, kolunda Hermione ile balo salonundan çıkıyor. “Onu bulacağımı söylemiştim.”

“Oh, teşekkür ederim.” Hermione bana gülümser, sonra uzanıp yanağıma bir öpücük kondurur. “Seni özledim, sevgilim.”

Sinclair’e öfkeyle baktım, o ise sırtıp göz kırptı. Siktir git.

Bu özel en iyi arkadaşın, bizi kızdırmaktan daha büyük bir zevki yok.

Tüm ukala heriflerin en ukala olanı.

Sinclair bir teknoloji start-up’ının sahibi, ailesi ise Formula 1’in ilk sahipleriydi.

Monako’da yaşamamanın bir özelliği de, arkadaşlarımdan hepsinin benim kadar zengin olması. Vergisiz bir ülkenin kesinlikle avantajları var. Gençken tanıştık; ailelerimizin Monte Carlo’daki marinada süper yatları vardı. Yaklaşık aynı yaştaydık ve tatillerde birlikte takılmaya başladık. O zamanlar, bir gün hepimizin burada tam zamanlı olarak yaşayacağımızı ve onların benim isteyebileceğim en iyi arkadaşlar olacağını hiç bilmiyordum.

Eksantrik pislikler.

Eski bir servete sahip olmanın kesinlikle avantajları var, ancak bunu kendiniz yaşamadıkça bunun getirdiği zorlukları kimse tam olarak anlayamaz. Başımızın üzerinde asılı duran beklenti baskısını ilk elden yaşıyoruz. Her gün bununla yaşıyoruz.

Sanırım bu yüzden bu kadar sıkı fıkıyız, birbirimizi anlıyoruz. "Konuşabilir miyiz?" diye soruyor Hermione.

"Burada ne işin var?" diye soruyorum ona yumuşak bir sesle. "Bu gece geleceğini bilmiyordum."

"Seni görmem gerekiyordu."

Gözlerim omzunun üzerinden Sinclair ve Theo'ya kayar; şampanya kadehlerini tokuştururken sırtıyorlar, bunu çok komik buluyorlar.

Adi herifler.

Bu, tüm tuzakların en büyüğü.

"Çalışmam gerek, şimdi uygun bir zaman değil, Hermione," diyorum yumuşak bir sesle. Onu bana getirdiği için onu lanetliyorum. Onu kendi ellerimle öldüreceğim.

"Geri dönüp senin evinde eve gelmeni bekleyeyim mi?" diye umutla sordu. "Bu karışıklığı çözmemiz lazım."

"Hayır." Yanımdan geçen tepsiden bir kadeh şampanya alıp ona uzatıyorum. "Sen git ve eğlen. Benim biraz çalışmam gerekiyor. Sonra seni bulmaya gelirim."

"Tamam." Bana gülümsüyor.

Oğlanlara bir bakış atıp, o beni öpmeye çalışmadan uzaklaşıyorum. Bu tam anlamıyla lanet bir felaket. Köşeyi dönüp telefonumu çıkarıyorum ve Philippe'i arıyorum.

"Merhaba patron."

"Neler oluyor?"

"Hiçbir şey, beş dakika kadar konuştular." "Şu anda nerede?"

"Diğer yöne doğru yürüdü." "Peki... Alora şu anda nerede?"

"Otel yolunda karşıya geçiyor."

"Tamam." Biraz rahatladığımı hissediyorum. "Şey, şey..." Düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. "Onu gözünün önünden ayırma."

O önemli biri.

"Evet patron, bir gelişme olursa sizi ararım."

"Teşekkürler." Telefonumu cebime geri koyup, arkamda yürüyen korumam Olivier'e dönüyorum. "Ne pahasına olursa olsun Kral Volter'ı benden uzak tut."

O başını salladı. "Evet, efendim."

Yan tarafa bakıp, bu iyiliğin karşılığını ödeme fırsatı ortaya çıkınca sırtıyorum. "Margarite." Gülümsüyorum. "Bonjour."

"Edward." İki yanağıma da öpücük kondurur.

"Sinclair her yerde seni arıyor." Elini tutuyorum. "Seni ona götüreyim."

"Öyle mi?" Gözleri heyecanla büyür.

Onu koridordan geçiriyorum ve Sinclair bizi yaklaştırmaya geliyor ve bizi görmememiz umuduyla bize sırtını dönüyor. "Sinclair. Sana bir sürprizim var." Omzuna dokunuyorum ve o şaşırması gibi davranarak bize dönüyor ve Margarite'in elini ona uzatıyorum. "Bak kimi buldum."

"Harika." Bana yan gözle bakarken zoraki bir gülümseme takındı.

"Ah Sinclair, Edward bütün gece beni aradığını söyledi." Kız ona rüya gibi bir gülümsemeyle bakıyor. "Ben de seni arıyordum."

Gözleri benimkilerle buluşur ve ben ona göz kırparım.

Theo ve Nicholas sırtarak kadehlerini tokuştururlar. "Touché."

ALORA

"Merhaba." Gülümsüyorum. "Rezervasyonum var."

"Bu taraftan, hanımefendi," der. "Bir içki ister misiniz?"

"Köpüklü su lütfen." O yürüyor gidiyor
ve ben

hemen telefonumu çıkarıp Google'da aratıyorum:

Edward Prescott, eski partnerleri, resimler

Bir erkeğin geçmişini araştırmanın sorunu şudur... bu aptalca, kesinlikle tavsiye edilmez ve ben de tavsiye etmiyorum.

Bir yıldız. Aslında, bunu silin... yıldız yok.

Son yarım saat boyunca Edward'ın çıktığı her kadını en ince ayrıntısına kadar inceledim ve ne buldum biliyor musunuz?

Hiçbir şey.

Hepsinin ünlü, zengin ve inanılmaz derecede güzel olduğu gerçeği dışında.

"Alora." Ben duyuyorum bir duyuyorum
duyuyorum bakıyorum yukarı ve bak
Pascal masaların arasından bana doğru yürüyor.

"Pascal." Kaşlarımı çattım. "Ne...?"

"Burada bir arkadaşım la buluşacaktım ama az önce arayıp iptal etti. Mide rahatsızlığı falanmış."

"Ah."

"Sana katılabilir miyim?"

"Ah... sence bu iyi bir fikir mi?" Omuz silktim.

"İstemiyorum."

Yüzü düşer. "Arkadaş olabileceğimizi söylemiştin, değil mi?" "Yani, öyleyiz, sadece...."

Ne kadar da cadalozum.

"Yemeğim gelene kadar yanımda otur." Zorla gülümsüyorum; her an gelebilir.

O oturur ve garson gelir. "Sizin için bir şey getireyim mi, efendim?"

"Evet." İçecek menüsünü açarken gülümsüyor. "Paylaşmak için bir şişe kırmızı şarap alalım."

Şey...

Ona ifadesiz bir şekilde bakıyorum... Cidden mi?

EDWARD

Lucien ve ben ofisime giderken balina oyun salonundan geçiyoruz. "Prescott," diye sesleniyor biri. Dönüp bakıyorum, King Volter bir oyun masasında oturuyor. "Seninle konuşmak istiyorum."

Lucien'le gizlice göz teması kuruyorum ve o dudaklarını büküyor.

Bu hiç iyiye işaret değil.

Gülümseyerek yanına yürüdüm. "Elbette." Yanına oturmak için yerime geçtim.

"Özel olarak." Ayağa kalkıp salondan çıkıp ofisime doğru ilerlerken, adamları " " şarkısını söylemeye devam etmek için aceleyle koştururlar.

"Tanıştığımıza memnun oldum dostum," diye fısıldadı Lucien.

"Bu saçmalık için hiç havamda değilim," diye mırıldanıyorum onu takip ederken. Hiç etkilenmemiş bir şekilde ofisime fırtına gibi giriyor ve ben de kapıyı sertçe kapatıyorum.

Gözleri gözlerime kilitlenir. "Etkinlik nasıl gitti?" "İyi.

Cut to the chase." I pour two glasses of Blue Label viski doldurup bir tanesini ona uzat. Aramızda düşmanlık havası dolaşırken birbirimize öfkeyle bakıyoruz. Kral Volter ile ben aynı fikirde değiliz. Hiç olmadık.

İlk başta Hermione ile çıkmamı istemedi, sonra da onunla evlenmem için beni zorlamaya çalıştı.

"Son zamanlarda bir hikaye duydum." Bir puro yakıyor ve dumanı bana doğru üflüyor.

"Ne gibi?"

"Kraliyet nişan yüzüğünü reddettin."

Ben alıyorum bir yudum bir ve ve çalkalan ağzında ağzımda ağzımda, boğazımdan aşağıya kadar yakıyor. "Yaptım."

Çenesi sıkılır. "Neden?"

"Hermione ve ben evlenmeyeceğiz." "Ne zamandan beri?" diye homurdanır.

"Bu seni ilgilendirmez. Saygısızlık etmek istemem, Kral Volter, ama bu Hermione ile benim aramda özel bir mesele. Bunu seninle tartışmayacağım."

"Seni lanet olası orospu çocuğu." İçkisini masama sertçe vurur, viski kenarlardan taşar. "Ne tür bir adam bir kadını kendisine aşık eder

sonra da ondan sıkılınca bir kenara atar?"

"Onun eşlik etmesinden sıkılmadım, bu kadar dramatik davranmayı kes." Gözlerimi devirip içkime daldım.

"Sadece artık uyumlu değiliz."

Gözleri gözlerime kilitlendi ve kaşını kaldırdı. "O kim?"

"Gitmen gerek."

"Prescott... Eğer başka birinin olduğunu öğrenirsem, cehennemi yaşarsın."

"Bu güç gösterisi sende sık sık işe yarıyor mu?"

Birbirimize öfkeyle bakıyoruz ve o bir adım atarak yüz yüze geliyoruz.

"Kızıma zarar verirsen... bu senin için iyi bitmeyecek."

"Bu bir tehdit mi?"

"Bu bir söz," diye alaycı bir şekilde gülümser.

"Defol," diye fısıldarım, kanım kaynamaya başlar.

"Sana bir şey olmasını hiç istemem." Puroyu ısırırken göz kırpmıyor, tek kelime etmeden gidiyor ve cebimde telefonumun titrediğini hissediyorum.

Adrenalin damarlarımda dolaşüyor. "Ne var?" diye cevap veriyorum.

"Şey, patron. Bir sorunumuz var," diye cevaplar Philippe. "Yine mi?" diye terslerim.

"Pascal, Alora'ya akşam yemeği için katıldı."

Gökyüzü kıyamet gibi kırmızıya dönerken derin bir nefes alıyorum. "Onu telefona bağla."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ALORA

“Sonra daireye bakmaya gittim ama ilan edilene hiç benzemiyordu,” diye devam eder Pascal, şarabını yudumlarken.

Etrafa bakınırken alt dudağımı dişlerimle ısırıyorum; Pascal sanki eski dostmuşuz gibi ortama hemen uyum sağlamış. Siparişimi vermiştim ve akşam yemeğimi yemek için kalmak zorundaydım, bu yüzden oradan ayrılamadım; ama onun neden buralarda takıldığına dair ortada devasa bir sorun var.

Artık birlikte değiliz, ama o sanki hâlâ birlikteymişiz gibi davranıyor. Eski hikayelerden bahsediyor ve son zamanlarda neler yaptığını anlatıyor. Onu görmek güzel, yani kaba olmak istemem. O, çok değer verdiğim sevimli bir adam, ama uzun zamandır görüşmemiş arkadaşlarmışız gibi davranmak yerine, ne söylemek istiyorsa açıkça söylese daha iyi olurdu.

Philippe restorandan içeri giriyor. “Merhaba, Bayan Sorenson.”

Edward'ın koruması hâlâ burada ne arıyor? Bu sabah gittiklerini sanıyordum. Etrafa bakıyorum, bir dakika, o burada mı?

Philippe gözlerimi gözlerine dikerek bana telefonu uzatır.
"Bir telefonun var, Alora."

Ne oluyor?

"Bunu cevaplamam gerek; hemen dönerim," diyerek Pascal'a söyledim, ayağa kalkıp fuayeye çıktım. "Alo."

"Ne halt ediyorsun sen!" Edward bağırıyor, neredeyse kulak zarımı patlatacak. Telefonu kulağımdan uzaklaştırıyorum.

"Anlamadım?" Etrafıma bakıyorum ve otelin ön kapısından sokağa çıkıyorum. "Neredesin?"

"Monako."

"O zaman Philippe neden hâlâ burada?" diye soruyorum.

"Seni gözlüyorum. Pascal orada ne arıyor lan?

Bana ayrıldığınızı söylemiştin."

"Bana öyle konuşma, Edward. Buna izin vermeyeceğim," diye öfkeyle fısıldadım.

"O zaman bana karşı gelme, çünkü *buna* izin *vermeyeceğim*."

"Sen neyden bahsediyorsun?" diye öfkeyle fısıldıyorum.

"Ona rastladım. Tamamen tesadüftü."

"Hadi oradan," diye bağırıyor. "Bunda tesadüf falan yok."

İnanamıyormuş gibi yüzümü buruşturuyorum, bu adam neyin peşinde?

"Ne zamandan beri senin dediklerini yapmak zorundayım, Edward? Biz birlikte değiliz."

"Dün gece bir erkek eskorttu, bu gece de lanet olası eski sevgilin," diye bağırıyor, kendini tamamen kaybetmiş bir halde.

"Deli gibi bağırmayı kes." Gözümün ucuyla Philippe'in arkamdan çıktığını görüyorum ve şeytan gibi ona dönüyorum.

"İçeri gir," diyorum sinirli bir şekilde.

Sanki teslim olur gibi iki elini havaya kaldırıyor ama kıpırdamıyor.

Adi herif.

"Beni kasten sinirlendirmeye çalışıyorsun," diye homurdanıyor Edward telefonda.

"Bağırmaya devam edersen telefonu kapatırım."

"Sen. Kesinlikle..." diye bağıyor.

Cümlesinin ortasında telefonu yüzüne kapatıyorum. "Aptal." Telefonum hemen çalıyor ve reddediyorum. "Sakın yapma."

Dönüp Philippe'e doğru fırtına gibi yürüdüm. "Dinle beni. Eğer beni takip etmeye kararlıysan, başımı belaya sokma. Edward şu anda hiçbir şey yüzünden kafayı yiyor."

"Sadece işimi yapıyorum."

"Beni takip ediyorsan, dediklerimi yapacaksın," diye bağıyorum. Telefonum tekrar çalıyor. "Ne istiyorsun?" Philippe'in konuşmayı duymaması için ondan uzaklaşarak cevap veriyorum.

"Sakın. Bana. Telefonu. Kapatma."

Gözlerimi devirdim. "O zaman bana bağırmanı kes."

"Burada Hermione'den saklanmak için elimden geleni yaparken çalışmaya çalışıyorum, ama senin o lanet olası eski sevgilinle akşam yemeği yediğini öğreniyorum."

Ne?

Neden umursuyor ki?

"Hermione de orada mı?" diye soruyorum. "Evet," diye öfkeyle cevaplıyor.

"Onu sen mi davet ettin?"

"Hayır, davet etmedim. Kumarhane halka açık bir işletme, kimin geldiğine karışmam."

Onun tüm şıklığıyla, çok güzel görüldüğünü hayal ediyorum ve yine de o burada benim için kıskançlık duyuyor, zihnim umutla dolmaya başlıyor.

Belki, sadece belki... sapkın bir psikopatın yapacağı gibi, umursuyordur.

"Akşam yemeği yiyordum, Pascal içeri girdi ve arkadaşı onu ekmişti, oturup biraz sohbet edebilir miyim diye sordu, ne demem gerekirdi?"

"Hayır. Hayır demeliydin, Alora."

Bir an düşünüyorum. "Tamam," diyorum yumuşak bir sesle. "Neden, Edward?"

Sessizlik.

"Neden Pascal'la birlikte olmamı istemiyorsun?"

“Aramızda halletmemiz gereken bir mesele var. Bunu sen de biliyorsun.”

"Madem bitmemiş işimiz var, neden dün gece başka bir kadınla gittin?"

"Ona dokunmadım."

Yüzümü buruşturuyorum. *Bu saçmalık.*

"Gitmem gerek,"

diyorum sertçe. "Ne yapacaksın?"

Bunun son derece zehirli bir durum olduğunu biliyorum, ama onun oyununa katılırsam ne diyeceğini görmek istiyorum. “İçeri girip ona söyleyeceğim.”

"Ne söyleyeceksin?"

"Hoşça kal." Omuz silkerim. "İlişkimizin tamamen bittiğini ve bir daha benimle iletişime geçmemesini."

"Teşekkür ederim." Sesi yumuşar.

Dinlerken kaşlarımı çatırım. "Sen de aynısını yap." "Öyle yapmayı planlıyorum."

İkimiz de diğerinin bir şey söylemesini bekleyerek telefonda bekliyoruz.

"Neler oluyor?" diye soruyorum. "Aramızda mı?" "Bilmiyorum."

Yanlış cevap...

"Eğer bilmiyorsan, neden Paris'te beni gözetlemek için bir muhafız bıraktın?"

"Seni korumak için."

"Diğer erkeklerden mi?"

"Yatağına git, Alora," diye emrediyor.

“Bana ne yapacağımı söyleyemezsin, Edward.” Sinirlerim geriliyor.

"Tanrı aşkına. Beni deli gibi strese sokuyorsun. Tek başına odana dön ve yat." "Yoksa ne olacak?"

"Yoksa cehennemi yaşarsın!" diye bağırıyor.

Tık.

Telefon kesilir.

Aman Tanrım, az önce yüzüme kapattı mı? Numarasını çeviriyorum. *Çalıyor...*

"Ne?" diye bağırır.

"Sakın bana telefonu kapatma." Telefonu kapatıp kapatıyorum.

Terminator gibi Philippe'in yanına yürüdüm. "Bana bulaşma yoksa seni gebertirim."

Gözleri fal taşı gibi açılır ve şaşkın bir kahkaha atar. "Ve o korkak patronuna siktirip gitmesini söyle." Bu sefer gerçekten yüksek sesle gülüyor.

"Bunda komik olan hiçbir şey yok, Philippe," diye homurdanarak içeri dalıyorum, restorana geri dönüp bir masaya oturuyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar Pascal.

"Ah, evet." Hızlıca bir cevap bulmaya çalışıyorum. "Sadece... ailevi bir mesele."

O da başını çevirip başka bir masada oturan Philippe'i görür. "O adam kim?"

"Şey..."

Gözleri bana dönünce kaşlarını çatıyor. "O..."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, lütfen söyleme. "O, Prescott'un korumalarından biri mi?"

Yalan söyleyemem.

"Öyle," diye mırıldanırım.

"Yani artık Prescott'la mı birliktesin?" "Pascal," diye fısıldıyorum. "Hayır."

Gözleri benimkilerle buluşur. "Onu öptüğün için benden ayrıldın."

"Hayır. Ayrılmamızın sebebi o değil."

"Ama sen *sen* görüşüyorsun onunla ve bu oluyor her üç üç haftadır mı?"

"Yapmıyorum. Yemin ederim."

"O prensesin yanında, Alora." İğrençlikten yüzünü buruşturdu. "Yani sen onun yedek sevgilisi mi olacaksın?"

"Hayır," diye tersliyorum.

Tiksinmiř bir řekilde bařını salladı. "Peki benimle birlikteyken ne kadar süre onun hakkında dūřündün?"

Onu gördüğüm andan itibaren.

"Pascal, sen gerçekten harika bir adamsın. Bizim birlikte olduğumuzdan daha iyisini hak ediyorsun."

"Onunla yattın mı?" Gözleri cinayet işleyecek gibi parladı. "Benimle birlikteyken onunla yatıyor muydun?"

"Öyle değil," diye kekeliyorum.

"Aynen öyle." Elini masaya vurur, ben de irkilirim. "O lanet olası pislik," diye bağıırır.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Philippe.

Pascal'ın kalbi kırılmış, gözlerim suçluluk gözyaşlarıyla doluyor. Fiziksel olarak hiçbir şey yapmadım ama evet, onunla birlikteyken kesinlikle Edward'ı düşünüyordum. "Pascal tam çıkıyordu."

"Bunu sana asla affetmeyeceğim," diye tükürdü Pascal ayağı kalkarken. "Umarım o da senin kalbini kırar, tıpkı senin benimkini kıldığın gibi." Restorandan çıkıp gitti.

Hayal kırıklığıyla omuzlarım çöküyor, daha kötüsü olamazdı.

Philippe, sanki az önce olanları ancak şimdi anlamış gibi bana anlayışlı bir gülümseme atıyor. "Size bir şey getireyim mi, Bayan Sorenson?" diye soruyor yumuşak bir sesle.

"Odama çıkmadan önce bir içki daha içeceğim."

"Tamam." Garsonu çağırır. "Ben masamda bekliyorum. Edward iki dakika sonra seni kontrol etmek için beni arayacak zaten."

Neden?

"Bugün beni kontrol etmek için seni kaç kez aradı?" diye soruyorum.

"En az on kez."

Hmm, bilgiye ihtiyacım var... Hepsine.

"Oturup benimle bir içki içer misin?" diye soruyorum.

"Ben..."

"Benimle konuşmaman gerektiğini biliyorum, ama seni öldüreceğimi söylemişim ve bu konuda kendimi oldukça gangster gibi hissediyorum, o yüzden... Artık bir nevi arkadaş olmak zorundayız."

Bana çarpık bir gülümseme atıyor ve karşımda oturuyor. "Belki bir içki zararı olmaz."

"Teşekkürler." Titrek bir el ile ikimize de birer kadeh şarap dolduruyorum. "Bu gece eski sevgilimi burada göreceğimi beklemiyordum, biliyor musun? Bütün bu durum beni çok gergin yapıyor."

Bir yudum alır. "Bayan Sorenson, izninizle bir şey söyleyeceğim."

"Lütfen."

"Bay Prescott davranıyor çok davranıyor
davranıyor davranıyor o şu anda."

"Nasıl yani?"

"Bugüne kadar bir kez bile partnerini kontrol etmek için aramamıştı. Onlar benimle birlikteyken ve benim gözetimim altındayken, onları hiç umursamıyor."

"Aramadı mı?"

"Hayır."

"Ne zamandır onun için çalışıyorsun?"

"Dokuz yıldır."

"Ah." Gözlerim gözlerim onun bakıyor. "Ama
Edward ve ben birlikte değiliz."

"Bundan emin misin?"

Olayları birleştirmeye çalışırken ona bakıyorum... *benden hoşlanıyor mu?*

Sanki bu bir sırmış gibi göz kırparak burnunun kenarına dokunuyor sırmış gibi göz kırptı.

"Tek kelime etme."

Tık.

Saat 01:00'ı gösteriyor.

Karanlıkta yan yatıyorum, uyku benden kaçıyor, sakinleşince beni arayacağını düşünmüştüm.

Belki de aramayacak.

Evet, beni kontrol ediyordu, ama belki de tam şu anda onu öpüyor. Onları hayır müzayedesinde birlikteyken ve ne kadar mükemmel göründüklerini hayal ediyorum.

İsviçre Prensesi ve İngiliz kumarhane patronu, birbirleri için yaratılmış bir çift.

Her geçen saniye, onların yeniden bir araya geleceğine dair inancım daha da artıyor. Kız hem güzel hem de geniş bir çevresi var, Tanrı aşkına, tam bir prenses.

Sırt üstü yatar ve tavana bakarım. Midem düğümlenmiş, endişem tavan yapmış, her duygu yoğunlaşmış ve dengesizleşmiş gibi.

Aklım tanıştığımız yere gidiyor. İsviçre, Establishment'ta ne yapıyordu?

O zamanlar birisini kontrol altında tutmak istediğini düşünmüştüm, ama artık onu daha iyi tanıdığım için her şeyi ve herkesi zaten kontrol ettiği apaçık ortada, bu yüzden artık o kadar emin değilim.

Belki de o sadece seks kulüplerine takılan, bir sonraki sapkınlığını arayan bir sapıktır. Belki de bu onun için sıradan bir hafta sonuydu. Muhtemelen o zamandan beri bunun gibi iki yüz hafta sonu daha geçirmiştir.

Kes şunu.

Kendi güvensizliğimden tiksinererek gözlerimi devirdim.

Zil, zil... zil, zil... Telefonum yan sehpa titriyor ve kalbim küt küt atarken aceleyle cevap veriyorum.

Bay Doe

Beni arıyor...

Konuşmak istiyor.

"Alo."

"Merhaba, Doe."

Sadece sesini duymak bile kalbimi küt küt attırıyor, boğuk ve yumuşak.

"Seni uyandırdım mı?"

"Hayır." Diye iç geçirdim, *aramayı umuyordum*.

Yüzümü buruşturuyorum, soğukkanlı davranıyorum.

"Doğruca eve gittin," diyor; sesi az öncekinden farklı, yumuşak ve ikna edici.

"Evet."

"Teşekkür ederim."

Kaşlarımı çatıyorum, istediği gibi davrandığım için bana teşekkür ediyor. "Etkinlik nasıl geçti?"

"İyi idi." Yorgun görünüyor... ya da sessiz...

Keyifsiz. "İyi misin?" diye soruyorum.

"Evet." Diye iç geçiriyor. "Gecenin sonu biraz zorlu geçti."

"Ne oldu?"

"Oradan gizlice kaçıp yatıma döndüm ve..." Sesi kesiliyor.

"Devam et." Dinlerken dudağımı ısırıyorum.

"Hermione ortaya çıktı ve gemiye binmesine izin verilmeyince marinada olay çıkardı."

"Oh."

"Paris'ten sesini duymamış olman şaşırtıcı."

"Kalbin kırıldığında çılgınca şeyler yaparsın." Onu teselli etmeye çalışıyorum. "Gidip onunla konuştun mu?"

"Gittim."

Gözlerimi kapatıyorum, bundan sonra ne söyleyeceğini duymak istediğimden emin değilim. "Nasıl gitti?"

"Pek iyi değil."

Hattın diğer ucunda sessiz kalıyoruz, diğerinin bir şey söylemesini bekliyoruz.

"Sonunda... gittim." Diye iç geçiyor. "Onu yatta mı bıraktın?"

"Başka seçeneğim yoktu; tamamen çıldırıyordu."

"O iyi mi?"

"Yanında kendi ekibi vardı, benimkiler de oradaydı. Ben o ortamdan uzaklaşırsam sakinleşip onları dinleyeceğini biliyordum. Şimdi evine güvenle dönmüş olmalı."

"Sen şimdi neredesin?"

"Bir arkadaşımın dairesindeyim."

"İyi misin?"

"Birinin kalbini kırmak hoş bir duygu değil." "Biliyorum."

"Neyse..." Konuyu değiştirmeye çalışıyor. "Günün nasıl geçti?"

"Seninki kadar dramatik değildi."

Sessizlik...

"Sana bağırarak istemedim."

Gülümseyorum. "Evet, bağırdın."

"Belki biraz," diye cevaplar. "Sadece gözüm karardı..." "Ne zaman?"

"Seni başka biriyle düşündüğümde." "Neden?"

"Nedenini biliyorsun."

Gülümserken alt dudağımı ısıırıyorum, onun bildiğinden daha fazlasını... Nedenini biliyorum.

"Şu anda kafam çok dolu," diye devam ediyor. "Tamam."

"Sadece..." Sözüünü kesiyor.

"Sadece ne?"

"Şu anda biraz..."

Açıklamasını bekliyorum ama sessiz kalıyor.

"Benden ne istiyorsun, Edward?"

"Başka biriyle olmanı istemiyorum."

Neden?

Oyuna uy.

"Kimseyle ilgilenmiyorum, Edward. Başka bir erkekle vakit geçirmek aklımın ucundan bile geçmiyor."

Telefonun diğerk ucunda sessiz kalıyor ve açıkçası, ona ne oluyor? Bu, aramızda bir şey olduğunu söyleme şekli mi, yoksa?

O kadar kafa karıştırıcı ki.

"Philippe, ona onu bitireceğini söylediğini söyledi." Gülümsediğini anlayabiliyorum.

"Ah, kahretsin." Utanarak gülümsüyorum. "Ne dediğimi bile bilmiyorum, öfkeden düzgün düşünemiyordum."

"Etkilendi."

Kıkırdıyorum. "Neredesin?"

"Kanepede uzanıyorum, eve girer girmez seni aradım."

Gizemli Bay Prescott'un siyah smokinli halisiyle kanepede uzanıp beni aradığını hayal ediyorum ve sadece onun verebileceği o baş döndürücü heyecanı hissediyorum.

"Seni bırakmalıyım... Saat geç oldu," diye fısıldıyor.

Telefonu kapatmak istemediğim için hatta kalıyorum.

"İyi geceler, Doe."

"İyi geceler, Edward. Tatlı rüyalar." "Sen

varken, rüyalarım hep tatlıdır." *Oh...*

Hat kesilir, ben yatağa uzanır ve

Kendi boktan tarzında, sanırım benden onu beklememi istedi.

EDWARD

"Biraz daha havyar

ister misiniz,

efendim?"

"Teşekkür

ederim."

Garson masaya bir tepsi daha havyar koydu.

**"Ne yapmak istediğim yapmak bilmek şudur
nene o 'daki kokteyllerin içinde ne
vardı dün gece." Sinclair iç geçiriyor, o yalan söylüyor
masanın yanındaki**

masanın yanındaki şezlongda, güneş gözlüğü takmış ve yüzü iyice yeşile dönmüş.

"Alkol," diye cevap veriyorum ekmeğimi keserken.
"İçmeyi bırakmalısın, kaldıramıyorsun."

"Yeter artık!" diye bağılıyor bir kadın, bizim bulunduğumuz yattan birkaç tane ilerideki bir yattan.
"Gidiyorum."

Hepimiz dönüyoruz. "Bu ses...

"İyi. Çünkü sen gitmezsen, ben giderim." Bir erkek sesi marinada yankılanıyor.

"Uh-oh." Theo sırtıyor. "Cennette sorun var." "Ben olmadan bir hiçsin," diye bağılıyor.

"Ha," diyebağırır. "Sen hiçbir lanet lanet çantaların olmadan

"Ne aptalca bir cevap." Theodore yüzünü buruşturur.
"Cidden... çantalar mı, elinden gelenin en iyisi bu mu?"

"Siktir git!" diye bağırır kız.

"Ben bunu çoktan yaptım," diye bağırır o da. Hepimiz onun aptalca cevabına güleriz.

"Berbat." Nicholas, hepimiz dinlerken kaşını kaldırır.

"Sanırım bana ilaç vermişler." Sinclair kolunun arkasını gözlerine kapatır. "O yemeğin kokusu bile midemi bulandırıyor."

"Sadece sen ıstakoz ve havyardan midesin bulabilir." "Tanrım, söyleme, kusmak üzereyim."

Theo ve Nicholas onun abartılı tavırlarına gözlerini deviriyorlar, ben de kıkırdamaya başlıyorum. "Daha fazla su iç."

"İşe yaramıyor," diye sızlanır.

"Elsie, bu aptala Tylenol falan bulabilir misin?" diye sorar Theo. "Hepimizi bu ızdıraptan kurtar."

"Peki, efendim."

"Onu denize at gitsin, Elsie," derim, bir karidesi soyarken.

Elsie gülümserken ortadan kaybolur.

Serene'deyiz, Theo'nun yatında öğle yemeği yiyoruz.

Marinada daha fazla ıglık, daha fazla kapı çarpma sesi, daha fazla dram yankılanıyor. "Yeter, ben gidiyorum. Bu sefer gerçekten."

"Sözler, sözler," diye bağılıyor Alexander. "Acele et. Çıkmak için bekliyorum."

Hepimiz yine kıkırdıyoruz.

"Ne pislik bir adam." Nicholas, karidesin kabuğunu soyarken başını sallıyor.

"Margarite dün gece iyi görünüyordu, Sinclair." Theo buzları çiğnerken sırtıyor.

"Dur." Elini durdur işareti yaparak kaldırır. "Gerçekten nasıl olduğunu bilmiyorum."

"Sanırım şöyle bir şey: Sinclair, benim eve gelmek ister misin?"

"Ve sen şöyle dersin... Evet." Theo gözlerini gözlerini gözlerini. "Şaşırtıcı, değil mi?"

"Tanrım, o sonuncusuydu. Yemin ederim," diye homurdanır.

"Bir dahaki sefere görüşürüz." İçkimi yudumlarken gülümsüyorum.

"Dün gece Hermione'nin geleceğini biliyor muydun?" diye soruyor Theo.

"Hayır, ve bana hatırlatma. Gece tam bir kabusa dönüştü."

"Ne oldu?"

"Olay çıkmasını önlemek için veda etmeden ayrıldım. Yirmi dakika sonra, bağııp ağlayarak marinaya geldi ve..."

Çocuklar dinlerken yemek yemeyi bırakırlar. "Ne oldu?"

"Onu içeri aldım ve..." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "İlişkimizi kesin olarak bitirdim, sonra o tamamen çıldırdı, gitmek istemedi ve durum giderek kötüleşti. Sonunda onu yatımdaki personele bırakıp başka bir yerde uyudum."

“Siktir.” Theo kaşlarını çattı. “Volter ne diyecek?”

**“Daha gece başında, eğer
ona zarar verirsem cehennemi yaşatacağını söylemişti.”**

**“Seni aptal,” diyor Sinclair, gözleri kapalı. “Onunla işine
karışma demiştim. Seni öldürür o herif.”**

**“Ben onu önce öldürürsem öldürmez,” diye mırıldandım, sinirli
bir şekilde.**

**“Sizin ilişkinizin iyi gittiğini sanıyordum. Birdenbire ondan
ayrıldın. Ne oldu?”**

Omuz silktim. “Karmaşık.”

“Başka biriyle mi tanıştın?” Theo kaşlarını çattı.

“Sayılır. Belki.” Omuz silkiyorum. “Bilmiyorum lan.”

“Kim o?”

“Seni ilgilendirmez.”

**“Onunla ne zaman
tanışacağız?”**

“Muhtemelen hiç.”

“Neden?”

**“Çünkü parayla ilgilenmiyor.” Omuz silkiyorum. “Ve
parayı istemeyenlere ne olacağını hepimiz biliyoruz.”**

**"Zaman isterler." Theo iç geçirir. "Bizim
pek sahip olmadığımız bir şey."**

**"Seni aptal." Sinclair iç geçirir. "Paradan nefret eden ve
zaman isteyen isimsiz bir kadın için bir prensesle
ayrılıyorsun. Bu nasıl işe yarayacak ki?"**

**"Olmaz." Omuz silkiyorum. "Bunu zaten biliyorum."
Yeşil dostuma bir göz atıyorum. "Biri acele etsin de onu
denize atsın."**

“O nereli?” “Uzak değil.”

“Peki onunla çıktın mı... Yoksa?”

**"Ne bu yirmi bu sorular?"
Çiğniyorum yemeğimi yemeğimi
çiğniyorum.**

“Gizemli davranman hiç sana göre değil.”

**“Çünkü ben istemiyorum istemiyorum
konuşmak konuşmak bunu
konuşmak “Sıradaki konu.”**

ALORA

Zil, zil... Zil, zil.

Bay Doe.

“Aman Tanrım, beni arıyor.” Telefonuma cevap vermek için acele ediyorum. “Alo.”

"İyi akşamlar, Bayan Sorenson," sesi mırıldanıyor.

Derin, kadifemsi sesinin tınısı kalbimi kıpır kıpır ediyor.

“Merhaba.” Bayılıyorum.

Bunu zaten söylemiştin.

Yüzümü buruşturuyorum, hayatında bir kez olsun soğukkanlı davran. “Paris’ten eve sağ salim vardın mı diye aradım.”

"Evet, sağ salim geldim. Teşekkürler." Saate bakıyorum, saat 20:12. "Neredesin?"

"Yataktayım."

Onu çıplak, uykulu ve battaniyeye sarılmış olarak hayal ediyorum.

“Şimdiden mi?”

“Dün gece neredeyse hiç uyuyamadım, bitkin durumdayım.”

Ah... Acaba beni aradıktan sonra Hermione’yi tekrar gördü mü, yoksa...?

"Benim için bir şey yapar mısın?" diye soruyor.

Heyecanla gülümsüyorum, acaba bana çıkma teklif mi edecek? “Tabii.”

"Çantayı kontrol et."

"Ne?" Kaşlarımı çattım, beklediğim iyilik bu değildi. Heyecanım bir anda dağıldı.

"El çantayı kontrol etmeni istiyorum."

"Neden?"

"Sanırım Pascal çantana bir takip cihazı yerleştirmiş." "Ne?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Hayır, yapmamıştır."

“Dün gece nerede olduğunu nasıl biliyordu?”

"Tesadüftü."

"Hayır, değildi. Paris'in o kadar büyük bir şehirde, dün sana rastladı, sonra tam da senin kaldığın otelde kaldı ve dün akşam yemeğinde de senin masana oturdu."

Hmm, şimdi düşününce, bu biraz tuhaf.

"Bana bir iyilik yap," diyor. "Beni FaceTime'a ekle de çantanı bir inceleyelim."

Yüzümde yeşil bir maske var ve saçımda bakım ürünü var, yağlı bir uzaylıya benziyorum. "Hayır, seninle konuşurken bakacağım." Telefonumu hoparlöre alıyorum, kalkıp çantanı alıyorum. "Sana söylüyorum, çantamda takip cihazı yok. O öyle biri değil." Çantayı karıştırmaya başlıyorum. "Ne arıyorum ki?"

"AirTag ya da sana ait olmayan bir şey." "Ne gibi?"

"Bilmiyorum, farklı bir şey. Sana ait olmayan bir şey."

"Yok." Çantanın dibine kadar arıyorum. "Burada yok."

"Eşyaları tek tek çıkar ve astarı elle kontrol et."

Gözlerimi devirdim. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Sadece. Yap. Şunu."

Eşyaları tek tek çıkarmaya başladım.

Beni romantik bir şekilde aramak için

aramış olsaydı ne olurdu. "İçinde ne

var?" diye sordu.

"Bir cüzdan. Makyaj çantası. Ruj. Saç fırçası." Eşyaları çıkarmaya devam ediyorum ve bir kalem çıkarıyorum. Siyah ve üzerinde bir restoranın adı yazıyor. "Bir kalem." Bir an ona bakıyorum. "Bu restorana hiç gitmedim."

"Nedir bu?"

"Bir kalem, ama nereden geldiğini bilmiyorum." "Çavuşunu aç."

"Ne?"

"Şu lanet kalemi aç."

"Bana küfür etme." Sinirlenmeye başlıyorum. "Pazar gecesi saat 8 ve kendimi müdürün odasındaymışım gibi hissediyorum."

Sanki ben de onu sinirlendiriyormuşum gibi derin bir nefes alıyor. "Yap şunu."

Kalemi açıyorum ve parçalara ayrılıyor. "Parçalara ayrıldı." "Ee?"

Parçaları tek tek inceliyorum, her zamanki mürekkep kartuşu ve yay var, sonra mürekkep haznesine takılı küçük siyah bir silindir var, onu elime alıp şüpheyile inceliyorum. "Bu garip."

"Ne?"

"Mürekkep haznesine takılı siyah bir silindir var." "Hepsi bu mu?"

"Ne?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Philippe yakında gelip onu alacak." "Oh."

Neden gelip almıyorsun?

"Ben..."

Ona gelmesini isteme, sakın davran. "Tamam."

"O şimdi çıkıyor."

"Adresim..."

"Adresini biliyorum." Sözümü kesiyor.

"Demek sen de bir sapıksın?"

"Sadece boş zamanlarımda," diye cevaplıyor ve gülümsediğini anlayabiliyorum.

"Philippe'i

bekleyeceğim." "İyi

geceler, Doe." *Bir*

dakika, bu kadar mı?

"Şey..." Bir an düşündüm, ondan

diyecek bir şey olmasını bekliyorum.

Söylemiyor.

"İyi geceler, Edward." Telefonu kapatınca bir tık sesi geliyor.

Bir an oturup telefonuma bakıyorum, bu şimdiye kadarki en tuhaf telefon görüşmesiydi. Benimle konuşmak için arıyor, ama sonra benimle hiç konuşmuyor.

Ne tuhaf.

EDWARD

Güneş batmak üzere, dirseğimi arabanın kapısına dayamış binayı izliyorum. İnsanlar ayrılıyor ve sokak günün son saatlerini yaşıyor.

"Hadi ama, seni aptal." İç çekiyorum. "Bütün gün bekleyemem."

Dönen cam kapıdan ortaya çıkıyor ve arkamdaki arabadan gelen bir mesajla telefonum bipliyor.

PHILIPPE

Gitme
zamanı

Arabadan inip caddeyi geçiyorum, onu köşeyi dönüp otoparkta duran arabasına kadar takip ediyorum, adamlarım güvenli bir mesafede arkamızdan geliyor.

Dönüp beni görünce gözleri fal taşı gibi açılır. "Prescott. Burada ne işin var?"

"Sana bir ders veriyorum." Elimi boğazına doladım ve onu arabasına doğru sertçe ittim. "Alora'ya bir daha yaklaşırsan seni gebertirim."

YİRMİNCİ BÖLÜM

ALORA

"Sonra ne oldu?" Thomas kaşlarını çattı.

"Bir dakika, o da akşam yemeğine mi geldi?" diye sorar Helene.

"Evet, sonra Edward beni arayıp çantamı kontrol etmemi istedi çünkü şüpheli geldiğini düşünmüş."

"Ben ben de , hatırladın mı?"
Thomas katılıyor, o şakaklarına
şakaklarına dokunur. "Sana söylüyorum, şu Pascal tam bir ucube."

Paris'teki tuhaf ve çılgın hafta sonumu irdelediğimiz sırada bir kafede akşam yemeği yiyoruz.

Burası kalabalık ve köşedeki duvarda asılı televizyonda akşam haberleri yayınlanıyor.

"Ama o benimle konuşmuyor." Omuz silkiyorum.

"Kim?"

"Edward."

"Prescott rastgele arar seni ama konuşmaz konuşmaz konuşmuyor mu?" Thomas kaşlarını çattı.

"Yani sadece böcek hakkında sormak için mi aradı?" Helene dinlerken başparmağının tırnağını çiğniyor.

"Evet." Omuz silkiyorum.

“O çok tuhaf.” Thomas kaşlarını çatı. “Gerçekten çok tuhaf.”
"Biliyorum," alaycı bir şekilde söylüyorum. "Şu anda hayatımdaki herkes çok tuhaf."

"Ben hariç." Thomas gözlerini genişletir.
"En tuhaf olan sensin, son zamanlarda işine bir göz attın mı?"

Kıkırdar ve sanki "*birazcık*" demek istercesine parmaklarını kısıtırır.
"Aman Tanrım." Helene'nin gözleri fal taşı gibi açılır. "Ne?"
"Bak." Televizyonu işaret ediyor ve hepimiz dönüp hastanenin resmini görüyoruz, altyazılar şöyle diyor.

Son dakika haberi...

**Monako Meclis Üyesi Pascal Deschanel yaptı
bulundu belediye meclisi binasının otoparkında
baygın halde bulundu.**

**Vahşice dövülmüş ve birçok kaburgası kırılmış.
Otopark kameraları devre dışı bırakılmıştı ve bu, hedefli bir saldırı
gibi görünüyor.**

"Aman Tanrım," Helene gözleri bana dönünce fısıldadı.
"Sence de..."

"Hayır..." Elimi ağzıma götürdüm. "O yapmaz." "Tabii ki yaptı," diye tersledi Thomas. "Kimse Prescott'la uğraşıp paçayı kurtaramaz. Bunu herkes bilir."

"Hayır, kesinlikle olmaz." İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum. "Sen
"Sence de öyle değil mi?"

"Ama cidden." Helene, gözleri parlayarak gülümser. "Nasıl bu kadar seksi olabilir ki?"

"Eski erkek arkadaşımı alt etmek seksi değil."

"Seni takip ediyordu," diye nefes nefese kaldı Thomas.
"Bunun için Prescott'u suçlama, ben de aynısını yapardım."
Omuz silkerek içkisini yudumladı. "Muhtemelen o kadar iyi yapamazdım ama en azından dudağını yarardım."

Helene ve ben kıkırdıyoruz.

“Tanrım,” diye mırıldanıyorum, gözlerimi kocaman açarak. “Her şey o kadar dramatik ki.”

"Değil mi?" diye fısıldıyor Helene. "Şu anda seninle yer değiştirmek için neler vermezdim."

"Ama," diyorum ve şarap kadehimi onlara doğru kaldırıyorum. "Beni arayıp bir şey konuşmak istedi mi... Kesinlikle hayır."

"Çünkü senin için insanları dövmekle meşguldü," diye cevaplar Thomas. "Adama bir şans ver."

"Bunu kendisi yapmazdı, adamlarından birine yaptırırdı."

"Onu bilemem." Thomas düşünüyormuş gibi dudaklarını büküyor. "Kesinlikle psikopat geni var."

"Nereden biliyorsun?" diye alay ediyorum.

"Gözlerinden anlaşıyor. Cumartesi gecesi benim ölümümü planladığını ve hayatımdan korktuğumu unutmuş gibisin."

"Korkak."

"Katılıyorum." Thomas tutuyor iki iki ellerini yukarı kaldırır. "Tüm kalbimle."

"Senden hoşlandım, Thomas." Helene gülümser. "Bir gecelik ücretin ne kadar?"

"Bilmem, beş binle on bin arası. Bazen elli bin." "Elli bin dolar." İkimiz de nefesimizi tuttuk.

"Her kuruşuna değerim, hanımlar." Fabio gibi saçlarını savurur. "Ama aklınıza bir şey gelmesin, arkadaşlar için çalışmam. İşe gidip ertesi gün sanki hiçbir şey olmamış gibi öğle yemeğine gelmek tuhaf olurdu."

Bu senaryoyu hayal ederken kıkırdıyoruz.

"Cumartesi gecesi dışarı çıkabilir miyiz?" diye sorar Helene. "Biraz dağınık olmalıyım."

"Dağınık." Yüzümü buruşturuyorum. "Bu ne demek ki? Aklıma cinsel organlar falan geliyor."

"İğrenç."

"Şey, ben gelebilirim ama Alora o zamana kadar Bahamalar'da, serseri erkek arkadaşının ilgisini çekiyor olabilir."

"Kim aramadı ki." Gerçi içten içe Bahamalar'da olmayı umuyorum. "Sence hastaneye gidip

Pascal'ı kontrol etmeli miyim?"

"Hayır," dediler ikisi de sertçe. "O seni takip ediyordu, Alora, polise gitmelisin."

"Onun olduğunu ya da bunun kötü niyetli bir şey olduğunu bilmiyoruz."

"Evet. Biliyoruz. Birini takip edip Paris'e kadar gitmezsin."

"Ama o zararsız biri. Onu tanıyorum. İyi kalpli biri, bana asla zarar vermez."

"Hayır. Bu konuda Prescott'a katılıyorum." Thomas içini çeker. "Ondan uzak dur."

"Gidiyor muyuz?" Çantamı ve ceketimi alıyorum. "İşten direkt buraya geldim ve evde yapmam gereken işler var." Hesabı ödüyorum ve ön kapıdan çıkıp kaldırıma adım atıyoruz. Orada, kapının yanında, Philippe ve siyah takım elbiseli başka bir adam duruyor.

"Burada ne işiniz var?" Kaşlarımı çattım.

"Bay Prescott bizi size atadı." "Ne için?"

"Koruma."

"Korunmaya ihtiyacım yok."

"Aslında bu iyi bir fikir," diye sözünü keser Thomas. "Evet, öyle, teşekkürler."

"O hastanede, ölüm döşeğinde," diye kekeliyorum. "Benim için bir tehlike yok, eminim."

Philippe'in yüzünde hafif bir gülümseme belirir.

"Pascal'a bunu kim yaptı?" diye sorarım.

"Neden bahsettiğini hiç bilmiyorum," diye cevaplar, yüzünde hiçbir ifade yok.

"Tabii ki bilmiyorsun." Diğer gardiyana dönüp bakıyorum.

"Senin adın ne?"

"Stefan." Gülümsüyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Sorenson." "Aslında, zevk tamamen sizin tarafınızda, çünkü alınmayın ama

sizin peşimden gelmenizi istemiyorum."

"Ne yaparsak o." Philippe omuz silkiyor. "Prescott'un emirlerini uyguluyoruz."

"Görünüşe göre herkes öyle yapıyor." Gözlerimi devirdim, açıkçası bu bir şaka.

Helene, Thomas ve ben birbirimize
bakış *Cidden Cidden dalga mı geçiyorsun?*

"Görüşürüz çocuklar." İkisini de yanağından öpüyorum ve sokağın sonuna doğru bak.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor Philippe.

"Taksi çağırmaya."

"Seni biz götürebiliriz."

Bir an ona bakıyorum. "Gerçekten beni eve kadar takip mi edeceksiniz?"

"Evet."

"Edward da orada olacak mı?"

"Hiçbir fikrim yok."

Of, onunla konuşmam lazım. "Tamam, peki. Teşekkürler, beni götürürseniz çok sevinirim."

Onları arabaya kadar takip ettim, arka kapıyı benim için açtılar ve ben de içine süzıldüm. Trafiğe çıktık ve ben gece geçip giderken pencereden dışarı baktım.

Eğer beni korumalarıyla izletiyorsa... Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

Tanrım, neler olduğunu hiç bilmiyorum. Bu adamla ilgili her şey çok kafa karıştırıcı.

On dakika sonra sokağıma giriyoruz ve sürpriz, sürpriz, onlara nereye gideceklerini söylememiştim. Adresimi zaten biliyorlardı.

Pascal'ın hastanede yatan kişi olduğunu biliyorum ama lanet olsun, şu anda Edward da bana aynı derecede güvensiz geliyor.

İki saat sonra, numarasını tekrar arıyorum.

Edward Prescott'a ulaştınız.

Mesaj bırakın.

Hâlâ cevap vermiyor...

"Lanet olsun, şu lanet telefonu aç. Beni geri ara," diye emrediyorum. "Sinirlenmeye başlıyorum, Edward."

Tiksinti içinde telefonu kapattım; onu dört kez aradım ama bir kez bile cevap vermedi. Lanet olası telefonu açamayacak kadar önemli ne yapıyor ki?

Hapiste mi?

Bunu Pascal'a mı yaptı, bilmek istiyorum, bu önemli.

Pencereye gidip sokağa bakıyorum, evimin önünde park etmiş iki siyah araba görüyorum. Dört adam arabalara yaslanmış, sigaralarını yakarken karanlıkta kırmızı noktalar parlıyor. Geceyi burada geçirecek gibi görünüyorlar.

Saate bakıyorum, saat 23:14. Azgın ve yorgunum ve dürüst olmak gerekirse, bir dakika daha endişelenmek için enerjim kalmadı. Sabah işe gitmem gerekiyor ve yatmam lazım. Duş alıp giyiniyorum ve pencereden aşağıdaki caddedeki sirk manzarasına son bir kez bakıp yatağa giriyorum.

Yarın beni arayacak.

KARANLIK

Penceredeki tabelayı okudum:

AV EKİPMANLARI

İçeri giriyorum; koridordan geçip bir ip ve ağırlıklı bir tuzak alıyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu tezgahtar.

"Evet, bir bıçak seti ve bir tabanca arıyorum."

"Elbette, bu taraftan."

ALORA

Dört gün.

Dört lanet gün boyunca güvenlik görevlileri tarafından takip edildim ve o pislik patronlarından tek bir kelime bile duymadım.

Telefonuna cevap vermiyor, mesajlarıma da cevap yazmıyor. Hiçbir şey.

Yani o, ucuz ve iğrenç seks şovunun cezasız kalacağını, eski sevgilimi dövüp, istemediğim korumaları etrafımda dolaştırabileceğini sanıyor. Eğer bir hendekte ölü bulunmadıysa, yakında bulunacağı sonucuna vardım.

Çünkü ondan haber almadığım her gün öfkem daha da artıyor.

Bu adam kendini ne sanıyor? Pascal'a da bunu mu yaptı?

Ben onun malı değilim; bana sormadan bana korumalar dikemez.

Ve onlar gitmiyorlar, her gün denedim. Dün öğle arasında öfkeyle Philippe'e siktirip gitmesini söyledim ve o güldü.

Gülmüş.

Beklenenden daha erken bir hendekte ölü bulunacak başka bir pislik.

Pascal'ın annesi ağlayarak beni aradı ve ben bilmiyormuş gibi davranmak zorunda kaldım, tabii ki ona ne olduğunu söyleyemezdim.

Aslında ben de tam olarak bilmiyorum.

Bu öğleden sonra Pascal'ı arayıp iyi olup olmadığını soracağım, vicdanım rahat etmez. Bu durum beni içten içe yiyip bitiriyor.

Şey... Bugün yeni bir planım var. Çantamı alıp arabalarına doğru yola çıkıyorum.

"Günaydın, Bayan Sorenson." Philippe arka kapıyı benim için açıyor.

"Günaydın." Arka koltuğa otururken gülümsüyorum. O direksiyona geçip arabayı çalıştırıyor.

"Lütfen Edward'ın ofisine gitmek istiyorum," diyorum.

"Edward Londra'da." Sanki şaşırmış gibi birbirlerine bakıyorlar. "Bunu bilmiyor musunuz?"

Oh, kahretsin... Neler olup bittiğini bildiğimi sanıyorlar. Edward'ın beni bilgilendirdiğini sanıyorlar, üzgünüm çocuklar, bu kesinlikle mümkün değil.

Patronunuz tam bir pislik!

"Oh, bunu biliyordum," diye yalan söyledim. "Zaten geri döndüğünü sanıyordum."

"Hayır, hafta sonuna kadar gelmeyecek. Sanırım pazar günü."

Kulaklarımdan kırmızı buhar çıkıyor ve pencereden dışarıya yan gözle bakıyorum.

Orospu çocuğu.

"Lütfen beni dükkanıma götür."

EDWARD

Ofis kapısı açılır. "Edward." Ayağa kalkarım, içeri girerim ve otururum.

Paul masasının arkasından bana bakarak gülümsüyor.

"Londra'ya döndün."

"Evet."

"Söylesene, haftan nasıl geçti?" "Pek iyi değil." Dudaklarımı ısııyorum.

"Ne oldu?" "Ben..."

"Devam et."

"İlişkimi bitirdim."

"İyi." Gülümsüyor. "Bu bir ilerleme."

"Öyle mi sence?" Omuz silkerim. "Bana ilerleme gibi gelmiyor, sanki bir uçurumdan atlayıp ateş çukuruna düşmüşüm gibi hissediyorum."

Kıkırdar. "Benzetmelerini her zaman çok seviyorum."

"Kız arkadaşın nasıl karşıladı?"

"Çok kötü."

"Tamam." Başını sallıyor. "Onu bu kadar üzgün görmek nasıldı?" Omuzlarımı silkiyorum, omuzlarımda ağır bir yük var.

"Olayların bu şekilde sonuçlanmasından utanıyorum." "Kendinden mi utanıyorsun?"

"Onu incittiğim için."

"Evet." Başını sallar. "Anlıyorum." Bir an düşünür, "Alora'yı gördün mü?"

"Evet."

Gülümsüyor. "Nasıl gitti?" "Daha kötü."

"Daha mı kötü?"

"Onu Paris'e kadar takip ettim ve biriyle randevudaydı." "Oh." Kaşlarını çatı.

"O, onun bir arkadaş olduğunu söyledi." "Arkadaş mı?"

"Bilmiyorum." Omuz silktim. "Belki."

"Neden belki diyorsun?"

"O zamandan beri onu görüyor ve şüpheli bir şey olmadı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Onu koruyan adamlarım var." "O bunu biliyor mu?"

"Evet."

"Bunu öğrendiğinde ne dedi?" "Ben..." Tereddüt ettim.

"Ne yaptın?"

"Onu gözetletmeye başladığımdan beri aramalarını cevaplamıyorum." "Neden?"

"Onunla kavga etmek istemiyorum."

**"Edward Prescott istemiyor istememesi kavga
savaşmak istemiyor." O arkasına
yaslanıp gülümsüyor. "Sanırım ilerleme kaydediyoruz."**

**"Siktir git." Gözlerimi devirdim. "Sadece
istemiyorum...." "Ne?"**

"Onu kızdırmak istemiyorum."

Gözleri parladı. "Alora'dan mı korkuyorsun?"

**"Alora'dan korkmuyorum, ona karşı sinirlenmekten
korkuyorum," diye mırıldanıyorum.**

"Neden?"

"Bu çok açık, değil mi?"

"Bana göre değil."

**"O konusunda konusunda
her şey abartılıyor."**

**O bakıyor bana bana bir bir bir "Sen
korkuyorsun senin de öfkenin artacağından."**

**Ben yuvarlanıyorum dudaklarımı
dudaklarımı rahatsız hissediyorum
nerede bu nereye**

"Edward, kendine daha çok güvenmelisin.

Kadınlara karşı hiç şiddet uygulamadın."

**"O anlamda değil, yani onun benden ayrılmasını
istemiyorum," diyorum yumuşak bir sesle.**

"Yani bir şeyler mi başladı?"

"Hayır."

**"Ama olmasını mı
istiyorsun?" "Belki."**

"Neden onun ilişkiyi bitireceğinden korkuyorsun?"

"Çünkü o, bunu gerçekten yapacağını bildiğim ilk kişi."

**"O da senin kadar mı güçlü?" Adam
kaşlarını çattı. "Aynı derecede inatçı."**

"Yani ne demek istiyorsun?"

**"Bu, eğer ben bu işi batırırsam, o da çekip gidecek
demek." "Peki bu bir sorun mu?"**

**"Aman Tanrım. Beni hiç dinlemiyor musun?" diye
bağırdım. "Gidiyorum, her zamanki gibi zamanımı boşa
harcıyorsun."**

“Dur, otur yerine.” Gözlerini benden ayırmadan sandalyesinde sallanıyor. “Neden onunla işleri yavaştan almıyorsun?”

"Nasıl yani?"

"Onu iyice tanı. Onu yemeğe çıkar, şarap ikram et. Seks yok, ona gerçek seni göster."

“Paul. Senin beynin var mı hiç?” Gözlerimi devirdim. “Ben öfkeli bir seks manyağıyım. Eğer gerçek beni tanırса, yüzde yüz benden ayrılır.”

Kıkırdadı. “Sanmıyorum.”

“Demek cevabın bu.”

Bana gülümsüyor.

"Senin için Londra'ya kadar geldim, sen de bana onunla arkadaş olmamı söylüyorsun."

“Bence bu harika bir fikir.”

"Bence saçmalıyorsun." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Bu kadının ne kadar seksi olduğunu ve onunla yatmamak fiziksel olarak imkansız olduğunu bilmiyorsun."

"Hassasiyet bir süper güçtür, Edward."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Geçen hafta bana, onun bağ kurmasının ne kadar sert orgazm olduğu ile ilgili olduğunu söylemiştin. Benim süper gücüm bu."

Gözleri gözlerime kilitlendi.

“O halde bu seçeneği tercih edeceğim.” Ayağa kalkıyorum. “Bu ziyaretlerin ücretini senden almalıyım, burada makul fikirleri olan tek kişi benim.”

"Haftaya görüşürüz."

"Hayır, görmeyeceksin." Kapıya doğru yürüyorum. "Sorun çözüldü, onu bayılana kadar sikip bitireceğim."

"Bu yasal değil." "Kimin umurunda."

ALORA

Zil, zil... Zil, zil.

Gözlerimi kapatıyorum, umarım cevap vermez de sadece mesaj bırakabilirim.

"Alora. Merhaba."

"Merhaba Pascal," diye cevap veriyorum. "Haberleri gördüm ve annenle konuştum. İyi misin?"

"İyileşiyorum." Sesinde hüznün var. "Bugün hastaneden çıktım."

"Anladım." Ne diyeceğimi düşünürken dudağımı ısırıyorum. "Bunu sana kim yaptı?"

"Bilmiyorum. Onları görmedim."

"Arkadan mı saldırdılar?" "Evet."

Edward değildi; o asla birine arkadan vurmazdı, onun kendisi olduğunu bilmesini isterdi.

Uff...

"Doktorlar ne diyor?" diye soruyorum.

"Altı kaburgam kırılmış, göz çukurum ve burnum kırılmış."

"Tanrım. Çok acı çekiyor olmalısın," diye fısıldıyorum. "Ne kadar korkunç."

"İyi ilaçlar alıyorum, o yüzden iyi olacağım."

"Hmm." Ona sormalı mıyım? Evet, boş ver, bilmem lazım.

"Pascal, sana bir şey sormam lazım."

"Evet."

"Bir şey buldum..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Çantamda bir takip cihazı. Bununla ilgili bir şey biliyor musun? Yani, çıkarken yanlışlıkla falan koyduysan sorun değil," diye kekeliyorum. "Sadece kimin koyduğunu bilmem gerekiyor. Beni gerçekten çok korkuttu."

"Ne tür bir takip cihazı?"

"Ne tür olduğunu bilmiyorum ama bir konum takip cihazıydı, bir kalemin içindeydi."

“Oh.” Sessizleşti. “Ne tür bir kalem?”

Gerçekten şaşkın görünüyor, o değildi.

“Neden yeni erkek arkadaşına sormuyorsun? Kesinlikle o koymuştur.”

Ha?

“Pascal, sormak zorundayım, Edward'ı Monako'daki konsey aracılığıyla tanışmadan önce tanıyor muydun?”

“Evet.”

“Nasıl?”

“Aynı okula gittik.”

Ne?

“Edward Prescott'la aynı okula mı gittin?” Kaşlarımı çattım, bunu nasıl bilmiyordum?

“Son sınıfta Londra'da burs kazandım ve o da oradaydı.”

“Arkadaş mıydınız yoksa....”

“İlk günden itibaren birbirimizden nefret ettik.”

“Bir şey mi oldu, özel bir olay mı?”

“O bir pislik, arkadaşları da hep pislik. Olan bu. Ama bunu zamanı gelince kendin göreceksin.”

Hmm, ben de bunu fark etmeye başlıyorum. “şey....”

Tereddüt tereddüt ediyorum. “Ben yapmalıyım bırakmalıyım sana geri geri iyileşmeye

iyileşmeye

“Seni görebilir miyim?”

“Pascal,” diye iç geçirdim. “Hayır. Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez. Sana her şeyin gönlünce olmasını dilerim, ama sadece nasıl olduğunu öğrenmek için aradım.”

“İyiym.”

Telefonu kapatmam gerek. “Tamam, peki... iyi iyileşmeler. Kendine iyi bak.” Başka bir şey söyleyemedi telefon kapatıyorum.

Kahretsin.

EDWARD

"Selam patron," diyor

Philippe. "Merhaba."

"Antika dükkanının önündeyiz ve Bayan Sorenson'la ilgili bir sorunumuz var."

"O iyi mi?"

"İyi, sadece..." Bir an durur. "Ne olmuş?" diye bağırırım.

"Çok narin."

Şaşkın bir ifadeyle yüzümü buruşturuyorum. "Hassas mı, ne demek hassas? Çiçek gibi mi?"

"El bombası kadar hassas."

Sırıttım. "Neden?"

"Onu idare etmek gittikçe zorlaşıyor." "Nasıl yani?"

"Artık onu takip etmemizi istemiyor, az önce arabamıza doğru fırladı ve polisi arayacağını söylüyor."

"Tamam." Gözlerimi devirdim. "Ben hallederim." "Çabuk halledebilir misin, o çok..."

Onlara kızgın olduğunu hayal ediyorum ve gülümsüyorum. "Ne demek 'çok'?"

"Ateşli."

Tarihte ilk kez adamlarıma haddini bildirme cesaretini gösteren kadın.

"Tamam, onu arayacağım. Hoşça kal."

Hemen numarasını çeviriyorum. *Çalıyor, çalıyor...*

"Ne istiyorsun?" diye tersliyor.

Öfkeli sesini duyunca yüzümde geniş bir gülümseme belirir.

Öfkeli olsa bile çok çekici.

"Sanırım 'Merhaba, Edward' demek istedin."

"Hayır, öyle demek istemedim," diye karşılık verir.

"Demek istediğim, ne istiyorsun?"

"Londra'dayım."

"Duydum."

"Sözlerine dikkat et, bayan."

"Sakın beni özleme," diye tersledi. "Muhafızlarına beni rahat bırakmalarını söyle."

"Onlar senin güvenliğin için oradalar ve güvenliğin için seninle kalacaklar."

"Hayır, Edward."

"Bu tartışmaya açık değil, Alora, senin güvende olmana ihtiyacım var." "Neden? Öyleyse sen bunu göz ardı beni beni yol yol yol"

Londra'dan

"Aramalarına cevap vermediğim için mi kırgınsın?"

"Kızgın değilim. Öfkeliyim."

Gülümsüyorum, bu kadınla kavga etmek bile beni heyecanlandırıyor.

"Aramalarına cevap vermedim çünkü seninle yüz yüze görüşmek istedim, telefonda tartışmak istemedim."

Sessizlik.

"Hafta sonu evde olacağım," diyorum ona.

"Hayır."

"O zaman güvenlik görevlileriyle ilgili durumu konuşabiliriz."

"Ben hiç gardiyan istemiyorum, asla. Bu bir casus filmi değil ve sen çok ileri gidiyorsun."

"Ben ülkeye dönene kadar beni idare et." "Ne komik geliyor biliyor musun?" diye öfkeyle soruyor.

İşte başlıyoruz. Gözlerimi devirdim.

"Bana başkalarıyla görüşmememi ve seni beklememi söylüyorsun, sonra bir hafta ortadan kayboluyorsun?"

"Öyle yaptım."

"Aramalarıma cevap vermiyorsun, beni geri aramıyorsun, mesajlarımı dinliyorsun ama yine de beni geri aramıyorsun."

"Doğru."

"Bunu biliyor musun?" diye bağılıyor. "Evet."

"Sen en en sinir bozucu adamsın
gördüğüm tanıdığım tanıdığım
"Katılıyorum."
"Gidiyorum çünkü bana patronluk taslıyorsun ve ben
patlamak üzere ." **Kıkırdıyorum.**
"Gülüyor musun?" diye öfkeyle soluk soluğa soruyor.
"Az önce de söylediğim gibi, telefonda seninle
tartışmayacağım."
"Peki, ben seninle kavga ediyorum. İyi. Hoşça kal."
Tık.
Kıkırdıyorum ve Philippe'in
numarasını çeviriyorum. "Selam,"
diyor.
"Havai fişek iyi, onunla kal," diye cevap
veriyorum. "Emin misin?"
"Zor sert Philippe, var o var seni
korkutuyor mu?" diye alay ediyorum.
"Hiç komik değil."

ALORA

Hayatta intikam gecesinden daha iyi bir şey var mı?

Edward hâlâ Londra'da, ama adamları burada gözetliyor ve lanet olsun, onlara rapor edecek bir şey vereceğim.

Canı cehenneme.

Bu adam kendini kim sanıyor bilmiyorum ama yanlış kızla uğraşıyor.

Eminim o salak sosyete kızları onun saçmalıklarına katlanmıyordur herhalde? Beni aramadı, mesaj atmadı... hiçbir şey yok. Beni aramasının tek sebebi polise gideceğimi söylememdi, ve pazartesiye kadar ondan haber almazsam o aptal yatını havaya uçuracağım. Umarım o da içindeyken.

Cumartesi gecesi ve saat 11'e az kaldı.

Ve bu gece, Bay Prescott, izleyin ve ağlayın çünkü ben bekâarım ve yeni biriyle tanışmak istiyorum.

Thomas, Helene ve ben Golden Peacock'ta kokteyl içtik ve şimdi kol kola Lierre'ye doğru yürüyoruz... Monako'nun en popüler kulübü.

Fazlasıyla sarhoşuz ve evet, ne düşündüğünüzü biliyorum. Doğru, bu bir savaş ve bu gece tamamen stratejik, flört etmek için onun mekanına geldik... çünkü lanet olsun, eğer bazı düğmelere basacaksak, en iyisi doğru düğmelere bastığımızdan emin olalım dedik.

Siyah, dar, askısız bir mini elbise ve çok yüksek topuklu ayakkabılar giyiyorum. Saçlarım yüksek ve kabarık bir at kuyruğu şeklinde ve en sevdiğim kırmızı rujumu sürmüştüm.

"İçeri giremeyeceğiz," diyor Thomas, kapıya yaklaşırken fısıldayarak. "Burası özel bir kulüp, buraya gelmiş kimseyi tanımıyorum bile. Sadece üyelere açık bir kulüp."

"Gireceğiz," diye cevaplıyor Helene. "Ne pahasına olursa olsun."

"Bu ne demek oluyor ki?" Kaşlarını çatıyor. "Ne pahasına olursa olsun mu?"

"Biliyor musun, eskiden imza defterlerinin son sayfasına şöyle yazardık: 'Ne pahasına olursa olsun, bu defterin son sayfasında ben olacağım.'"

"Bu çok aptalca." Thomas dudaklarını büküyor. "Bu hikayeyi kimseye anlatma, tamam mı?"

Ön kapıya doğru yürürken kıkırdamaya başlıyorum. "Üç lütfen." Kendinden emin bir şekilde gülümsüyorum.

Kapı görevlisi omuzlarımızın üzerinden bir göz atıp başını sallar, kırmızı ipi çözer.

"Ne kadar?" diye sorar

Thomas. "Bu gece ücretsiz."

Omzumun üzerinden bakınca Philippe ve Stefan'ın arkamızdan geldiğini görüyorum.

Bizi içeri sokmuşlar.

"Aman Tanrım," Thomas merdivenleri çıkarken fısıldıyor. "İçeri girdik."

"Sadece Philippe sayesinde." Gözlerimi deviriyorum. "Of, çok sinir bozucu. Kendi başımıza hiçbir şey yapamıyor muyuz?"

"Şikayet etmiyorum." Sanki piyangoyu kazanmış gibi ellerini ovuşturuyor. Merdivenlerin tepesine varıyoruz ve masanın arkasında oturan bir bayan bizi durduruyor. "Kimliklerinizi ve burayı imzalamanızı istiyorum."

"Tabii." Ehliyetlerimizi uzatıyoruz, kadın onları tarıyor ve bize bir iPad uzatıyor. "Burayı imzalayın."

"Neye imzalıyoruz?" diye soruyorum.

"Gizlilik anlaşması." *Ne?*

Şaşkınlıkla ona bakıyoruz. "Ciddi misiniz?"

"Şaka yapıyormuş gibi mi görünüyorum?" diye soruyor, bizi baştan aşağı süzerken ifadesiz bir yüzle. "İmza yoksa giriş yok. Ve bir uyarı: Eğer gizlilik anlaşmasını ihlal edip bu kulüpte gördüklerinizi paylaşırsanız, yasaların izin verdiği en ağır cezaya çarptırılacaksınız."

Tanrım... Ne kadar dramatik.

Hepimiz birbirimize bakıp omuz silkiyoruz, sonra onun aptal iPad'ini imzalayıp merdivenlere doğru ilerliyoruz. "Zaten kime anlatacağımızı sanıyor ki?"

Merdivenlerin tepesinde bir kontrol noktasından daha geçiyoruz. "Kimlik lütfen."

Bu gerçekten abartılı.

Kimliklerimizi tekrar uzatıyoruz ve o, kulaklığından birine ehliyet numaralarını okuduktan sonra bize geri veriyor. "İyi geceler." Büyük kapıyı açıyor, içeri giriyoruz ve aniden duruyoruz.

"Bu da ne lan?"

"Böyle bir şey hiç görmedim," diyor Thomas gözlerini kocaman açarak fısıldayarak.

"Vay anasını." Helene'nin gözleri oradan oraya dolaşıyor.

"Önce nereye bakacağımı bilemiyorum."

Podyumlarda altın boyayla kaplı çıplak kadınlar dans ediyor.

Çıplak.

Barmenlerin hepsi gömleksiz, kadınlar siyah deri korseler ve siyah dantel külotlar giymiş ve üzerinde shotlar bulunan gümüş tepsiler taşıyorlar.

"Hoş geldin." Biri gülümsüyor; uzun kızıl saçları var ve gerçekten çok güzel, gözlerim onun az giyinmiş vücuduna kayıyor, vay be... Sıkı spor yapıyor.

"Size bir shot ikram edebilir miyim?" diye soruyor.

"Hmm." Birbirimize bakıyoruz. "Tabii." Hepimiz berrak bir içkiden bir shot alıyoruz ve bir dikişte içiyoruz.

"Tekila." Yüzümü buruşturuyorum, boş shot bardaklarını tepsiye geri koyuyoruz ve o uzaklaşıyor.

"Kıçına ne dersin?" Thomas, gözlerini ondan ayırmadan gülümsüyor.

"Sıkı," diye fısıldıyorum.

Başka bir kadın, üzerinde beyaz çizgiler halinde toz bulunan gümüş bir tepsiyle gelir. "Hoş geldiniz ikramı."

Kokain... Hoş geldin hediyesi olarak kokain mi alınıyor?

"Ne oluyor lan?" Helene ciyaklar.

"Ben alayım." Thomas gülümsüyor. "Bu her şey olabilir," diye fısıldıyorum.

"Bu işe yarar, çünkü ben her şeye varım." O sırtıyor.

Göz ucuyla baktığımda, çıplak bir kadının bir adama kucak dansı yaptığını görüyorum. "Burası striptiz kulübü mü?" diye kokain satıcısına soruyorum.

"Burası her şeyin olduğu bir kulüp." Göz kırpar ve hepimiz ona bakarken uzaklaşır.

Kulübün diğer tarafına bakıyorum ve G-string giymiş bir adamın bir kadına kucak dansı yaptığını görüyorum. Partneri yanlarında oturmuş puro içerek onları izliyor. Dansçı eğilip kadını öpüyor, sonra eğilip kocasını öpüyor.

"Lanet olsun, burası genelev mi?"

Dans pisti tıklım tıklım ve bir DJ kabini var. DJ'in arkasında dans eden adam çıplak, altın rengi boyalı ve kocaman bir ereksiyonu var. Dans ederken bacaklarının arasında şiddetle sallanıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, diğerleri de bakışlarımı takip ediyor.

"Viagra isteyen var mı?" Thomas gözlerini kocaman açarak fısıldıyor. "Artık resmen her şeyi gördüm."

"Bunu mahvetmeyin fantezilerimizi
fantezilerimizi Helene ona ona to .
"Viagra kullanmıyor, hepsi doğal."

"Buradaki kadınlar... Lanet olsun," diye fısıldadı Thomas.
"Herkes çok güzel."

"Peki ya erkekler, erkeklerden bahsedebilir miyiz?" diye fısıldadı Helene. "Öldüm ve cennete geldim."

"Ben an birkucak dans yapıyor bir
adam adam dev devasa aletli adam," diyorum.

Thomas kıkırdar. "Bahse girerim bilmiyorsundur."

"Aman Tanrım," Helene başını kaldırıp nefesini tutar, bir kez daha onun bakışlarını takip ederek tavandan sarkan büyük siyah bir kafes görürüz. İçinde, altın rengi boyalı bir adam, diz çökmüş başka bir altın rengi boyalı adamdan oral seks yaptırmaktadır; adam altın zincirli bir tasma ve kayış takmaktadır.

"Lanet olsun," diyorum gözlerimi kocaman açarak fısıldayarak.

"Tanrım."

Başka bir az giyinmiş kadın yanımızdan geçiyor ve Thomas'ın gözleri kadının göğüslerine kayıyor. Thomas pantolonunun içindeki yerini düzeltiyor. "Bu gece yüzde yüz birini tavlayacağım, haberiniz olsun."

"Neden bizi uyarmak zorundasın?" Helene, gözlerini oral seks sahnesinden ayırmadan sorar. "Erkek mi, kadın mı?"

"Kadın," diye alaycı bir şekilde cevaplar. "Sadece seninle gitmeyeceğimi bilmen için, işte bu yüzden. Saat 4'e kadar kalıp, sanki bir anda seni terk ediyormuşum gibi görünmesini istemiyorum. Tamamen önceden planlanmış bir şey."

"Hadi bara gidelim." Heyecanla gülümsüyorum ve ikisinin ellerini tutuyorum. "Aman Tanrım, bu çok heyecan verici," diye fısıldıyorum kalabalığın arasından geçerken.

"Lanet olsun," diye fısıldıyor Helene. "İşte yine kokain tepsisi geliyor."

"Merhaba." Thomas ona el sallıyor. "Seni tekrar görmek ne güzel." "Burası çılgın bir yer."

Bara varıyoruz. “Ben ısmarlıyorum,” diyor Thomas. “Ne istersiniz?”

“Ben margarita alayım.”

“Ben de.”

"Ben de."

Thomas sıraya girer, ben de girişe bakarım ve Philippe ile Stefan'ın kapıdan içeri girdiğini görürüm. Hemen köşeye doğru yürürler ve duvar boyunca duran bir grup erkeğin yanına giderler. Sanki uzun zamandır görüşmemiş arkadaşlarmış gibi gülüşürler ve el sıkışırlar.

“Kiminle konuşuyorlar?” diye Helene’ye fısıldıyorum. “Bilmiyorum.”

Gözlerim erkeklerin üzerinde kalıyor. “Ah, onlar korumalar. Ama kim bunlar...” Gözlerim etrafa dolanıyor ve sonra görüyorum. Yükseltilmiş bir bölümde, iple çevrilmiş bir alanda, büyük alçak masaların etrafında alçak, gevşek deri kanepeler var. Ve tam ortada Prens Theodore oturuyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum. "Ne?"

"Prens Chapelle burada." Çenemle onu işaret ediyorum.

"Ne?" Helene'nin gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. Onu görünce. “Böyle bir yerde ne işi var ki?”

Kıkırdıyorum. “Görünüşe göre kokain çekip altın kafalıların oral seks yapmasını izliyor.”

Thomas bir tepsi margarita ile geri gelir. “İşte burada, canlarım.”

"Teşekkürler." Helene bir yudum alır. "Lanet olası prens burada."

"Öyle mi?" Bir yudum alırken gülümsüyor. "Ne kadar lezzetli bir skandal." Etrafına bakınıyor. "Nerede?"

"Şurada." Nazikçe işaret ederim.

“Oh.” Gözleri erkekler grubunda takılıyor. “Kingsmen’lerle birlikte.”

Gözlerim onunla erkekler grubu arasında gidip gelir. “Onlar Edward’ın arkadaşları mı?”

"Evet."

"Ha." Kendime güvenim bir anda yok oluyor. "Onlar buraya gelirse, Edward da buraya gelir demektir."

"Evet," diye cevaplıyor.

"Kim kim?" diye soruyorum. Bazılarıyla daha önce tanışmıştım, ama diğerleri kim?

"Tamam, o karanlık Yunan tanrısı Nicholas Anastas."

"Eşcinsel olan mı?" diye soruyorum, gölgelerden izlerken.

"Evet."

"Sonra solundaki adam Prens Theodore." diye devam ediyor.

"Evet, kim olduğunu biliyorum."

"Yanında Jacques Vermont var, onun yanında da Alexander York." Düşük sesle ılık çaldı. "Vay canına, o grupta ciddi paralar var."

"Ne kadar paradan bahsediyoruz?" diye sordu Helene.

"Milyarlarca, bu adamların hepsi zenginlerin en zenginleri. İş dünyasının sunabileceği en güçlü adamlar."

Uzun siyah saçlı bir kadın prensin yanına yaklaşır ve sohbet etmeye başlarlar, prens elini kadının uyluğuna ve eteğinin altına kaydırırken gülümser. Kadın sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi konuşmaya devam eder.

"O onun kız arkadaşı değil," diye öfkeyle fısıldarım. "Onun kız arkadaşı olduğunu sanmıyorum. Bence o sadece bir yer tutucu."

"Yani hepsi açıkça ortalıkta sikişiyor mu?" diye kekeliyorum.

"Neden olmasın ki?" diye cevaplar Thomas. "Ben de onların yerinde olsam aynısını yapardım."

"Neden bahsediyorsun?" diye alay ediyorum. "Kimse senden daha fazla takılmıyor."

"Doğru." Kadehlerini benimkine tokuştururken gülüyor.

Thomas ve Helene konu değiştirip sohbet etmeye devam ediyorlar ama gözlerim sürekli Edward'ın arkadaşlarına dönüyor.

Kingsmen.

Of, bu adamla başa çıkamıyorum. Ne düşünüyordum ki... sonunda

Bu hayatı yakın zamanda bırakacak gibi durmuyor. Ha, ne komik. Sen tam bir aptalsın, Alora.

Prens başını kaldırıp birini görüyor ve el sallıyor, ben de onun bakışını takip ediyorum ve Philippe ile Stefan'ın el salladığını görüyorum.

Siktir.

Onlara sırtımı dönmek için dönüyorum ama önümdeki aynalı duvarda yansımalarını hala görebiliyorum. Theodore ayağa kalkıyor ve iple çevrili alandan çıkıp, duvara yaslanmış duran onların yanına doğru yürüyor.

Konuşmalarını izliyorum, sonra Philippe beni işaret ediyor ve Theodore beni baştan aşağı süzüyor. Theodore belli ki az önce kimi koruduklarını sormuş.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Theodore telefonunu çıkarır ve birini arar.

Edward.

Bir şey söylüyor ve sonra gülüyor.

“Burası harika.” Helene müziğin sesini bastırarak gülümser.
“Her hafta buraya geleceğiz.”

"Değil mi?" Thomas da aynı fikirde.

"Evet." Prens her hareketini izlemiyormuş gibi görünmek için ritme uyarak dans ederken kokteylimi yudumluyorum.

Gözleri kışkımda takılı kalmış halde konuşmaya devam ediyor, bir şey söylüyor ve yine gülüyor.

Ne diyor acaba...?

Başını sallayıp saatine bakıyor, başka bir şey söylüyor ve sonra telefonu kapatıyor. Philippe'in sırtına bir şaplak atıyor ve sonra iple çevrili alandaki koltuğuna geri dönüyor.

Neden saatine baktı ki? Tabii ki... Aman Tanrım, bu demek oluyor ki... Edward geliyor.

Hayatımız pahasına dans ederken, müziğin tantrik ritmi kulüpte yankılanıyor.

Bulanık renkler, yanıp sönen disko ışıkları ve çok fazla kokteyl.

Saat geç oldu ve geleceğini düşünmeme rağmen, hiç gelmedi.

Edward Prescott hâlâ Londra'da.

Thomas seksi bir kadınla dans ediyor, dans ederken öpüşüyorlar. Elleri kadının vücudunda yukarı aşağı dolaşıyor ve lanet olsun. "Sanırım bu gece kendini bedavaya veriyor," diye bağılıyor Helene müziğin sesini bastırarak.

Yüksek sesle gülüyorum ve arkamdan iki elin kıcımı sardığını hissediyorum.

"Yapma." Ellerden uzaklaşıyorum ve sert bir vücuda çarpana kadar geriye doğru savruluyorum. Dönüp Edward'ı görüyorum, üzerimde dikiliyor ve siyah kot pantolon ile iri kaslı vücuduna mükemmel oturan siyah bir tişört giyiyor.

Heyecan her hücremde çılgılık atıyor.

Gözleri karanlık, önce göğüslerime, sonra tekrar yüzüme bakıyor.

Hayır, olmaz, beni bir hafta boyunca görmezden gelip sonra da buraya bir rock yıldızı gibi gelemezsin.

"Konuşmuyoruz," diyorum ona.

Elimi tutup kasıklarına koyuyor, altında kaya gibi sertleşmiş. "Bana uyar, buna sahipken kim kelimelere ihtiyaç duyar ki." Elimin altında kaslarını gerginleştiriyor ve kendimi tutamayıp birbirimize bakarken onu avuçlarımla kavıyorum. Bu kulüpte geçirdiğim son dört saat bana bir şey öğrettiyse, o da bizim asla yürümeyeceğimizdir. Tamamen farklı iki dünyadan geliyoruz. Ama...

Son bir kez...

Gözleri gözlerime kilitlenmişken elini boğazıma doluyor, beni kendine çekiyor ve öpüyor. Dili, sadece onun verebileceği bir karanlıkla açık ağzımın içinden geçiyor. Tutuşu neredeyse acı verici, nefesim kesiliyor.

Tanrım, merhamet et...

"Gidiyoruz," diye homurdanıyor.

Cevap verebilseydim, verirdim. Ama dudaklarımın üzerinde kayan dili, cümle kurma yeteneğimi elimden aldı.

Elimi eline alıyor, dönüp beni kulübün içinden çekiyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış iki arkadaşına bir bakış atıyorum.

Arghhhhhh!

Şu anda ne oluyor?

Theodore'un bizi izlediğini görüyorum, başını geriye atıp kahkahalarla gülüyor.

Kahretsin, ne kadar acınası bir durum.

Tek bir boğazlama hareketi ve bu pislik beni boğazladı... Kelimenin tam anlamıyla.

Beni kulüp içinde sürükler ama girdiğimiz kapıya doğru gitmek yerine, odanın diğer tarafındaki başka bir kapıya götürür. Kapı görevlisi kapıyı açarken başını sallar. "Bay Prescott."

"Merhaba."

İçeri giriyoruz ve karşımıza asansör kapıları çıkıyor. Düğmeye basıyor, beni duvara yapıştırıyor ve bacağıma beline doluyor. Beni sertçe öpüyor, dişlerimiz çarpışıyor ve lanet olsun, bu adam ateş gibi.

Arghhh!

Asansör kapıları açılır ve beni içeri iter, öpüşürken yine beni duvara yapıştırır. Aramızdaki elektrik, daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Elleri her yerimde, uyluklarımın üstünde ve altında, kıkımın üzerinde.

Kapıların doğrudan bir çatı katına açıldığını düşünmeye bile fırsat bulamadan, şaşkın şaşkın etrafa bakınıyorum. "Neredeyiz?" diye soruyorum, kaşlarımı çatarak.

"Benim evim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu kulübün sahibi benim."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Bu kulübün sahibi misin?" diye ciyaklarım.

"Evet." Pantolonunun fermuarını açar. "Ve sen de bana aitsin. Dizlerinin üzerine çök."

BÖLÜM YİRMİ BİR

ALORA

Siktir...

Elbisemi başımdan çıkarır, külotumu ve sütyenimi sıyırır, bakışları vücudumun her yerini tarar, tenimi baştan aşağı yakar.

"Alora." Elini aletine götürdü ve geçen hafta boyunca kurduğum tüm fantezilerim gerçek oluyordu.

"Yala beni," diye dudaklarıyla söylüyor.

Evet...

Muhtemelen iyi bir fikir değil, ama bu noktada kimin umurunda. Uslu kızlar en sona kalır.

Bir dizimin üzerine çöküyorum, sonra diğerine, o izlerken gözleri kararır. Gözlerim, boyu boyunca kalın damarlarla dolu ereksiyonunu tarıyor.

"Hepsini," diye fısıldıyor.

Aramızdaki hava kıvılcımlar saçıyor ve ben onun başını öpüyorum, o elimde onu esnetirken gözlerini kapatıyor. "Ağzına." Onu dudaklarımın üzerinde gezdiriyor ve ben ön sıvının tadını alıyorum.

Bir avuç dolusu saçımı yakalıyor ve beni üzerine çekiyor. "Aç. Your. Fucking. Mouth," he growls, impatient.

“Şimdi.”

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve o, acı tehdidi karşısında keskin bir nefes alıyor.

Oh, hatırladım, şimdi her şey aklıma geliyor.

Zevk ve acı arasındaki ince çizgide yürümekten hoşlanıyor.

O çok kötü... *Ama çok da iyi.*

Acele etmiyorum. Gözlerim üzerinde dolaşırken, bacaklarının arasında iri ve ağır bir şekilde sallanan, arzuyla damlayan o güzel, kalın penisinin her santimini zihnime kazıyorum. Kasık kılları koyu renkli ve bakımlı. “Giysilerini çıkar,” diye fısıldıyorum. “Seni çıplak görmek istiyorum.”

Gözleri benimkilere kilitlenmiş halde tişörtünü başından çıkarıyor ve ben de onun kaslı karnını görme şerefine nail oluyorum. Ellerim bronzlaşmış sekiz paket kasları, geniş omuzları ve koyu renk kılların serpiştirildiği geniş göğsü üzerinde dolaşıyor. Kot pantolonunu tekmeliyor ve kalın baldır kasları içimde derin bir heyecan uyandırıyor. Bana binmemi yalvarıyor.

Onu ağzıma alıyorum, derinlemesine, sonra dişlerimi gösterip çekilirken onu sıyırıyorum.

"Ohhh," diye inliyor, dizleri altında çöküyor ve ben onun etrafında gülümsüyorum. Elleri saçlarımı sıkıca kavırıyor ve kontrolünü ipin ucunda tuttuğunu biliyorum.

Onu uzun süre elimde tutamayabilirim, ama lanet olsun, bu geceyi sonsuza kadar hatırlayacak.

Onu tekrar alıyorum, boğazımın derinliklerine, o izlerken ağzı gevşek bir şekilde açılıyor. "Çok iyi," diye mırıldanıyor. "Oh..."

Ağzımı çekip, etkisini arttırmak için dudaklarımı yalıyorum.

"Devam et," diye homurdanıyor ve beni tekrar üzerine çekiyor.

Ritmi yakaladığımızda onun etrafında gülüyorum, her vuruşumda onun daha da dağıldığını izliyorum. Boğazımın derinliklerinde beni pompalıyor ve lanet olsun... Sıcak ön sıvısını tadıyorum ve inliyorum.

O, kendini tutmaya çalışırken başını geriye eğiyor. "*Siktir.*"

Onun çözülmesini izlemek en sevdiğim şey.

"Çok sert boşalacağım." "Sakın bensiz

boşalmaya kalkışma."

Bunun büyük bir olasılık olduğunu fark edince yüzünde bir anlık bir kaş çatma beliriyor. Beni kaldırıp kanepeye geri götürüyor, beni kanepenin üzerine itiyor ve bir de bakıyorum ki elleri uyluklarımda, bacaklarımı omuzlarımin üzerine kaldırmış.

Dili şişmiş ıslak dudaklarımin arasından geçiyor ve ben titriyorum.

Oh hayır... dur biraz.

"Sakın boşalma," diye homurdanıyor, beni tekrar yalıyor, bu sefer daha derinden, ve gözlerini hayranlıkla kapatıyor.

Edward Prescott benim zevkim için bana oral seks yapmıyor, kendi zevki için yapıyor.

Onun gibi bir kadının tadını seven bir erkekle daha önce hiç karşılaşmadım.

Dili daha derine iniyor ve gözlerim kararmaya başlıyor, sonra tamamen içine giriyor, beni derinden yalıyor, sakalları en mahrem yerlerimi yakıyor. "Çok iyi," diye mırıldanıyor, koyu renkli gözleri benimkilere bakıyor ve benim tahrik olmam yüzünde parıldıyor.

Tanrım.

Tekrar başlıyor, daha derine, daha samimi bir şekilde, sonra bir parmağını ekliyor, sonra bir tane daha, sonra iki tane daha.

"Oh," diye bağıriyorum, ayak parmaklarım kıvrılıyor.

"Ne oldu, tatlı Doe?" diye fısıldıyor üzerime eğilirken, dudakları benimkilerle birleşiyor ve öpüşürken kendi tadımı alıyorum. "Daha fazlasına ihtiyacın var."

Başımı sallıyorum, bu işte nasıl bu kadar iyi olabilir?

Bütün eliyle parmaklıyor beni, sert ve hızlı.

Acımasızca.

Vücudumun onu içine çekmesinin sesi odada yankılanıyor ve gözlerim kararmaya başlıyor.

Ah, bunu hatırlıyorum... Kimse bu adam gibi sevişemez.

O bir kral.

Parmakları daha sert ve daha hızlı hareket ediyor ve ben ona bakarken ağzım açık kalıyor, zevk tüm mantıklı düşüncelerimi çalarken inliyorum.

Titriyorum... *hayır.*

"Şimdi!" diye emrediyorum ve onu aşağı çekmeye çalışıyorum. "İçime girmen gerek," diye fısıldıyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum. "Şimdi."

Karanlık bir gülümsemeyle, omzumun üzerinden geriye doğru tutulan ayak bileğimin içini öpüyor ve yavaşça içine giriyor. Sadece bir santim, bir yöne, sonra diğer yöne daireler çiziyor. Kendini yukarıda tutarken kalın baldır kasları gerginleşiyor, her kasını hissederken ellerim onların üzerine yükseliyor.

Yüzeysel hareketlerle, küçük pompalamalarla beni daha da genişletiyor. Girişimi yakıyor ama daha fazla içeri girmiyor, vücudum daha derin bir bağlantı arayışında kendiliğinden kanepeden yükselmeye başlıyor.

Bu hareket de ne?

Ben başlıyorum kıpırdamaya çırpınmaya altında altında "Daha sert," diye diye emrediyorum. "Daha derine."

Dişleri boynuma değiyor ve tenime değen gülümsemesini hissediyorum.

"Ne yapıyorsun?" Kontrolümü kaybederken haykırıyorum. "Ver onu bana."

Bacaklarımı geriye doğru tutuyor ve sonuna kadar sertçe içeri giriyor. Sonuna kadar geriliyorum.

O çok büyük...

"Oh." Gözlerim fal taşı gibi açılırken ciğerlerimden nefesim kesiliyor, onun büyüklüğünü unutmuşum.

Lanet olsun...

Sonra beni sertçe sikiyor, çılgınca sikiyor. Kanepe duvara sertçe çarpmaya başlıyor, sıvaya yüksek sesle vuruyor.

Yan duvardan bir resim düşüyor ve yere çarpıyor, ama bu onu durdurmuyor.

Tereddüt etmiyor.

"Çok iyi," diye inliyor, artık onu durdurmak imkansız. Tek hedefine odaklanmış, vücudu nihai hedefi kovalıyor.

Orgazm.

Vücudum onun vücudunun etrafında dalgalanıyor ve ecstasy'nin yük treninin çarpmasıyla çılgılık atıyorum.

"Siktir. Siktir. Siktir." Bana sertçe girip derinlerde kalıyor, vücudu benim içime boşalırken penisinin içimde sarsılmasını hissediyorum.

İkimiz de nefes nefese, terden sırılsıklam haldeyken üzerime yığılıyor. Vücutlarımız hâlâ birbirine bağlı. "Sen bir hayvansın," diye nefes nefese söylüyorum.

Elimden tutup beni ayağa kaldırırken gülümsüyor. "Sen beni öyle birine dönüştürüyorsun." Sonra beni öpüyor; yüzümü ellerinin arasına alırken dudakları dudaklarıma dokunuyor. Yavaş, şefkatli ve sevgi dolu bir öpücük.

Samimiyet bir nehir gibi içimizden akıyor ve ah... *Onu özlemişim.*

"Kimse bana senin gibi hissettiremiyor," diye mırıldanıyorum.

Parmakları aşağı inip cinsel organımın dudaklarını ayırırken dudaklarıma gülümsüyor. "Bunu tekrar hissedeceksin."

EDWARD

Battaniyelere dolanmış, kollarımda yatıyor. Çıplak ve savunmasız, eskisinden daha da güzel, en azından eskisi kadar güzel.

O zamanlar ondan ayrılmak zordu, onu bulmak ise daha da zordu.

Unutmak imkansızdı.

Ve şimdi, bir büyücü gibi, beni büyüünün daha da derinliklerine çekiyor.

Şakaklarına öpücükler kondurup onu bedenime sıkıca sarıyorum, o uyurken dudaklarım alnına değiyor. Göğüsleri göğsüme değiyor ve onu bırakamıyorum

Çünkü bana bir anlık da olsa tattırdığı bu yeni duyguyu arzuluyorum.

Sadece onda bulunan özel bir sihir.

Her ne ise... Kendimi çaresiz hissediyorum, sanki paraşütsüz bir uçaktan atlamışım gibi. Nereye ineceğimi ya da yere ne kadar sert çarpacağımı bilmeden.

Kesin olarak bildiğim tek bir şey var: Kontrolümü kaybediyorum.

ALORA

Duşun sesiyle uyanıyorum ve bir süre karanlıkta yatarak kendime gelmeye çalışıyorum.

Bütün gece bir saatten fazla uyumadığımı sanıyorum. İkimizin de verecek hiçbir şeyi kalmayana kadar beni defalarca aldı.

Ve şimdi... şey, dünya mahvoldu, çünkü onun gibi bir adamla böyle bir geceden sonra nereye gidebilirsin ki? Eğer bu işe yaramazsa... nasıl toparlanabileceğimi hayal bile edemiyorum.

O, bedenimle ruhumun sahibi.

Berbat görünüyor olmalıyım ve gerçekten bir daha seks yapamam, her yerim ağrıyor. Vücudum aşırı kullanımdan dolayı zonkluyor. Oturup karanlık yatak odasına bakıyorum, lüks ve modern.

Benim evime ya da zevkime hiç benzemiyor.

Sandalye üzerinde düzgünce katlanmış siyah elbisemi, iç çamaşırlarımı ve topuklu ayakkabılarımı görüyorum ve içimi kaplayan ucuzluk hissine yüzümü buruşturuyorum. Eve gitmek için o elbiseyi tekrar giymek zorundayım.

Utanç yürüyüşü.

Kısa mini elbiseler ve stiletolar gün ışığında her zaman çok farklı hissettirir.

Edward, duştan yeni çıkmış, beline beyaz bir havlu sarmış halde yatak odasına giriyor. "Merhaba." Gülümsüyor, eğilip beni öpüyor, dudakları dudaklarımda uzun süre kalıyor. "Günaydın."

"Günaydın." Saçlarımı elime alıyorum, nasıl görüldüğümden utanıyorum.

"Bugün polo oynamam gerek, Doe."

"Oh." Etrafıma bakıyorum. "Tabii, ben gideyim o zaman." "Seni eve bırakayım."

"Hayır, gerek yok. Uber çağırırım."

"Saçmalama." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıp bana gülümsüyor, bronzlaşmış göğsü geniş, pazıları şişkin. "Seni eve ben götüreceğim."

"Tamam."

Beni tekrar öpüyor, bu sefer biraz daha uzun ve hafifçe emerek; kalbimin göğsümde çarpışını hissediyorum. Ayağa kalkıp gardıroba doğru yürüyor.

O o kadar...

Yataktan çıkıp eşyalarımı alıp banyoya koşuyorum.

Azgınken çıplak olmak harika. Çöp tenekesinden yeni çıkmış bir fare gibi hissederken çıplak olmak ise korkunç. Hızlıca duş alıp giysilerimi giyiyorum, yüksek topuklu ayakkabılarımı tekrar giymeli miyim?

Hayır... bu fazla olur.

Yatak odasına geri dönüp onu tamamen giyinmiş, yatakta oturmuş beni beklerken görüyorum. Garip bir şekilde gülümsüyorum. "Gerçekten Uber çağırabilirim."

"Uber'le eve gitmene asla izin vermem."

"Tamam." Utangaçça gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

Asansöre biniyoruz ve otoparka iniyoruz; ayakkabılarım bir elimde ve kimseye rastlamamamız için Tanrı'ya dua ediyorum. Elimi tutuyor ve beni koyu yeşil bir spor arabaya götürüyor, araba aşırı abartılı ve lüks.

Arabanın yolcu tarafına geçiyoruz, o kapıyı açıyor ve ben koltuğa oturuyorum. Araba yere çok yakın ve krem rengi deri iç döşemesi var. Hayranlıkla etrafa bakınıyorum, bu kadar etkileyici bir araba görmemiştim, sürmek bir yana. “Bu ne tür bir araba?” diye soruyorum, o direksiyona geçerken.

“Aston Martin DB11.” Motoru çalıştırıyor ve araba derin bir uğultuyla gürlüyor.

"Oh... vay canına." Ona şaşkın şaşkın bakıyorum ve o gülümsüyor. "Çok gürültülü."

Motoru tekrar çalıştırıyor. “Amaç da bu.”

Bana bir bakış atar, yaptığı şeyi bırakır, eğilir, yüzümü kendine doğru çeker ve beni öper. “Seni öpmeyi bırakamıyorum.”

Öpücüğünün ardındaki duygu karşısında kalbim göğsümde takla atıyor.

Tamam... kes şunu.

Bu tam bir aptallık, şu anda rüya mı görüyorum, çünkü eğer öyleyse, beni uyandırma.

Ben yüzümdeki aptal gülümsemeyi silmeye çalışırken, o yer altı otoparkından çıkıyor.

Bu çok gerçek dışı geliyor.

Trafiğin içinden geçip giderken o rahat bir şekilde sohbet etmeye başlıyor; elimi elinde tutuyor ve ara sıra elimi kaldırıp parmak uçlarımı öpüyor, sanki uzun zamandır birbirini görmemiş iki sevgiliymişiz ve bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi.

Şaşkınlıktan sessiz kalıyorum, dudaklarımdan tek kelime bile çıkaramıyorum çünkü lanet olsun, Piç Prescott yakışıklıydı ama Başım Dönen Prescott için ölürüm.

Koyu renkli saçları mükemmel bir şekilde dağınık ve o sürerken ön kolundaki kasların kasıldığını görebiliyorum. Kolunda taktığı iri tasarımcı saati muhtemelen benim dairemden daha değerli, ama asıl önemli olan yüzündeki kaygısız gülümseme. Geniş ve güzel, ve ilk kez sanki bunu bana kendi isteğiyle veriyormuş gibi hissediyorum.

Dürüst olmak gerekirse...

Şu anda, tam burada tekrar soyunmamak için tüm gücümü kullanıyorum.

"Nereye gidiyorum?" diye soruyor, otoyoldan çıkıp Nice'e girerken.

"Nerede yaşadığımı biliyorsun." Ona gülümsüyorum.

Gözleri benimle yol arasında gidip gelirken sırtıyor ve sağa dönüyor.

"Ha, gördün mü? Nerede yaşadığımı biliyorsun."

"Bilmediğimi hiç söylemedim." Mont Boron tabelasında tekrar dönüyor. "Burası güzel bir bölge," diyor etrafına bakınırken. "Gerçekten çok güzel."

"Öyle." Sakin bir şekilde gülümsüyorum ama zihnim dakikada bir milyon mil hızla çalışıyor.

Beni tekrar görmek isteyecek mi?

Bütün hafta onun aramasını diken üstünde bekleyecek miyim?

Hayır. Kendimi buna maruz bırakamayacağımı zaten biliyorum. Şimdi bu konuyu zorlamalıyım ve eğer o bir şeyleri kesinleştirmek için hazır değilse, kayıplarımı azaltmam gerekir. Geçen hafta yaşadığım gibi bir hafta daha yaşayamam.

Kes şunu, *soğukkanlı davran*.

"Sol tarafta, kumtaşı olan ev." Araba garaj yoluna giriyor. "Sen..." Ne soracağımı bilemediğimden omuz silkiyorum.

"İçeri giremem." Saatine bakıyor. "Polo oynamam gerekiyor ve zaten zamanım daralıyor."

"Uykusuzken nasıl polo oynayacaksın?"

"Tanrı bilir." Bana nefes kesici bir gülümseme atıyor ve kalbim bu sabah onuncu kez göğsümde takla atıyor.

Ona hayranlığım utanç verici bir hal almaya başlıyor.

EDWARD

Alora bana bakıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Daha fazlasını istiyor...

"İyi günler," diyorum ona.

Onun yüzünün düştüğünü görüyorum; benimle bir daha görüşmek istemediğimi anladığında... Eğer daha iyi bir erkek olsaydım, bunu isterdim.

Ama yapamıyorum...

"Sen de." Arabanın kapısını açarken zorla gülümsüyor. "Polo maçında eğlenmene bak." Gizli öfkesini ortaya çıkararak kapıyı sertçe çarpıyor ve evinin kapısına doğru yürüyor.

Onu içeriye kadar takip etme dürtüsüyle mücadele ediyorum çünkü bunun bitmesi gerektiğini biliyorum.

Daha başlamadan... Ama belki de bu iyi bir şeydir, çünkü bana hissettirdikleri hiç de iyi değil.

Sokağa çıkıp derin düşüncelere dalmış bir şekilde uzaklaşıyorum.

Keşke...

Elimi saçlarımın arasından geçirirken, damarlarımda bir tedirginlik hissediyorum.

Tamamen sarsılmış durumdayım.

Kafamdaki karışıklığı bir an önce çözmem gerekiyor.

Monte Carlo polo kulübünün otoparkına giriyorum ve Theo'nun arabasından indiğini görüyorum, onun yanına park ediyorum.

Beni beklerken arabasına yaslanıyor. Saatine bakarak "Acele et" diyor.

"Evet, evet." Arabadan inip bagajdan çantamı alıyorum.

"Gecen nasıl geçti?" diye soruyor.

"İyi." Bagaj kapağını sertçe kapattım ve ona doğru bakınca sırtışını gördüm. "Ne var?"

"Şey..." Yanıma gelip yanımda yürümeye başladı.

"Ee, ne?" Başımı çevirip park edilmiş at römorklarımı gördüm, altı atım da ahır görevlileri tarafından dışarı çıkarılıyordu.

"O kadar mı kötü durumdasın?" "Hiç de değil."

"Bana bu saçmalıkları anlatma." Beni römorkuma kadar takip etti. " 'da sen burada bile yokken ona korumalar tutmuşsun, sonra da dün gece dışarı çıktığını öğrenir öğrenmez hemen eve uçtuğunu söylüyorlar."

"Merhaba." Amber'a gülümsüyorum.

"Merhaba, Bay Prescott. Bugünkü maç için hazır mısınız, efendim?"

"Evet, teşekkürler." Bir fırça alıp atım Camelot'u fırçalamaya başlıyorum.

"Ee?" Theo ellerini beline koydu. "Bekliyorum."

Ugh... Soruma cevap verene kadar gitmeyecek.

"Zaten bu sabah geri dönüyordum ve..." Omuzlarımı silkerim, ne diyeceğimi bilemiyorum. "...Onun tek başına dışarıda kalmasını istemedim. O bir..." Doğru benzetmeyi bulmaya çalışırken duraksarım. "Zorlu bir çocuk."

Düşünürken kaşlarını çatıyor.

"Atlarının yanında olup, yararlı bir şeyler yapman gerekmiyor mu?"

"Muhtemelen."

"Hey," sol taraftan bir ses geliyor, ikimiz de başımızı kaldırıp kardeşimin, William'ın bize doğru yürüdüğünü görüyoruz.

"Selam." Şaşkınlıkla gülerek onu kendime doğru çekip sarıldım. "Burada ne işin var?"

"Geri taşınyorum."

Theo'ya sarılır. "Seni görmek ne güzel dostum."

"Ne?" Kafamda hesap yaparken kaşlarımı çattım.

"Lütfen... Sonunda ondan ayrıldığını söyle."

"Evet." Ellerini uzatır. "Onu terk ettim."

"Haha." Yüksek sesle gülüyorum. "Tanrıya şükür."

"Evet, dostum." Theo ve o el çakışırız.

"Aferin sen

senin

Kardeşim William, tanıdığım en soğuk, en kötü kadınla evli. Kadın bir ilişki yaşadı ve sonra oğlunu, kocasının kalması için bir koz olarak kullandı. Kardeşim yıllardır cehennem azabı çekiyor.

"Harrison nerede?"

"Şu an onunla birlikte, ama sonunda ortak velayeti kabul etti."

"Bu harika bir haber." Gülümsüyorum.

"Bu gece kutlama yapıyoruz," diyor Theo, karavanlarına doğru yürürken. "Benim evimde," diye sesleniyor.

"Kulağa hoş geliyor."

Gözlerim William'ın kilerle buluşur ve onun ne kadar zorlandığını anlarım; tek istediği mutlu bir evlilikti. O kapıdan çıkıp oğlunu geride bırakmak için tüm gücünü harcamış olmalı. "İyi misin?"

Omuz silkti ve toprağa tekme attı.

"Doğru olanı yaptın." Ona tekrar sarılırım. "Artık geri döndün, yeniden başlama zamanı."

"Onu özleyeceğim, bilirsin, onunla birlikte olduğu haftalarda."

"Biliyorum." Başımı sallıyorum. "Kolay olmayacak, ama en azından onun iyi bir anne olduğunu biliyorsun, o güvende."

"Biliyorum, iyi bir anne, berbat bir eş." Omzuma yaslanıp içini çeker. "Asla evlenme," der bana.

"Merak etme, evlenmeyeceğim."

ALORA

"Neredeyse"nin acısı.

Dünyada "neredeyse"den daha kötü bir duygu var mı?

Neredeyse bir şansım vardı, neredeyse umutsuzca aşkıttım. Neredeyse onundu.

Edward'ın pazar günü beni eve bıraktığından bu yana uzun bir otuz altı saat geçti.

O zamandan beri ondan tek bir kelime bile duymadım.

Onu aramak ve geri gelmesi için yalvarmak istiyorum, "neredeyse" acımı dindirsin diye. Ama bunu tek başıma yapamam, onun da istemesi gerekiyor.

Aranacak... Arayacağını biliyorum. Sabırlı ol.

Mağazamın tuvaletine girip kapıyı kilitliyorum, yuvarlak aynadaki yansıma bakiyorum. Boynumdaki diş izleri solmaya başladı. Birlikte geçirdiğimiz gecenin fiziksel izleri yakında tamamen kaybolacak ve birlikte geçirdiğimiz zamanı ne kadar değerli bulsam da... Üç yıl boyunca iyileşmesi gereken bir yara açtığı için, keşke hiç yaşanmasaydı diye düşünmeye başlıyorum. Derin, uçsuz bucaksız bir korku çukuru.

Böyle hissetmekten nefret ediyorum, sürekli telefonumu kontrol edip onun ne yaptığını veya ne düşündüğünü merak etmekten. Bundan sonra ne olacağını merak etmekten.

Anlayacağınız, ruh eşini asla bulamayacağından korkmak bir şey. Ama onun kim olduğunu bilip yine de onunla birlikte olamamak...

Bu, atlatılabileceğimden emin olmadığım bir trajedi.

Kendimi meşgul tutuyorum ve Helene'ye karşı umursamıyormuş gibi davranıyorum, ama içimde, aramadığı her saatte... biraz daha ölüyorum.

Gözlerim yaşlarla doluyor, bu lanet olası pislige o kadar aşığım ki, bununla nasıl başa çıkacağımı ya da ne yapacağımı bilmiyorum. Kendimi kontrolsüz ve güçsüz hissediyorum; pazar günü gittiğinde kalbimi de yanında götürdü.

Aranacak... *aramak zorunda.*

EDWARD

Kafese kapatılmış bir hayvan gibi, odada volta atıyorum. "Bir şey yap," diye bağıyorum. "Neden oturmuyorsun, Edward," diye cevaplıyor Paul

. "Ofisimin halısını iplik iplik yıpratıyorsun."

"Oturmak istemiyorum." Ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Sil şunu," diyorum.

"Neyi sil?"

"Onu. Kafamdan." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Hemen sil şunu. Sen bir şarlatansın, işin bu değil mi?"

Paul arkasına yaslanır ve sakince bacak bacak üstüne atar. "Bunun mümkün olmadığını biliyorsun, ama seni bu kadar üzen şeyi bir irdeleyelim."

"Hiçbir şeyi çözmek istemiyorum," diye karşılık veriyorum. "Sırf seni görmek için Londra'ya uçmak zorunda kalacağım günlük bir kriz yaşamak için vaktim yok." Oda içinde bir ileri bir geri yürüyorum. "Lanet olsun, çok meşgulüm ve bu benim programıma uymuyor."

"Tamam." Kalemimi ve not defterini elinde tutarken başını salladı. "Yani Alora'ya ayıracak vaktin yok mu diyorsun, yoksa sana hissettirdiklerine ayıracak vaktin yok mu diyorsun?"

"İkisi de." Alnımdaki teri siliyorum. "İlaç ya da başka bir şeye ihtiyacım var." Anlayışa vardığımda ona bir göz atıyorum. "Neden bana hiç vermedin?"

"Bu sorun, ilaçlarla kendini uyuşturarak çözülmeyecek, Edward. Bunun üstesinden gelmen gerekiyor."

"Bu lanet saçmalıklarla uğraşacak vaktim yok."

"Sorun tam olarak ne?" diye devam etti Paul. "Geceyi birlikte geçirdiniz ve sonra ne oldu...?"

"Beni hiç dinlemiyor musun?" diye bağırdım. "Sinir krizi geçiriyorum, sorun bu." Yürüyüşe devam ettim.

"Duygularını anlat bana, bir örnek ver."

"Aklımda ondan başka hiçbir şey yok. Onu rüyamda görüyorum, sosyal medyada onu takip ediyorum, güvenliğini sağlamak için ona korumalar tutuyorum ki en azından günlük hayatımı sürdürebileyim." Yüksek sesle düşünürken bir ileri bir geri yürümeye devam ediyorum. "Tek istediğim, tek düşündüğüm şey ona gitmek."

"Öyleyse neden gitmiyorsun?"

Gözlerimi kaldırıp onun gözlerine baktım. "Beni dinlemiyor musun, aptal mısın, yoksa sadece salak mısın?"

"Bence zorlanıyorsun çünkü hayatında ilk kez, sende tamamen yabancı duygular uyandıran biriyle tanıştın. Kendini ona bağlı, tatmin olmuş ve mutlu hissediyorsun. Haklı mıyım?"

Yürüyüşümü sürdürürken onu dinliyorum.

"Edward, en mutlu halinin vedalarla geldiğini hiç düşündün mü?"

"Bu ne anlama geliyor ki?" diye bağıriyorum.

"Eski düşünce tarzına elveda, ama sana bir şey soracağım ve cevap vermeden önce iyice düşünmeni istiyorum. Neden aşık olmak istemiyorsun?"

"Aşık olmak istemediğimden değil." Bir an düşünüyorum.

"Devam et."

"Bu aşk değil, bu bir takıntı. Bu kadına karşı sağlıksız bir hayranlık duyuyorum, ahlaksız bir sapık gibiyim."

"Daha önce başka bir kadına karşı böyle hissetmedin mi?"

"Hayır."

"Dürüst dürüst ol kendine sen sen
aşk Alora "

“Bilmiyorum.” Omuzlarımı silkiyorum, içimi hüzün kaplıyor, terapiyi bile doğru düzgün yapamıyorum.

“Bunu bir an için konuşalım. Aşık olmak, ruh ikizine gerçekten bütünleşmek düşüncesi sana ne hissettiriyor?”

Ruhumun derinliklerinde korku dalgalanırken ona bakıyorum. “Dehşete kapılıyorum.”

“Neden?”

“Hiç biri yara yara izim yara yüzümden bir düşmandan diye mırıldandım.

“Biliyorum.”

“Peki ya ben....” Boğazımdaki düğüm ses tellerimi tıkıyor ve onun silueti bulanıklaşıyor.

“Güzel bir hayata tesadüfen rastlanmaz Edward, o inşa edilir. Bölümleri atlayamazsın, o kadar çok arzuladığın hayata ulaşmak için bu deneyimi yaşamak zorundasın. Hak ettiğin o derin mutluluğu bulmak için.”

Gözlerim onun gözlerini arar.

"Alora'ya hislerini anlattın mı? Engellerinden bahsettin mi?"

"Tabii ki hayır."

“Neden?”

“Ne yani, ona ‘sen beni mahvedebilirsin diye bir ilişki yaşayamam’ mı diyeceğim?”

"Bana kalırsa, onunla ilişki yaşamamak seni mahveden tek şey."

"Peki ya onu sevmeme izin verirsem ve sonra bir şey olursa... O zaman ne olacak?"

"Ama onu sevmemeye izin vermezsen... bir şeyler olacak."

"Bu ne demek oluyor?"

“O sonsuza kadar beklemeyecek, senden uzaklaşacak. Onun aşık olup sonra başka biriyle evlenmesini izlemeye gerçekten hazır mısın? O zaman o, hayat istediğin hayatı yaşayacak. O onun çocukları olacak, o

“Onu mutlu ediyor... oysa sen, aslında birlikte olmak istemediğin kadınlarla aynı eski zehirli kalıpların içinde hâlâ sıkışıp kalmışsın.”

Gözlerim onun gözlerine kilitlenir.

" 'a sorarsan, bu bana çok sıradan bir hayat gibi geliyor."

Kulaklarımda kalp atışlarımı duymaya başlıyorum.

“Edward, benim tecrübeme göre, aşkı fazla düşünen biri, onu fazla hisseden biridir.”

Boğazımda bir düğüm oluşur ve gözlerimi onunkilerden ayırırım.

"O sevgiyi tek bir kadına vermek ve karşılığında onun da seni tüm kalbiyle sevmesi harika olmaz mıydı?"

Duygular beni kaplar ve bakışlarından kaçmak için başımı eğiyorum. “Gitmem gerek.”

"Lütfen bugün konuştuklarımızı bir düşün." "Hoşça kal."

**Ben yürüyorum çıkıyorum
çıkıyorum ofisinden ofisinden ve
doğruca**

resepsiyonu geçip.

“Başka bir randevuya mı ihtiyacınız var, efendim....” diye arkamdan seslendi.

Cevap vermeden kapılardan geçiyorum, buraya bir daha gelmeyeceğim.

Ne kadar da zaman kaybıymış bu.

ALORA

**“Merhaba baba.” Telefonda
gülümsüyorum. “En sevdiğim
kızım nasıl?”**

**Onun sesini sesini duymak gözlerimi
gözlerimi “O iyi,” diye fısıldıyorum.**

Ağlama.

"Neler oluyor?" diye soruyorum. "Yıllık muayenende doktorla görüşmen nasıl geçti?"

“Tansiyonum mükemmel.” Konuşup duruyor ve bana haftasını anlatıyor; ben de dinlerken gülümsüyorum, ona haftamı ve yakında yaşayacağım kalp kırıklığını anlatmak zorunda olmadığım için minnettarım. Tık tık eden bir saatli bomba gibi, geldiğini hissedebiliyorum.

Cevapsız arama yok

**Sevgili Nel,
Önerilerini çok beğendim ve bir mobilya konsepti ekledim. Ayrılmış birkaç güzel parça var, bunlarla devam etmek istersen bana haber ver.
İyi günler, Alora.**

E-postayı gönderdim, Paris'teki otel yenileme planları güzel gidiyor. Sonunda bir renk paleti belirledik ve bunun Nel'in suçu olmadığını biliyorum, ama ondan hoşlanmamak için kendimi tutamıyorum. Edward'dan hoşlandığını bilmek, sanki bıçağı kalbime saplamak gibi. Kimi kandırıyorum ki, tüm kadınlar Edward'dan hoşlanıyor... Ugh.

Derin bir nefes alıp su ısıtıcısını açtım. "Siz gidin," diye Jonty ve Helene'ye seslendim. "Ben kasayı bitirmek için biraz daha zaman ayıracağım."

"Tamam," diye cevapladı Helene.

"Bu akşamki randevunda bol şans," diye sesleniyorum.

"Şansa ihtiyacım yok," diye cevaplıyor. "Sadece prezervatife."

Jonty gülüyor, ben de çayımı hazırlarken gülümsüyorum. Bu kızı seviyorum. Arka odadan çıkıp eşyalarını alıyorlar. "Akşam yemeğinde ne var?" diye soruyor Jonty, dolabından sırt çantasını alırken.

"Hiç bilmiyorum, sen ne yiyeceksin?" "Makarna. Sanırım."

"Kulağa hoş geliyor."

"Arkamızdan kapıyı kilitle," diyor Helene.

"Tamam." Onları kapıya kadar geçiriyorum. "Yarın görüşürüz." "Hoşça kal." Sokağa çıkıyorlar ve ben kapının arkasındaki pirinç

kilidi çevirip "*Açık*" tabelasını "*Kapalı*"ya çeviriyorum. Ön pencerelerin panjurlarını kapatıp müziğin sesini açıyorum.

Tık, tık, tık, ön kapıdan sesler geliyor.

"Ne unuttun?" diye sesleniyorum. Ön kapıya doğru yürüyorum ve Edward'ın kapıda durduğunu görüyorum. Bana yavaş, seksi bir gülümseme atıyor ve onu gördüğüm anda kalbim bir an duruyor. Aceleyle kapıyı açıyorum. "Merhaba."

"Merhaba." Gözleri benimkilere kilitleniyor, büyük ve güzel, tıpkı hatırladığım gibi.

Bu adam nasıl bu kadar mükemmel olabilir? "İçeri girebilir miyim?"

BÖLÜM YİRMİ İKİ

ALORA

Gülümsüyorum, hayranlığımdan dolayı daha önce sormadığımı fark edemediğim için utanıyorum. “Tabii ki.” Kenara çekiliyorum ve o yanımdan geçip dükkana giriyor. Dışarıya bakıyorum, patronlarını bekleyen iki araba caddede park etmiş durumda. Kapıyı kapatıp kilidi çeviriyorum ve dönüp Edward’ın ofisime girdiğini görüyorum.

Sinirlerim gerginleşiyor ve onun peşinden içeri girmeden önce sakinleşmek için gözlerimi kapatıyorum.

“Beni unutmuş olmalısın diye düşündüm?” diye şaka yapıyorum, ama bu bir şaka değil. Son derece ciddiyim ve daha da muhtaç durumdayım. Beni kollarına alıyor, eğilip beni öpüyor; sıcak bir şefkatle bana sıkıca sarılırken dudakları dudaklarımda oyalanıyor. “Seni nasıl unutabilirim ki?” diye mırıldanıyor. “Aklımdan geçen tek şey sensin.”

Oh...

Ve yine o his, ona karşı duyduğum çekim. Karşı koymamın imkânı olmayan bir çekim. O kadar güçlü ki, elle tutulur bir güç gibi.

"Seni dört gündür görmedim," diye fısıldıyorum. Kapa. Çeneni.

Bu kadar muhtaç davranmayı bırak, Tanrı aşkına soğukkanlı davran.

"Biliyorum." Beni tekrar öpüyor, elleri kalçalarımın altına aşıyor. "Şu anda başımda çok iş var." Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve bana bakıyor, bu gece farklı görünüyor, daha yakın. "Ama şimdi buradayım."

"Tanrıya şükür." Tekrar öpüşürken dudaklarına gülümsüyorum, daha derin, daha acil. Karnıma değen ereksiyonunu hissediyorum. Çaresizlik beni sarar ve beni masama yapıştırır.

"Hadi benim eve gidelim," diye fısıldıyor, eli bacağımdan yukarı doğru kayıyor ve eteğimin altına giriyor. Parmakları külotumun altına kayıyor ve beni sırlıklam buluyor, gözleri arzuyla kararmış.

"Ama ben daha yakındayım, hadi benim eve gidelim," diye nefes nefese söylüyorum; tahrik dalgası kan dolaşımda yayılmaya başlıyor.

"Ben..." Parmaklarını içime derinlemesine sokuyor ve ben inliyorum, bir parmak daha ekliyor ve ben onu sıkıca sarıyorum. "Personel sorunları var, benim evime gelmen gerekiyor," diyor, dikkati dağılmış bir şekilde.

"Oh... tamam." Parmaklarını sıkıca kavradım ve o parmaklarını daha derine daldırırken keskin bir nefes aldı. "Bizim..." Gözlerim kapandı, o bunu yaparken konuşamıyorum.

Dişleri boynuma iniyor ve beni sertçe ısıyor, tüylerim diken diken oluyor.

Bütün geceyi birlikte geçirmek istiyorum.

"Burada seks yapmayacağım, Edward. Nereye gidiyorsak, şimdi gitmeliyiz."

Geri çekiliyor ve parmaklarını ağzına sokuyor, gözleri benimkilere bakarken parmaklarını emiyor. "*Siktir...* Tadı çok güzel."

Bayılmak üzereyim.

"Gidelim." Elimi tutuyor ve beni kapıya doğru çekerken kolumu neredeyse yerinden çıkaracak gibi.

"Bekle, kapıyı kilitlemem lazım."

"Acele et." Sanki kendini sakinleştirmeye çalışır gibi elini saçlarının arasından geçiriyor.

Anahtarları ve çantamı alıyorum, kapıdan çıkıyoruz ve ben dönüp kilidi kapatıp güvenlik kapısını indirirken o bekliyor. Ona bir göz atıyorum, koyu renk saçları dağınık ve kocaman kırmızı dudakları "gel beni sık" diyen harika bir renkte.

"Bu taraftan." Beni arabasına götürüyor ve artık binanın ön tarafına çıktığımızıza göre tavırları farklı geliyor; her zamanki gibi elimi tutmuyor. Bunun sebebi güvenlik görevlilerinin bizi izlemesi mi, yoksa sadece istememesi mi?

Aman Tanrım, Alora. Her şeyi bu kadar fazla analiz etmeyi bırak.

Bentley'in arka kapısını açıyor, ben içeri kayıyorum, o da arkamdan içeri girip oturuyor. "Daireme lütfen," diyor, duygusuz bir sesle.

"Peki, efendim," diyor öndeki şoför. Bu korumayı tanımıyorum, daha önce görmedim. Yola çıkarken başını kaldırıyor ve dikiz aynasından gözlerimiz buluşuyor, ben de gözlerimi onunkilerden kaçırıyorum.

Edward'ın dairesine kaç kadını götürmüştür acaba?

Edward yanına yaslanmış pencereden dışarı bakıyor; dirseği kapıya dayalı ve başparmağıyla dudaklarını ileri geri okşuyor, sanki derin düşüncelere dalmış gibi. Katedilen her kilometreyle onun benden biraz daha uzaklaştığını hissediyorum. Daha on dakika önce bana yapışıp dururken, şimdi aynı arabada oturuyoruz ve o pencereden dışarı bakıp beni görmezden geliyor.

Nedeni muhafızlar mı?

Nice'den Monako'ya yarım saatlik yolculuk tam bir sessizlik içinde geçiyor ve keşke fark etmediğimi söyleyebilseydim, ama onun sağır edici sessizliği bana sanki belirsizliğin mağarasına doğru gidiyormuşuz gibi hissettiriyor. Ziyaret etmemem gerektiğini çok iyi bildiğim bir mağara.

Araba yer altı otoparkına girip asansöre doğru ilerliyor. Edward arabada kalırken

gelip kapımı açıyor, bunu onlara o mu söyledi yoksa...

"Geldik." Elimi tutarak beni dışarı çıkarırken zoraki bir gülümseme takındı.

"Teşekkür ederim."

Elimi tekrar bırakıyor ve asansöre doğru yürüyoruz, içeri girip kapılara dönüyoruz, hâlâ tek kelime etmiyoruz.

Burada ne oluyor?

Elini saçlarının arasından geçiriyor ve tuhaf, dalgın... kendinde değil gibi görünüyor. Onda bir terslik var.

Bu adam çok kafa karıştırıcı, bana tek düşünebildiği kişinin ben olduğumu söylüyor, sonra da uzaklaşıyor. Neden böyle yapsın ki...

Hâlâ eski sevgilisini mi seviyor? Durum bu mu... suçluluk duygusu mu?

Çift kapı doğrudan dairesine açılıyor ve o büyük adımlarla içeri giriyor. "Bir şey içmek ister misin?" Mutfığa doğru kayboluyor.

"Evet, lütfen." Çantamı yan sehpaye koyup şık dairenin içini gözden geçiriyorum. "Bu dairenin bir gece kulübünün üstünde olmasına rağmen bu kadar sessiz olması bana gerçek dışı geliyor," diyorum.

"Evet."

Köşeden gizlice bakıyorum ve onun bir yudumda bir bardak viskiyi içip, sonra titrek bir el ile bardağını yeniden doldurduğunu görüyorum.

Ona ne olduğunu bilmiyorum, ama onu sakinleştirmem gerektiğini biliyorum.

Ha, ne ironik, Kendini Panikleten Hanım onu sakinleştirmek zorunda

İki kadeh şarapla geri gelir ve birini bana uzatır. "Al bakalım."

"Teşekkür ederim." Gülümsüyorum, kadehimi kaldırıp bir yudum almadan önce onun kadehine dokunuyorum. "İyi misin?" diye soruyorum.

"Evet," diye çok çabuk cevap verdi. "Neden soruyorsun?"

Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken omuz silktim. "Tedirgin görünüyorsun."

"Hayır." Gözleri benimkilere sabitlenmiş halde dudaklarını büküyor. "Bu Hermione ile mi ilgili?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

"Ne?" Yüzünü buruşturur. "Neden Hermione ile ilgili olsun ki?"

"Hâlâ ona karşı bir şeyler mi hissediyorsun, bu yüzden mi tuhaf davranıyorsun? Benimle burada olduğun için suçluluk mu duyuyorsun?"

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "İnan bana, Hermione'ye karşı hiçbir şey hissetmiyorum. İlişkimiz tamamen bitti."

"Oh." Zorla gülümsedim. "Ben sadece..." Sesim kesildi, onu konuya getirdiğim için utanmıştım. "Boş ver."

"Ne diyecektin?" diye sordu.

"Mağazadan çıktıktan sonra birdenbire değişmiş gibi görünüyordun." "Ben... özür dilerim." Hafifçe omuz silkiyor.

"Son zamanlarda

. Hmm... Ne hakkında?

Daha fazla detay vermeyeceği belliydi, ben de konuyu değiştirmeye çalıştım. Etrafıma bakarken şarabımdan bir yudum daha aldım. "Mağazamda mastürbasyon yaptığın videoyu kaç kez izlediğimi biliyor musun?"

O da şarabından bir yudum alırken gözleri kararır. "Senin dükkanda olduğunu düşünerek kaç kez mastürbasyon yaptığımı biliyor musun?"

"Kaç kez?"

"Çok fazla."

"Gerçeğini elde edebilecekken neden beni düşünerek mastürbasyon yapıyorsun?"

Bir şey söylemek için ağzını açar ama hiçbir kelime çıkmaz.

"Senden hoşlanıyorum," diye fısıldadım.

"Ben de senden hoşlanıyorum," diye tereddüt etmeden cevap veriyor.

"Ama beni muhtaç hissettiriyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Bu duyguya alışkın değilim ve dürüst olmak gerekirse, bundan hoşlandığımdan emin değilim."

Yüzünde bir anlık memnuniyet belirir, ama hemen gizler.

"Sen sadece sikimi seviyorsun."

"Muhtemelen." Birbirimize bakarken gülümsüyorum ve rüzgârdaki duman gibi gerginliğin vücudundan kaybolduğunu hissediyorum.

Az önce söylediğim her neyse, onu daha iyi hissettirmiş. *Beni muhtaç hissettiriyorsun*, acaba o da muhtaç hissediyor olabilir mi?

"Madem beni buraya getirdin, şimdi benimle ne yapacaksın?"

"Hmm." Gözleri vücudumdan aşağıya, sonra tekrar yüzüme doğru kayarken parmaklarının arkasını sakalına sürüyor. "Seni soyacağım. Seni bağlayıp sikimi boğazına o kadar derine sokacağım ki boğulacaksın."

Şarabımı burnumdan püskürttüm. "Ne?" diye kekeledim, ardından şiddetli bir öksürük krizine girdim.

"Aynen öyle." Sırtımı okşarken gülümsüyor.

Öksürüp duruyorum, öksürüp duruyorum, öksürüp duruyorum; o da bana bir bardak su getirip uzatıyor. "İç şunu, korkak."

Sudan bir yudum alıyorum. "Boğulmamı istediğini söylemiştin."

"Sikimde boğulmanı, havada değil."

Gülümsememi saklamak için alt dudağımı ısırıyorum. "Bu yüzden mi arabada gergindin, beni boğarak öldüreceğinden mi korktun?"

"Gergin değildim." Gülümsüyor.

"Heyecanlıydım." "Neden?"

"Sonunda seninle baş başa kalacağım için." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve ellerini yüzüme koyuyor. "Bütün hafta boyunca tek düşündüğüm şey sendin."

Aramızda hava dönüyor, sadece onun harekete geçirebileceği büyümlü bir aura.

O o kadar...

"Aynı," diye fısıldıyorum.

Dudakları benimkilerle birleşiyor, beni nazikçe öpüyor, gözlerini kapatıyor ve ben de onun da benim kadar bu anın büyümlüne kapıldığını anlıyorum. Tekrar öpüşüyoruz, daha acil bir şekilde, ve onun Hermione ile ilişkilerinin tamamen bittiğini doğrulaması, içimdeki tüm engelleri yıkıyor.

Artık geri dönölmez bir şekilde onunum... Sadece bu gece için olsa bile. Yarın hakkında düşünmek istemiyorum, sadece şu anda kendimi kaybetmek istiyorum.

"Duş alabilir miyiz?" diye dudaklarına fısıldıyorum.

"Hmm." İki eliyle kalçalarımı kavrayıp beni ereksiyonuna doğru çekerken alt dudağımı ısıyor.

Bütün gün işteydim, eğer bağlanacaksam en azından temiz ve ferah olmak istiyorum.

Elimdeki şarap kadehini alıp tezgaha koyuyor ve beni ana yatak odasına götürüyor. Duşu açıp önüme geliyor, koyu renkli gözleri vücudumda dolaşıyor ve ben heyecanla nefesimi tutuyorum.

İşte burada aramızdaki dinamik değişiyor; beni soyduğu andan itibaren ikimiz de kontrolün bende olmadığını biliyoruz.

O yönlendirir, hakim olur ve her fantezimi fetheder.

Ve ben, şey, o zevk dalgalarını bana sunarken ben sadece o dalgaların üzerinde sörf yapıyorum.

Onun zevk için vücudumu kullanırken çözülüşünü izlemek ve hissetmek, dünyadaki en sevdiğim şey. Ve bu sert, dağınık, kaba ve daha önce hiç kimsenin bende uyandırmadığı bir düzeyde bir tahrik.

Bluzumun düğmelerini tek tek açmaya başlıyor. "Sen kıışkırtıyorsun bir karanlık içimde beni o ben bilmiyordum

"Gerekli," diye fısıldıyorum.

Gözleri benimkilere doğru yükseliyor. "Sen bende bundan çok daha fazlasını uyandırıyorsun."

"Ne gibi?" Cevabını beklerken nefesimi tutuyorum. "Bu gece çok konuşkansın, Alora." Gömleğimi ve bir kenara atıyor, beni kendinden uzaklaştırıyor ve eteğimin fermuarını aşağı kaydırıyor.

"Hmm." Parmaklarını siyah dantel tangamın üzerinde gezdiriyor. "Bunu sevdim." Eğilip popomu öpüyor.

Ha! Planım işe yaradı, o gelirse diye tüm hafta boyunca işe seksi iç çamaşırları giydim.

Şeytani.

Eteğimi bacaklarımdan aşağı kaydırıyor. "Çık."

Çıkıyorum ve o beni tekrar kendisine doğru çeviriyor. "İçeri." Beni duşa götürüyor.

"Ama benim..."

"Onunla duş alacaksın."

"Oh." Sapık, ben dantelli iç çamaşırlarımla sevişmek istiyor, benim planım şeytani değildi, tam bir home run'dı. Striptiz şovunu izlerken su sıcaklığını ayarlıyorum.

Gömleğinin düğmelerini açarken gözleri benimkilere kilitleniyor ve geniş, bronzlaşmış göğsü gözümün önüne serildiğinde içim heyecanla dalgalanmaya başlıyor.

O kadar seksi ki.

Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarır; ardından takım elbise pantolonunun fermuarı keskin bir sesle açılır. Duşun altında geriye doğru çekilirim ve sıcak suyun başımın üstüne akmasına izin veririm; gözlerim onun her hareketine kilitlenmiştir. Onu soyunurken izlediğim her an, sanki ilk kezmiş gibi gelir. Bundan asla bıkmayacağım. Pantolonunu aşağı kaydırır ve iri ereksiyonu serbest kalır; ben de ona bakarken boğazımdaki yumruyu yutarım.

Kalın ve uzun, boyu boyunca damarları atıyor.

Göz alıcı bir silah.

Koyu renkli gözleri benimkilere sabitlenmiş halde, suyun altına girip zıplıyor. "Ah, su neden bu kadar sıcak? Cehenneme mi hazırlanıyorsun?"

"Eh, şeytanla birlikteyim, o halde sanırım öyleyim," diye alaycı bir şekilde söylüyorum.

Beni duvara yapıştırıp bir öpücükle sözümü kesiyor; elleri sanki tenimin her santimini ezberlermişçesine vücudumda yukarı aşağı dolaşıyor. Eli külotumun önünden içeri giriyor ve ben dudaklarına karşı gülümsüyorum, *evet*.

Parmakları ıslak tenimin üzerinde kayarken beni iyice açıyor ve tamamen haklı, iç çamaşırı giymek bir şekilde daha yaramaz, daha yasak hissettiriyor.

Parmakları beni okşamaya başlarken dişleri boynumu ısırıyor, önce bir, sonra iki, sonra üç parmak. Derin ve sert. Yıldızlar görmeye başlarken dişleri çene hattımı sıyrıyor, gözlerim geriye dönüyor, ağzım gevşekçe açılıyor.

Aman Tanrım...

Nasıl bu kadar iyi olabilir?

Vücudum onu içine çekerken su yankılanıyor ve daha önce hiç bu kadar bir el tarafından sikilmeyi arzulamamıştım. Sanki benim neye ihtiyacım olduğunu benden daha iyi biliyor gibi.

Beni doruğa getiriyor ve tam çılgılık atmak üzereyken: "Dur," diyor ve parmaklarını yavaşlatıyor.

"Ben..."

"Bekle," diye fısıldıyor kulağıma, parmakları içime yavaşça girip çıkıyor ve sadece o derin İngiliz sesinin bana beklememi söylemesi bile başlı başına orgazm olmama yetiyor.

"Yapamıyorum..." diye inliyorum.

"İhtiyacım var..." "Alora," diye emrediyor. "Bana bak." Gözlerimi ona doğru çeviriyorum.

"Odaklan." Onun parmakları yavaşyavaş ve derin içimde içimde. "Bana odaklan."

"Ben...." Duygularımı bir kenara bırakmaya çalışıyorum, onun istediğini yapabilmek istiyorum.

"Bacağını kaldır, bebeğim," diye kulağıma fısıldıyor. "Ne?" diye nefes nefese soruyorum.

"Yapamam, boşalacağım."

"Dayan, sana ihtiyacın olanı vereceğim." Dişleri tenime değiyor. "Bacağını kaldır ve benim için sık." Kulağımı daha sert ısırıyor. "Kasılmanı hissetmek istiyorum."

Bacağımı ona doluyorum, buharla dolu odada birbirimize bakarken parmakları içimde derinlerde.

"Bir," diye fısıldıyor.

Sıkıyorum ve o karanlık bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Aferin kızım."

"Oh..." Gözlerimi kapatıyorum, bunu yapıp orgazm olmamak imkansız.

"İki."

Yine kasılıyorum ve o, parmaklarının etrafında vücudumun titrediğini hissedince keskin bir nefes alıyor.

"Çok seksi," diye inliyor, parmakları içimde daha sert hareket ederken. "Bir tane daha ve benim olacaksın."

"Üç." Parmaklarının etrafında kasılırken zevkten neredeyse bayılacaktım.

"Evet." Gülümsüyor. "Aynen böyle." Beni kaldırıyor, bacaklarımı beline doluyor, külotumu yana çekip sonuna kadar içine giriyor.

Vücudum onun etrafında titriyor ve sadece büyüklüğünden dolayı orgazm ciğerlerimdeki havayı çekerken çığlık atıyorum.

"Siktir. Siktir. Siktir," diye inliyor, beni kaldırıp tekrar vücuduna çarpıyor.

Beni çılgınca, sertçe ve fayanslara yaslayarak beceriyor. Suyun çarpma sesi duvarlardan yankılanıyor. Dantel külotum beni yakıyor ve eminim onu da yakıyordur, ama sanırım mesele de bu, zevkini acıyla sarmak istiyor.

Kaslı omuzlarını kavırıyorum ve o boşalırken güzel yüzünü izliyorum. Cildinde su damlacıkları oluşuyor ve kocaman mavi gözleri yarı kapalı. "Evet," diye mırıldanmaya başlıyor. "Siktir evet." Beni sertçe, neredeyse acı verecek şekilde sarsıyor ve kendini içimde tutuyor. Vücudumun içine boşalırken penisinin belirgin sarsıntısını hissediyorum.

Sonra beni öpüyor, şefkatle, sevgiyle... Ve aradaki her şey harika.

Uzun süre böyle kalıyoruz, duvara yaslanarak öpüşüyoruz. Acele etmiyoruz ve birbirimizin her damlasını içimize çekiyoruz.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye fısıldıyorum ona.

"Hâlâ ihtiyacım var." Gülümsüyor ve bu, kalbimi eriten güzel, geniş bir gülümseme.

"O zaman bu gece burada kalacağım için şanslıyım, değil mi?" diye gülerek sorar.

"Öyle."

Tıraş losyonunun kokusu havada asılı kalıyor ve ben otururken esniyorum.

Yalnız uyanmışım.

Yatak odası yarı karanlık ve uzaktan boğuk bir konuşma sesi geliyor.

Banyoya gidip kapının arkasına asılı olan bornozu giyiyorum ve Bay Doe'yu aramaya çıkıyorum.

Sesi koridorun sonundaki odadan geliyor ve ben tereddütle oraya doğru yürüyor ve kapının önünde duruyorum.

Takım elbisesini giymiş, masasının arkasında oturmuş Zoom görüşmesi yapıyor. Başka bir dilde konuşuyor... Almanca mı?

Saat kaç?

Bana bir bakış atıyor, kamerayı ve mikrofonu kapatıyor ve kucağını okşuyor, ben de gidip karşısına oturuyorum. "Günaydın, Bayan Sorenson." Beni nazıkçe öpüyor, tıraş losyonunun kokusu etrafımda dans ediyor, dün gece beni götürdüğü cenneti hatırlatıyor.

"Merhaba." Bayılıyorum.

Zoom'un diğer ucundaki sesin hala kulaklığından geldiğini duyabiliyorum.

"Bu sabah arka arkaya toplantılarım var," diyor bana.

"Sorun değil," diye düşünüyorum bir an. "Nice'e dönmem lazım, dükkanı açmam gerekiyor."

"Philippe seni şimdi götürebilir ya da ben saat 11 civarında götürebilirim."

"Sorun olmazsa, birazdan Philippe ile giderim."

"Tabii ki." Beni tekrar öpüyor, dudaklarımız birbirine yapışıyor. Kulaklıktan ses gelmeye devam ediyor.

"Bu akşam sana akşam yemeği pişirebilir miyim?"

"Şey..." Gözleri gözlerime kilitlenir ve zihninde dakikada bir milyon mil hızla düşünceler dolaştığını neredeyse görebilirim.

"Sadece akşam yemeği." Sızlanan bir yüz ifadesi takınıyorum.

"Edward," diye seslenir ses, onun cevap vermediğini fark ederek. "Tamam." Başını sallar, hızlıca bir öpücük daha verip beni

kucağından itiyor. "Akşam görüşürüz," diye dudaklarıyla söylüyor. "Seni işten alacağım."

"Tamam." Soğukkanlı davranıyorum ama aslında yapmak istediğim şey havaya zıplamak.

Akşam yemeği... tıpkı gerçek bir randevu gibi.

Yatak odasına geri dönüp hızla giyinir ve yatağı toplarım. Etrafıma son bir kez bakarım, her şeyi aldım mı?

Edward'ın ofisine geri dönüp kapıdan el sallıyorum, o kaşlarını çatıp yanağını işaret ediyor.

Öpücük istiyor.

Ahh, işler gerçekten çok iyi gidiyor. İçeri girip onu öpüyorum ve o konuşmaya devam ederken elini uyluklarımın üzerine kaydırıyor ve dürüst olmak gerekirse, onu iş modunda görmek beni çok tahrik ediyor.

Kimi kandırıyorum ki, bu adamın yaptığı her şey çok tahrik edici.

"Philippe aşağıda seni bekliyor," diye dudaklarıyla söylüyor.

"Akşama görüşürüz." Son bir öpücükle asansöre doğru asansöre doğru yol alıyorum ve kapılar kapanır kapanmaz yüzümde aptalca bir gülümseme beliriyor.

Bence gece başarılı geçti.

Saat 17.00

"Geldi," der Helene pencereden dışarı bakarken tiz bir sesle.

"Tamam o zaman." Kasa işlerini bitirirken soğukkanlı davranmaya çalışıyorum ve sonunda hepimiz kilitlemek için ön tarafa doğru yol alıyoruz.

"Ciddi misin?" Helene sokağa bakarken fısıldıyor. "Şu anda senden nefret ediyorum."

Kıkırdayarak başımı kaldırdığımda o kadar güzel bir manzara ile karşılaştım ki, az kalsın yüksek sesle haykırıyordum. Koyu yeşil spor arabası park edilmiş ve Edward arabanın yanına yaslanmış duruyordu. İşini biraz erken bitirmiş olmalıydı ki, üzerinde mavi kot pantolon ve beyaz tişört vardı. Ten rengi bronzlaşmıştı ve pilot gözlüğü takmıştı.

Tanrım, o kadar muhteşem görünüyor ki, buna dayanamıyorum

Eeeeeek!

Yüzümde kocaman bir gülümseme beliriyor ve ona koşup ve aşk sarhoşu bir aptal gibi kollarına atlamak istiyorum. Ama yapmayacağım, sanki böyle havalı şeyler bana her gün oluyormuş gibi davranacağım.

Philippe ve Stefan çoktan arabalarında bekliyorlar ve açıkçası, bu nasıl gerçek olabilir ki?

Arabaya doğru yürüyorum ve o sıcak bir gülümsemeyle karşılıyor beni. "Merhaba, Bayan Sorenson."

"Merhaba."

Kendimi *fazla kaptırmamam* gerektiğini söyleyerek ayaklarımın yere basmasını sağlıyorum. Bu sadece bir gece ve belki de hiçbir anlamı yoktur. O arabanın kapısını açıyor ve ben sessizce içeri süzülüyorum.

Arabayı sürmeye başlıyor ve sessizce yol alıyoruz, birdenbire gerginleşiyorum.

Ya bu gece işler yolunda gitmezse? "Her şey yolunda mı?" Edward bana bir göz atıyor.

"Evet." Parmaklarımla oynuyorum, olacaklardan dolayı gerginim. Elini uzatıp elimi tutuyor ve kalın baldır kasının üzerine koyuyor.

"Günün nasıl geçti?" Bana bir göz atıyor.

Sensiz uzun bir gündü.

"İyi. Seninki nasıl?"

"Her zamanki gibi." Sokağıma giriyoruz ve aniden gerginlik beni sarıyor. Onun burada olması tuhaf, o çok zengin bir aileden geliyor. Mütevazı evim hakkında ne düşüneceğini hiç bilmiyorum. "İstersen

garajıma park edebilirsin. Genelde mobilyalarla doludur ama neyse ki geçen hafta boşaltıldı."

"Tam zamanında."

Çantamı karıştırıp uzaktan kumandayı çıkardım ve sıkıca elimde tuttum. Etrafına bakındı. "Deniz manzarası var mı?"

"Evet."

"Seni eve bıraktığımda fark etmemiştim." Ağaçlıklı sokağa göz gezdiriyor. "Burası gerçekten *çok* güzelmiş."

"Çöplük gibi bir yer mi bekliyordun?" diye alay ediyorum.

"Öyle bir şey demedim ki."

"Sağ tarafta kumtaşı olan yer." "Evet, biliyorum."

Uzaktan kumandaya basıyorum ve garaj kapısı yavaşça açılıyor, araba yoluna giriyoruz ve tam o anda güvenlik görevlilerinin arabasının arkamızdan girdiğini görüyorum. Kahretsin, bir süreliğine ona tek başıma sahip olacağımı sanmıştım.

"Geliyorlar mı?" Kaşlarımı çattım.

Gözleri sanki şaşırmış gibi bana kayar. "Hayır. Onlar sadece..." Utangaç bir şekilde omuz silker. "Burayı kontrol etmeleri gerekiyor, sonra onlara gitmelerini söyleyeceğim."

"Neyi kontrol edecekler?"

"Sadece güvenlik için."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. "Burada seni öldürmek için birini beklediğimi mi sanıyorlar?"

"Var mı?"

"Ben sayılır mıyım?" Yumruğumu sıkıyorum. "Sanırım kavgada seni yenebilirim."

"Hiç şüphem yok." Garajıma girerken gülümsüyor, aniden motorun sesi duvarlardan yüksek sesle yankılanıyor. Sanki alçak ve gürleyen bir jet uçağı gibi.

"Ciddi misin?" Gülüyorum. "Bu araba da ne böyle?"

"Beğenmedin mi?" Ayağını gaza basıyor ve araba yüksek sesle kükrer.

“Dur.” diye gülüyorum. “Komşular polisi çağırır.” Motoru kapatıyor ve garaj sessizliğe bürünüyor. Arabada Philippe, Stefan ve bir adam daha var; onu daha önce görmüştüm ama adını bilmiyorum. Edward’ın özel koruması olmalı, o kadar iri ki Terminatör’e benziyor. Araba yolundan yürüyerek garaja giriyorlar. “Merhaba,” diyorum biraz tedirgin bir şekilde.

Edward, onların burada olmasından dolayı tedirgin olduğumu hissetmiş olmalı. “İçeri girip etrafa bir bakın, sonra ben iyi olacağım, gidebilirsiniz.”

"Ben..." Birbirlerine bakışıyorlar.

"Ben iyiyim," diye sözünü keser Edward. "Burada olduğumu kimse bilmiyor ve takip edilmedik."

Hâlâ yatışmış görünmüyorlar.

"Evden çıkmayacağız," derim onlara, garaj kapısını kapatmak için uzaktan kumandayı kaldırırken. "Bu taraftan." İç kapıyı açarım ve içten içe ölmek isterim.

"Bu Aleki." Beni diğer adama tanııştırıyor, Polinezyalı ya da belki de Hawaiili, çok yakışıklı ve çok korkutucu.

"Merhaba." Gülümsüyorum.

O başını sallıyor ama hiçbir şey söylemiyor, geçmişte kaç kadınla tanışmış acaba?

Güvensizlik kan damarlarımda çılglık atıyor; onlar saraylarda yaşayan zengin kadınlara alışkınlar, ama ben buradayım... benim evim zenginlikten çok uzak.

İçeri giriyoruz ve gözlerim sessiz bir yalvarışla Edward'a kayıyor. *Onları evimden çıkarın.*

"İki dakikanız var," diyor onlara.

Yanımızdan geçip etrafa bakmaya başlıyorlar, dolap kapaklarını açıp perdeleri aralayıp pencere kilitlerini kontrol ettikten sonra üst kata çıkıyorlar. Ben olduğum yerde duruyorum, ihlal edilmiş hissediyorum.

"Bir dakika içinde giderler," diyor Edward yumuşak bir sesle.

Başımı sallıyorum, bunun onun suçu olmadığını biliyorum ama lanet olsun, bu mahremiyet ihlalinden nefret ediyorum. O dışarıdayken bir şey ama, lanet olsun.

Burası benim evim.

Burada ne olacağını sanıyorlar ki? Sinirlenerek mutfığa gidip su ısıtıcısını açıyorum ve onların aşağı indiğini duyuyorum. "Yani biz..."

"Baisse d'un ton," diye mırıldanır Edward. (Çeviri: Sesini alçalt.)

Kulaklarım dikilir, Edward onlarla Fransızca konuşuyor, ne dediklerini bilmemi istemiyor.

"Ton sac est en haut. L'arme est dans la poche latérale." Boğuk bir ses duyuyorum. (Çeviri: Çantan yukarıda, silah yan cepte.)

"Merci."

L'arme?

Silah... Az önce silahla ilgili bir şey mi duydum? Fransızca bilmiyorum ama tanıdığım bazı kelimeler var. Oturma odasına geri dönüyorum: "Au revoir, Mademoiselle Sorenson." Başlarını sallıyorlar.

"Hoşça kalın." Sahte bir gülümseme takınıyorum; kafam allak bullak.

İyi ki gittiler.

"Ne quittez pas la maison, Monsieur Prescott." (Çeviri: Evden ayrılmayın, Bay Prescott.)

"Je n'en ferai rien." (Çeviri: Yapmayacağım.)

"Verrouille la porte derrière nous." (Çeviri: Arkamızdan kapıyı kilitleyin.)

Kilit, yine tanıdık bir kelime.

Kapıdan çıkıyorlar, ben de arkalarından kapıyı kapatıp kilitliyorum. Çıkın evimden, pislikler.

Edward'ın gözleri benimkilerle buluşur ve bana yumuşak bir gülümseme atar. "Adamlarımın evine girmesinden hoşlanmıyor musun?"

"Hayır."

"Artık gittiler." Beni kollarına alıyor. "Onları unut."

"Neden silah dediler?"

"Ne?" Aptal numarası yapıyor. "Silah kelimesini duydum."

"Yukarıda benim için bir silah bıraktılar."

"Neden?"

"İhtiyacım olursa diye."

"Benim evimde kalmak için neden silaha ihtiyacın olsun ki?" "Alora." Beni kol mesafesinde tutuyor. "Bu bir önlem."

"Buna ihtiyacımız olmayacak ama gece bir şey gürültü çıkarırsa diye, önlemimizi aldık."

"Daha önce bir şey oldu mu?"

"Oldu." Arka Fransız kapılarıma doğru yürüdü ve küçük teras bahçeme baktı. "Burası çok güzel."

"Konuyu saptırma, Edward."

"Konuyu değiştirmiyorum, bahçen çok güzel, ama sana daha önce de söyledim. Ben bir hedefim ve önlemler alınması gerekiyor. Kendi evimden başka bir yerde uyumam, ama görmeye gelince..."

Sesi kesildi. "Ama neyi görerek?"

"Biz yeni tanıştık ve sen bana burada, baş başa akşam yemeği pişirmek istedin."

Özel olarak mı?

Satır aralarını okumaya çalışırken ona bakıyorum. "Hermione evine gelecek ve onun beni görmesini istemiyorsun, öyle mi demek istiyorsun?"

"Hayır."

"O zaman neyden saklanıyoruz?"

"Paparazziler... Seninle fotoğraflandığım anda medyada bir çılgınlık kopar ve Hermione'nin şu anda bu ek baskıya ihtiyacı yok." Beni kollarına alıyor. "Senin de yok." Beni nazikçe öpüyor. "Ayrıca, bir süreliğine dikkatimiz dağılmadan baş başa kalmak istiyorum." Beni tekrar öper, dili dudaklarımın arasından kayar. "Sen de istemez misin?" Kendimi kollarında eriyip gittiğimi hissederim, parmağını çenemin altına koyar ve yüzümü kendininkine yaklaştırır. "Tamam mı?"

"Tamam." Gülümsüyorum, açıkçası bu adam arıya bal satabilir.

Benden uzaklaşır. "Peki... bana evi gezdir."

"Peki." Sinirlenmemi bir kenara bırakıyorum. "Burası oturma odası." Elimi uzatıp mobilyaları işaret ediyorum. "Koltuk. Koltuk. Kanepe. Sehpa."

"Zevkin çok güzel." Etrafına bakarken gülümsüyor. "İçimden bir ses antikaları sevdiğini söylüyor."

"Belki biraz." Odaya bakarken gururla gülümsüyorum ve ilk kez onun gözünden görmeye çalışıyorum. Yalan söylemeyeceğim, evimi dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Duvarlar taç süslemeli sıcak krem renginde, perdeler ise koyu kahve rengi kadifeden yapılmış ve dört metrelik tavandan sarkıyor. Krem rengi mermer şöminenin üzerinde devasa, yaldızlı bir ayna var ve Gobelin duvar halıları çeşitli altın çerçevelere asılmış. Avizeler ve kıvrımlı altın lambalar ortama hava katıyor. Detaylar ise koyu kırmızı yastıklar ve çiçek vazolarında gizli. Burada yaşamamanın en güzel yanı, abartılı Fransız mobilyalarımla aşırıya kaçmanın verdiği keyif. Evim küçük ama sanki bir saraymış gibi dekore edilmiş.

"Burası mutfak." Ona gururla gösteriyorum. "Bunu geçen yıl yenilettirdim." Fırını işaret ediyorum. "En gurur duyduğum parça."

O da fırına bakıyor. "Fırınını seviyor musun?" "Fırınımı *seviyorum*."

"Fırınınıza aşık mısınız?" Yüzünde bir anlık bir gülümseme beliriyor yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Yemek yapmayı seviyorum."

"Hmm." Her şeyi gözden geçirirken ellerini arkasında birleştirip etrafta dolaşıyor. "Peki... o da ne?"

Elinin işaret ettiği yere bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Duvarda büyüyen şu bitki gibi şey."

"Ah, tabii." diye gülüyorum. "O bir şeytan sarmaşığı, Fransa'ya taşındığımda aldığım ilk bitkimdi,

Çok güzel, değil mi?"

"Hmm." Yüzünde hafif bir kaş çatma beliriyor. "Bir aile üyesi mi?"

"Bitkiler de canlıdır, biliyorsun."

"Sen öyle diyorsan." Yüzünde bir gülümseme belirir. "Sanırım daha güzel bir aile üyesi alırdın."

"Şeytan sarmaşığını sevmiyor musun?"

"Sadece bir evin iç duvarında büyüyenini hiç görmemiştim."

"Ne yazık sana."

Bana yavaşça, seksi bir gülümseme atıyor ve ben bunu iliklerime kadar hissediyorum.

"Ah." Bir şey hatırlıyorum. "Buraya gel." Bahçeme açılan Fransız kapıları açıyorum; her iki yanında komşuları engelleyen taş duvarlar var ama okyanusun en güzel manzarası buradan görünüyor. Verandada iki kişilik küçük bir masa ve küçük, yuvarlak çim alanda iki şezlong var. "Sana gurur ve mutluluk kaynağımı göstereyim." Küçük bir taş yoldan aşağı yürüyoruz ve ellerimi uzatıyorum, "Ta-da."

Kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. "O da ne?" "Bu benim sebze bahçem."

"Sebze mi yetiştiriyorsun?"

"Evet." Gururla gülümsüyorum ve sonra diğer tarafa koşuyorum. "Ah, burası da çiçek bahçem. Şakayık yetiştiriyorum, onlar her zaman en sevdiğim çiçekler olmuştur." Bir otu çekip çıkarıyorum.

Başını hafifçe salladı. "Senin gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmadım, Alora."

Bir ot daha koparıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Günah için yaratılmış bir vücudun var ve sevişirken sanki..." Doğru kelimeyi arıyormuş gibi omuzlarını silker. "Hayvan iblisi gibi. Ama yine de... bir çiftçi gibi yemek pişirip bahçeyle uğraşıyorsun."

"Hayvan iblis gibi mi?" Ellerimi beline dolayarak gülümsüyorum. "Hayvan iblis nasıl sevişir?"

Koyu renkli gözleri benimkilere kilitlenir. "Gerçekten çok iyi."

Kıkırdayarak elini tutup onu evin içine doğru çekiyorum. “Bu gece şöyle geçecek, Bay Prescott.”

“Dinliyorum.”

“Sana akşam yemeği pişireceğim, sonra seni yukarı çıkaracağım ve orada *ele geçirilmiş* bir hayvan iblisiyle tanışacaksın.” Durur ve beni kendine doğru çeker, öpüşürüz. Çok şiddetli bir şekilde. Dudaklarımız birbirinin üzerinde oyalanır ve aramızda dolaşan o heyecan verici titremeyi hissederim.

"Bu gece gerçekten çok umut verici görünüyor." Yüzümü ellerinin arasına alıp beni tekrar öper, bu sefer emerek, ve aramızda ereksiyonunun büyüdüğünü hissederim.

Biliyorum ki bunu durdurmazsam yemek pişirilmeyecek ve onun benimle geçireceği ilk gecenin seksten ibaret olmamasını istiyorum. Öpüşmeyi kesip bir adım geri çekiliyorum. “Senin işin mumları yakmak ve masayı hazırlamak.”

Kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun?” “Yemek yapacağım.”

"Ve."

Ona kibritleri uzatıyorum. “Etrafta dolaşıp mumları yak ve lambaları aç, ortamı hazırla.”

"Ah." Sanki iş yapmak ona tamamen yabancıymış gibi etrafına bakınıyor. "Tamam. Bunu yapabilirim." Telefonu bir mesaj geldiğini belirten bir ses çıkarır, o da cebinden çıkarır ve okur.

"Neden kapatmıyorsun?"

Gözlerini kaldırır. "Ne?"

"Kapat şunu." Telefonunu elinden alıp şömine rafına koydum. "Benimle buradaysan, benimle buradasın demektir." Elimini aşağı kaydırıp kasıklarının avuçladım. "Rahatlama zamanı."

EDWARD

Pencerenin önünde durup arka bahçeye bakıyorum, bahçe ışıkları bahçeyi aydınlatıyor ve ağaçlardan güneş enerjili fenerler sarkıyor. Elimde bir kadeh şarap var, ses sisteminden müzik çalıyor ve bu senin her zamanki müziğin değil, "Sunny Mornings" adında bir şey. Hepsi piyano ve zen, kuşlar falan. Alora mutfaktan neşeyle sohbet ediyor ve her ne pişiriyorsa kokusu muhteşem.

Dönüp evin içini, yuvamı gözden geçiriyorum. *Burası* bir yuva. Mumlar titriyor, lambalar bu küçük ve samimi mekâna sıcak bir ışık saçıyor; damarlarımda tuhaf bir his dolaşıyor, ama tam olarak ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

"Bebğim," diye sesleniyor Alora.

Bebğim...

"Evet?"

"Béarnaise sos mu, Diane sos mu istersin?"

Bu alternatif evren de ne böyle? Şarabımdan bir yudum alıyorum, neredeyse şoktan sessiz kalıyorum.

"Fark etmez," diye cevap veriyorum. "İkisi de kulağa hoş geliyor." "On dakika sonra akşam yemeği."

"Tamam, ben biraz kendime çeki düzen vereyim." Yeni sürprizlerin beni beklediğinden emin olamadan tereddütle merdivenleri çıkıyorum. Bir üst katta iki yatak odası ve küçük bir banyo var. Bunlardan biri ona mı ait? Kafamı içeri sokup bakıyorum, yatak odalarından biri gardıroba dönüştürülmüş, her yer düzgünce asılmış kıyafetlerle ağzına kadar dolu. Ayakkabı kutuları sıralanmış ama bunlar sıradan kutular değil, çok eski görünüyorlar.

Ah evet, vintage eşyalara bayıldığını hatırlıyorum. Koleksiyonunu burada saklıyor olmalı. Merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ediyorum ve en üstte ana odayı buluyorum, gözlerim sanki şeker dükkanındaki bir çocuk gibi etrafa dolaşıyor. "Vay anasını."

Burası hiçbir şekilde görkemli bir oda değil, küçük ve samimi.

Romantik.

Duvarlar soluk kayısı reğinde, perdeler antika dantelden. Odanın ortasında güzel bir avize asılı ve duvarda bir vazodolusu gülün dev bir resmi var. Üzerinde yaldızlı altın bir ayna bulunan krem rengi mermer bir şifonyer var. Yatağın üzerinde şeffaf bir gölgelik var ve komodinler de uyumlu krem rengi mermerden. Burası muhtemelen hayatımda gördüğüm en kadınsı ve lüks yatak odası... ve hayatımda pek çok yatak odası gördüm. "Vay canına," diye fısıldıyorum, yatağı oturup etrafa bakarken.

Odanın her köşesinde Alora'yı hissedebiliyorum; varlığı burada çok güçlü. Gözlerim odada dolaşıyor ve yatağın onun tarafında bir kitap görüyorum, onu elime alıyorum.

Simyacı

Kitabın arka kapak yazısını gözden geçirip yerine geri koyuyorum; bu, onun okuyacağını düşündüğüm türden bir kitap değil hiç. Gözlerim raflara kayıyor ve oraya doğru yöneliyorum; parmağım kitap sırtlarını tarıyor. Sanki defalarca okunmuş gibi yıpranmışlar; sürekli ortaya çıkarılan eski bir dost, onun tekrar tekrar ziyaret ettiğı bir arkadaş gibi. Bir kadının olduğu oval bir fotoğraf çerçevesini elime alıyorum, uzun siyah saçları ve güzel bir gülümsemesi var, Alora'ya benziyor ve kalbim sıkışıyor. Bu onun rahmetli annesi olmalı. Çerçeveyi dikkatlice eski yerine geri koyuyorum. Gözlerim eski bir metal kutuya takılıyor, belli ki antika ve çok sevilen bir şey. Kırmızı ve altın rengi, oldukça yıpranmış, içinde ne var acaba diye merak ediyorum. Suçluluk dolu gözlerim, ortalıkta kimse yok mu diye kapıya doğru kayıyor ve kutuyu elime alıyorum, kapağını açıp içindekilere bakarken kaşlarımı çatıyorum. İğneler ve iplikler, çeşitli boyutlarda siyah ve beyaz saten kumaş

etiketleri, ha, bunlar ne için? Bir tanesini alıp ters çeviriyorum ve üzerine baş harflerinin işlendiğini görüyorum.

AS

Bunu neden sakladığını anlamıyorum, *AS* ne anlama geliyor... ah, Alora Sorenson. Ne oluyor be? Kıyafetlerinin etiketlerine baş harflerini mi işliyor? Böyle bir şeye zaman ayıracak kimseyle hiç tanışmadım. Bu bilgiyi nasıl sindireceğimi bilemeden kutuyu kapatıyorum.

Banyo küçük, krem rengi mermerden yapılmış, şirin ve sade. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama Alora, birlikte olduğum ilk normal insan.

Çıktığım kadınların hepsi zengin ailelerden geliyor ve bunun büyük bir kısmı içinde bulunduğumuz çevreyle ilgili, ama bir kısmı da altın avcılarıyla ilgilenmememle ilgili.

Alora bu kategorilerin hiçbirine uymuyor, hatta tanıdığım hiçbir kategoriye uymuyor. O normal bile değil, tuhaf büyükanne hobileri olan eksantrik bir kadın.

Olduğu gibi tamamen mutlu.

Bir an düşüncelere dalıyorum, benim yaşadığım hayat için buradaki hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğinin son derece farkındayım. Benim dünyam hızlı, zorlu ve rekabetçi. Gececi.

Sebze bahçesinden, nakışlı baş harflerden ve “Güneşli Sabahlar” adlı çalma listelerinden bir milyon mil uzakta.

Bu asla yürümez.

"Akşam yemeği." Sesinin merdivenlerden yankılandığını duyuyorum. "Geliyorum."

Farkına varmadan ellerim musluğun altında ve sıcak su üzerlerine akarken, aramızdaki bu ilişkinin peşinden gitmeye değer mi diye düşünüyorum.

Kabul edelim, bunun nasıl biteceğini zaten biliyorum.

Aşağı iniyorum ve onun bahçede, ışıkların arasında masayı kurduğunu görüyorum. Masanın ortasında iki uzun, ince, beyaz mum var, lezzetli görünen yemeğin yanında kristal bardaklarda su duruyor ve her şey mükemmel görünüyor.

Otururken gülümsüyorum. "Gerçekten çok iyi bir ev sahibisiniz, Bayan Sorenson." Peçetemi alıp kucağıma koyuyorum.

"Fazla heyecanlanmayın." Bıçağını ve çatalını alırken gülümsüyor. "Henüz tatmadınız."

Ağızımda eriyen biftekten bir ısırık alıyorum ve şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. "Kokusu güzel olduğunu biliyordum, ama tadı bununla kıyaslanamaz bile."

Gururla gülümsüyor ve ben bu yeni bilgiyi kafamda sindirmeye çalışırken bir süre sessizce yemek yiyoruz.

"Söyle bakalım." Ağızımdaki lokmayı bitirirken kafamda doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Sence bu iş nereye varacak?" Peçeteyle ağızımı siliyorum.

"Ne?"

Aramızdaki boşluğu işaret ettim. "Bunu."

"Şey." Hafifçe omuz silkerek biftekini kesti. "Bugün mutluyum." Çatalındaki bifteği ısırırken yine omuz silkerek gülümsedi.

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Bu ne demek?"

"Günü yaşarım, anın tadını çıkarırım." "Bu ne demek

lan? Anlaşılır konuş." "Şey..." O düşünüyor bir bir

bir "Yani insan

insan gelecekte yaşıyor ve kendilerini neyin mutlu edeceğini düşünerek sürekli ileriye bakıyor, ama bu arada mutsuz bir şekilde dolaşıyorlar."

“Doğru.” Dinlerken şarabımdan bir yudum alıyorum.

“Ve yakın zamana kadar günlük hayatımda hep çok mutluydum.”

“Neden yakın zamana kadar?”

“Şey.” Bana yumuşak bir gülümsemeyle baktı. “Sen, İsviçre’de okumaya başladığım ama yarıda kaldığım ve hikayeyi bitiremediğimi hissettiğim o güzel kitaptın.” Şarabından bir yudum aldı. “Ama bir gün tekrar elime alıp nasıl bittiğini görebilmek umuduyla sayfanı hep açık tutmuştum.”

Ona bakarken kalbim küt küt atıyor.

“Sonra seni o müzayedede gördüm ve anında o bitmemiş kitaba geri döndüm. Ve o anı yaşamaya ve günümün tadını çıkarmaya ne kadar uğraşırsam uğraşayım, başaramadım.”

“Neden?”

“Çünkü ben oraya, sana geri dönmüştüm.”

Aramızdaki hava kıvılcımlar saçarken birbirimize bakıyoruz.

“Böylece günlerim hüzünlü ve yalnız geçti ve kendimi olmam gereken yerde değilmişim gibi hissettim.”

“Ve şimdi buradasın ve kitabımıza geri döndün.”

“Evet.” Bardağını uzattı, ben de benimkiyle hafifçe vurdum.

“Bu kitap nereye gidiyor, Alora?”

“Bilmiyorum.” Omuzlarını silkiyor. “Ama şu anda geri döndüğüm için mutlu olduğumu biliyorum ve bizimle birlikte her günü tek tek yaşamak istiyorum. İkimiz de mutlu olduğumuz sürece, önemli olan tek şey bugündür.”

Bir an ona bakıyorum, cevabı beni tedirgin ediyor.

Eğer planın beni sana aşık etmekse... işler zorlaşır zorlaşmaz beni terk etmek için...

“Sade bir hayat yaşamayı seviyor musun?” diye soruyorum.

“Evet. Sakinlik, yoğunluğun yapamadığı şekilde beni değiştiriyor.”

“Hiçbir zaman durmadım.”

“Biliyorum.” Düşünüyormuş gibi yemeğini çiğniyor. “Ama onu dinleyecek kadar hiç durmadığın halde, kalbinde ne olduğunu nereden biliyorsun?”

"Belki de kalbim konuşmuyor." Omuz silktim. "Ya da belki de sen onu hiç dinlemedin."

Nasıl cevap vermemi istediğinden emin olamadığım için sessizce yemeğimi yiyorum.

“Aşk her zaman yüksek sesle konuşmaz, Edward.”

Gözlerimi kaldırıp onun gözlerine bakıyorum. “Bu ne demek?” “Şehvet yüksek seslidir , aşk ise sessizdir.

Bu , iki insan arasında

ve iki kişi arasında bir aidiyet duygusu yaratır.”

“Tabii *eğer* aşk arıyorsan.” “Doğru.”

“Biliyor musun....” Tereddüt ediyorum. “Eğer büyük bir aşk arıyorsan, ben sana göre bir adam değilim. Benim aradığım şey o değil.”

“Anlıyorum.” O başını sallar. “Ama hiç kendine, neden hayatında büyük bir aşk istemediğini sordun mu?”

“Hayır.”

“Peki o zaman.” Omuzlarını rahatça silkiyor. “Belki de bu bizim birlikte geçireceğimiz son gecemiz olacak.”

Bunu söyleme.

“Neden?” Çatal bıçağımı masaya bıraktım.

"Çünkü senin gölgelerini beslemek için ışığımı söndürmeyeceğim."

Gözlerim onun gözlerine kilitlendi.

"Bana göre... gerçek aşktan vazgeçersen, sıradan bir aşkla yaşamayı bilinçli olarak seçmiş olursun. Ama nasıl bakarsan bak, ikisi de acı verir."

Sözleri aramızda havada asılı kaldı.

"Aradığın şey bu mu?" diye soruyorum. "Gerçek aşk."

"En iyi arkadaşımı arıyorum. Ben konuşmasam bile kalbimde ne olduğunu bilen birini. Bir öğretmen, bir koruyucu, çocuklarım için harika bir baba." Omuzlarını silkiyor ve şarabından bir yudum alıyor. "Benim yaşımda mesele orgazm değil, ruh ikizimi bulmak."

Gözlerimi onunkilerden kaçırıyorum, tipik saçmalık.

"Yani...." Cümlesinin ortasında durur. "Ne?"

diye sinirli bir şekilde sorarım.

"Bana ne sunabilirsin, Edward?"

"Ne yap anlamına anlamına Ben
hırıldadım, o şimdi sinir bozucu
olmaya başladı.

"Hadi gerçek gerçekçi ayrı orgazm
orgazmlar ve para... bana ne sunabilirsin?"

"Orgazm ve paradan başka mı?" Kaşlarımı çattım.

"Senin için ben sadece bu muyum?"

"Hiç de değil, ama sanırım *sen* kendini sadece öyle
sanıyorsun."

Peçetemi masanın üzerine attım. "Buraya eksikliklerim
hakkında ders dinlemeye gelmedim."

"Peki buraya ne için geldin?"

"*Seni* görmeye geldim."

"Yine de zor bir konuşmadan kaçınıyorsun."

"Hiçbir şeyden kaçmıyorum. Sadece bu saçmalıklara
ihtiyacım yok."

"Tamam." Omuzlarını silkiyor, çatal bıçağını eline alıyor
ve yine rahatça yemeğe başlıyor.

"Tamam ne demek?" diye bağıyorum.

"Sürdüğü sürece eğlenceliydi, ama gerçek şu ki bu
muhtemelen birlikte geçireceğimiz son gece olacak ve
umarım ateş gibi paranın ve ılık aşkınla güzel bir hayatın
olur."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıyorum.

Ateş gibi paranın ve ılık aşkının... Tam isabet.

Beni kalbimden bıçaklasaydı daha az acırdı.

İlişkimizi bitiriyor.

Sarsılmış bir halde başımı eğiyorum.

"Bence hayatının bir noktasında büyük bir adım atıp gerçekten her şeyini ortaya koymak gerekir, yoksa ne anlamı var ki?" Omuzlarını silkti.

"O kadar basit değil, biz farklı dünyalardan geliyoruz." Tamamen telaşlanmış bir halde elimi saçlarımdan geçiriyorum. "Sana daha önce de söyledim, ilişkilerde iyi değilim ve ne zaman baskı yapmaya başlasak her şey ters gitmeye başlıyor."

"Neden ilişkilerde iyi olmadığını düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum, biliyorum. Ben...." Duraksıyorum. "Çoğu insan gibi değilim."

Masadan uzanıp elimi tuttu ve gözleriyle gözlerimi aradı. "Sevgim seni iyileştirmeyecek Edward, ama sen kendini iyileştirirken elini tutabilirim."

Beklenmedik bir şekilde duygular beni kaplar ve onun silueti bulanıklaşır.

Son zamanlarda bana ne oluyor böyle?

"Hey...." Ayağa kalkıp yanıma gelir ve kucağıma oturur, dudakları benimkilere değiyor. "Bunu birlikte halledebiliriz."

"Sana istediğini veremem, Alora," diye mırıldanıyorum ve kollarımı ona daha sıkı sarıyorum. "Hayatına devam etmelisin."

"Hayır." Beni tekrar öper. "Seni olduğun yerde bırakmayacağım."

"Gitmen gerek çünkü..." Başımı sallıyorum, "...ben yapamam..."

"Evet. Yapabilirsin."

Alnımı omzuna yaslarım, kelimeler ağzımdan çıkmaz. İkimizi de daha iyi hissettirecek

ikimizi de daha iyi hissettirecek hiçbir şey yok.

“Eğer kendin için yapamıyorsan... o zaman benim için yap.”

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

ALORA

"Alora." Beni kucağından itip aceleyle ayağa kalkıyor. "Gitmem gerek..."

Kahretsin... *çok fazla, çok erken.*

"Hayır. Henüz akşam yemeğini yemedin," diye panik içinde kekeliyorum. "Eğer bu birlikte geçireceğimiz son gecemizse, hadi tadını çıkaralım."

Etrafına bakarken dudaklarını büküyor.

"Yeter bunu bu derin konuşma." Ben tutuyorum ellerimi ellerimi yukarı "Söz veriyorum."

İsteksizce tekrar oturur.

Talep etmeyi bırak, seni aptal.

"Tek düşünmen gereken, bu gece kaç kez orgazm olacağım."

Bana çarpık bir gülümseme attı. "*Bunu yapabilirim.*"

KARANLIK

Gözlüklerimi takıp kulaklıklarımı taktıktan sonra, tabancayı hedefe doğrultup ateş ediyorum.

Tam isabet.

Silahı yeniden doldurup tekrar nişan alıyorum

ve ateş ediyorum. Tam isabet.

*Her şey yolunda gidiyor, neredeyse başardım. Kilitli,
hazır ve dolu.*

ALORA

Sıcak su yukarıdan düşerken buhar bizi sarar.

Başım Edward'ın göğsünde ve düşün altında dururken onun büyük, güvenli kolları beni sarmalıyor. Bacaklarım hâlâ titriyor, saat geç oldu ve her birlikte yattığımızda olduğu gibi, maskemiz biraz daha düştü. Her zaman sert başlıyoruz, sertçe sevişiyoruz. Vücudumuzu hayvani bir çekimle besliyoruz, ama sonra bu başka bir şeye, daha fazlasına dönüşüyor.

İçimdeki kötü kız, tüm karanlık ihtişamıyla Bay Doe'yu seviyor, ama içimdeki yumuşak kız Edward'a daha da aşık oluyor.

Güçlü iş adamı Bay Prescott bizden milyonlarca mil uzakta gibi görünüyor, ki bu başlı başına saçma çünkü onun aynı adam olduğunu biliyorum. Ama güçlü bir seks manyağını arzularken, onun derinlerinde gömülü olan daha yumuşak, daha sevgi dolu adamı özlemekle nasıl başa çıkarsın?

Beni kollarında tutarken dudakları şakaklarımda ve ara sıra sanki o da bunu anlamaya çalışıyormuş gibi beni yumuşakça öpüyor.

Cinsel bir çekim olarak başlayan şey, çok daha fazlasına dönüşüyor.

“Uyumalısın, Doe,” diyor yumuşak bir sesle. “Çok yorgunsun. Hadi seni yatağa götürelim.”

Uykulu bir şekilde gülümsüyorum, dünyada en sevdiğim şey onun bana Doe demesi. "Tamam." Ama kıpırdamıyorum, çünkü onunla birlikte bu sıcak suyun altında olmak, sanki kendi küçük aşk kozamızda olmak gibi.

Sonunda sudan çıkıyoruz ve o beni bir havluya sarıp sanki bir çocukmuşum gibi kuruluyor.

Bunu neden yaptığını bilmiyorum, ama belki de seks sırasında vücudumu ne kadar sert kullandığını telafi etmek içindir. O saçımı kurularken, uykulu bir şekilde ona gülümsüyorum.

"Ne?" O işine konsantre oluyor.

"Biliyorsun... Sen gerçekten, gerçekten harika bir sevişiyorsun."

Sanki şaşırmış gibi kıkırdar. "Sadece gerçekten, gerçekten harika mı?" "Bu dünyadan değilmiş gibi." Gözlerimi genişletirim.

"Bu dünyadan değil mi?" Havluyu asar ve beni yatak odasına götürür. "Kaç tane bu dünyadan olmayan yaratıkla yattın?"

"Sadece seninle." Uzanırken gülümsüyorum. "Diğerleri uyumama izin vermedi."

Kıkırdar ve battaniyeyi kaldırıp beni örter, sonra dönüp çıplak bir şekilde yatak odamda dolaşır, ben de onu izlerim. Kocaman vücudu kaslıdır, her kas gururla ortadadır. Kasıklarına doğru inen belirgin bir V şekli vardır. Kalın penisi bacaklarının arasında ağır bir şekilde sarkar ve lanet olsun...

Şaka yapmıyorum. Edward Prescott, görülmeye değer bir canavar. Vücudum saatlerce titriyor. Boyutu, hakimiyeti, vücudum üzerindeki mutlak iradesi... Nasıl kurtulacağımı bilmediğim bir bağımlılık.

Bu, birlikte geçirdiğimiz son gece olamaz... Olamaz. Birlikte çok iyiyiz; o da bunu görecektir. Göreceğini biliyorum.

Eğilip çantasından siyah kadife bir torba ya da ona benzer bir şey çıkarır ve onu yatağın yanındaki çekmeceye koyar ve o anda daha önce duyduğum şeyi hatırlarım.

"Neden silaha ihtiyacın var?"

"Korunmak için." Battaniyenin kendi tarafını aşağıya doğru sıyırdı. "Burada nöbetçi yok, o yüzden her ihtimale karşı."

"Hmm."

Arkamdan yanıma kayar ve beni kendine doğru çeker, birbirimize sarılıp uzanırız ve kendimi tekrar rahatlamış hissederim. "İyi geceler, Doe."

"İyi geceler, benim tatlı Edward'ım." Elimini omzumun üzerinden uzatıp yüzünü avuçlarımla sararım.

Karanlıkta gülümsediğini hissediyorum.

"Ne?" Ben de gülümsüyorum.

"Daha önce hiç tatlı denilmemiştim."

"Bu doğru değil. Eminim annen seni tanıdığı en tatlı çocuk olarak görmüştür."

O sessizleşir ve içimden kendime kızarım, bunu neden söyledim ki?

Çok ileri gittim.

Rahmetli annemden bahsetmeyi seviyorum, onun beni sevdiğini hatırlatılmasını seviyorum, ama bu herkese mutluluk getirmiyor, bunu unutmamam lazım. Yüzünü yüzüme yaklaştırırken o da yanağıma öpücük konduruyor, dudakları tenimde oyalanıyor ve güzel bir yakınlık bizi birbirimize bağlıyor.

Söylenmemiş sözler aramızda asılı kalıyor; onları havada hissedebiliyorum. Büyüyor, gelişiyor... Somut bir güce dönüşüyor.

Bu çok aşka benziyor...

Brrrrrr, brrrrrr, brrrrrr.

Birden uyanıyorum, alarmı kapatmak için telefonuma uzanıyorum, geriye yaslanıp uykulu bir gülümsemeyle gülümsüyorum.

Ne geceydi ama.

Onunla geçirdiğim saatler, saatler. Bir dakika...

Gözlerimi açtığımda yatağın onun tarafının boş olduğunu görüyorum ve oturuyorum. "Edward," diye sesleniyorum.

Sessizlik...

Onun varlığını hissedemiyorum, elbette veda etmeden gitmezdi... Değil mi?

"Edward," diye tekrar sesleniyorum, yataktan kalkıp burnuzumu alıyorum. Merdivenlerden aşağı koşuyorum. "Edward." Ama onun burada olmadığını şimdiden anlayabiliyorum, belki bahçededir.

Merdivenlerin altına indiğimde korkularım gerçek oldu, burada değil. Beni uyandırmak istemedi mi yoksa...

Sonra onu görüyorum, mutfak tezgahının üzerinde bir not.

Sodd No'>ing Rlɔxa.

*Rs vsval in yɔɔ co any 5 ³ad a wo>de'fvl ti e las9 nig³c,
;ov a'e <ɔ x'e'y sea<tifvl.*

Okudukça kalbim sıkışıyor.

*On g eace' eflectio> ɔxe' ov co cexsa9ion la<c ip^t 5'xe ɔ
e co t³e xrealizaciɔ 9^at ve ca >oc o>ci <e ɔ> cLi< jov'>e;.*

*En(o cv a9ely 5 a not i> a posi9ion to offe nLa9 ;ɔɔ a xe
loohi p fo', if ɔ l; 5 ovld, 5 p'o ise yov, 5 novlt.*

*5 cLe isLet ovx ti e cɔge9^e', ve lütfen Snow 9^at 5 nill
>exe' foxge9 ;ov.*

*5 si exely ^ope yov finb 9^e g anb loxe yɔɔ a e loo i>g fo'
anb 5 visL yɔɔ all 9^e La pi e<s i 9^e wɔ lb.*

Rll ; loce

√dwa d.

SC

“Vay canına.” Yanaklarımı şişiriyorum. “Ben aşık oluyordum, o ise ayrılık mektubu yazıyordu.” Mutfak tezgahındaki tabureye çöküyorum.

Mektubu tekrar tekrar okudum. Hayal kırıklığına uğramıştım ama şaşırmamıştım, ve dün gece geçerli bir argüman sunduğumu düşünmeme rağmen

sanırım bir şekilde bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum. Son her zaman yakındı.

Ben bir prenses ya da mirasçı değilim ve belli ki mütevazı evimi, sadeliğe olan sevgimi ve sevgili sebze bahçemi gördüğünde, benim onun için doğru kız olmadığımı anladı. Dün geceki sözleri aklıma geliyor: *farklı dünyalardan geliyoruz*.

Gerçek şu ki, haklı olduğunu biliyorum ve bu muhtemelen en iyisi. Ona umutsuzca aşık olduğumda değil, şimdi bağları koparmak daha iyi. Kimi kandırıyorum ki, zaten aşığım.

Siktir.

Kendime bir fincan kahve yapıp mutfak penceresine doğru yürüyorum, iki karatavuk çitin üzerinde yan yana oturuyor. Sohbet edip birlikte zıplıyorlar.

İnsan olmanın getirdiği karmaşıklıklardan ve bunun yol açtığı kalp acısından mutlu bir şekilde habersizler.

Onları uzun süre izliyorum, aklım son iki ayı dolaşıyor.

Mutlu musun, Alora? Seni umursamayan bir adam için ilişkinizi bitirdin.

İhanet duygusu içimi kaplıyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. Ne kadar da aptalım.

İşyerine adımlarım hafiflemiş bir şekilde giriyorum, beni istemeyen bir adam için ağlamayacağım.

Canı cehenneme.

"Ee..." Helene'nin gözleri heyecanla büyür. "Nasıl gitti?"

"Ne nasıl gitti?" Eşarbımı çıkarıp askıya asıyorum.

"Edward'la geçirdiğin gece."

"Ah." Oturup bilgisayarımı açıyorum. "Fena değildi." Omuz silkiyorum. "Ama sanırım bir daha görüşmeyeceğiz."

Yüzü düşer. "Neden?"

"Uyandığımda 'sorun sende değil, bende' mektubu buldum."

"Öyle mi?" Karşımdaki koltuğa oturur. "Ama ben sanmıştım ki..."

"Önemli değil." Sözünü kesiyorum. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum ve onun hakkında bir daha asla konuşmak istemiyorum."

"Tamam." Gözleri gözlerime kilitlenir. "İyi misin?" "Evet." Zorla gülümserim.

Aslında değilim, akıl sağlığım ipin ucunda sallanıyor, ama lanet olsun, başarana kadar numara yapacağım. O motivasyon kitabında da yazdığı gibi, zor şeyleri başarabilirim.

"Ama ön tarafta hâlâ iki güvenlik görevlisi var." Kaşlarını çattı.

"Onlara da bir son vermem lazım." E-postalarımı açıyorum. "Bu sabah çekim yapmak ister misin?"

"Bugün olmaz." Mutlu gibi davranamıyorum. "Yarın?"

"Tabii." Ön taraftan kaybolur ve ben, kalbim sessizce ağlarken soğuk, sert ve yalnız bilgisayar ekranına bakakalırım.

O beni
mahvetti... Hem
de fena halde.

PHILIPPE

"Ofisimden çık," diye bağırır Edward tüm gücüyle. "Hemen."

Kapı açılır ve bir adam ateş hattından çıkmak için koridorda adeta koşar.

Bang.

Bir şey kapının arkasına çarpar.

"Ne lan oluyor bu sorun ne bu bu bu
"Hiçbir fikrim yok," diye fısıldayarak cevap veriyorum.
"Melissa," diye bağırır, kapı birden açılır. "Telefon şarj cihazım nerede lan?"

Melissa şarj aletiyle koşarak gelir. "Bende, Bay Prescott."

"Ne iyi olur fayda orada orada
diye hırladı diye "Bir daha onu alma."

"Peki, efendim." Kız onu ofise kadar takip eder.

"Burada ne işin var?" diye bağırır. "Çık buradan."

Çıkarken kapıyı kapatır ve bize gözlerini kocaman açar.
"Tanrı yardımcımız olsun."

Gülümsememi saklamak için dudağımı ısırıyorum.

On dakika geçer. "Ne demek istiyorsun?" diye bağırır.

"Neden bu kadar beceriksizsin?"

"Şu anda telefonda kiminle konuşuyor?" diye fısıldar Stefan.

"Kim bilir, zavallı bir herif."

Bang.

Bir şey yine kapının arkasına çarptı.

"Ne bu atıyor atıyor oraya oraya
Stefan kaşlarını çatıyor. "Bir dakika içinde bir pencereyi kıracak."

Daha zamangeçer, daha çılgılık ve fazla

"Gidip onunla konuşacağım," diye

mırıldanıyorum. "Delirdin mi?"

Kapıyı sessizce çaldım. "Ne?"

diye bağırdı.

Kapıyı tereddütle açtım. "Bay Prescott?" "Ne istiyorsunuz?"

"Londra'ya gitmek için uçağı hazırlayayım mı, efendim?"

"Sen ne saçmalıyorsun?" diye bağırır. "Kendi işine bak. Ben iyiyim."

"Biliyorum, efendim." Zorla gülümsüyorum. "Ama Londra'ya bir gezi çok faydalı olur diye düşünüyorum."

Gözleri benimkilere doğru yükselir ve bana attığı bakış tam anlamıyla şeytani. "Bu şarj kablosuyla seni boğmadan önce defol git."

"Evet, efendim." Arkamdan kapıyı kapatıyorum. "Nasıl gitti?" Stefan sırtıyor.

"Sence nasıl gitti?"

ALORA

Rüzgâr ve yağmur cama vuruyor. Pencere kenarındaki bankta oturmuş, fırtınayı seyrederken çayımı yudumluyorum.

Aklım karışıklık ve acıyla dolup taşıyor ve dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda hayatımı daha da berbat hale getirebilir miydim, bilmiyorum.

Edward Prescott'un yürüyen bir tehlike işareti olduğunu biliyordum, ama onu hafife almakta haklıydım, o bir kırmızı halıydı.

Devasa, sevimli, bağımlılık yapıcı ve zehirli bir kırmızı halı.

Umutsuzca aşık olduğum ve onu unutmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hislerimden kaçamıyorum. Onunla birlikte olmak ve hayatımı paylaşmak için duyduğum o çaresiz istek.

En kötüsü de, kalbim bana onun da aynı şeyi hissettiğini ama benimle bu yola girmeye cesaret edemediğini söylüyor... ama belki de bu sadece bir hayal.

Her zaman erkeklerin anlaşılması zor olmadığını, eylemlerinin sözlerinden daha anlamlı olduğunu söylerler. Dinlemeniz gereken, onların yapmadıkları veya söylemedikleri şeylerdir...

Ve o hiçbir şey yapmıyor, bana orgazmdan başka bir şey vermiyor; geçen gece ona sertçe hesap sorduğumda tam isabet ettim. Ertesi sabah bu kadar sert davrandığım için kendime kızıyordum, ama günler geçtikçe dürüst davrandığım için kendimle gurur duyuyorum. Daha fazlasını istedim

daha fazlasını istedim ve ona söyledim... Ve o kaçtı. Şaşırdığımı söyleyemem, sadece üzgünüm.

Birlikte yaşayabileceğimiz hayatın hayali gözümün önüne geliyor; gülüp yatak çarşaflarında yuvarlanmak, sevgi ve çocuklarla dolu bir aile, birlikte yaşlanmak... Lanet olsun, onun yüzünden tam bir sinir krizi geçirmeden önce buna bir son vermeliyim.

Hiçbir erkek bu kalp kırıklığına değmez.

Tırr, tırr... tırr, tırr.... Ekрана bir göz atıyorum: *Abla.*

Gülümsüyorum, benim güzel kardeşim. Her zaman güvenebileceğim, beni asla hayal kırıklığına uğratmayan, doğuştan en iyi arkadaşım. "Merhaba."

"Selam, canım," diyor. "Nasılsın?" "İyiyim,"

diyorum yalan söyleyerek.

"Ondan haber aldın mı?"

"Hayır." Omuz silkiyorum. "Sanırım resmen

bitti." "Eh, boş ver onu, sen daha iyisini bulursun

zaten."

Kalbim sıkışır çünkü daha iyisi olmadığını biliyorum, o en iyinin de iyisi.

"Evet." Zorla gülümsüyorum. "Canı cehenneme."

"Neden birkaç günlüğüne eve gelmiyorsun?"

"Yapamam, çalışmam lazım. Sen buraya gelebilir misin?"

"Keşke, ama benim de çalışmam gerekiyor." Bir an sessiz kalıyor ve telefonda bekliyoruz. "Beni FaceTime'a al, seninle konuşurken bulaşıkları yıkayacağım."

"Tamam, bir fincan daha çay yapacağım." Aşağı iniyorum ve FaceTime'ı açıyorum. "Burada yağmur bardaktan boşanır gibi yağıyor."

"Gerçekten mi?" Kamera açılıyor, onu görüyorum ve gülüyorum. "Neden yüz masken parlak turuncu?"

"Bilmiyorum, bu şeyi TikTok'tan aldım. Son moda bu." Kafasını çevirip kameradaki yansımasına bakıyor. "Sence cildime leke bırakır mı?"

"Ben olsam o şeyi hemen çıkarırdım."

Telefonu banyoya götürüp masaya koyuyor, yüzünü yıkarken onu izliyorum ve her şeyin normal olmasına gülümsüyorum.

İyi olacağım.

EDWARD

“Anlamıyorum,” diyor Nicholas, telefonundan yüksek sesle okurken. “Burada şöyle yazıyor...” Sesler kesiliyor.

Merdivene doğru yürüyorum, sonra kapıya geri dönüyorum, denize bakıyorum ve saatime göz atıyorum, saat 18:00.

İşini yakında bitirecekti.

“Nasıl işlediğini biliyorsun...” Theodore'un sesi uzaklarda kayboluyor.

Merdivenlerin altına kadar yürüyüp kapıya geri dönüyorum.

Philippe neden hala aramadı?

Merdivenlere doğru yürüyorum, sonra tekrar kapıya dönüyorum, saatime bir kez daha bakıyorum.

Zaman geçiyor ve saat şimdi 19:30... hmm. Belki de onu aramalıyım?

Merdivene doğru yürüyorum, sonra tekrar kapıya dönüyorum. “Oturur musun?” diye bağıyor

Theodore. “Senin sorunun var senin?”

Yürüyüp duruyorum, saatime tekrar bakıyorum.

Bu gece geç saatlere kadar mı çalışıyor?

“Prescott,” diye bağıırır

Theo. Kafamı kaldırıırım.

“Ne?”

“Senin neyin var? Sıcak teneke çatıda bir kedi gibisin.”

“Hiçbir şey. Neden?”

“Sen giyiyorsunhalıyı halı yıpratıyorsun yürüyor tüm yürüyüşüyle

“Ben volta atmıyorum.” Sinirlenerek suratımı buruşturuyorum. “Hepiniz siktirin gidin yatlarınıza ve beni

bırakabilir misiniz?"

"Son zamanlarda neyin var senin?" William kaşlarını çattı. "Hiçbir şey," diye tersledim. "Sadece kafam çok dolu."

Onun iyi olduğunu bilmek ihtiyacım beni yavaş yavaş delirtiyor.

Merdivene doğru yürüyorum, sonra tekrar kapıya dönüyorum. Siktir et, neden aramadı ki? Güverteye fırladım ve numarasını çevirdim.

Zil, zil...

"Patron," diye cevaplar.

"Ne oluyor?" diye bağıriyorum.

"Henüz çıkmadı, hâlâ dükkanında."

Saatime bir göz attım. "Orada ne yapıyor?"

"Bilmiyorum, diğer çalışanlar yarım saat önce çıktı."

"İçeri gir de bir bak, iyi mi?"

"İyi, ön camdan temizlik yaptığını görebiliyorum."

"Mesai saatinden sonra neden temizlik yapıyor?" diye bağıriyorum.

"Bilmiyorum, neden *onu* arayıp sormuyorsun?"

"Beni sinirlendirmeye başlıyorsun, Philippe."

"Tamam, tamam. Eve sağ salim vardığında seni ararım."

Telefonu kapatıp merdivenlere doğru yürüdüm, sonra da kapıya geri döndüm.

İyi mi acaba?

ALORA

BİR HAFTA SONRA.

Tıklayıp Google'a şunu yazdım:

En iyi plaj tatili destinasyonları

Kararımı verdim, tek başıma tatile çıkacağım. Güneşin altında uzanıp margarita içebileceğim ve her gün masaj yaptırabileceğim bir yere. Yaralarımı sarabileceğim ve onun korumalarından uzak, baş başa kendimi toparlayabileceğim bir yere.

Bir süreliğine, korumalarının hâlâ etrafta dolaşıyor olması bana umut verdi; yani, beni gözetletecek kadar önemsiyorsa, belki de geri dönecekti.

Ama günler geçtikçe bunun geri dönmekle ilgili olmadığını, bunun kontrolle ilgili olduğunu anladım.

Her an nerede olduğumu bilmesi... Üzgünüm Bay Prescott, ama artık bıktım.

Canın cehenneme.

Ağlayan, kalbi kırık ve zayıf Alora, öfkeli ve acımasız Alora'ya dönüştü. Ve onu çok daha fazla seviyorum.

Edward şimdi geri gelip diz çöküp af dilesen bile, onu geri almam. Asla olmaz, o bölüm tamamen kapandı. Şansı vardı ama mahvetti.

Aşağılık herif.

EDWARD

"Günaydın, ben Sorenson Antiques'ten Alora," diyor, gülümsemesini görünce kalbim sıkışıyor, bunu midenin derinliklerinde hissediyorum. Saçları açık ve üzerine oturan krem rengi bir elbise giyiyor.

Her zaman bu kadar doğal bir güzelliği var.

Neden sabah videolarını izleyerek kendime bunu yaşatıp durduğumu bilmiyorum, tek yaptığı tüm günümü mahvetmek. O açıkça sakın, mutlu ve kaygısız. Ben ise burada yavaş ve acı verici bir ölümle boğuşuyorum.

"Bugün size göstermek istediğim güzel bir sandık var." Elini sandığın üzerinde gezdiriyor. "1700'lerin başlarından kalma ve battaniye ya da saklama kutusu olarak kullanılmış olmalı." Kamera açısı sandığı çevreliyor. "İşe yaramaz şeyleri saklamak için mükemmel." Kapağı açıyor. "Belki de omurgasız korkaklar ve onların acınası mektupları için bile." Kapağı sertçe kapatıyor. "Şaka yapıyorum, o şeyler diğer tüm iğrenç şeylerle birlikte çöpe atılmalı."

Adrenalinim yükseliyor, bana doğrudan hitap etmese bile beni kızdırmayı başarmış.

"Ve bu mermer lambalar çok güzel." Bir tanesini eline alır ve sallıyormuş gibi yapar. "İnsanları bayılmak için mükemmel."

Tiksinti içinde telefonumdan çıkıyorum.

Bu aptal videoları bir daha izlemeyeceğim... Kimi kandırıyorum ki, yarın bir sonraki videosu çıkana kadar.

Kulüp gürültülü, içkiler sert. Aklım... dağınık.

Alora'yı en son görelî iki hafta oldu, ama o her düşüncemi meşgul ediyor. Her rüyamda başrolde.

Güzel kadınlar akbaba gibi etrafımda dolanıp geçiyorlar... Ama tek düşünebildiğim o.

Durumum kötü... gerçekten kötü.

Arkadaşlarım gülüyor, sohbet ediyor, harika bir gece geçiriyorlar. Bana gelince, sanırım orta yaş krizi yaşıyorum. Belki de varoluşsal bir kriz.

Büyük bir kriz.

Kendime sinirlenerek elimi saçlarımla arasından geçiriyorum.

Aş şunu artık.

O da diğer kadınlar gibi, bu his geçip gidecek. Karanlık ruhumun derinliklerinden küçük bir ses fısıldıyor:

Ya geçmezse?

Bir shot daha içip ağzımda çalkalıyorum, boğazımdan aşağı inerken yaktığını hissediyorum. Dudaklarımı yalayıp tepside bir tane daha alıyorum.

Bu duyguyu uyuşturmak için her şeyi yaparım.

Mikaela yavaşça yanıma doğru yürüyor; gümüş rengi bir mini elbise giymiş ve bacakları kulaklarına kadar uzanıyor. Bacağıma bacak bacak üstüne atıp eğilerek kulağıma fısıldıyor: “Sikişmem lazım.” Dişleri kulağıma hafifçe değiyor ve sikim onaylayarak seğiriyor. “Ve bunu sadece senin sikin yapabilir.”

Hmmm...

Belki de başka biriyle sert bir sikişmek yeterli olur.

Bir süreliğine kendimi birine kaptırmak çok kolay olurdu.

Ama sonra... Başka bir kadınla birlikte olma düşüncesi beni hiç ilgilendirmiyor.

Sadece onu istiyorum.

Benim neyim var lan?

Kulağıma ağzından çekiyorum. "Bu gece olmaz." Onu uzaklaştırıyorum ve saatime bakıyorum. Saat daha 1.

Boş ver.

Eve gitmem lazım.

PHILIPPE

“Günaydın, Philippe.” Alora evinden çıkarken gülümsüyor.

"Günaydın, Bayan Sorenson." Onun için arabanın kapısını açıyorum, o arka koltuğa oturuyor ve ben de arabanın etrafından dolaşıp direksiyon başına geçiyorum.

"Lütfen beni işe bırakırsanız, artık hizmetlerinize ihtiyacım kalmayacak."

"Ah..." Dikiz aynasından gözlerimiz buluşur. "Ben sizin güvenliğiniz için buradayım, Bayan Sorenson." Arabayı kaldırımdan çekip yola çıkarım.

"Ben tehlikede değilim, Philippe."

"Ama çantanızda bir takip cihazı vardı, hatırladınız mı?"

"Öyle miydi?" Gözlerini kısıyor. "Yoksa Edward, seni peşimden takip etmen için bir bahane yaratmak amacıyla onu çantama mı koydu?"

Stefan ve ben birbirimize bakışıyoruz.

"Edward ve ben artık birlikte değiliz ve o, beni takip edebilmek için seni peşimden gönderiyor." Konuşurken pencereden dışarı bakıyor, sanki kendinden uzaklaşmış gibi.

Demek bu yüzden son zamanlarda deli gibi davranıyordu.

"Ondan ayrıldın mı?" Kaşlarımı çattım.

"Hayır. Benden ayrıldı, o yüzden gittiğim her yere seni peşimden sürüklemesinin ne kadar sinir bozucu olduğunu anlayabilirsin. Ben onun malı değilim ve öyle muamele görmeyeceğim."

"Ahh." Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

"Bugün benimle geçireceğin son gün olacak." "Bunu Bay Prescott'a danışmam gerek."

"Kontrol edecek bir şey yok, Philippe," diye karşılık verdi. "Yarın beni takip edersen polisi arayıp seni tacizle suçlatacağım. Yaptığı şey yasa dışı ve artık buna tahammül etmeyeceğim."

"Evet, Bayan Sorenson." Başımı sallıyorum. "Ona haber vereceğim." "Teşekkür ederim."

"Arayıp bu işi bitir gitsin." Stefan, arabaya yaslanırken bir sigara yakar.

Kafamı hafifçe sallıyorum, neden tüm iyi işler bana geliyor? Numarasını çeviriyorum.

"Evet," diye yanıtladı Edward.

"Bayan Sorenson, bugünün onunla geçireceğimiz son gün olacağını bize bildirdi."

"Hayır."

**"O dedi dedi arayacağını polisi polisi
arayacağını eğer yarın gelirsek."**

**"Öyleyse bırakonu aramasını o lanet
polisi diye diye bağırdı. "Biri onu takip ediyor."**

"O, izleme cihazını çantasına senin koyduğunu düşünüyor." "Neden çantasına izleme cihazı koyayım ki?" "Onu kontrol etmek için."

"Zekamı aşağılamayı kes. Onunla kal."

"Tutuklanmak istemiyorum."

**"Polis benim maaşlı çalışanım," diye karşılık verdi.
"Seni kim tutuklayacak ki?"**

"Senin ondan ayrıldığını söyledi."

"Bu seni ilgilendirmez ve o kibirli tavırların da tam bir saçmalık. İşini yap ve onu gözünün önünden ayırma."

***Tık...* Telefon kesildi. Stefan kaşlarını kaldırdı. "Ee?" "Kalıyoruz."**

ALORA

Garaj kapımı kapatıp dünyadan gizlenerek valizimi arabamın bagajına koydum. Bugün o gün ve nereye gittiğimi Helene'den başka kimseye söylemeyeceğim. Onu almaya gideceğim, o da boş bir valiz getirecek ve sonra beni havaalanına bırakacak
under the guise I am taking her there. Just as I

tahmin ettiğim gibi, gardiyanlar bu sabah ortaya çıktı ve tek amacımız onlardan kaçmak.

Evi son bir kez kontrol ediyorum, bitkilerimi suluyorum ve çantamı alıyorum.

Tatil zamanı.

Arabamı çalıştırıyorum ve garaj kapısı yavaşça açılıyor; ikisi de arabaya yaslanmış sohbet ediyorlar. Ben de gaza basıp yanlarından hızla geçiyorum. Arka aynadan onların telaşla koştuğunu görüyorum ve gaza basıyorum.

Kendimle gurur duyarak
kıkırdıyorum.

Yakalayabilerseniz
yakalayın.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

EDWARD

"Ve bundan sonra inşa etmek istediğim şey..."

Bzz, bzz, bzz, telefonum masamda titriyor ve ekrana bakıyorum.

Philippe

Neden beni arıyor?

"Bunu cevaplamam gerek," yönetim kurulu masasındaki dört kişiye söylüyorum. Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüyorum ve manzaraya bakıyorum.

"Evet."

"Bir sorunumuz var." "Ne gibi?"

"Alora bu sabah arabayla çıktı ve biz de onu takip ettik ama trafiğe takıldık ve arabasını gözden kaybettik."

"Neredesiniz?"

"Uluslararası havalimanındayız."

Ne?

Öfkeyle doluyorum.

"Yalnız mı?"

"Hayır, Helene onunla birlikte."

"Onu bulun." Adrenalin kan damarlarımda çılgılık atarken telefonu kapatıyorum ve bana bakan sekiz çift gözle dönmüyorum. "Defolun."

Birbirlerine bakiştılar ve ayağa kalktılar. "Hemen," diye homurdandım.

Odayı fareler gibi kaçırlar. Philippe'i tekrar ararım. "Evet, patron."

"Onu buldun mu?"

"Hayır."

"Ne lan oluyor yapıyorsun aptallar aptallar ne diye bağıyorum. "Tek bir lanet işin var."

"Bizi kasten atlatmaya çalıştı."

"Ve başardı," diye öfkeleniyorum. "Onu o lanet uçağa bindirmeyin. Beni duyuyor musunuz?"

"Eğer gümrükten geçtiyse artık çok geç, geçemeyiz."

"Geçebilmek için bir uçak bileti al." "Peki, efendim."

Orada bir ileri bir geri yürüyorum. Eğer kim bilir nereye giden bir uçağa binerse... korumasız... ona bir şey olursa... eğer...

Kanım kaynarken numarasını çeviriyorum. *Çalıyor, çalıyor.*

"Alo," diye cevaplıyor.

"Nerede lan?" diye bağıyorum.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Alora, seni uyarıyorum. Sakın o lanet uçağa binme."

"Ne istersem onu yaparım."

"Bu kadar çocukça davranmayı bırak, birinin seni takip ettiğini unuttun mu? Şu anda tek başına seyahat etmek güvenli değil."

"Bana bir rahat ver."

"Neden beni kasten kızdırmaya çalışıyorsun?" diye bağıyorum.

"Ne?" diye alaycı bir şekilde soruyor. "Ciddi misin sen?"

"Hemen Nice'e geri dön. Hemen. Lanet olsun. Hemen."

"Bana bir daha küfür edersen numaranı engellerim."

Şakaklarımdaki damarlar atıyor; gökyüzü öfkenin kırmızı tonlarıyla kaplı. "Sorumlu davran, senin güvende olmanı istiyorum."

"Ben de seninle tanıştığımı unutmak istiyorum. O yüzden beni rahat bırak. Benim senin için fazla olduğumu gayet açık bir şekilde gösterdin. O yüzden git ve daha azını bul."

"Sakin bana tehdit etme. Yanında bir koruma götürüceksin."

"Parana sığınarak beni kontrol etmeye çalışma Edward, aşkım satılık değil. Benden uzak dur. Seni bir daha görmek istemiyorum."

Tık.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Öfkem patlar ve numarasını tekrar ararım.

Zil, zil... Zil, zil... zil, zil.

"Yemin ederim." Öyle sinirliyim ki gözüm önümde bulanıklaşıyor. "Şu lanet telefonu aç," diye homurdanarak odada bir aşağı bir yukarı dolaşıyorum. Telefonu kapatıp numarasını tekrar çeviriyorum.

Zil, zil... Zil, zil... zil, zil.

"Siktir," diye bağıriyorum. Hemen onu arıyorum.

Zil, zil... Zil, zil... zil, zil.

ALORA

Kalbim göğsümde çarparken, telefonumu kapatıp sırada ilerliyorum.

"Biletler lütfen." Hostes gülümsüyor.

Biletimi uzatıp geçerek uçağa biniyorum. Koltuğuma oturup uçağın koridoruna bakıyorum. "Hadi, hadi, kapatın şunu artık," diye fısıldıyorum.

Her an bu uçağa girip olay çıkaracak, bunu biliyorum.
Alnımdaki teri siliyorum, hayatım nasıl bu kadar karmaşık hale geldi?
Beni istemiyor ama yine de beni kontrol etmek istiyor. Ne zehirli bir ilişki ama.
On beş dakika boyunca nefesimi tutarak uçağa binebilmek için dua ediyorum. Kapılar nihayet kapanıyor ve rahat bir nefes alıyorum. Tanrıya şükür, iki hafta boyunca güneş, kum ve dinlenme.
Tayland, geliyorum.

PHILIPPE

Rıhtımda durup yata bakıyorum, kafese kapatılmış bir hayvan gibi ileri geri yürüyen karanlık silueti görüyorum. Gece yarısı yaklaşıyor ve marina sessizliğe bürünmüş.

"Prescott'a ne oluyor böyle?" Stefan yanımda durup onu izlerken mırıldanıyor. "Onu daha önce hiç böyle görmemiştim."

"Ben de." Sigaramı yakıyorum. "Bu kadına sırlı sıklam aşık olmuş."

"Evet, ama onu kaybetti, artık unut gitsin." Onu yarım saat daha izliyorum ama bu durumun devam etmesine izin veremem. Telefonumu elime alıp kimse beni duyamasın diye yukarı çıkıyorum. Zil, zil... "Philippe," diyor William.

"Merhaba."

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Ahh..." Gözlerim yata doğru kayar. "Bu gece buralarda mısın?"

"Londra'dayım, neden, bir sorun mu var?"

Dudaklarımı bükerek gözlerimi tekrar yata çeviriyorum.
"Edward sadece..."

"Ne?" diye sözümü kesiyor. "Tedirgin."

"Ne oldu?"

"Emin değilim, sadece buraya gelebileceğini düşünüyordum, ama Londra'daysan..."

"Onu hemen arayayım," diye cevapladı. "Tamam."

"Teşekkürler dostum."

Bir kez daha kontrol etmek için marinanın sonuna doğru yürüdüm ve on dakika sonra cebimdeki telefonum titredi, ekranda William ismi belirdi.

"Nasıl gitti?"

"Cevap vermedi."

Dudaklarımı bükerek gözlerimi tekrar yata çeviriyorum. "Öyle düşünmüştüm."

"İçeri girip ona bir bakabilir misin lütfen?"

"Beni görmek istemiyor."

"Kimseyi görmek istemiyor, sadece içeri gir ve onu yatır, uyuyarak ayılsın. Sabaha kadar iyileşir."

"Tamam, peki."

"Başka bir şey olursa beni ara."

"Tamam."

Yatağa doğru ilerleyip kapının önünde duruyorum. "Edward."

Bana doğru dönüyor, gözleri çılgınca parlıyor ve tamamen dağınık bir halde.

"Hadi seni yatağa götürelim, olur mu?"

"Ben iyiyim," diye cevaplıyor, sesi zayıf ve kırık.

Ama iyi değil, yumuşak ve hüzünlü cevabı ona hiç yakışmıyor, bu da beni daha da endişelendiriyor.

"Uyku haplarından getirdim." "Lütfen git," diye mırıldanıyor.

"Beyefendi, yatağa gidip biraz uyumanız gerekiyor, yoksa bakım görevim gereği kardeşinizi aramak zorunda kalacağım

."

Derin bir nefes verir. "Beni rahat bırak."

"İyi bir gece uykusu her şeyi düzeltir; sabah kendinizi çok daha iyi hissedeceksiniz ve yeni bir plan yapabiliriz."

Bana bir süre bakıyor ve sonunda boyun eğmiş bir şekilde başını sallıyor.

Onu yatak odasına kadar takip edip uyku haplarını alıp ona uzatıyorum; o da bir bardak suyla hapları yutuyor.

"Sen olmasan ne yapardım, Philippe?" diye fısıldadı.

"Muhtemelen bir sürü insanı öldürürdüm." Banyoyu işaret ederek gülümsüyorum. "Duş al."

O duş alırken bekliyorum ve sonunda beline bir havlu sararak yatak odasına geri dönüyor ve boxer şortunu giyerken havluyu bırakıyor.

"Yemek yedin mi?" diye soruyorum.

"Evet." Battaniyeleri çekip yatağa giriyor, ama yalan söylediğini biliyorum. Bütün gün hiçbir şey yemedi.

"Bu gece yatta kalacağım, tamam mı?" diyorum ona.

"Nasıl istersen."

"Yan odada olacağım; ihtiyacın olursa beni ara."

"Sana ihtiyacım olmaz." Diye iç geçiriyor.

"Ya kötü bir rüya görürsen?" diye takılıyorum.

"Siktir git," diye cevaplıyor gözleri kapalıyken.

"Peki, yapabilir ben seni seni seni seni
bir bir kötü rüyam Gülümsüyorum.

"Seni öldürmeden önce defol," diye kuru bir sesle mırıldanır.

Işığı kapatıp yatak odasının kapısını aralık bırakıyorum. "Yarın daha iyi bir gün olacak."

"Asıl işine bak, berbat bir terapistsin." "Tatlı rüyalar."

Dişlerimi göstererek gülümsüyorum.

"Kapa çeneni."

EDWARD

Arabayı park ederken dudaklarımı büküyorum, bunu yapacağıma inanamıyorum.

Antika dükkanının kapılarını itip içeri giriyorum. "Merhaba, Helene."

Helene dönüyor ve beni görünce yüzü düşüyor. "Burada ne işin var?"

"Ben..." Burada ne işim var ki? "Alora'nın iyi olup olmadığını öğrenmem lazım."

"O iyi." Tüy toz bezini eline alıp, sanki beni başından savmak istercesine raflara doğru yürüyor. Vazgeçecek biri olmadığım için onu takip ediyorum.

"Yalnız mı?" diye soruyorum.

"Şey." Rafı tozluyor. "Yarım saat önce onunla konuştum, plaj barındaydı ve az önce hoş bir adamla tanışmıştı." Toz almaya devam ediyor. "Komik olan ne biliyor musun... o da kız arkadaşından yeni ayrılmış."

Ona öfkeyle bakıyorum, Alora'nın başka bir adamla konuştuğunu hayal edince dilim dişlerimin üzerinden kayıyor, yumruklarımı sıkıyorum.

"Nerede o?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Bu tamamen beni ilgilendirir, onun güvende olmasını istiyorum."

"Oh, o güvende." Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Ama bir an için gerçekçi olalım, sen onu istemiyorsun, sadece başkalarının ona sahip olmasını istemiyorsun. Ama benim tahminim, bu gece uzun ve sert bir gece boyunca çarşafaların arasında sevişerek seni kafasından silip atacağı yönünde." Gülümsüyor. "Ve sabaha kadar senin kim olduğunu bile hatırlamayacak. Uyursan kaybedersin, Prescott. Onu bırakmak hayatının en büyük hatasıydı."

Öfkeyle çenemi sıkıyorum. "Senden hoşlanmıyorum."

Gülümseyerek omuz silkiyor. "Ama Alora seviyor ve ikimiz de biliyoruz ki önemli olan tek şey onun görüşü."

"O nerede?"

"Defol."

Bu kadından nefret ediyorum, ama sadakati takdire şayan.

"Ne zaman dönecek?"

"Birazdan."

"Ne kadar sonra?"

"Hoşça kal, Edward." Rafı toz almaya başlar. "Philippe'e bana çıkma teklif etmesini söyle."

"Hayal kurmaya devam et." Kapıya doğru yürüyorum. "Bu kesinlikle olmayacak."

"Hoşça kal." Parmak uçlarıyla el sallıyor. "Hayatın güzel olsun," diyor şarkı söyler gibi. Dükkandan çıkıp sokağa çıkıyorum, kanımın damarlarımda öfkeyle pompalandığını hissedebiliyorum.

Ne lanet bir cadı.

ALORA

"Nerelisin?" diye soruyorum.

"New York," diye cevaplıyor şakacı bir gülümsemeyle. Kumral saçları hafif kıvrıcık ve bar taburesinde otururken bile bronzlaşmış vücudunun günah için yaratıldığını anlayabiliyorum. Bu tür erkeklerin sadece broşürlerde var olduğunu sanırdım, tatildayken daha önce onun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştım. "Çok güzel. Senin gibi."

"Gerçekten mi?" Yüzümün kızardığını hissederek gülümsüyorum, bu adamda kesinlikle bir şeyler var. "Kız kardeşim New York'ta yaşıyor."

"Öyle mi? Hangi bölgede?"

"Manhattan."

"Bir dahaki sefere oraya gittiğinde mutlaka buluşmalıyız." Gözleri yaramazlık dolu. "Sana asla uyumayan şehri gezdirebilirim."

"Gidersem eminim uyuyacağım." İçkime bakarak gülümsüyorum.

"Bundan o kadar emin olma." Kokteyli yudumlarken gülümsüyor.

Oh...

Koh Samui'deki bir sahil barındayım ve beklenmedik bir şekilde başka bir yalnız gezginle tanıştım, komik olan ise onun da bir ayrılıktan sonra kendini toparlamak için burada olması.

"Çok ortak noktamız var, Alora." Kokteyli yudumlarken gülümsüyor.

"Görünüşe göre öyle." Kokteyl bardağımı onunkine dokundurup kaşlarımı çatıyorum. "Adın neydi?"

"Brennan."

"Peki," gülümsüyorum, bu adam o kadar harika... normal görünüyor ki. Koruması yok, yükü yok ve kırılacak bir kalbi de kesinlikle yok. "Tanıştığımıza memnun oldum, Brennan."

"İçkilerimizi bitirdikten sonra akşam yemeğine çıkmak ister misin?"

"Şey..." Gitmemek için bir neden arar gibi etrafa bakıyorum.

Ah, doğru ya... Hiçbir neden yok. Ben ne istersem onu yapabilen özgür biriyim. Bekarım, acı verici bir şekilde kalbi kırık bir bekarım ve belki de Helene haklıdır.

Belki de Edward Prescott'u unutmanın en iyi yolu, başka biriyle birlikte olmaktır.

"Kulağa hoş geliyor."

EDWARD

Bilgisayar ekranımdaki grafiğe bakıyorum ve yorum kutusuna bir not ekliyorum.

Kapıdan “*tık tık*” sesleri geliyor.

“Evet,” diye sesleniyorum.

Kapı açılıyor. “Merhaba, Edward.”

O sesi tanıyorum, başımı kaldırıp Paul'un ofisime girdiğini görüyorum.

"Burada ne işin var?" diye tersliyorum.

"Kardeşin beni aradı, görünüşe göre şu anda seninle ilgili bir şeyler oluyor."

"Hayır." Yazmaya devam ediyorum. "Londra'ya geri dön, ben iyiyim."

"Tamam." İsteğimi görmezden gelerek oturur.

"Lütfen git. Çok meşgulüm."

Ben hissediyorum hissediyorum gözlerini gözlerini üzerimde üzerimde sanki bana banabana bana “Bunun Alora ile bir ilgisi mi var?”

“Hayır.” Onun bakışlarından kaçmak için yazmaya devam ediyorum. “Peki, hâlâ onunla görüşüyor musun?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Ben değilim ilgilenmiyorum bununla bir ilişki ve “İstiyordu.” Omuz silktim.

“İstiyordu.”

“Geçmiş zamanda mı istedim?” “Sanırım.”

“Yani artık bunu istemiyor mu?”

“Hayır.” Derin bir nefes alıp yazmaya devam ediyorum. “Bu sana nasıl hissettiriyor?”

Çılgın.

"Umurumda değil."

"Umurunda değil mi?" "Hayır."

“Biliyorsun biliyorsun Edward, gerçek aşk karmaşıktır karışık, ve herkes onu hissetmeye cesaret edemez.”

Kalbim sıkışır.

“Çık gitsin,” diye fısıldıyorum.

“Bu kadar yol geldin ve çok yaklaştın.”

Onu görmemek için gözlerimi kapatıyorum.

"Ne en en olabilir olabilir olabilir...
Kalbin kalbin kırılır mı?"

Çenemi sıkıyorum.

"Şuradan nereden durduğum bakış
açımdan, kalbini kalbin zaten onunla birlikte
olamadığım için çoktan kırılıyor."

Gözlerim onun gözlerine kilitlenir.

"Onu gerçekten bırakacak mısın?" "Ben
olmadan daha iyi olacak."

"Peki sen onsuz daha mı iyi olacaksın?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Bugün bu
saçmalıklarla uğraşmak istemiyorum." Bilgisayarına
dönüp yazmaya başlıyorum. "Seni görmek isteseydim
Londra'ya gelirdim. Buraya gelerek vaktini boşa harcadın."

"Herkes senin için endişeleniyor."

"Endişelenmelerine gerek yok." Bilgisayar tuşuna
sertçe basıyorum. "Ben iyiyim."

"Tamam, peki. Duygularından saklanmaya devam et."
Ayağa kalkar. "Kalbini açamayacak kadar inatçı olduğun için
beş yıllık çalışmamızı çöpe atıyorsun. Birini sevmekten çok
korkuyorsun."

Bilgisayar ekranı bulanıklaşıyor. "Çık dışarı."

Kapıyı arkasından kapatırken kapı tıklıyor ve sözleri
yankı gibi havada asılı kalıyor. *Onunla birlikte olamadığın
için kalbin çoktan kırılıyor.*

Buna bir son ver.

Alora'sız bir hayat, hüznünlü bir varoluş.

Arabamda oturmuş, ön camdan ona bakarken yolun
karşısına geçmesini izliyorum.

Helene ile konuşuyor ve birlikte yürürken gülüyor, elinde paket kahve var.

Geri döndü ve o dinlenmiş ve mutlu görünürken, ben iki haftadır dünyanın sonu gelmiş gibi hissediyorum.

Tam bir delilik.

Uzun siyah saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ve sadece güzel yüzünü görmek bile karnımı kıpır kıpır ediyor. Krem rengi kaşmir balıkçı yaka kazak ve çikolata rengi etek giymiş, ayaklarında ise uzun, koyu kahverengi süet çizmeler var.

Tam Alora tarzı.

Nasıl oluyor da her zaman bu kadar zahmetsizce mükemmel görünüyor?

Bunu söylemekten utanıyorum ama bu sabah geri döndüğünü söyleyen videosunu görür görmez hemen buraya geldim... Kendimi gerçekten tutamadım.

Onu görmek zorundaydım.

Mağazasına giriyor ve kalbim hayal kırıklığıyla sızlıyor.

Gözlerimi kapatıyorum; bu takıntıyla başa çıkmam lazım.

Bu sağlıklı değil.

ALORA

Mağazaya giriyoruz.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Helene. "O burada ne arıyor?" "Kim?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Görmedin mi? Edward caddenin yukarısındaki arabada oturmuş, seni izliyordu."

"Yok canım."

"O orada." Beni ön pencereye sürükler. "Gördün mü?"

Bentley'inde oturmuş, dirseği camda, kederli bir şekilde bakıyor.

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

"Ne halt ediyor o?" diye fısıldıyorum. "İçeri mi girecek yoksa...?"

"Git ve öğren." Beni kapıya doğru itiyor.

Kendimi durduramadan dışarı fırlayıp sokağı geçerek arabaya doğru koşuyorum. Yolcu koltuğuna oturup kapıyı çarpıyorum. Onun kocaman mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve anında onun benim için ne kadar önemli olduğunu hatırlıyorum.

Burada ne kadar çok şeyin tehlikede olduğunu.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, aptalca gözyaşlarının yüzeye çıkmak üzere olduğunu hissedebiliyorum.

"Ben sadece şey..." Başını sallayarak sözünü keser.

"Edward." Gözlerim onun gözlerini arar. "Sana ne olduğunu biliyorum, ama sana benim ne durumda olduğumu söyleyeceğim."

Dinlerken alt dudağını dişleriyle ısırıyor.

"Birbirimize uygun değiliz," diye fısıldadım.

"Bunu biliyorum."

"Hayır, sessiz ol. Bu sefer *beni* dinleyeceksin. İki hafta boyunca tek başıma bunu düşündüm ve içimi dökmem gerekiyor," diye tersliyorum. "Farklı dünyalardan geliyoruz. Ben huzur ve sükûneti seviyorum, sen ise partileri. Ben bahçecilik yapmak istiyorum, sen ise bir kokteyl kulübünün sahibisin. Ben hayatımın erkeğini arıyorum, sen ise bir kaçış yolu arıyorsun. Ama açıklayamadığım aptalca, çılgın bir nedenden dolayı..." Gözlerim yaşlarla doluyor. "Seni seviyorum." Gözyaşlarımı siliyorum. "Belki bu beni aptal yapar, ama son birlikte olduğumuzdan haftalar sonra hala arabandan beni izliyor olman... belki senin de beni sevdiğini düşündürüyor."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir şey söylemek için ağzını açıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor.

"Ee?" Bekliyorum.

Sessizlik.

Kalbim parçalanır gibi acımaya başlıyor.

“Sana seni sevdiğimi söylüyorum ve sen tek kelime bile edemiyor musun?” Gözyaşları arasında fısıldıyorum.

"Doe..." Başını hafifçe sallıyor. "Ben... ben sadece... bu değil..."

Bekliyorum ama o bir kez daha sessizliğe bürünüyor ve söyleyecek hiçbir şeyi olmadığı açıkça belli oluyor.

Gözyaşlarım barajı yıkar ve öfkeyle onları silip atarım. “Beni sevmediğin için özür dileme. Senin suçun değil.” Arabadan inerim ve tekrar içeri doğru eğilirim. “Bana son bir iyilik yapar mısın?”

O başını sallar.

"Lütfen benden uzak dur." Gözyaşlarım yüzümden süzülüyor. "Seni bir daha görmek istemiyorum çünkü bu bana neredeyse sahip olduğumuz şeyi hatırlatıyor. Ve bana veremediğin şeyi. Bitti," diyorum, kalbim ikiye bölünürken. “Her şey bitti.” Kapıyı çarpıp öfkeyle gözyaşlarımı silerken dükkâna geri dönüyorum. Bütün korumaları izliyor, bu kadar acıması halimden dolayı beni yargılıyorlar.

Ne kadar da aptalım.

Karanlıkta uzanıyorum; gözlerim şişmiş, boğazım ağrıyor. Onu bugün görmek beni paramparça etti, ağlamayı kesemiyorum. Tüm yolculuk boyunca kendimi bundan daha güçlü olduğuma ikna etmeye çalıştım ama gerçek şu ki, kalbim kırık.

Ve bu, birlikte geçirdiğimiz zamanlar için değil, çünkü bunun sınırlı olduğunu biliyorum.

Olabileceğimiz şey için, sahip olabileceğimiz gelecek için. Ve ona karşı hissettiklerimi başka birine karşı hissedebileceğimi hayal edemiyorum.

O beni tam anlamıyla mahvetti.

Telefonum bir mesaj geldiğini belirten bir ses çıkardı ve bunun Helene'nin bu gece on beşinci kez beni kontrol etmek için gönderdiği mesaj olduğunu biliyorum. Yana dönüp mesajı okudum:

MR. DOE

Kapının önündeyim.

Otururum, ha? Konsantre olup mesajı tekrar okurum, hayal mi görüyorum? Kalkıp ışığı açarım, merdivenlerden aşağı inerim ve kapıyı açarım.

"Merhaba, Doe," diyor Edward yumuşak bir sesle, gözleri benimkilere bakarken. "Girebilir miyim?" Yanımdan geçip eve giriyor ve ben de arkasından kapıyı kapatıyorum.

"Burada ne işin var?" Kollarımı kavuşturup, onun incinmişliğinden kendimi korumaya çalışıyorum.

"Seni seviyorum." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Her şeyden çok... seni seviyorum."

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

ALORA

Ona bakıyorum, şok olmuş, kararsız ve kafası karışmış bir halde.

“Sen demiştin demiştin beni dedi Kaşlarını
Kaşlarını çattı. “Bugün içinde arabada
arabada...”

“Evet.”

Beni kollarına alıyor ve beni nazikçe öpüyor, dudakları
dudaklarımın üzerinde oyalanıyor.

Binlerce duygu aynı anda içimden geçiyor; inanamama,
ihanet...

Korku.

"Neden..." Ondan uzaklaşırken kaşlarımı çattım. "Bunu şimdi
fark etmene neden olan ne?"

"Hiçbir şeyin bir anlamı yok. Her şeye sahip olmanın da."
Yüzümü ellerinin arasına alıp bana bakıyor. "Sen olmazsan...
hiçbir şeyin anlamı kalmaz. Denemeliyim."

Gözlerim onun gözlerini arıyor, bu pek ikna edici gelmiyor.
"Denemek mi?"

"Sen olmadan bunu yapamam, yapmak da istemem."

"Ne zamandan beri?"

"İsviçre'den beri," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Ve artık seni
sevmek konusunda kendimle savaşıyorum."

Oh...

Öpüşürken aramızda bir yakınlık oluşuyor ve onu kollarımda tutmak her şeyi anında daha iyi hale getiriyor.

“Tanıştığımız günden beri ben seninim, kalbimi alıp gittin ve bir daha bırakmadın,” diye dudaklarıma fısıldıyor. “Benim kalbimi elinde tutan da sendin.” O beni sıkıca kucaklarken gözyaşlarımin arasında gülümsüyorum ve tektonik plakaların yavaşça yerlerine oturduğunu hissediyorum yerine oturduğunu hissediyorum.

Tarihin en kötü ayından sonra, nihayet öpüşüp barışabiliriz.

Elini tutup onu merdivenlerden yukarı çıkarıyorum, o hüznü ve sessiz; ne yaşadığını bilmiyorum ama kendinde değil gibi görünüyor.

Sanki sonunda bana açılması onu bir şekilde kırmış gibi.

Yatak odama giriyoruz ve ona dönüp bakıyorum. “Artık her şey yolunda.”

Gözleri gözlerime kilitleniyor.

"Artık her şey yolunda, bebeğim, konuş benimle." Elini saçlarının arasından geçiriyorum. "Ne oldu?"

"En son buraya geldiğimde, orgazm ve paradan başka sana ne sunabileceğimi sormuştun."

Başımı sallıyorum. "Sordum."

"Gerçek şu ki, bilmiyorum." Üzgün bir şekilde omuzlarını silkti. "Bir odaya girdiğinde, o kadar parlak bir ışık yayıyorsun ki, o güzel, sakın bir aura... ve ben..." Gözleri benimkilere sabitlenmişken boğazındaki düğümü yuttu. "Sana karşılığında verecek hiçbir şeyim yok."

"Edward." Gözlerim yaşlarla doluyor, gerçekten böyle mi hissediyor? "Bana verecek her şeye sahipsin."

"Ne gibi?"

"Sevgi ve dürüstlük, saygı ve kahkaha." Ona gülümsüyorum. "Kendi ailem ve sevdiğim adamla bir gelecek."

Başını boynuma yaslayıp beni kollarında sıkıca tutuyor ve son bir ayın onun için de zor geçtiği anlaşılıyor. "Sorun yok, bebeğim,"

fısıldıyorum. “Bunu birlikte halledeceğiz.” Tişörtünü başından çıkarıyorum, Edward ve benim pek çok konuda beceriksiz olduğumuz doğru.

Ama fiziksel olarak mükemmeliz. Vücutlarımız sanki birbirimiz için yaratılmış gibi birbirine tam oturuyor.

Onun kot pantolonunun fermuarını açıyorum, o da pantolonunu tekmeliyor ve ben onu yatağa oturması için itiyorum; o her hareketimi izlerken, geceliğimi başımın üzerinden çıkarıp üzerine biniyorum.

"Öp beni," diye fısıldıyorum.

Dudakları benimkileri saygıyla kaplıyor ve öpücüğünün ardındaki duygu içten geliyor.

Derin.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Yüzünü benimkine sıkıca bastırıyor ve ben onu yatağa itiyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve vücudunu kendime doğru çekiyorum; elleri kalça kemiklerimi kavırıyor ve beni üzerine çekiyor.

Onun iri vücudu benimkini ele geçirirken ikimiz de inliyoruz, kontrolümüzü kaybederken beni kendine doğru çekip öpüyor.

Aşkın bir tsunamisi gibi, yavaşça... ve şefkatle... zevk dalgasının üzerinde sörf yapıyoruz ve tarihimizde ilk kez, yumuşak ve yavaş bir şekilde sevişiyoruz.

Üç saat sonra Edward'ın göğsüne kıvrılmışım, kolları beni sarmış ve yorgun olmama rağmen uyumak istemiyorum. Çünkü o zaman aşk balonumuzdaki bu harika gece sona erecek. Edward pek sık gardını indirmez, bu yüzden sürerken her saniyenin tadını çıkarıyorum. Yarın farklı bir adamla uyanacağımı biliyorum.

Edward'ın parmağı çıplak omzumun derisi üzerinde amaçsızca daireler çiziyor. "Biz ayrıken başka biriyle birlikte miydin?"

"Hayır." Ona bakıyorum. "Neden, sen mi oldun?"

“Hayır.” Şakaklarıma öpücük konduruyor. “Helene, bir plaj barında bir adamla birlikte olduğunu söyledi. Beni kafandan atmak için onunla yatacağını söyledi.”

“Tabii ki öyle demiş.” Gülümsüyorum, tanrım, o kızı çok seviyorum. “Plaj barında bir adamla tanıştım, ama öyle bir şey olmadı. En azından benim açımdan.”

“Sana asıldı mı?”

"Evet, ama ona hâlâ başka biriyle birlikte olduğumu söyledim." Dinlerken hareketsiz kalıyor.

“Seninle birlikte olmasam da, başka biriyle birlikte olma düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyordu.”

Düşüncelere dalmış bir şekilde şakaklarıma tekrar öpücük konduruyor. “Her gece aynı rüyayı görüyordum,” diye mırıldanıyor. “Aslında daha çok kabus gibiydi.”

“Ne hakkında?”

"Bana başka bir adama aşık olduğunu söylemiştin, ama onu gördüğümde kel ve dişsizdi."

"Rüyan *bu* muydu?" Gülümsüyorum. "Dişsiz adamların beni kaçırmaması."

"Adı Cecil'di."

Şaşkınlıkla
kıkırdıyorum.

"Eğer o adamı görürsem..." Yumruğunu sıkıp havaya kaldırıyor.

"Kimse beni kaçıramaz, Edward." Göğsüne öpücük konduruyorum. "Beni bir daha terk etme," diye mırıldanıyor.

“Bırakmayacağım.”

Beni daha sıkı sarar ve buna karşı koyamayan gözlerim kapanır. Sonunda kollarında güvende hissederek uykuya dalarım.

EDWARD

Takım elbise ceketimi omuzlarıma geçirip kravatımı bağlarım. Çocuklar bu sabah erkenden kıyafetlerimi getirmişlerdi, böylece buradan işe gidebilecektim.

Alora banyoya girer; dar siyah kalem etek ve krem rengi ipek bluz giymektedir. Gözlerim vücudunda dolaşır. "Harika görünüyorsun..." Onu sertçe yakalar ve banyo tezgahına doğru iterim, "...sevişilebilir."

Bugün kendimi daha iyi hissediyorum.

"Dur, işe gitmem gerek." Aynaya bakarken inci küpelerini takıyor.

Onu bana doğru çevirip bluzunun üstündeki iki düğmeyi ilikledim.

"Düğmelerimin açık olmasını sevmiyorsun." En üstteki düğmeyi açıyor, ben de tekrar ilikliyorum.

"Hayır, sevmem." Gözlerim göğüslerinde dolaşırken ellerimi kalçalarına doğru kaydırıyorum.

Belki on dakika geç kalmak bir zararı olmaz... Onu benden uzaklaştırıp arkadan sarılıyorum. Sertleştiğimi hissediyorum.

"Cecil düğmelerimi açık bırakmama izin veriyor." Aynadan bana gülümsüyor.

"Eh, onun uzun süre yaşayacağı pek beklenmiyor, değil mi?"

Yanağıma değen gülümsemesini hissediyorum ve lanet olsun, soyunup onunla yatağa geri dönmek istiyorum, arka arkaya toplantılarım olmasaydı tam da bunu yapardım.

"Seni işten alacağım," diyorum ona.

"İstersen senin evine gidebiliriz?"

"Hayır." Kalçalarımı ona doğru itiyorum. "Son iki hafta benim evimde geçirdiğim zamanlar beni travmatize etti. Bir süre burada kalacağız."

Telefonum bir mesaj geldiğini belirten bir ses çıkarır.

"Gitmem gerek." Onun kollarından kurtulup aşağı iniyorum; kapıyı kilitleyip arabaya doğru çıkıyorum. Philippe ikinci arabanın yanında duruyor, ben de yanına doğru yürüyorum. "Günaydın, Philippe." Gülümsüyorum.

"Günaydın patron." O da kocaman bir gülümsemeyle parmak uçlarına yükselir.

"Lütfen bütün gün onunla kal."

"Elbette efendim."

Yatak odasındaki pencereye tekrar bakıyorum ve onun hazırlanmayı bitirdiğini hayal ediyorum.

"Güzel bir gün." Philippe sanki aklımı okumuş gibi gülümsüyor.

"Kesinlikle öyle." Bekleyen arabanın arkasına biniyorum ve caddeden geçerken pencereden dışarı gülümsüyorum. Bu kadar mutlu hissetmeyeli çok uzun zaman oldu.

Mükemmel bir gün.

Saat 10.

"Saat 10'da Bay Kennedy ile bir toplantınız var."

"Anladım." Asistanım Antoinette takvimimden günün programını okurken ben e-postalarımı kontrol ediyorum.

"Ve bu akşam Biffa Gala etkinliğiniz var."

Bilgisayarımdan başımı kaldırıp bakıyorum. "Bu akşam mı?" "Evet, efendim."

Hmm, bir an düşünürüm. Bu akşam Alora'yla baş başa görüşmek istiyorum. "Katılamayacağım, lütfen benim adıma randevuyu iptal et ve özürlerimi ilet."

Gözlerini kaldırır. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum..." "Yap." Sözünü keserim.

"Çok geç haber veriyorsunuz, efendim."

"Öngörülebilir gelecekte tüm randevularımı askıya alıyorum."

Yine başını kaldırır. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Yorgunum. Bir sonraki duyuruya kadar, akşam saatlerinde veya hafta sonları hiçbir etkinliğe katılmayacağım."

"Bu hafta sonu Formula 1 var." "İptal et."

"Ama her zaman gidersiniz... Bir etkinlik düzenliyorsunuz, değil mi?"

"Antoinette." Onu kesiyorum. "Bu konuşmada neyi anlamadın?"

"Peki, efendim." Takvimine bir şeyler yazıyor. "Acaba...." Sanki kelimelerini dikkatlice seçiyormuş gibi tereddüt ediyor. "Bir sorun mu var, efendim?"

"Hayır." Yeni bir e-posta açtım. "Şu anda üzerinde çalıştığım kişisel bir projem var ve tüm dikkatimi gerektiriyor."

"Evet, efendim." Bir şeyler karaladı. "Programınız ne zaman yeniden açılacak?"

"Sana haber veririm."

ALORA

Güneş ışığında yürümek bir duygu olsaydı, ben altın kız olurdum.

Bütün gün ayaklarım yere değmedi.

"Bu kanepeyi pencerenin yanına taşımama yardım eder misin?" diye soruyorum.

Jonty bir ucunu tutuyor, ben de diğer ucunu kaldırıyorum; kanepeyi taşımakta zorlanıyoruz. "Neden bugün dükkanın her yerini değiştirmeye karar verdin?" Kanepeyi kaldırırken yüzünü buruşturuyor.

"Göreceksin." Kanepeyi yerine yerleştirdik ve ben mağazaya göz gezdirdim. "Tamam, şimdi şu sehpayı bu kanepenin önüne, lambayı da köşedeki masanın üzerine koyalım."

"Tamam." Sehayı kaldırıyoruz ve Jonty gidip bir lamba buluyor. "Bu nasıl?"

"Harika, aç da nasıl durduğuna bir bakalım."

Lambayı yerleştirip açıyor, güzel bir ışık odayı ısıtıyor. "Mükemmel." Etrafa bakmaya devam ediyorum. "Şimdi sehpayı koymak için birkaç kitap, dergi ve eşya lazım."

"Tamam." Onları aramaya gider. Bir antika dükkanına sahip olmanın en iyi yanı, aklınıza gelebilecek her üründen en az on taneye sahip olmamızdır. Geri döner ve

kitap yığınlarını bir araya getirip yığınlar halinde dizdi ve yanlarına bir demet çiçek koydu. “Nasıl olmuş?”

“Harika görünüyor. Yardım ettiğin için teşekkürler.” Ön kapıdan sokağa çıkıp etrafa bakıyorum, Philippe’i bir duvarın yanında dururken görüyorum.

“Philippe,” diye sesleniyorum. “Stefan.”

Duvardan ayrılırlar. “Evet, Bayan Sorenson.” “Gelin.”

Onları yanıma çağırırım. “Sizin için bir şey hazırladım.”

“Anlamadım?”

Onları mağazaya davet ediyorum ve kolumu köşeye doğru uzatıyorum. “Ta-da.”

Philippe şaşkın bir şekilde etrafa bakınıyor. “Anlamadım.”

“Burası yeni kanepeler alanınız.”

“Ne?”

“Edward’ın ısrar ettiği gibi benimle vakit geçirecekseniz, sizi sokakta ayakta bekletmeyeceğim. Bunu kabul edemem.”

Etrafa bakarken yüzleri düşüyor.

“Bizimle dükkanda kalabilirsiniz, burada kanepede oturup kitap okuyabilirsiniz ya da arka taraftaki ofise gidip orada vakit geçirebilirsiniz. Hatta isterseniz çalışıp müşterilere hizmet etmeyi bile öğrenebilirsiniz.”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Gülümseyorum. “Jonty, Stefan ve Philippe ile tanış. Bundan sonra bizimle birlikte dükkanda takılacaklar, bu da Helene.”

“Merhaba.” Jonty ellerini sıkar. “Sanırım, aramıza hoş geldiniz.”

“Merci.” Philippe gülümser, utanmış ve ne yapacağını bilemiyor gibi görünür.

“Kahve yapıyorum,” der Jonty arka tarafa doğru giderken.

“Ben yapabilirim,” diye

seslenir Philippe. “Ya da ben

yapabilirim,” diye teklif eder

Stefan.

“Tamam, gelin, size her şeyin yerini göstereyim.”

Jonty ile birlikte arka tarafa doğru yönelirler. "Neler oluyor?" diye dudaklarını oynayarak sorar Helene.

"Edward ve ben aldık birlikte birlikte
dün birlikte "Sana sonsuz aşkını itiraf etti."

"Öyle mi?" Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Gerçekten seni sevdiğini mi söyledi?"

"Evet." Gülümsüyorum. "İçten içe umutluyum."

"Sen yokken ona gerçekten çok kötü davrandığımı biliyorsun."
Kıkırdıyorum. "Duydum."

"Harika, şimdi de benden nefret edecek."

"Zamanla ısınır." Mağazaya bakarak gülümsüyorum.

"Peki, dükkândaki korumalar ne iş?"

"Bilmiyorum, ama artık ön tarafta durmalarına izin veremem."

Bir sonraki faturaya geçiyorum ve ofisimin duvarındaki saate bakıyorum: Saat 15:00.

Onu görmeme üç saat kaldı.

Ön kapının zilini duyuyorum. "Bayan Alora Sorenson'a bir teslimatım var," diyor bir ses.

Ha?

Yaptığım işten başımı kaldırıp bakıyorum, kim bu? "Aman Tanrım," diyor Jonty nefes nefese.

"Ben onu çağırayım."

Kafası köşeden uzanıyor. "Bir teslimatın var." Heyecanla ellerini birbirine dolayarak gülüyor.

"Çılgına dönecek," diyor Helene yüksek sesle gülerek. "Ne var?"

"Görene kadar bekle." Omuzlarını silkiyor ve ben de köşeden başımı uzatıp, şimdiye kadar gördüğüm en büyük kırmızı gül demetini taşıyan bir kurye görüyorum.

"Alora Sorenson?"

"Evet."

"Bunlar size."

"Aman Tanrım." Şaşkınlıktan ağzım açık kalır. "Bu da ne böyle?"

"Lütfen burayı imzalayın." Bana bir iPad uzattı ve ben de dijital olarak imzaladım. Bana devasa kristal vazoyu uzattı ve ben onu havada tutmakta zorlandım. "İyi günler." Dedi ve ön kapıdan kayboldu.

"Vay anasını! Bu bir Lalique vazo," diye bağıyor Helene. "Sadece vazo bile bir servet değerinde."

Onları ön tezgaha koyup zarfı açarak kartı okudum.

/xo 9^e bay ne e9.

√dwa d x

"Ahhh," diye bağıyorum ve kartı göğsüme bastırıyorum.

"Vay canına," diye mırıldanır Jonty, kartı incelerken. "O işini şansa bırakmıyor, değil mi?"

Kartı tekrar göğsüme bastırdım. "Benim tatlı Edward'ım." Yan tarafa baktım ve Philippe ile Stefan'ın bizi izlerken geniş gülümsediklerini gördüm, oh lanet olsun, burada olduklarını unutmuşum. "Burada duyduğun hiçbir şeyi ona söylemeyeceksin, değil mi?" diye uyardım. "Artık benim tarafımdasın ve ağzımdan çıkan her şey çok gizli bilgidir."

"Söylemem." Philippe gülerek iki elini havaya kaldırır. "Tatlı Edward mı? O zaman başka bir yerde başka bir Edward'ın olmalı, çünkü bizim patronumuz tatlı olmaktan çok uzak."

Gülün üzerine bakarken gülüyorum, kocaman, büyük başları ve mükemmel bir kokusu var.

"Kaç tane var?" diye sorar Jonty sayarken. "Yirmi dört." Düşük bir ıslık çalar. "Bunlar epey pahalıya mal olmuş olmalı."

Ah... *Başım dönüyor.*

Telefonumu alıyorum. "Hemen dönerim." Numarasını çevirirken ön kapıdan çıkıyorum.

"Merhaba," diye cevapladı derin İngiliz aksanlı sesiyle.

"Ben az aldım bir gerçekten çok demet bir kırmızı gül demeti teslim edildi."

Gülümsüyorum.

"Kimden geldi?"

"Tanıdığım çok yakışıklı bir adamdan." Telefonun diğer ucunda utanmadan bayılırım. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Onun da gülümsediğini hissedebiliyorum.

"Benim için çok anlamlı." Ve aniden aşırı duygusal, hatta gözlerim yaşarır. Uzun zamandır ikimizi hayal ediyordum ve şimdi... "Seni almak için saat altı civarında eve geleceğim," der bana.

Eve.

"Tamam, o zaman görüşürüz."

Neredeyse uçarak dükkana geri dönüyorum ve kartımı tekrar tekrar okuyorum.

/x0 9^e bay ne e9.

√dwa d x

Kendimi bir masalın içindeymiş gibi hissediyorum.

—

Gün çok yoğun geçti ve buraya geç geldik, bugün gelen büyük mobilya sevkiyatını yerleştirmek için hâlâ mobilyaları yerinden oynatıp duruyoruz.

Kapının üstündeki zil çalar ve başımı kaldırıp Edward'a bakarım; kömür grisi bir takım elbise giymiş ve bana attığı bakış burayı ateşe verebilir.

"İyi akşamlar, Bay Prescott." Gülümsüyorum.

"Merhaba." Elimi tutarken yanağıma bir öpücük konduruyor.

Helene köşeden çıkar. "Oh." Dramatik bir şekilde gözlerini devirir. "Merhaba, Bay Prescott," der alaycı bir tonla. "Hâlâ benden hoşlanmıyor musunuz?"

"Hayır." Edward ona ifadesiz bir şekilde bakar. "Aslında sevmiyorum." Cevabına gülümsüyor. "Peki beni daha ne kadar sevmeyeceksin?"

"Beş ila on iş günü," diye kuru bir şekilde mırıldanır. "En azından." Kıkırdar ve temizliğe geri döner.

Edward etrafa bakınıyor. "Johnathon nerede?"

"Benim adım Jonty," der Jonty arka odadan. "Her neyse," diye cevaplar Edward. "Merhaba." "Belki ben de senden hoşlanmıyorum," diye alay eder Jonty.

"Duygular karşılıklı, o yüzden alınmadım."

O muhteşem erkeğime gülümsüyorum; onlarla dostça davranmaya çalışmasını çok seviyorum.

Bu konuda pek iyi değil ama en azından bir başlangıç.

"Hadi gidelim çocuklar, bunu sabah bitirebiliriz."

"Tamam." Edward, elleri takım elbisesinin ceplerinde, kenarda dururken onlar eşyalarını toplamaya başlıyorlar. Koyu renkli saçları hafifçe kıvrımlı ve ondan yayılan güç, mekanı çok küçük ve önemsiz hissettiriyor.

Kendi krallığının dışında olsa bile, kendini bir kral gibi hissediyor. "Görüşürüz," diyor diğerleri ayrılırken.

"Hoşça kalın." O nazıkçe başını sallar, ben de gülümserim. Onun insanlara nazık davranmaya çalışmasını izlemek, sanırım benim en sevdiğim yeni spor dalı. Buradan bile onun alaycı iç sesini duyabiliyorum sanki.

"Akşam yemeği hakkında hiç düşünmedim bile, bebeğim." Çantamı alıyorum. "Çok yoğun bir gün geçirdim."

Kolunu omzuma atıyor ve alnımı öpüyor. "Hadi dışarı çıkalım."

"Gerçek bir randevu gibi mi?"

Gözlerim fal taşı gibi açılır. O kıkırdar.

"Tabii, gerçek bir randevu gibi."

"Nereye gitmek istersin?"

"Bilmiyorum." Omuzlarını silker. "Burası senin mahallen, sen söyle."

Hmm, onun seçici yemek tercihlerini biliyorum, gideceğiz?

"Fransız ya da İtalyan." Düşünürken dudaklarımı büzüyorum. "Japon mu?"

"Japon iyi olur."

"Tamam." Ona gülümsüyorum. "Hemen köşede, yürüyebiliriz. Umarım boş masaları vardır." Ön kapıdan çıkıyoruz ve Edward gidip Philippe ile konuşurken ben kapıları kilitliyorum; ona akşam yemeğine çıkacağımızı söylüyor olmalı.

Her hareketimi başkalarına bildirmek zorunda olmak çok tuhaf, bununla ilgili onunla konuşmam lazım. Gerçekten her gün benimle işe gelmelerine gerek olduğunu düşünmüyorum, bu aşırıya kaçıyor.

Geri dönüp yürürken kolunu omzuma doladı. "Günün nasıl geçti?" diye sordu.

"Sen geldiğin için daha iyi. Senin günün nasıl geçti?" "Aynı sayılır."

"Biliyor musun, düşündüm de, yanımda korumalara gerçekten ihtiyacım yok." Arkama dönüp bizi takip ettiklerini görüyorum.

"Evet, ihtiyacın var."

"Senin için ya da dışarı çıktığımızda falan anlarım, ama her gün mü?"

"Birisi çantana takip cihazı koydu, Alora, hâlâ kimin yaptığını bilmiyoruz."

"Pascal olduğunu söylemiştin."

"Bununla ilgili bir teyitimiz yok, o bunu reddetti."

"Onu ne zaman gördün?" Kaşlarımı çattım.

"Onu gördüm." Yürürken dudaklarını büküyor. "O kadarını söyleyeyim."

"Bekle..." Bir an düşünüyorum. "Onu otoparkta dövdün mü?"

Omuzlarını silker. "Bilmiyorum, dövdüm mü?" "Edward."

"Seni takip etmekten daha güvenli bir hobi bulması lazım."

"Yani sen *miydin*?"

"Şu anda benimlesin." Omuzlarımı daha sıkı kavradı. "Ve kimse benim eşyalarım dokunup paçayı kurtaramaz."

Ses tonu beni tedirgin ediyor, şaka yapıyormuş gibi konuşuyor ama çok ciddi olduğunu biliyorum.

Restorana varınız ve içeri gireriz. "İki kişilik bir masa, lütfen."

"Tabii, bu taraftan." Garsonun peşinden pencere kenarındaki iki kişilik bir masaya doğru ilerliyoruz. Masada mumlar var ve ortam eklektik ve güzel bir havaya sahip. Oturuyoruz ve Edward bir şişe şarap sipariş ediyor. Garson geri gelip kadehlerimizi doldurduktan sonra bizi yalnız bırakıyor.

"Ee..." Ona gülümsüyorum.

Elini uyluklarımın üzerine kaydırıyor. "Ee."

Heyecandan omuzlarımı kaldırıyorum, aramızda gerçekten oluyor.

Takım elbisesinin iç cebine uzanıp küçük kırmızı bir kutu çıkarır ve onu önümdeki masaya koyar. "Bugün sana bir hediye aldım."

"Ne?" Kutuyu dikkatle inceliyorum. *Bu bir Cartier kutusu.*

"Neden bana hediye aldın?"

"Çünkü alabilirim." Bana "gel beni sik" bakışı atıyor ve karnımda kelekler uçuşuyor.

"Bana bir şeyler almana gerek yok."

"Ama alacağım." Elimi tuttu ve parmak uçlarımı öptü. "Aç şunu."

Ahhh!

Kurdelayı dikkatlice çözdüm ve kutunun kapağını açtım; ağzım açık kaldı.

"Edward," diye fısıldadım, altın ve elmas bir bileklikti. "Bu çok fazla."

"Senin için hiçbir şey fazla değildir, aşkım." Gülümsüyor.

Elimdeki bileziğe bakıyorum ve iç kısmında el yazısı ile yazılmış bir yazı görüyorum. "Üzerine yazı mı kazınmış?" diye hayretle soruyorum.

Seni seviyorum,
Edward x

"Oh." Duygularım beni sararken elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Bana 'seni seviyorum' bileziği mi aldın?"

"Evet."

Gülümsüyor.

"Neden?"

"Çünkü seni *gerçekten* seviyorum." Gözleri gözlerime kilitleniyor ve kalbim eriyor, bana karşı her geçen gün daha açık davranıyor. "Sana takayım." Kolumu uzatıyorum, o da bileziği açıp parmağıma takıyor. "Asla çıkarmayın."

"Çıkarmayacağım." Bileğimdeki parıldayan elmaslara bakıyorum. "Çok güzel. Teşekkür ederim." Elimini uzatıp yüzünü avuçları arasına alıyorum ve dudaklarına öpücük konduruyorum. "Bilgin olsun, ben seni daha çok seviyorum."

"İmkansız." O anın büyüüne kapılıp biraz fazla öpüşüyoruz.

"Ahem." Garson bizi keser ve birbirimizden uzaklaşırız. "Siparişinizi alabilir miyim?"

Edward menüyü keskin bir sesle açar; ben de kutunun içindeki küçük bir orijinallik etiketini görmek için içine bakarım, onu çıkarır ve okurum.

Agrafe Bilezik, pembe altın, toplam 10,69 karatlık 459 parlak kesim pırlanta ile süslenmiş.

"Vay canına," diyorum, beklediğimden daha yüksek sesle.

Garson ve Edward bana bakıyor, ben de utanarak gülümsüyorum.
"Boş verin."

"Sipariş vermeye hazır mısınız?" diye sorar garson.

Gözümün ucuyla Edward'ın, sanki kafamdaki karışıklığı okuyormuş gibi şarap kadehine gülümsediğini görüyorum.

"Şey..." Düşünemeyecek kadar telaşlıyım, menüyü açıyorum.

"O ne isterse ben de ondan alayım."

EDWARD

Araba kaldırıma yanaşır ve ben arabadan inerim. Alora'yı işten almak, her günün en sevdiğim kısmı haline gelmiştir.

Onunla geçirdiğim bu son hafta bir rüya gibiydi, çok anlamlı olan basit bir mutluluktan. Bugün biraz geç kaldım ve ona doğru yürürken o dükkânı kapatmak üzere.

"Bayan Sorenson." Arkadan kollarıma sarılıyorum.

"İşte buradasın." Kollarımın arasından dönüp beni öpüyor.

"Hazır mısın?"

"Evet, ama eve gitmeden önce markete uğramamız gerekiyor."

"Ha?" Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum.

"Akşam yemeği için bazı malzemelere ihtiyacım var."

"Peki, bir liste yaz, ben birini gönderirim." "Kendin için market alışverişi yapmak sana yakışmaz mı?"

"Hayır," diye alaycı bir şekilde *cevap* veriyorum.

Sadece daha önce hiç yapmadım.

O geri dönüp panjur kapısını kilitlerken, ben de Philippe'in yanına dönerim. "Görünüşe göre market alışverişine gidiyoruz."

"Gerçekten mi?" diye gülüyor. "Bunu görmem lazım." "Kapa çeneni."

Alora'ya geri dönüp elini tutuyorum ve o beni yolun yukarısına, bir markete götürüyor. Etrafıma bakıyorum, raflarda milyonlarca şey var ve her yer insanlarla dolu. Uzaklardan bip sesleri ve ağlayan çocuk sesleri geliyor. Her yerde insanlar sıraya girmiş, burası tam bir kaos.

Bu da ne biçim bir cehennem?

"Al." Bir sepet alıp bana uzatıyor. "Bunu taşı."

"Oh." Sepeti ondan alıyorum. "Tamam." Arkama bakıyorum, çocuklar fısıldayarak gülüyorlar.

"Siktir git," diyorum.

O koridorlarda bir aşağı bir yukarı dolaşırken ben de bir köpek yavrusu gibi peşinden gidiyorum, her küçük ayrıntıya bakıyor, ara sıra sepetin içine bir şeyler koyuyor ve bu şey gittikçe ağırlaşıyor.

Artık beni lanet olası bir yük beygiri mi sanıyor?

Üç litrelik bir süt alıp sepete koyuyor. "Bugünlük alışveriş bu kadar yeter," diyorum sertçe. "Bu sepet bir ton ağırlığında."

"Birkaç şey daha." Koridorlarda bir aşağı bir yukarı dolaşmaya devam ediyor ve buzdolaplarının önünden geçerken aynada yansıma görüyorum; alışverişlerini taşıırken onun arkasında yürüyorum ve bu manzara yüzüme bir gülümseme getiriyor.

Ben kimim ki?

ALORA

18:30

Akşam yemeği fırında, duşumu aldım, elimde bir kadeh şarap var ve krem rengi ipek sabahlığımla arka bahçemdeki şezlongda uzanıyorum. Öğleden sonra ışığı gökyüzünü aydınlatan güzel bir parıltıya sahip. Bitkilerimi suladım

ve g llerime baktım ve dürüst olmak gerekirse, bu sonsuz gibi gelen bir süredir hissettiğim en mutlu an.

Onu görmeden hissediyorum, inkar edilemez bir enerji değişimi. Dönüp Edward'ı görüyorum, bir omzunu Fransız kapısına dayamış, beni izliyor. Lacivert bir takım elbise giymiş; koyu renk saçları hafifçe kıvrılmış. Çenesi köŐeli ve büyük,  p lesi dudakları "gel beni becer" diyen güzel bir tonu var.

"Merhaba." Gülümsüyorum.

"Merhaba." Orada durmaya devam ediyor ve bu gece gözlerinde farklı bir bakış var gibi görünüyor. Uzun zamandır görmediğim bir gerginlik.

"Gel, yanıma otur." Yanımdaki sandalyeyi işaret ediyorum. "Gel, üstüme otur." O ise kasıklarını tutuyor.

Evet...

Ayağa kalkıp içeri giriyorum ve o arkamdan kapıyı kapatıyor, kafasında tek bir Şey olduğu ve bunun gürültülü olacağı belli.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni mutfağa doğru geriye doğru yürürken öpüyor. "Bütün gün seni düşündüm," diye dudaklarıma fısıldıyor; takım elbisesinin üzerinden ereksiyonunun bana bastırđıĐını hissedebiliyorum.

Beni mutfak tezgahına kaldırıp sırt üstü yatırıyor, bacaklarımı açarken koyu renkli gözleri benimkilere kilitleniyor. "A ." Gözleri cinsel organıma kayıyor ve dudaklarını yalıyor.

Ahhhh....

Parmaklarıyla vajinamın dudaklarını ayırıyor ve eğilip beni yalamaya başlıyor, önce nazikçe.

Neredeyse bir fısıltı kadar, ama beni çılgına çevirmeye yetiyor. Nefesimi kontrol etmeye çalışırken nefesim titriyor.

Tanrım.

Böyle yoğun olduğunda en iyi halindedir, beslenmek ve vücudumdan ihtiya ı olanı almak için gelen bir canavar gibi.

Beni daha derinden yalıyor ve tadımı alırken zevkten gözlerini kapatıyor. " ok güzel."

Bayılmak üzereyim, yüzümden kan çekiliyor. Tanrım, bu adam nasıl bu kadar seksi olabilir?

Beni daha derinden yalarken gerçekten kontrolünü kaybetmeye başlıyor, sakalları en mahrem yerlerimi yakıyor, vücudum kendi ritmini bulmaya başlarken iri elleri bacaklarımı geriye tutuyor. Kalçalarım, yüzüne binmeye çalışırken daireler çizip sallanıyor.

Koyu renkli gözleri benimkilere doğru yükseliyor ve kalın parmaklarından ikisini cinsel organımın derinliklerine kaydırıyor; vücudum onun etrafında kasılırken inliyorum. "Edward." Ona uzanıyorum.

Beni pompalıyor ve ağzı tekrar şişmiş, ıslak dudaklarıma inerken bir parmak daha ekliyor. Sırtım tezgahı kalkıyor.

Siktir... nasıl görünüyor olmalıyız? Eve geleli daha iki dakika oldu ve işte, takım elbisesiyle mutfak tezgahında bana oral seks yapıyor.

Gözleri kapanırken dişleri klitorisime sürtünüyor. "Acele et," diye inliyorum.

Dilini yine şaklattı.

"Edward," diyorum. "Senin aletinin üzerine boşalmak istiyorum." Parmaklarını sıkıca kavırıyorum. "İçime boşalmanı istiyorum."

Çenesi sıkılır ve boğuk bir inilti çıkarır. "Hemen," diye emrediyorum.

Takım elbisesinin fermuarını açar, sertleşmiş sikini dışarı çıkarır ve sonra bacaklarımı havaya kaldırır.

Bu pozisyonda tamamen onun merhametine kalmış durumdayım. "Dikkatli ol," diye fısıldıyorum.

"Sert sevdiğini bildiğim halde neden dikkatli olayım ki?" Derin bir şekilde içime giriyor, ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor ve ben zevk ile acı arasında bir yerde çığlık atıyorum.

Beni kendine daha sıkı çekmek için her iki bacağıma da omuzlarından birinin üzerine koyar ve yavaşça çekip tekrar içeri girerken alçak bir ıslık çalar. "Çok iyi," diye mırıldanır, alnında ter damlaları belirirken. Islak vücudumun onu içine çekmesinin sesi odada yankılanır ve o karanlık bir gülümseme atar. "Benim için çok ıslak ve kaygan."

Sertçe pompalıyor.

Gözlerim kararmışken başımı sallıyorum.

Pompalama.

Yükseldiğini hissedebiliyorum, aklımı kaçırarak kadar güçlü bir orgazm.

"Uslu bir kız ol ve benim için sıkı tut."

Pompalama.

"O kadar mükemmel ki." Ayak bileklerimi daha sıkı kavradı ve gözlerim geriye devrildi; müstehcen sözler söylemeye başlar başlamaz her şey bitti.

"Bütün gün seni sikmeyi düşündüm." Pompalama.

"İki kez mastürbasyon yaptım ve *çok* sert boşaldım."

Ofisinin tuvaletinde beni düşünerek mastürbasyon yaptığını hayal ediyorum ve bu beni neredeyse çılgına çeviriyor.

İnlemeye başlayınca hızını artırıyor ve lanet olsun, dayanamıyorum. Onu bu kadar çılgın görmek, kontrol edemediğim şeyler yapmamı sağlıyor.

O benim vücudumdan bir orgazm koparıırken ben çılgılık atıyorum... ama o orada durmuyor, pompalamaya devam ediyor, gittikçe daha sert. İnlemeleri o kadar yüksek ki duvarların boyası dökülebilir ve kafamdan bir düşünce geçiyor.

Umarım Philippe gitmiştir ve bizi duyamaz.

"Oh, evet, lanet olsun," diye bağıyor, saçlarımdan bir avuç dolusu tutup çekiyor. "Ağzını aç."

Ahhh.

Sikini boğazıma kaydırıyor ve gözleri benimkilere kilitlenmişken sertçe boşalıyor; ben öğürüyor ve boğuluyorum ama o hiç tereddüt etmiyor.

Boğazımın derinliklerinde kalıyor, sahip olduğu her damlayı bana veriyor. Tüm duyularımı ele geçiriyor.

Ne istediğini biliyordu... ve onu elde etti. Beni

kendi şartlarına göre sahiplendi.

Aşk her şeye galip gelir.

Yenilenmiş bir başarı duygusuyla mağazaya bakıyorum, her şey sonunda yerine oturmuş gibi hissediyorum, yeni rutinler oluşturuldu ve mağaza hiç bu kadar yoğun olmamıştı ya da bu kadar güzel görünmemişti.

Saat gibi, geçen hafta boyunca Edward her gün işten sonra saat 18:00'de evime geldi. Konuşup gülüyoruz, sevişiyoruz ve rüya gibi geceler geçiriyoruz, sonra sabahları evimden işine gidiyor. Oyunlar yok ya da onu görecektim miyim diye merak etmiyorum, sanki benim kadar bilmek ihtiyacı varmış gibi her gün gitmeden önce bunu kesinleştiriyor. Aramızdaki bu yeni gerçeklik, gerçek olamayacak kadar iyi geliyor.

Masamdaki telefonum yanıyor ve isme bir göz atıyorum:

Thomas Stone

Philippe'in nerede olduğuna bakmak için başımı kaldırıyorum ve cevap vermeden önce kalkıp ofis kapısını kapatıyorum. "Merhaba." Gülümsüyorum.

"Selam," diye cevaplar neşeli sesi.

Sadece o küstah sesini duymak bile beni gülümsetiyor. "Tam da seni düşünüyordum, nasılsın? Çarşamba günkü kahve randevumuza ne oldu?"

"Şey, Amerika'dayım, ailede acil bir durum çıktı." "Ne oldu?"

"Annem düştü ve bacağını kırdı, ona yardım etmek için birkaç ay burada kalacağım."

"Olamaz, durumu iyi mi?"

"Açıkçası, bu lanet hemşirelerin bu işi tam zamanlı olarak nasıl yaptıklarını anlamıyorum. Çok yorucu."

"Biliyorum, haklısın. Peki orada çalışabilir misin yoksa..."

"Evet, çalışabilirim, muhtemelen çalışmayacağım ama istersem çalışabilirim."

Senin işler nasıl gidiyor?"

"Harika." Gülümsüyorum, kapıdaki cam pencereden suçlulukla bakıp, kitabıyla birlikte dükkândaki kanepede oturan Philippe'e göz atıyorum.

kitabıyla oturan Philippe'e suçlulukla bakıyorum. "Aman Tanrım, bilirsin kimle işler çok iyi gidiyor," diyorum alçak sesle.

"Gerçekten mi?" diyor. "Nasıl yani?"

"Şey, şu anda her gece benim evimde kalıyor ve bana kocaman bir demet kırmızı gül gönderdi ve dürüst olmak gerekirse... sanki birbirimize aşık oluyoruz gibi hissediyorum."

"Vay, vay, vay, biraz yavaşla, kızım."

"Biliyorum, henüz çok erken." Gözlerimi devirdim, kendimi aptal gibi hissettim. "Ama bu sefer farklı geliyor, anlıyor musun?"

"Umarım aşktır, ama öyle olmayabileceğine de hazırlıklı ol."

"Biliyorum." Omuz silktim. "İlgilendiğin için teşekkürler, onunla ilgili olarak beni gerçeğe döndüren tek kişi sensin gibi geliyor."

"Henüz onun arkadaşlarıyla resmi olarak tanıştın mı?"

"Henüz değil. Henüz onun evine bile gitmedik." Bunu fark edince kaşlarımı çattım. "Şimdi düşününce bu çok garip."

"Muhtemelen sen bir ritim yakalayana kadar senin evine gelmek istiyordur."

"Belki."

"Bu akşam bir randevum var," diyor bana. "Öyle mi?" diye gülümsüyorum.

"İş mi, yoksa randevu mu?" "*Randevu* gibi bir şey. Gerçek bir randevu." "Ne iş yaptığını biliyor mu?"

"Hayır, ve dürüst olmak gerekirse, bu konuda biraz gerginim." "Neden?"

"Yıllardır gerçek bir randevuya çıkmadım, sen ne yapıyorsun ki?"

Kıkırdıyorum. "Bedavaya seks yapıyorsun herhalde." "Siktir, hayatım..."

Başımı kaldırıp mağazanın insanlarla dolu olduğunu görüyorum. "Gitmem gerek, dükkan tıklım tıklım."

"Tamam."

"Bu gece iyi şanslar."

“Teşekkürler.”
“Yarın beni ara ve nasıl gittiğini anlat.” Gülümsüyorum.
O da kıkırdar. “Tamam, olur.”
“Hoşça kal.” Telefonu kapatıp gülümsüyorum, Thomas’ın gerçek bir randevusu var...
Ücretsiz.

Edward'ın düzenli nefes alıp verme sesi huzur verici bir ses.
Yarı karanlık odada uyumasını izlerken, dirseğime dayanarak yan yatıyorum.
Çıplak, güzel zeytin rengi teni, belinin etrafına toplanmış beyaz çarşafarla keskin bir kontrast oluşturuyor. Elleri başının arkasında, gözlerim onun her santimini incelerken iri pazıları dikkatimi çekiyor.
Hiç böyle bir erkek tanımamıştım, o kadar erkeksi ki vücudu ilkel bir düzeyde benimkini çağırıyor. Sanki damarlarında dolaşan testosteron benim için özel bir eroin haline gelmiş gibi. Bedene bağımlılık, daha önce hiç mücadele etmediğim bir şey.
Onu ne kadar çok arzularsam, fiziksel olarak ona o kadar çok sahip olurum, ona o kadar çok ihtiyaç duyarım.
O yanımda olduğunda, sanki bedenlerimiz birbirleriyle konuşuyormuş gibi, sürekli yarı uyarılmış bir haldeyim. Sadece onların anladığı bir dil konuşuyorlar.
Saat daha erken, sabah 6, onu bütün gün uyurken izleyebilirim ama izlemeyeceğim; ona sırılsıklam aşık değilmişim gibi davranıp soğukkanlılığımı koruyacağım. Tuvalete gitmek için kalkıyorum, komodinin üstündeki telefonu yanıyor; onu elime alıp bakıyorum.

HERMIONE

Kısa Mesaj.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

ALORA

Ne?

Neden hala ona mesaj atıyor?

Kıskançlık içimi kaplıyor ve sessizce onun telefonunu yerine koyup bornozumu alıp aşağı iniyorum.

Kahve makinesi demlenirken aklımdan milyonlarca senaryo geçiyor: Konuşmuşlar mı acaba? Hâlâ görüşüyorlar mı? Onun için çok önemli olduğunu biliyorum, çünkü bizim ilişkimizden haberi olmaması için her şeyi göze alıyor... Belki de hâlâ onunla birlikte olduğu için ben bir sır olarak kalıyorum?

Kes şunu.

Kahvemi yapıp arka bahçeye çıkıyorum; güvensizliği bırakmam lazım.

Ben böyle biri değilim.

Ona bu konuyu sormayacağım bile, hâlâ arkadaş olduklarını zaten biliyorum ve buna saygı duymak istiyorum.

Hortumu açıp dünyadaki en sevdiğim kişiyi arıyorum.

"Merhaba sevgilim," diye cevaplıyor.

"Merhaba, baba." Gülümsüyorum ve birdenbire her şey yeniden yoluna giriyor.

Edward Prescott'u sevdiğim iki hafta...

O, gökyüzü, ay ve gece gökyüzündeki tüm yıldızlar; nefes aldığı havaya tapıyorum.

Şehirdeki pazarları dolaşıyoruz, sabah güneşi parlıyor ve kolumu onun koluna dolamışım. Kot pantolon ve tişört giymiş, beyzbol şapkası ve güneş gözlüğü takmış, her zamanki kılığına bürünmüş. Henüz onun evine gitmedik çünkü o, gayri resmi olarak benim evime taşınmış gibi görünüyor. Hafta sonu mahallede dolaştık. Küçük, samimi restoranlarda akşam yemekleri, gün doğumunda yürüyüşler ve gün batımında bahçemde içkiler.

Normaldik, hayal edebileceğimden çok daha normaldik.

Böyle olabileceğini hiç hayal etmemiştim. Birbirimizle o kadar uyumluyuz ki, sanki o benim bir uzantım gibi.

Ayrılmaz bir çiftiz, birbirimize çok aşığız ve tek bir gece bile ayrı geçirmedik. İkinci yatak odam bir şekilde onun gardırobuna dönüştü, tasarımcı takım elbiseleri, gömlekleri ve ayakkabılarıyla dolu. Garajımda aptalca pahalı bir Aston Martin var ve banyomda Rolex saatler duruyor.

Her şey o kadar doğal ve doğru geliyor ki, her şey hakkında gülüyor ve konuşuyoruz, ama aynı zamanda hiçbir şey hakkında da konuşmuyoruz.

EDWARD

Bang.

Uzaklardan gelen bir yankı uykumu bozunca gözlerimi açtım.

Bum.

Karanlıkta yan dönüyorum.

Güm.

Gözlerim birden açılıyor, bu da *neydi* böyle?
Elimi uzatıp komodinden telefonumu alıp saati kontrol ediyorum.

Saat 3:08.

Güm... Ses aşağı kattan geliyor. Ne oluyor?

Evde biri var.

Oturup Alora'yı uyandırmak için uzanıyorum; yatağın onun tarafı boş. Nerede o?

Bang...

Panik içinde etrafa bakınıyorum, kalkıp parmak uçlarında banyoya gidiyorum ve ışığı açıyorum. O burada değil, sonra onu görüyorum. Banyo zemininde büyük bir kan damlası.

Siktir.

Kalbim hızla atmaya başlıyor, bir boxer şort giyip yatak başındaki çekmeceyi yavaşça açıyorum ve siyah çantadan silahı alıyorum.

Silahın sürgüsünü çekip horozu kaldırırken adrenalın damarlarımda çılgılık atıyor. Kapıya gidip köşeden dışarı bakıyorum. Aşağıda ışıklar yanıyor.

Bang.

Silahı kaldırıp merdivenlerden aşağı iniyorum, eğer ona bir tüyüne bile dokunmuşlarsa yemin ederim ki...

İkinci kata çıkıp yatak odalarını kontrol ediyorum; yatak odalarından birinde pencere açık ve perdeler rüzgarda dalgalanıyor. Bir sonraki merdivenlerden sessizce iniyorum, ışıklar yanıyor ve gözlerim etrafa dolanıyor.

"Alora," diye sesleniyorum.

Sessizlik...

"Alora."

Banyodan su sesi geliyor ve kalbim göğsümde deli gibi atıyor.

Onun cesedini orada mı bulacağım? Küvette ölmüş mü...? Bu bir

?

Silahlı göğsüme dayayarak banyoya doğru yürüyorum.

Bang.

Tavana bakıyorum, ses yukarıdan geldi, ikinci kattaki açık pencereden gelmiş olmalı.

"Alora," diye sesleniyorum.

Gözlerimi kapatıyorum; içten içe bu günün geleceğini hep biliyordum. Bir gün birinin bana bunun bedelini ödeteceğini biliyordum. Kalbim güm güm atarken, kapıyı yavaşça aralıyorum ve Alora'nın bana sırtı dönük, duşun altında durduğunu görüyorum; çıplak.

"Ne?" Gözlerim odada onunla birlikte kimse olup olmadığını görmek için etrafa bakınıyor. "Ne yapıyorsun?"

O anda, giderden akan suyun kırmızı olduğunu fark ediyorum. Aman Tanrım.

"Ne oldu?"

Arkasını döndü ve beni görünce korkuyla sıçradı. "Ah, ne yapıyorsun?" diye bağırdı. "Beni çok korkuttun." Kulaklarından AirPods'larını çıkardı.

"Ne halt ediyorsun sen?" Duşun zeminini işaret ettim. "Yaralandın mı?"

"Neden silahın var?" diye kekeledi.

"Çünkü burada öldürülüyorsun sandım," diye tersliyorum.

"Hayır." Sanki ben bir aptalmışım gibi yüzünü buruşturur. "Adet kanamam çok ağır ve ağrıyı dindirmek için sıcak bir duşa ihtiyacım vardı."

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" diye öfkeleniyorum. "Kan gördüm, sen yoktun ve sana sesleniyordum," diye öfkeyle fısıldıyorum.

"Ah... Seni duymadım; seni uyandırmak istemedim, o yüzden buraya indim ve sıcak suyun altında dururken sesli kitabımı dinleyeyim dedim."

AirPod'larını kaldırarak omuz silkiyor. "Yukarıda kan döktüğümü fark etmemiştim. Üzgünüm."

"Tanrım." Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Az önce hayatımın on lanet yılını kaybettim."

"Kim beni öldürmek için buraya gelir ki?" Yüzünü buruşturdu. "Senin neyin var?"

Omuzlarım çöküyor ve başımı eğip duşun tabanındaki suyun tamamen kırmızı olduğunu görüyorum. "Burada ne oluyor?" Yere işaret ediyorum.

"Regl oldum."

"Bu kadar kan olamaz ki, kan nakli gerekecek."

"Bu normal, sen ne diyorsun?"

"Bunu bilemem; bence hastaneye gitmeliyiz."

"Regl konusunda bu kadar bilgisiz olamazsın."

Kadınların aylık döngüsü hakkında bildiklerimi gözden geçirirken ona bakıyorum.

Hiçbir şey.

Aslında, daha önce hiç bir partnerimin önümde kanaması olduğunu görmedim.

"Edward?" Kaşlarını çattı.

Kafam karışmış bir şekilde başımı sallıyorum.

Neden daha önce hiç bir partnerimin önünde kanaması olmadı ki... şimdi düşününce, bu gerçekten çok tuhaf.

"Yukarıda görüşürüz." Hemen yukarı koşuyorum, silahı kaldırıp yatağa giriyorum.

Adrenalin hâlâ dolaşıyor ve bilinmeyen bir duygu içimi doldururken battaniyeyi kulaklarıma kadar çekiyorum.

Yirmi dakika sonra Alora odaya giriyor, giyinirken banyo ışığını yakıyor ve kanı temizliyor. Ona sırtımı dönüp uyuyormuş gibi yapıyorum

Uyuyormuş gibi yapıyorum. Sonunda arkamdan yatağa girip sırtıma sarılıyor. "Seni endişelendirdiğim için özür dilerim."

Duygularımı anlamaya çalışırken hareketsiz yatıyorum. "Ne oldu?" diye soruyor.

"Hiçbir şey. Uyu."

"Edward." Omzumu çekerek beni sırt üstü çeviriyor. "Ne oldu?"

"Neden hiç bir kadının adet gördüğünü görmemiş olayım ki?" diye mırıldanıyorum.

"Hiç mi?" Kaşlarını çatıyor.

Başımı sallıyorum. "Hiç."

"Hmm." Bir an düşünür. "Sanırım bu kadınlar için çok kişisel bir konu."

Ona bakıyorum ve içimi ezici bir hüznün kaplıyor.

"Bana yeterince güvenmediler ki..."

"Hey." Bana doğru eğilip beni öper. "İlle de öyle değil. Muhtemelen rahim içi araç takmışlardı ve adet bile görmüyorlardı."

"Bu beni hiç rahatlatmıyor," diye mırıldanıyorum.

"Neden?"

"Çünkü hiç fark etmedim. Aklımdan bir kez bile geçmedi." Gözlerim onun gözlerini arar. "O kadar bencilim ki, kendi zevkim dışında bir kadının vücudunu bile tanımıyor muyum?"

Sanki sonunda ne demek istediğimi anlamış gibi başını salladı. "Belki... geçmişte."

Karanlığın içinde sessizce uzanıyoruz ve ben sayısız kusurlarımdan birini düşünürken... O beni kollarında tutuyor ve seviyor.

ALORA

Monako sokaklarında ilerlerken arabanın arka koltuğunda oturuyorum. Bugün burada bir ev için danışmanlık yapacağım ve Philippe ile Stefan beni oraya götürüyorlar.

Saatime bakıyorum. “Erken geldik, eve gitmeden önce bir kahve içip biraz vakit geçirebilir miyiz?” diye soruyorum.

“Tabii ki.” Dönüş yapıyorlar. “Ana caddeye gidelim.”

"Tamam."

On dakika sonra arabayı park ediyorlar, arabadan inip yürüyoruz, bir kafe görüyorum. “Buraya gireceğim.” İçeri giriyorum. “Bonjour, bir caféAmericano alabilir miyim lütfen?”

"Tabii ki." Kadın kahveyi hazırlamak için arkasını döner ve ben sokağa bakınca güzel bir sarışın kadının kafeye doğru bana doğru yürüdüğünü görürüm. Philippe kapıda onu durdurur ve Fransızca bir şeyler söylerken onu geriye doğru yürütmeye başlar. Neler oluyor? Philippe onu benden uzaklaştırmadan önce kadın dikkatimi çekmeye çalışıyor gibi görünüyor.

Ne?

Stefan da araya girip onu yakalıyor ve sonra onu köşeye çekip gözden uzaklaştırıyorlar. Ne oluyor be? Dışarı çıkıyorum ve iki çocuğun da kaybolduğunu görüyorum.

"CaféAmericano," diye sesleniyor kadın.

Sağa bakıyorum, sola bakıyorum, onlardan hiçbir iz yok, ne haltlar dönüyor? Beni burada tek başıma bırakmak pek onların tarzı değil.

İçeri girip kahvemi alıyorum ve tekrar sokağa çıkıyorum. Beş ila on dakika kadar sonra Philippe köşeyi dönüyor; telaşlı görünüyor. "Gidelim," diyor, sanki acelesi varmış gibi.

"O kadın kimdi?" diye soruyorum.

"O..." Doğru cevabı arıyormuş gibi bir an durur. "Tehlikeli görünüyordu, senin yanına yaklaşmasını istemedim."

Sözlerini sindirmeye çalışırken ona bakıyorum, sözleri kafamda yankı gibi yankılanıyor.

Saçmalık.

"Stefan nerede?"

"O... öğle yemeği yiyor. Onunla daha sonra buluşacağız."
Neden bana yalan söylüyorsun?
Kim o o lanet kadın ve neden bana
benimle konuşmasına izin verilmedi?

EDWARD

**"Ve buradaki nokta." Ekranı işaret ediyorum.
Telefonum titriyor ve ekranda *Philippe* ismi yanıyor.
"Bunu cevaplamam gerek, izin verir misiniz?" Ayağa
kalkıp toplantı odasından çıkıyorum. "Evet," diyorum.
"Isadora az önce Alora'ya yaklaşmaya çalıştı," diye
tersler. Dişlerimi sıkarım. "Neredeydi?"
"Sokakta. Alora bir kafedeydi, onu gördü ve içeri
girmeye çalıştı."
"Ne yaptınız?" "Onu
durdurduk." "şu anda
nerede?" "Stefan onu
yakaladı."
Öfkeyle doluyorum. "Yola çıkıyorum."**

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

ALORA

“Ve burayı gerçekten lüks hissettirmek istedim,” diyor Bayan Dupont.

“Evet.” Not almaya devam ederken gülümsüyorum. “Perdelerin rengi, o estetiği koruyacak mısınız?”

"Hayır. Değiştireceğiz, ama nasıl olacağına bulacağınız parçalara bağlı sanırım."

"Anlıyorum." Not defterime not almaya devam ediyorum, üst kattaki yatak odasının penceresine doğru yürüyorum ve sokağa bakıyorum, Philippe ve araba gitmiş.

Neler oluyor lan?

Beni asla rastgele bir evde tek başıma bırakmazlardı.

"Ve şuradaki," diye devam eder Bayan Dupont, giyinme odasına doğru ilerlerken.

Ugh... Bu işin bir an önce bitmesini istiyorum ki Edward'ı arayıp cevaplar alabileyim. Hiçbir şey hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama o kadının bir yabancı olmadığını ve çocukların onun benimle konuşmasını istemediklerini biliyorum.

Ama neden?

“Teşekkürler Bayan Dupont, en geç Perşembe gününe kadar size bazı fikirlerimle geri döneceğim. Sizinle tanışmak çok güzeldi.”

"Sizin de, canım." Beni kapıya kadar geçirirken gülümsüyor, başımı kaldırıp baktığımda arabanın geri geldiğini ve iki çocuğun arabaya yaslanmış olduğunu görüyorum.

"İyi günler." Ön merdivenlerden inerken gülümsüyorum ve kapı arkamdan kapanıyor.

Hayatımın en uzun saati geçtikten sonra randevu sona erdi, ama onu aramak için bir dakika daha bekleyemem. “Sadece bir telefon etmem gerekiyor,” diye çocuklara dudaklarımla işaret ettim.

Philippe başını salladı, Stefan ona bir şey söyledi ve Philippe sırtıttı.

Birbirlerine ne diyorlar acaba... Buradaki köyün aptalı ben miyim?

Öfke kanımı kaynatmaya başlıyor, erkeklerin peşimden gelmesi bir şey ama benim bilmediğim şeyleri bilmeleri gerçekten sinir bozucu. Edward'ın numarasını çeviriyorum.

Zil, zil... Zil, zil... Zil, zil... Telesekreter açılıyor.

*Edward Prescott'a ulaştınız.
Mesaj bırakın.*

"Ne kadar da uygun," diye öfkeyle mırıldanarak telefonu kapatıyorum. Onu tekrar arıyorum.

Zil, zil... zil, zil... zil, zil.

*Edward Prescott'a ulaştınız.
Mesaj bırakın.*

Öfkelenmeye başlıyorum. “Beni hemen ara.” Arabaya doğru yürüyorum.

"Gitmeye hazır mısın?" Philippe bana arka kapıyı açarken gülümsüyor.

"Evet," diye tersliyorum ve arabaya biniyorum.

Benimle konuşma, pislik, ben de sana kızgıyım. Sana bir soru sorduğumda, cevap ver. Telefonum bir mesaj geldiğini belirten bir ses çıkarır, Edward'dan gelmiştir.

MR. DOE

Merhaba canım, Konuşamıyorum, toplantıdayım ve bütün öğleden sonra arka arkaya toplantılarım var.

İşten alırım seni x

Benimle konuşmak istemiyor mu? Neden?

Monako hızla geçerken pencereden dışarı bakıyorum; aklımdan milyonlarca senaryo geçiyor ve hiçbirisi iyi değil.

Bu ilginç olacak.

"Ne oluyor?" Jonty, dükkanın ön camından kaldırımında duran adamlara bakarak soruyor. "Neden şimdi dört kişi oldular?"

Rahat davranmaya çalışıyorum. "Oh, bilmiyorum, yakında nöbet değişimi var herhalde." Toz almaya devam ediyorum. Dükkan hiç bu kadar güzel görünmemiştir, bütün öğleden sonra öfkeyle temizlik yaptım.

Kızgın olduğumda her zaman çok daha verimli oluyorum.

"Ah, siktir." Jonty pencereden uzaklaşıyor ve geldiğini biliyorum.

Orada sadece bir kişi bunu korkutabilir
korkutabilecek sadece sadece görünüşüyle
herkesi

Arka kapıdan çıkıp bilgisayarımın başına oturuyorum, çalışıyormuş gibi yapıyorum.

Sadece sakın ol.

Kendimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes alıyorum, bütün gün kafamda en kötü senaryoları hayal ettim ve neler olup bittiğini bile bilmiyorum.

Muhtemelen bir muhabir ya da tamamen masum biridir.

İgüdülerim bana öyle olmadığını söylüyor, biliyorum ki öyle değil.

Kapının üstündeki zil alar. "İyi günler, Jonty." Derin İngiliz aksanını duyarım.

"Ah... Merhaba, Bay Edward," diye cevaplar Jonty gergin bir şekilde. "Umarım iyisinizdir?"

"İyiyim, ya siz?"

"Harikayım. Bayan Sorenson nerede?"

"Ofisinde."

Savaşa hazırlanırken yanaklarımı şişiriyorum.

"İyi günler, Bayan Sorenson," diyor seksi, derin sesiyle.

Başımı kaldırıp ona baktığımda, omzunu kapı pervazına dayamış olduğunu görüyorum. Üzerinde mükemmel oturan lacivert bir takım elbise ve tertemiz beyaz bir gömlek var. Saçları, sevişmiş gibi dağınık ve mükemmel bir haldedir; yürüyen bir orgazm gibi görünür.

Sinir bozucu.

"Merhaba." Sahte bir gülümseme takınıyorum. "Bir saniye lütfen." Geri dönüp e-postalarımı açıyorum, meşgul ve önemli biri gibi görünmeye çalışıyorum.

"Kızımın günü nasıl geçti?" diye soruyor içeri girip kapıyı kapatırken.

"İlginç." Bilgisayar tuşuna sertçe bastım.

Arkamdan dolaşıp eğildi ve boynumu öptü, dişleri tenime değdi.

Bu gece o sihirli aletinle beni hipnotize etmeye kalkma Edward, *hiç* havamda değilim.

"Hadi gidip biraz akşam yemeği yiyelim." Beni tekrar ısırđı ve kollarımda tüylerim diken diken oldu.

Ondan uzaklaşmaya çalıştım. "İş yerindeyiz. Kes şunu."

Cildime dokunarak gülümsüyor. "Bu beni sana daha çok çekiyor." Beni tekrar ısırıyor.

Ughh....

Vahşı, isyankar bedenim onu her an arzularken, ona nasıl kızabilirim ki?

Bu çekim giderek çok rahatsız edici hale geliyor.

Bilgisayarımı kapatıyorum. "Gidelim." Ayağa kalkıyorum.

Elleri takım elbise pantolonunun ceplerinde ve gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Öpücüğüm nerede?"

"Sonra." Yanından geçip eşyalarımı topluyorum. "Jonty," diye sesleniyorum. "Gidelim tatlım."

"Tatlım mı?" Kaşlarını kaldırıyor, pek etkilenmemiş gibi.

"Evet." Gözlerimi genişletiyorum. "Ne olmuş?" Bana karşı gel, pislik, hadi bakalım... Bu gece seni bitirme havamdayım.

Yüzünde bir anlık bir gülümseme belirir. "Yemen lazım."

"Aç olduğum için kızgın değilim Edward, sen bile o kadar aptal olamazsın."

"Dikkatli ol," diye

uyarıyor. "O kimdi?"

Dişlerini dilinin ucuyla yaladı, ses tonumdan öfkelenmişti.

"Ve bir şey söylemeden önce, cevabını uzun ve iyi düşünmeni istiyorum. Çünkü inan bana Edward, bunu söylediğimde, bana gerçeği söylediğin sürece her şeyi affedebilirim. Ama bana yalan söylersen, bunun telafisi olmaz."

Gözlerini devirdi.

"Sakın bana gözlerini devme," diye öfkeyle fısıldıyorum. "O kimdi?"

"Bu konuyu *daha sonra* konuşuruz." "Ne zaman?"

"Alora," diye tersler. "Bana bu *lanet* tavırlarını sergileme. Daha sonra konuşacağız dedim, konuşacağız da." Arkasını dönüp ofisimden çıkar ve mağazanın ön kapısından dışarı çıkar.

Kanım kaynarken arkasından bakıyorum.

Tabii ki bana kızacak, ama eğer elindeki en iyi savunma buyusa, o zaman ben çoktan kazandım demektir.

Sakinleşmeye çalışırken bir süre ofisimde oyalanıyorum, işler planlandığı gibi gitmedi. Edward Prescott hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da istediğimi elde etmek için her şeyin nasıl söylediğime bağlı olduğudur. Eğer talep edersem, cevabı kesin bir hayır olur. Eğer tatlı ve kırılgan davranırsam, istediğim her şeyi bana verir.

Yemin ederim ki onda karşı gelme bozukluğu var... hmm, belki de onu bu konuda test ettirmeliyim? Eğer bu bir hapla düzeltilebilirse, hayatım kesinlikle daha kolay olur.

Eşyalarımı topluyorum ve Jonty ile birlikte dışarı çıkıyoruz. "Bugün için teşekkürler," diyorum ona.

"İyi geceler," diyor kapıyı kilitlerken.

"Sana da." Zorla gülümserim ve dönüp Edward'ın arabanın yanında güvenlik görevlileriyle konuştuğunu görürüm, elleri ceplerinde ve Stefan'ın dikkatle anlattıklarını dinliyor, ona bugünkü olayları mı anlatıyorlar acaba?

Ah, keşke duvarın üzerinde bir sinek olabilsem...

Beni görür ve gülümser. "İşte burada." Yanıma gelir ve yanağıma öper. "Hadi gidip biraz yemek yiyelim."

"Tamam." Alaycı bir şey söylememek için dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Elimi eline alıyor ve restoranların sıralandığı caddeye doğru yürüyoruz. "İtalyan mı?" diye soruyor.

"Fark etmez."

Benim ses tonumdan etkilenmemiş bir şekilde kaşını yine kaldırdı. "Yemin ederim. Bu gece şansını zorlama Edward, zaten zor durumdasın."

Gözlerini devirdi ve beni bir restorana sürükledi. "Bonjour, est-ce que vous auriez une table pour deux ?" dedi. (Çeviri: Merhaba, iki kişilik bir masanız var mı lütfen?)

"Oui, par ici s'il vous plaît." (Çeviri: Evet, bu taraftan lütfen.)

Arka tarafta küçük bir masaya oturduk. "Puis-je vous apporter quelque chose à boire ?" diye sordu. (Çeviri: Size bir şey içmek ister misiniz?)

“Une bouteille de votre meilleur rouge, s’il vous plaît.” diye cevapladı. (Çeviri: En iyi kırmızı şarabınızdan bir şişe lütfen.)

Garson bizi yalnız bırakır ve o, masanın üzerinden elimi tutar, kaldırır ve parmak uçlarımı öperken ben ona ifadesiz bir şekilde bakarım.

"Neden kızgın olduğunu bana açıkla," diyor yumuşak bir sesle. "Neden kızgın olduğumu çok iyi biliyorsun."

"Senin açımdan anlat. Sen nasıl görüyorsun?"

"Tamam, öyleyse..." Düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. "Bugün Monako'daydık ve ben bir kafedeydim, güzel bir kadın benimle konuşmaya çalıştı ama adamların onu engelledi."

"Anlıyorum." Gözleri gözlerime kilitleniyor.

"Ve bana onu tehlikeli olduğunu düşündükleri için durdurduklarını söylemeye çalıştılar, ki bu düpedüz bir yalan, ve ben onun kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Tamam." Adam başını salladı.

Garson bir şişe şarapla geri döner ve mantarı açma işini hallederken, adam yine onunla Fransızca konuşmaya başlar ve ne halt ettiklerini konuşuyorlarsa, bu konuşma sonsuza kadar sürecekmış gibi gelir.

Sadece elimi masaya vurup “*Şimdi değil, pislik*” diye bağırarak istiyorum.

Sonunda kız bizi yalnız bırakır ve adamın gözleri . “Nerede kalmıştık?”

Gözlerimi devirdim; içimde bir cehennem oluşuyor ve patlamak üzereyim. "O. Kim?"

“Peki....” Sanki içinden bir risk değerlendirmesi yapıyormuş gibi parmaklarının arka tarafıyla sakallarını okşadı. “Adı Isadora.”

"Neden benimle konuşmasını engellediler?"

"Çünkü aklı başında değil." Şarabından bir yudum alır ve cevabımı beklerken şarabı ağzında gezdirir. "Adamlarımın seninle olduğunu gördü ve iki artı ikiyi toplayarak senin benim için önemli olduğunu anladı."

"Onu nereden tanıyorsun?"

"O benim geçmişimden bir kadın."

"Yattığın bir kadın mı?"

Bir yudum daha aldı ve sanırım onu ilk kez bu kadar rahatsız gördüm. "Evet."

Aklıma bir şey gelene kadar ona bakakaldım. "Onunla en son ne zaman yattın?"

Yutkunur ve bir yudum daha şarap içer. "O geçmişte kaldı, Alora. Orada kalması en iyisi. Önemli değil."

"Benim için önemli, Edward." Gözlerim onun gözlerini arıyor. "Haklısın, geçmişte kaldı, önemi yok. Bana ne söylersen söyle, bu bizi ve ilişkimizi etkilemeyecek. Ama bu kadın bir etkinlikte bana yaklaşırsa, ki bugünkü davranışlarına bakılırsa muhtemelen yaklaşacaktır, hazırlıklı olmak istiyorum ve bana ne söyleyeceğini bilmem gerekiyor."

Gözleri benimkilere sabitlenmiş halde dudaklarını büküyor. "Bu bizi etkilemeyecek mi?"

"Söz veriyorum."

Başını salladı ve şaraptan bir yudum daha aldı. "Onunla ne kadar zaman önce yattın?"

"Üç ay önce."

Ne?

Ona bakarken kulaklarımda kalp atışlarımı duymaya başlıyorum. "Hermione'yi aldattın mı?"

Aman Tanrım, *o lanet olası bir aldatıcı.*

"Hayır."

"Anlamıyorum. Bana bunu bir açıkla."

"Şey..." Restoranın içini gözden geçirdi. "Bütün gün kafamda bu konuşmayı tekrar ettim ama yine de..." Omuz silkti. "Nasıl söylersem söyleyeyim kulağa kötü geliyor."

"Söyle gitsin."

"Eskiden Hermione ve benimle yatakta yattı."

Şaşkınlık, şok ve tam anlamıyla dehşet içinde gözlerimi kırptıyorum. "Ne?" diye fısıldıyorum.

Bu konuşmanın nereye varacağını düşünüyorsam... bu değil.

Boğazını temizler ve şarap kadehini yeniden doldurur.

“Sen ve Hermione eskiden seks partileri mi yapıyordunuz?”

"Grup seks değil, sadece üçümüz."

Ne?

"Hermione'nin önünde onu becerir miydin?" diye fısıldıyorum. Şarabından bir yudum alıyor ve kaşlarını kaldırıyor.

Bu bir evet demek.

"Nasıl... Nasıl oldu..." Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken kaşlarımı çattım. "Yani sen ve Hermione açık bir ilişki mi yaşıyordunuz?"

"Hayır, şey." Omuzlarını silker. "Karmaşık bir durum."

Parmaklarımı şakağıma koyuyorum. “Bunu bana açıklamalısın çünkü şu anda kafam tamamen karışık.” Aslında benim de şaraba ihtiyacım var, neyse, şişeden içmeye başlayabilirim. Kadehimi alıp kocaman bir yudum alıyorum. “Bu nasıl başladı?”

“O, Hermione’nin arkadaşıydı.”

Ne?

"Onun gözünün önünde arkadaşıyla yattın mı?" diye fısıldadım, dehşete kapılmış bir şekilde.

"Kulağa kötü geldiğini söylemiştim." Dudaklarını büküyor.

"Dur, başa dön. Yani hepiniz böyle mi başladınız, üçünüz birlikte oldunuz ve sonra sen Hermione'nin tarafını mı tuttun yoksa..."

"Hermione'yle birlikteydim ve biz..." Bu konuşmadan ciddi şekilde rahatsız olan adam boynunu kırıştırdı. "Zorlanıyorduk."

"Nasıl

zorlanıyordunuz?"

"Cinsel olarak."

Ona bakıyorum, kafam karışıklıkla dolup taşıyor. Bu adamla cinsel olarak nasıl zorluk çekebilirsin ki? O en iyisi.

“Yani bir çekim sorunu mu vardı yoksa....”

Kaşlarımı çattım. “Bunu bitirmeye çalıştım çünkü....” Kendini durdurdu. “Sorun değil, söyle hadi.”

"Bu bilgiyi paylaşmak beni rahatsız ediyor."

"Sadece ben varım ve bunun bir yere varamayacağını biliyorsun."

"Hermione cinsel bir varlık değil, senin ya da benim gibi değil." Onu dinlerken ona bakıyorum.

"Kağıt üzerinde mükemmel bir çifttik ve ona hayrandım, ama cinsel olarak benim için bir şey yoktu."

"Ama onun arkadaşından hoşlanıyordun."

Gözleri benimkilere sabitlenmiş halde boğazındaki düğümü yutuyor. "Bunu öneren Hermione'ydi."

"Bu konu nasıl açıldı?"

"Bir gece yatımda parti veriyorduk ve herkes evine gittikten sonra Hermione bana yatağımıza katılabilir miyim diye sordu. Bunun aramızdaki kıvılcımı yeniden alevlendireceğini düşünüyordu."

Olayın nasıl geliştiğini gözümde canlandırırken dikkatle dinliyorum. "Sorun şuydu ki..." Yine sözünü kesiyor.

"Hoşuna gitti." Cümlesini tamamlıyorum. Başını sallıyor.

"Yani bu sık sık mı oldu?"

"Evet."

"Hermione nasıl..." "Onunla birlikte olduğumu gördü mü?"

"Evet."

"Arkadan geriye bu değil en en başarım Isadora ve ben ikimiz de sevişmeyi çok severdik."

Hermione kenarda oturup sırasını beklerken, ikisinin harıl harıl seviştiği bir görüntü gözümün önüne geliyor.

Zavallı Hermione.

"Yani Hermione ilişkisini kurtardığını sanıyordu ama aslında tek yaptığı, senin arkadaşını sikmeni izleyerek kalbi kırılmak mıydı?"

Dudaklarını büküyor ve haklı olduğumu anlıyorum.

"Seni soğuk piç," diye fısıldıyorum. "Ona bunu nasıl yapabildin?"

"O bu fikri tamamen destekliyordu. İnan bana, o anda onu üzeceğini bilseydim bunu yapmazdım. Geçmişe bakmak harika bir şey ama bazen de üzücü olabiliyor, çünkü olaylar o anda olduğundan çok daha net görünüyor."

“Onu tanımıyorum bile ve buna tamamen sıcak bakmadığını biliyorum.” “Bunun bizi etkilemeyeceğini söylememiş miydin?” Elimi

. “Bizim durumumuz öyle değil. Biz farklıyız, ben sana aşığım ve sana bunu yapmayı hayal bile edemem.”

Ona bakıyorum; pembe gözlüklerim artık tamamen çıkmış durumda.

“O zaman ne?” diye soruyorum.

O, daha fazlasını paylaşmak istemediği için arkasına yaslanır.

“Seni yargılamamalıydım. Sadece şok olmuştum,” diye özür dilerim. “Devam et. O zamandan bugüne ne oldu?”

"Hepimizin kafası çok iyi olduğu bir gece, işler biraz çılgırından çıktı."

"Nasıl yani?"

"Hermione bize durmamızı söyledi. Ama duramadık."

Yine gözümün önüne bir görüntü geliyor, Edward'ın sertleşip o anın tadını çıkarırken nasıl olduğunu biliyorum. Hayvan gibi oluyor.

“Tanrım,” diye fısıldıyorum.

"Neyse, ertesi gün Hermione'nin üzülmesine çok korktum ve Isadora'yı aradım, ona bunun bir daha asla olmayacağını söyledim ve işler o zaman çirkinleşti."

"Nasıl kötüleşti?"

“Hem bana hem de Hermione’ye benden hoşlandığını söyledi.”

Tabii ki öyle dedi.

“Ona bunun benim için tamamen cinsel bir şey olduğunu söylediğimde, çılgına döndü ve onun için Hermione’yle ilişkiyi bitirmemi istedi.”

Ona bakıyorum, şoktan donakalmış durumdayım, bu ne lanet olası bir hikaye?

“O sıralarda Hermione ile ayrılmamız gerektiğine karar vermiştim zaten. Bu durum ikimiz için de zehirliydi, ikimiz de olamayacağımız bir şey olmaya çalışıyorduk. Ama sonra Isadora basına gitmekle tehdit etti, ben de Hermione’ye destek olmak için kaldım.”

Gözlerimi kırpıyorum, tam da bu hikaye daha da kötüye gidemez diye düşünürken... Gidiyor.

“Anlamalısın Alora, Hermione İsviçre’nin Veliaht Prensesi, bu ortaya çıkarsa ne kadar korkunç bir kabus olacağını hayal edebiliyor musun?”

“Aman Tanrım,” diye fısıldıyorum.

“Hermione’nin babası, kral, ondan ayrıldığımda kızına zarar verdiğim için beni öldürmekle tehdit etmişti bile. Gerçekte neler olduğunu öğrenirse ortaya çıkacak katliamı hayal edebiliyor musun?”

"Lanet olsun, Edward," diye fısıldıyorum.

“Kısacası hikaye şöyle: O zamanlar bunun zararsız bir eğlence olduğunu ve Hermione’nin de bundan hoşlandığını sanıyordum. Ama geriye dönüp baktığımda, durum öyle değildi ve ben kesinlikle hatalıydım. Bu yüzden Hermione’yi basından korumaya çalıştım. Bu yüzden seni sakladım. O yeterince acı çekti.”

“Bunu başka kimse biliyor mu?” diye soruyorum. “Hayır. En yakın arkadaşlarım. Hepsi bu.”

“Peki ya çalışanların?”

“Ayrıntıları bilmiyorlar, hiçbiri o sırada orada değildi ve biz her zaman çok dikkatli davrandık.

“Ama Hermione ve Isadora’nın, Hermione bana aşkını itiraf ettiği için kavga ettiklerini biliyorlar. Isadora kendini kaybettiği gün, yatta bağırıp çağırıyordu ve herkes oradaydı.”

Bu durumu nasıl yorumlayacağımı bile bilemeden şaraptan kocaman bir yudum alıyorum.

Bu da ne lan?

"Buyurun." Garson önüme büyük bir kase makarna koyuyor ve ben ona bakıyorum, iştahım kaçtı.

Ben oturup onu izlerken o yemeye başlıyor.

“Burada kendimi çok kaybolmuş hissediyorum.”

"Nerede tanıştığınızı hatırlamıyor musun?" Ağzına bir lokma alır. "Sen tam olarak bir melek sayılmazsın, Alora. Daha önce de

dediğim gibi, bunun Hermione'yi inciteceğine dair en ufak bir şüphem olsaydı, bunu asla yapmazdım. O çok güzel bir insan, eski bir arkadaşı tarafından şantaja maruz kalmayı hak etmiyor."

"Biliyorum, ama..."

"Ama ne?"

"Bu Isadora kim ki?"

"O bir petrol zengininin kızı ve Monako'da çok iyi bağlantıları olan bir sosyetik."

"Yani ona rastlayacağım mı?"

"Evet."

Omuzlarım çöktü. "Şey, ben Hermione'nin tarafındayım... Bilgin olsun. Senin tarafında değilim."

"Tabii ki öylesin." Bir lokma daha ağzına attı. "Artık bildiğine göre kendimi daha iyi hissediyorum."

"Eh, en azından birimiz öyle hissediyor." Şarabımı yudumladım. "Siktir et bu saçmalığı, tekilaya ihtiyacım var."

O gülümsüyor ve yemeğine devam ediyor; ben ise cehennemle inkâr arasında bir yerde, kendimden uzaklaşmış bir halde onu izliyorum. Aşık olduğum adam, az önce duyduğum hikâyeden milyonlarca kilometre uzakta gibi görünüyor ve içimde bir tedirginlik yayılmaya başlıyor.

Geleceğime dair ürkütücü bir anlık görüntü çirkin yüzünü gösteriyor. O başını kaldırıp bana gülümsüyor.

"Seni seviyorum." Öyle mi...

Sen kimsin ki?

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

ALORA

Birisi hakkında çok fazla şey bilmek mümkün mü?

Hayır derdim, ama o yanımda uyurken ben karanlıkta uzanmış hayatımdaki seçimleri düşünürken, buna kesin bir evet demem gerek.

Yeni öğrendiğim bilgileri zihnimden silmek istiyorum; Edward'ın ne kadar soğuk olabileceğini bilmekten hiçbir hayır gelmez.

Birlikte olduğumuzdan beri ilk kez, Hermione aklımı çok meşgul ediyor. Bu başlı başına saçma bir durum çünkü onun benim için onu terk etmesini umursamamıştım... bu adil bir oyundu. Ama artık onun hiç şansı olmadığını bildiğim için, ona gerçekten acıyorum.

Mesele şu ki, Edward Prescott'a aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Onu cinsel olarak memnun etmek için elinden gelen her şeyi yapmak istemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Onun bunu başaramaması, onun için kalbimi kırıyor. Onu sevmeyi ve her şeyin yüzeyde mükemmel görünmesini, ama altında, gölgelerin içinde... Onun senden daha fazlasını istemesini hayal edemiyorum.

Bu benim geleceğime bir bakış mı?

Bu gece seviştik ve o o anın tadını çıkarırken, hayranlık ve sevgi dolu sözler fısıldarken, ben yukarıda süzölüyordum, dalgın ve mesafeli. Gerçekten ne düşündüğünü merak ediyordum. Her inlemesini ölçüyordum... Onu daha da çılgına çevirmek için daha çok çabalıyor...

Gözlerimi kapatıyorum; düşüncelerimin beni götürdüğü yerden tiksiniyorum.

Yan dönüp karanlıkta onu izliyorum, uyuyor ve rahatlamış. Bildiğim için rahatlamış, artık o kirli küçük sırrı tek başına taşımak zorunda değil.

İronik olan ise, bunun sırlarının sadece görünen kısmı olduğunu bilmem.

Aklım, hayır balosuna ve onunla birlikte olan üç arkadaşına geri dönüyor. Yakışıklı, güçlü, asil ve zengin.

Hepsinin kolunda güzel kadınlar vardı... ama kapalı kapılar ardında neler oluyor? Asla söylemezler, sırların çok derin olduğuna eminim.

Bu çekimin nasıl ve ne zaman başladığını bilmek istiyorum.

Isadora, kız arkadaşıyla birlikteyken ona bakıyor muydu, arkadaşları onun partnerinin arkadaşına şehvet duyduğunu biliyor muydu? Yalnızken onu düşünüyor muydu... O, onun yedeğı miydi? Hermione'nin onunla yatmasını önermesini mi bekliyordu?

Hermione'nin, o Isadora'ya oral seks yaparken kenarda oturduğunu hayal ediyorum ve bunu yapacağını biliyorum çünkü bunu her şeyden çok seviyor.

Hermione orada yatarken... onun arkadaşının vücudundan zevk almasını izlerken, kalbim sıkışıyor.

O acıyı hayal bile edemiyorum...

Hareket ediyor ve gözlerini açıyor, odaklanmaya çalışırken gözlerini kırıştırıyor. "Ne oldu, bebeğim?" diye uykulu bir sesle fısıldıyor.

Her şey.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve onun silueti bulanıklaşıyor.

"Doe," diyor yumuşak bir sesle ve beni kollarına çekiyor.

"Sana bunu bilmek istemeyeceğini söylemiştim."

Boğazımdaki düğümle başımı sallıyorum.

"Bizim ilişkimiz farklı," diye karanlığa fısıldıyor. "Bunu düşünmeyi bırak."

Haklı olduğunu bilerek başımı sallıyorum. Bunu düşünmeyi bırakmam gerekiyor, bu ruh sağlığım için iyi değil.

"Bana söyleyeceğine söz ver," diye mırıldanıyorum göğsüne yaslanarak. "Neyi söyleyeceğim?"

"Eğer... eğer başka birini istersen, bana önce söyleyeceğine söz ver."

"Söylemem."

"Ama eğer istersen."

"Sana söylerim." Bana nazikçe öpüyor. "Söz veriyorum. Ama sen de bana aynı şeyi söz verirsen."

Başımı sallıyorum.

Sessizce uzanıyoruz, sıcak gözyaşları yüzümden akıyor ve lanet olsun, çok uzun zamandır kendimi bu kadar dengesiz hissetmemiştim.

Kalbimin tamamı onun avucunun içinde.

"Sana seni sevdiğimi söylediğimde, bunu gerçekten kastediyorum." Beni sırt üstü çevirip üstüme çıkıyor. "Biz. Bu... Aramızdaki şey. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor."

Ona bakıyorum. "Sana inanmak istiyorum."

"İnanabilirsin. Ve bana güvenebilirsin." Eğilip beni şefkatle öpüyor. "Seni üç uzun yıl boyunca aradım. Geçmişimdeki bir şeyin sahip olduğumuz şeyi mahvetmesine izin verme."

Haklı... Bunun aramızı zehirlemesine izin veremem; aptal olurum. "Seni seviyorum," diye gözyaşları içinde fısıldıyorum.

Diziyle bacaklarımı ayırıyor ve üstüme çıkıyor, kalın penisi vajinamın dudakları arasından kayarken dudakları benimkilerle birleşiyor. "Ne kadar çok sevdiğini göster bana."

Zamanının geldiğini söyledi, işte buradayım.

Edward, onun dünyasına katılmamı ve ilişkimizi duyurmamı istiyor.

En son buraya geldiğimden bu yana sanki bir ömür geçmiş gibi, o zamandan beri o kadar çok şey oldu ki.

Araba Monte Carlo yat limanına giriyor ve ben gergin bir şekilde kendime bakıyorum. Umarım kıyafetim uygun olmuştur. Tamamen kadınsı bir görünüm sergilemek ve güzel bir çiçekli elbise giymek istemiştım, ama şimdi arabadan inerken şık, beş katlı siyah süper yata baktığımda... bu elbisenin doğru seçim olduğundan pek emin değilim.

Seksi bir şey giymeliydim...

Nefes alırken nefesim titriyor ve neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum ama öyleyim ve midem bulanıyor.

Edward'la birlikte olduğumuzdan beri ilk kez onun dünyasına, Monako'ya giriyorum. Kim olduğumdan o kadar uzak bir hayat ki, komik bile değil.

Arabanın kapısı açılıyor ve Philippe bana gülümsüyor. "Bayan Sorenson."

"Teşekkür ederim." Arabadan inip Edward'ın beni karşılamak için ana güverteye çıktığını görüyorum.

Mavi kot pantolon ve beyaz tişört giymiş; saçları dağınık. Başını kaldırıp beni görünce nefes kesici bir gülümsemeyle bakıyor ve kalbim duruyor.

Tanrım... Nasıl bu kadar mükemmel olabilir?

"Bu taraftan, Bayan Sorenson." Philippe ve başka bir güvenlik görevlisi beni yata doğru götürüyor, Philippe el çantamı taşıyor ve siyah takım elbiseli iki güvenlik görevlisi iskele yanında duruyor. "Merhaba, Bayan Sorenson." Başlarını sallıyorlar.

Adımı nereden biliyorlar?

"Merhaba." Zorla gülümsüyorum. Onu burada, doğal ortamında görmek bana onun gerçekte kim olduğunu hatırlatıyor; şimdiye kadar ben

Onunla Nice'te bir hayal dünyasında yaşıyordum ve onun geçmişini, adını ve bununla birlikte gelen her şeyi unutmak çok kolaydı.

Beni iskeleye doğru yönlendirdiler ve Edward gülümsedi ve elimi tuttu. "İşte geldi." Bana doğru eğildi ve beni öptü, dudakları dudaklarımın üzerinde oyalanırken, ben dikkat çekmeden geri çekildim. Herkes izliyordu.

Gözleri, sanki ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi, yaramazca parlıyor. "Bayan Sorenson'ın eşyalarını yatak odama götürün. Şimdi ayrılabiliriz, sabah tekrar limana demirleyeceğiz," diyor onlara.

"Elbette, efendim."

Boğazımdaki gerginlikten kaynaklanan yumruyu yutuyorum, bütün gece denizde mi kalacağız? Ya deprem ya da gelgit dalgası ya da lanet olası bir tsunami olursa ne olacak?

Etrafa bakıyorum, bu gemide cankurtaran botu var mı? Her ihtimale karşı, daha sonra nasıl kullanıldığını öğrenmek için zihnimde bir not alıyorum.

"Gel." Elimi tutar ve beni içeriye götürür; bu ihtişam karşısında midem altüst olur. Aniden, onu burada ziyarete geldiğim ve bana onun "kesin seçimi" olduğumu söylediği gün aklıma gelir; tanrım, o kadar bunalmış durumdayım ki nefes almakta zorlanıyorum.

"Selam." Edward beni kollarına alıyor ve bana bakıyor. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

Yatın motoru çalışır ve güvertede halatları çözen insanları görürüm. Herkes her yerde, aynı anda her şeyi yapıyor gibi görünür.

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Gergin görünüyorsun."

"Belki biraz."

"Neden?"

"Sadece..." Omuzlarımı hafifçe silkiyorum. "Her şey çok yeni, sanırım." Etrafımdaki lüks mobilyalara bakıyorum ve

bu bana gerçek gibi gelmiyor. Onunla burada olmam... Bunu yapmam... Resmen birlikte olmamız.

"Bir içki ister misin?" diye soruyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, çok hızlı bir şekilde. "Bu gece margarita gecesi."

"yle." Gülümsüyor, gözlerinde bu gece belli bir sıcaklık var. "Burada olman çok güzel."

Parmaklarımı önümde kıvırıyorum, keşke burada olmanın iyi hissettirdiğini söyleyebilseydim.

"Git çantamı bırak tatlım, daha rahat bir şeyler giy," diyor barın arkasına doğru yürürken.

Daha rahat bir şeyler giy.

Bu cümlede bir şey beni tetikliyor ve sanki bedenimden çıkmış gibi ona bakıyorum, bunu daha önce de söylemişti.

Birçok kez.

Tam burada... bu yatta.

Kaç kadına söylediğini hayal bile edemiyorum.

Kulaklarımda kalp atışlarımla hızını ve şiddetini duymaya başıyorum ve lanet olsun, böyle hissetmek istemiyorum. Bu gece, başırdığımızı kutlamak, birlikte yolculuğumuzun başlangıcını kutlamak için.

"antamı odana çıkarayım," diye mırıldanıyorum. "Bizim odamıza," diyor ve tekilayı bardağa

Başımı sallayıp merdivenlere yöneliyorum, tekilayı bardağa koyma konusunda endişelenmesine gerek yok, bu gece gemiden atlamadan hemen önce onu lanet ışeden direkt ieeğim. Bir basamak, sonra bir basamak daha, sonra bir basamak daha çıkıyorum ve aşığıdan hoparlörlerden müzik sesi geliyor. Sakin bir chill-session havası... *bu onun seks çalma listesi mi?*

Kes unu.

"Ne halt ediyorsun, Alora?" En st kata çıkarken fısıldıyorum ve bu şekilde hissetmeye devam edersem bütün geceyi mahvedeimi biliyorum. "Bu boktan ruh halinden

." Yatak odasına giriyorum ve yatakta serili siyah iç çamaşırları görüyorum.

Aniden, giymemi istediği şey çok net bir şekilde ortaya çıkıyor. Kalbim sıkışıyor, çünkü normal Alora bunu giyer ve onun aklını başından alacağına, merhamet dilemesini sağlayacağına ve daha fazlasını yapacağına yemin ederdi.

Ama nedense bu gece o değilim, ben bile yanımda olmak istemediğim zayıf, güvensiz bir versiyonum.

Pencereye gidip limandan ayrılışımızı izliyorum, insanlar marinada kalabalıklar halinde durmuş büyük yatın ayrılışını izliyorlar ve ben gözlerimi kapatıyorum.

Düşüncelerimin beni götürdüğü yerden hayal kırıklığına uğradım.

Hermione ve onunla olan geçmişini öğrendiğimden beri kendimi tedirgin hissediyorum, sanki onun hakkında bilmediğim çok büyük bir kısmı varmış gibi.

Onun kim olduğunu biliyordum, hayatının böyle olduğunu biliyordum. Öyleyse neden geçmişi beni üzüyor?

Bu, şu anda aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmiyor.

Bu gece bunu her zamankinden daha iyi biliyorum... Başarana kadar numara yapmam gerekiyor. Güzel bir gece geçirmek istiyorum, birbirimizin tadını çıkarmak ve şık bir şekilde kutlama yapmak istiyorum, belki birkaç kadeh içtikten sonra rahatlayıp anın tadını çıkarabilirim. Bütün bu saçmalıkları bir kenara bırak.

Evet... İyi bir plan.

İç çamaşırını elime alıp inceliyorum, birazdan yukarı çıkıp bunu giyeceğim.

"Tamam." Kendi kendime yüksek sesle konuşuyorum. "Hadi yapalım şunu."

EDWARD

"Şimdi akşam yemeğini servis et, sonra gecenin geri kalanında yalnız kalmak istiyorum. Hepiniz odalarınıza çekilebilirsiniz, güvertede kimse kalmasın," diyorum garsona.

"Peki, efendim." O aşığıya
aşığıya ve ben Alora'nın
margaritasını hazırlamaya devam ettim.

O yukarıda şu şu şu giyiniyoriç
çamaşırını ona aldığım iç çamaşırını giyiyor ve
bu düşünceyle gülümsüyorum.

Kimse çıkarmıyor aklı aklı büyüleyemez Alora
kimse

kimse...

Spa sıcak ve köpürüyor ve lanet olsun, en son birlikte
yaptığımızı tekrar yaşamak için sabırsızlanıyorum.

"Merhaba," diyor yumuşak bir sesle. Dönüp
bakıyorum, hâlâ elbisesini giymiş.

"Ah..." Hayal kırıklığımı hissederek omuzlarını silkiyor.
"Sonra giyerim."

Başımı sallıyorum ve ona margarita'yı uzatıyorum, o da
tadına bakıyor. "Mükemmel." Güverteye çıkıyor ve
uzaktan parıldayan limana bakıyor. O sessizce karayı
seyrederken yanına gidip yanına duruyorum.

Bu gece farklı görünüyor, uzak. "Ne
düşünüyorsun?" diye soruyorum.

İçkisini yudumladı. "Bunun harika bir margarita
olduğunu düşünüyorum."

Gözlerim onun gözlerine takılır ve onu rahatsız eden bir
şey olduğunu anlarım. Ne söyleyeceğimi düşünürken
içkimin bir yudumunu alırım, sonunda ağzımdan kaçırırım.
"Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Zorla gülümsüyor.

"Alora." Başparmağımla alt dudağını okşuyorum.
"Yalan söylenmesinden hoşlanmam."

"Tanrım," diye fısıldıyor, sanki çileden çıkmış gibi.
"Sadece kendimi çok garip hissediyorum."

"Neden?"

"Çünkü...." Yatın içindeki manzaraya bakıp elini
havaya kaldırdı. "Burası resmen...." Omuzlarını silkti.
"Sonra da kendimi durduramıyorum...." Sözüünü yarıda
kesti. "Ama sonra anlıyorum."

"Uçağı indir," diyorum sabırsızca.

"Bu yattaki geçmişin duvarların arkasından fısıldıyor ve seni başka kadınlarla birlikte hayal ederek benimle alay ediyor."

Gözlerim onun gözlerine kilitleniyor.

"Ve mantıken biliyorum. Bunun önemi olmadığını ve bizim için ya da ilişkimiz için hiçbir fark yaratmadığını *biliyorum*."

Onu kesmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Sanırım." İçkisini yudumlar. "Bunu kelimelere dökmek zor."

"Daha çok çabala."

"Bu gece kendimi güvensiz hissediyorum, bunu istemiyorum ve böyle hissetmekten hoşlanmıyorum ama merak ediyorum. Beni neden seviyorsun, Edward?"

"Şu anda kendi sesini duyabiliyor musun?" Kaşlarımı çattım. "Seni sevdiğim için mi kendimi güvensiz hissediyorsun?"

"Bu ironiyi ben de fark ettim." Gözlerini devirdi. "İnan bana."

"Alora." Nefes veriyorum. "Sen, genellikle vakit geçirdiğim kadınlardan çok farklı bir türsün."

"Biliyorum, işte bu yüzden kafam karıştı." Rüzgârda saçları dalgalanırken dinliyor.

"Kafan karışmasın, çünkü bu..." Yatı işaret ediyorum, "...mutluluğun bir yanılsaması. Ve seninle tanıştığım andan itibaren, ben de kitabımıza geri döndüm ve artık yaşadığım sahte hayatı istemediğimi fark ettim. Belki de bu yüzden ona karşı bu kadar sert bir şekilde mücadele ettim. Bir bakıma, seninle olmak için bildiğim her şeyi feda ediyordum. Her zaman zengindim, ama ancak şimdi sana sahip olduğum için gerçekten zenginim." Onu kollarıma alıp öpüyorum. "Geçmişimi unut. *Sen* benim geleceksin."

Gözleri yaşlarla doluyor ve anlarmış gibi başını sallıyor.

"Neden benim için iç çamaşırlarını giymedin?" Onu tekrar öpüyorum.

"Bilmiyorum."

Hâlâ zorlanıyor ve onu kendi düşüncelerinden kurtarmam gerektiğini biliyorum.

"Şöyle olacak." Ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Bu gece, tanıştığımız ilk hafta sonuna geri döneceğiz."

O dinlerken onu sıkıca sarıyorum.

"Sen beni tanı mıyorsun, ben de seni tanı mıyorum." Kulağını ağzıma yaklaştırdığımda gülümsüyor. "Ve sen, isteğim üzerine beni memnun etmek için yatıma geldin."

Gülümsemesini saklamak için dudağını ısı rıyor.

"Yukarı çık. O lanet iç çamaşırını giy ve buraya geri gelip sikimi yala." Saçlarından bir avuç dolusu tutup başını geriye doğru çektim; açık dudaklarını yaladım.

Gözleri arzuyla kararır ve derin bir zonklama ile sertleştiğimi hissedirim.

"İki dakikan var," diye homurdanıyorum.

"Evet, efendim." Arkasını döndü ve ben de kışına sertçe bir tokat attım. "Hadi gidelim lan."

ALORA

Aynadaki yansı mama bakıyorum, duvarları baştan başa aynalarla kaplı ana yatak odasının banyosundayım. Siyah dantelli iç çamaşır ı bana tam oturuyor. Göğüs kısmı kesik, meme uç larımı zar zor örtüyor ve önü korse gibi bağlanıyor. Dantel ve kadife panelleri, siyah saten şeritleri ve çı tçıtlı kasık kısmı var. Sert bir bondage porno filminden çıkmış gibi görünüyor, karınızın giyeceğ i bir şey de ğil... ama belki de amaç budur. Dönüp dantelle zar zor örtülmüş popomu izlerken gülümsüyorum.

Sapık.

Bunu nereden aldı ki?

Onu görmeden önce varlığını hissediyorum ve dönüp Edward'ın omzunu kapı pervazına dayadığını görüyorum. Saçları dağınık ve zeytin rengi teni, bembeyaz tişörtü ve açık mavi kot pantolonuyla keskin bir kontrast oluşturuyor. Büyük, derin mavi gözleri benimkilere bakıyor ve ağzında bir şey var.

"Merhaba."

Onu ağzından çıkarır ve dudaklarını yalar. "Kıç tıkaçını emiyordum." Bana yavaş, seksi bir gülümseme atar.

"Neden bir anal tıkacı emiyorsun ki?" diye fısıldıyorum.

"Senin için ısıtmak için." Aç gözleri vücudumda dolaşüyor vücuduma kayıyor. "Seni benim için ısıtmak için."

Tanrım...

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Buraya gel," diye fısıldıyor, kot pantolonunun fermuarını açarken. "Em beni." Bir havlu alıp yere atıyor ve onu işaret ediyor. "Diz çök."

Sözleri beni ruh halimden çıkarır ve onu memnun etmek isterim, her şeyden çok onu memnun etmek isterim. Dizlerimin üzerine çökerim ve ben kot pantolonunu kalçalarından aşağı çekmeye çalışırken elleri saçlarıma uzanır.

Sik sertleşmiş, bu yüzden kot pantolonunu aşağı çekmek zorlaşıyor. Lanet olsun, bu şeyin kendi posta kodu var sanki.

"Acele et. *Lanet* olsun," diye homurdanıyor.

Kot pantolon sonunda pes eder ve kalın, sert penisi serbest kalır; gözlerim onun erkekliğine takılır. Tanrım, penisi çok güzel, vücuduma verdiği zevk başka hiçbir şeye benzemiyor.

Kalın damarlar penisin uzunluğu boyunca uzanıyor ve ucundan ön sıvı damlıyor.

Kızgın görünüyor... *Aç*.

Tabanından tutarak, ucunu ağzımın üzerinde gezdiriyor, ön sıvıyı dudaklarıma sürüyor. "Aç." Saçımı avucunda sıkıyor ve ben dudaklarımı aralıyorum, kasıtlı olarak yeterince açmıyorum ki o da onları zorla açmak zorunda kalsın.

İşte bunu yapmayı seviyorum... onu kızdırmak, kontrolünü kaybetmesi için yeterli kadar.

İleri doğru iterek düşük bir homurtu çıkarır. Ağzımı sadece biraz aralık bırakırım, içeri girmek için mücadele etmesini istiyorum.

Testislerini avuçlayıp, ucunu yavaşça yalıyorum ve nefesi kesiliyor. "Evet..."

Onu tekrar yalarken gülümsüyorum, kafamı istediği yere yönlendirirken saçımı daha sıkı kavırıyor.

Edward Prescott'un kendini kaybetmesini izlemek en sevdiğim ekstrem spor. Ve gerçekten de ekstrem, çünkü bir kez kontrolünü kaybetti mi geri dönüş yok. Zevk ve acı arasında çok ince bir çizgi var. Sert ve pişmanlık duymadan sikişiyor.

İnsan ırkı kadar ilkel olan bu adam, günah için yaratılmış.

Ağzımı açtığımda karanlık gözleri benimkilere kilitleniyor ve öğürme refleksim devreye girene kadar onu boğazımın derinliklerine kaydırıyor. "Al şunu." Saçımı daha sertçe kavırıyor. "Hepsini."

Kendimi sakinleştirmeye çalışırken gözlerimi kapatıyorum, bu yeni bir şey değil. Her seferinde onu içime almakta zorlanıyorum, ama bunun karşılığının buna değdiğini biliyorum. Boğazımı açıyorum ve o hemen içeri kayıyor.

"Evet," diye tıslıyor. "Aferin kızım. Aynen böyle." Beni saçımdan çekip dışarı çıkarıyor, sonra tekrar üzerine çekiyor. Onun inlemesi karşısında cinsel organım heyecandan titriyor.

Bu adamı tatmin etmek, tarif edemediğim bir ihtiyaç, yerine getirmem gereken derin bir özlem.

"Oh evet," diye nefesini tutuyor. "Aynen öyle." Beni geri çekiyor ve sonra tekrar derine giriyor. "Yut," diye karanlık bir sesle fısıldıyor ve ben onun etrafında gülümsüyorum.

Lanet sapık.

Onun penisini yutuyorum ve gözleri kapanırken dudakları mükemmel bir O şekline bürünüyor
şeklini alıyor ve gözleri kapanıyor. "Evet, lanet olsun."

Emmeye devam ederken ona yumruk atıyorum, sertçe ve tam da onun sevdiği gibi.

Normal bir erkekte bu acı verici olurdu... Ama Edward'da değil. O acıyı seviyor, ne kadar sert ve acımasız olursa, orgazmı o kadar güçlü oluyor.

O kadar seksi ki dayanamıyorum.

Onu gittikçe daha sert yumrukluyorum ve nefesini tutarken elleri saçlarımı kavırıyor, başını geriye eğiyor ve...

Trans halinden çıkar, bensiz boşalmak üzere olduğunu fark eder. Beni çekip ayağa kaldırır. "Kalk." Kadife bir tabureyi yanımıza çeker. "Üzerine diz çök."

"Ne?"

"Yap," diye
emrediyor. Tabureye
diz çöküyorum.

"Üzerine eğil."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, bazen beni korkutuyor...
Ne kadar ileri gitmek fazla olur?

"Sorun yok, ben yanındayım." Şefkatle elini omurgamdan aşağı doğru gezdiriyor. "Sorun yok."

Eğiliyorum, popom havada kalıyor ve dolabın açıldığını duyuyorum. Gözlerimi kapatıp bir sonraki hamlesini bekliyorum.

Yavaşça kasık düğmelerini açıyor ve iç çamaşırımı yukarı çekiyor, ben de nefesimi sakinleştirmeye çalışırken fayanslara bakıyorum. Dilini arka girişimde hissediyorum. Beni yalıyor, önce yumuşakça, sonra daha derine, daha açgözlü bir şekilde.

Oh...

Onunla başa çıkmaya çalışırken gözlerimi kapatıyorum...

Bununla. Ne zaman buraya dokunsun... her zaman çok samimi oluyor,

ve bunu başaran tek erkeğin o olduğunu bilmek, aramızdaki bağı daha da güçlendiriyor.

Heyecandan nefesim titriyor ve bir kapağın açılma sesini duyuyorum.

Ne yapıyor?

Cildime bir şeyin döküldüğünü hissediyorum, uyluklarımdan aşağı sızıyor ve parmağıyla onu sürüyor.

Yağ...

Daha fazlasını döküyor ve parmaklarıyla yavaşça kıcıma sürüyor, daireler çizerek, ve gözlerim kapanıyor.

Ve sonra içeri...

Siktir.

Önce yavaşça, sonra daha derine... Daha acil. Üzerime daha fazla yağ döküyor ve parmakları derine daldıkça vücudum ıslanmaya başlıyor. Kıcımlı sürüyor ve sonra dili cinsel organımın içinden kayarken sakallarının kıllarını hissediyorum.

Bu adam...

Sırılsıklam, şişmiş ve boşalmaya hazırım. "Keskin bir acı," diye mırıldanıyor. "Rahatla."

Anal tıkacının sertliğini arka girişimde hissediyorum ve o onu derine kaydırırken gözlerimi kapatıyorum.

Gözlerim geriye kayarken yıldızlar görüyorum...

"Oh, evet," diye nefes alıyor. "Benim yaramaz kızım burayı seviyor." Onu çıkarıyor ve tekrar içeri kaydırıyor. "Öyle değil mi?" Eğiliyor ve popomu öpüyor, ben titriyorum, orgazm o kadar yakın ki neredeyse tadını alabiliyorum.

"Aklından bile geçirme." Beni taburede yeniden konumlandırıyor, ben eğilmiş durumdayım, tamamen onun merhametine kalmışım ve o, ıslak dudaklarımın arasından ucunu içeri sokuyor.

Kalın sikini yavaşça vajinamın derinliklerine kaydırıyor ve ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Büyük bir anal tıkaç sıkıca yerinde dururken bu pozisyonda... Onu tamamen içime almak imkansız geliyor.

Duyularım o kadar keskinleşmiştir ki, her hareketimde titriyorum, kendimi ayakta tutmaya çalışırken dizlerim titriyor.

O çekip tekrar içeri giriyor ve derin bir inilti deprem gibi bedenimden yükseliyor; hızını artırıyor ve yanağıma gelen keskin bir tokatın acısını hissediyorum.

Tanrım... Cennetteyim.

Nefes nefese tavana bakarken tavan dönüyor.

İkimiz de yağla kaplıyız, nefes nefeseyiz ve tamamen bitkin durumdayız. Beni her şekilde, insanoğlunun bildiği her pozisyonda becerdi ve lanet olsun, sanki maraton koşmuşuz gibi hissediyorum.

Saatlerdir sevişiyoruz.

Bana bakıyor, nefesini toparlamaya çalışırken göğsü inip kalkıyor. "Su içmelisin."

Şaşkın bir kıkırdama patlar ağzımdan. "Hadi be."

KARANLIK

Bu arada... Alora'nın evi.

Saat 2...

Kapıyı yavaşça açıp arkamdan sessizce kapatıyorum. Evin yanından sessizce ilerleyip arka kapıya vardığımda, mini el fenerini ağzıma alıp kilide tutuyorum. Siyah deri eldiven giymiş ellerimle, gerilim anahtarını alıp kilidi açmaya çalışıyorum. Kilit kıpırdamıyor, cam kesicimi çıkarıyorum ama sonra vazgeçiyorum. Hayır. O zaman biri fark eder.

Kilidi açmaya geri dönüyorum ve on dakika daha uğraştıktan sonra kapı tıklayarak açılıyor. İçeri süzülüp arkamdan kapıyı kapatıyorum, giderken kilidi tekrar kilitliyorum.

İçeri girdim...

Sırt çantamı dikkatlice çıkarıp, yavaşça fermuarını açtım ve evin planlarını aldım. Onları görmek için el fenerimi tuttum, söz konusu duvar ile planlar arasında bakındım ve sonunda aradığım şeyi buldum. Duvardan duvara uzanan kitaplık.

Ellerim kitaplığın önündeki süslemelerin üzerinde geziniyor ama aradığım şeyi hissedemiyorum. El fenerimi tekrar planlara tutuyorum, tam burada olmalı... Kitapların arkasında başka süslemeler var.

Hiçbir şey yok.

Planları tekrar inceledim ve yanlış tarafta olduğumu fark ettim. Ahh...

Taraf değiştirip pervazın etrafını yokladım ve bir şey tıkırdadı, işte bu.

Sertçe itiyorum ve yerinden çıkıyor, hâlâ çalışıyor. Yavaşça çekiyorum kitaplığı duvar duvar çekiyorum raf doğrultusunda bana bana ortaya gizli

gizli bir merdiveni ortaya çıkarmak için.

Yüzümde memnun bir gülümseme belirliyor, içeri giriyorum, arkamdaki gizli kapıyı kapatıp kilit düğmesine basıyorum.

El fenerimi merdivenlere tutuyorum, burası küflü ve hava ağır ve yoğun. Evin bu gizli kısmı, on yıllardır kimse yaşamıyor.

Ana yatak odasının üstündeki kata ulaşana kadar üç kat merdiven çıkıyorum. Oturup sırt çantamı boşaltmaya başlıyorum, kamp lambasını çıkarıp kuruyorum ve açıyorum. Geniş oda aydınlanıyor ve yeni bulduğum sığınağıma gülümsüyorum.

Mükemmel.

Hava yatağını çıkarıp el pompasıyla şişiriyorum ve üzerine uyku tulumunu atıyorum, sonra matkap ve alet çantasını alıyorum.

Planları bir kez daha okuduktan sonra, şerit metreyi alıp delmem gereken yerleri dikkatlice işaretliyorum. Yatağın üzerindeki aydınlatma armatüründe, banyo tavanında ve merdivenlerdeki rafların arkasında.

Saatler sürüyor ve gün ışığıyla birlikte işim bitiyor. lean down and look through the hole in the floor, Alora'nın yatağı tam altımda ve odanın ve banyonun üstten görünümünü görebiliyorum. Oturup gülümsüyorum.

Şimdi... Bekliyorum.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

ALORA

Uzaktan gelen bir motor sesi beni uykumdan uyandırıyor ve bir kedi gibi esniyorum. Vücudumun olması gerekmeyen yerleri ağrıyor ve dün gecenin yağlı anıları yeniden ortaya çıkarken uykulu bir gülümsemeyle gülümsüyorum. Gözlerim lüks yatak odasında dolaşıyor ama erkeğim yanımda değil. Tanrım, saat kaç? Bugün çalışmam gerekiyor. Yan sehpadan telefonumu alıyorum, saat 7. Hmm... Kalkma zamanı.

Banyoda asılı bulduğum siyah ipek sabahlığı giyip onu aramaya çıkıyorum. Yatak odasının kapısından içeriye bakıyorum, bir dakika... Buralarda sabahları nasıl davranılır?

İnsanlar ortalıkta dolaşıyor mu acaba yoksa...

Belki de önce giyinmeliyim. Merdivenlerin tepesine yürüyorum ve bir alt katta kimse var mı diye bakmak için başımı eğiyorum.

Edward normal davranıyordu... Tamam, hadi bakalım. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum ve kuş yuvası büyüklüğünde düğümler buluyorum. Aklımda not alıyorum: Saçımı yatağa vurarak yapılan cinsel aktiviteler ve yağ sürmek, saçımın şekillenmesine pek iyi gelmiyor. Belki bir dahaki sefere yüzme bonesi takmalıyım?

Merdivenlerden inerken, Edward'ı güneşin altında terastaki bir masada otururken görüyorum. Bir fincan kahve yudumluyor ve ben de ona doğru ilerliyorum. "Merhaba."

"Günaydın." Kahve fincanına bakarak karanlık bir gülümseme atıyor ve ben de onun yaramaz bakışına sırtıyım.

Sapık.

Dizine hafifçe vuruyor ve ben etrafından dolaşıp üzerine oturuyorum; kocaman kolları beni sarmalıyor. "Hmm." Yüzüme burnunu sürtüyor. "Nasıl uyudun?"

"Şey, bayılana kadar seviştiğimi düşünürsek, hatırlamıyorum."

Kıkırdıyor ve dudaklarımı öpüyor. "Tam da sevdiğim gibi. Kahve ister misin?"

"Evet, lütfen." Kalkıp karşısına oturuyorum, gözlerim bizi çevreleyen suya kayıyor. "Neredeyiz?" diye soruyorum.

"Barbados mu?"

"Ne?" diye kekeleyorum. "Bugün çalışmam gerek."

"Rahat ol." Bana seksi bir göz kırpıyor. "Şuradaki Monte Carlo."

"Ah." Kendimi aptal hissederek gülümsüyorum ve sabah gazetesini elime alıyorum, bir dakika... Gazete buraya nasıl geliyor ki, su postacısı gibi bir dağıtım elemanı mı var yoksa... Edward kahve fincanımı doldururken gazeteyi açıyorum.

"Yakında geri dönecek miyiz? Çünkü bugün çalışmam gerekiyor."

"Evet, önce kahvaltı yap, sonra gideriz." Kahvesinden bir yudum alır. "Durumun hakkında biraz düşündüm."

"Durumum mu?"

"Evet. Bence artık dükkanına bir yönetici atamanın zamanı geldi."

"Ha?" Kaşlarımı çattım. "Neden yapayım ki?" "Böylece sen..."

"Emrinde olasan diye mi?" Sözüünü kesiyorum.

O gülümsedi bana cevabıma karşılık “Seyahat benim benimle gerektiğinde.”

“Oh.”

“Yanlış anlama, benim emrimde olmak yapılacaklar listende üst sıralarda.” Gözleri yaramazlıkla parıldıyor.

“Edward.” Etkilenmemiş bir şekilde iç geçirdim.

“Sadece şunu söylüyorum... dekorasyon alanına daha fazla girmek ve iç mimarlarla çalışmak istiyorsun ama o mağazaya o kadar bağlısın ki bir gün bile izin alamıyorsun.”

“Çalışmayı seviyorum.” Kahvemi yudumluyorum.

"Biliyorum, istersen her gün çalışabilirsin, ama yükünü paylaşacak ve biz bir yere gitmemiz gerektiğinde senin yerine bakacak biri olsa güzel olmaz mıydı?"

"Bunu düşüneceğim, ama aceleye gerek yok. Yakın zamanda bir yere gitmiyoruz."

“Evet,
gideceğiz.”

“Nereye
mesela?”

“Yakında Vegas’a gitmem gerekiyor ve Amerika’dayken seni eve götürüp babanla tanıştırmak istiyorum.”

"Öyle mi?" Gülümsüyorum.

Telefonunu eline alıp birini arar. “Merhaba, kahvaltı için hazırız. İki adet yumurta akı omleti, taze meyve ve yanında pastırmalı krep. Alora için de bademli kruvasan. Teşekkürler.” Hoşça kal demeden telefonu kapatır.

Ne kadar otoriter...

"Hafta sonu sosyal etkinliklerle dolu, bu yüzden kişisel alışveriş danışmanımın seni aramasını ayarladım."

“Ne?” diye tersledim, sinirli bir şekilde.

Kağıdının üzerinden bana bakıyor. “Ses tonun.” Kaşını kaldırıyor.

"Neden bir alışveriş asistanı isteyeyim ki?"

"Şey, cuma gecesi bir balo var. Cumartesi günü polo oynayacağım, maçtan sonra içki içmeye geleceksin, sonra da cumartesi gecesi Theodore'un evinde özel bir parti var."

Oh, hayatta olmaz...

"Bir hafta sonu içinde dört etkinlik mi?" Sandalyeye çöküyorum. "Bu biraz abartılı değil mi?"

"Hayır." Okumaya devam ediyor.

"Şey, çok fazla dışarıda olmak ve her an ulaşılabilir olmak iyi bir izlenim bırakmaz derler."

"Kim diyor bunu?"

"Bilirsin, stil programları."

"Hangi stil programları?"

"Bilmiyorum." Omuz silktim. "Zengin ve ünlülerin hayatı falan."

Gözleri gazetenin üstünden kalkar ve yüzünde bir gülümseme belirir.

"Bu çok saçma hatta bana bana Utandım Utandım ve gülümsedim.

O da onaylayarak kaşını kaldırıyor. "Ne demek istediğini biliyorsun."

"Hayır. Bilmiyorum."

"Gelmek zorunda mıyım?"

"Evet." Okumaya geri döner. "O saçmalığa hiç başlama."

"Polo... sen tam bir asilzade züppesin."

Kahvesinden bir yudum alır. "Daha kötüsünü de duydum."

"Sence neden bir alışveriş danışmanına ihtiyacım var? Giyinme tarzımı beğenmiyor musun?"

"Beğeniyorum, sadece düşündüm ki... O bir stilist, çok iyi."

"Eski kız arkadaşlarından herhangi birinin stil danışmanlığını yaptı mı?"

"Hayır. Neden böyle bir şey soruyorsun ki?"

"Şey, genç, seksi ve sana aşık birinin olmasını istemiyorum." Hepsinin ona yalakalık yaptığını hayal ediyorum ve kanım kaynıyor. "Aslında seni tanıyan kimseyi istemiyorum. Ve sadece vintage modayla ilgileniyorum."

Gözleri bana doğru kaydı. "Erkek stilist mi tercih edersin?"

"Var mı?"

“Hayır, ama Theo’nun stilisti Laurent’in çok iyi olduğu söyleniyor.”

“Onu alabilir miyim?”

“Sanırım öyle.” Gazetesini okumaya devam eder ve sayfayı çevirir. “Eğer sana ters bir şekilde bakarsa onu öldürürüm, ama hey, bu senin sorunun.”

"Kahvaltınız geldi, efendim," diyor garson. Arkasında bir adam var ve ikisi de kocaman tepsiler taşıyor; hepsini dikkatlice önümüze koyuyorlar.

"Teşekkürler." Utanarak gülümsüyorum, az önce konuştuklarımızı duymuşlar mı acaba?

"Rica ederiz." Ortadan kaybolurlar.

"Vay canına," masaya bakarken fısıldıyorum. "Burada on kişiye yetecek kadar yemek mi var?"

"Evet, dün gece on adamın iştahını açtım." Gözleri benimkilerle buluşur ve birbirimize sırtarak bakarız, aramızdaki hava kıvılcımlanır.

"Daha çok on beş gibi."

"Yemeğini ye." Peçeteyi açarken gülümsüyorum.

Tostumu kesmeye başlıyorum. "Bu gece benim evde kalabilir miyiz? Birkaç şey almam lazım ve bitkilerimi sulamak istiyorum."

"Sanırım." Derin bir nefes alır. "Ama benimle tam zamanlı olarak yaşamana istiyorum."

Gözlerimi kaldırıp onun gözlerine baktım. “Öyle mi?”

“Evet, ana ikametgahımız burası olacak. Bütün kıyafetlerini getir.”

Gözlerimi devirdim, burada yaşayabileceğimizi varsaymasından hiç etkilenmemiştim.

“Ne?” diye soruyor.

“Neden benim evimde birlikte yaşayamıyoruz?” “Çünkü bu olmaz.”

“Neden?”

"Çünkü daha fazla alana ihtiyacımız var ve senin evin adamlarım için uygun değil. Bir spor salonuna ihtiyacım var ve acil bir durum için işime yakın olmam gerekiyor."

"Ugh."

"Ne?" diye tersler.

"Gerçekten teknede mi yaşayacağız?" diye kuru bir şekilde mırıldanıyorum. "Yat," diye beni düzeltiyor. "Ve dört yüz milyon

yat sana yetmiyor mu?" Sanki sinirlenmiş gibi çatalındaki yemeği ısırır.

"Sadece..." Omuz silkerim.

"Sadece ne var?"

"Burada toprak yok, Edward. Toprak yoksa nasıl sebze bahçesi kurabilirim? Bahçeciliğin benim ilk aşkım olduğunu biliyorsun."

"Ben senin ilk aşkın olduğumu sanıyordum," diye kuru bir şekilde mırıldanıyor. "Evet, ama ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Hmm." Gözlerini devirerek çiğnemeye devam eder. "Hmm ne demek?" Sinirlenerek terslerim.

"Alora." Derin bir nefes verir. "Beni öldürüyorsun."

"Ne yani, sadece dürüst oluyorum. Bu yat güzel de, ama sonsuza kadar yaşayacağımız bir ev olarak pek emin değilim. Bize yemek pişirebileceğim bir mutfak ve bahçe işleriyle uğraşabileceğim bir bahçe istiyorum. Ne zaman istersem çıplak ayakla toprağa dokunmak istiyorum."

"Peki." Sanki sinirlenmiş gibi çatalındaki yemeği ısırır. "Monako'da bize yeni bir ev alacağım."

"Güzel. Öyle yap." Ben de sinirliymiş gibi davranarak çatalımdaki yemeği ısırdım. "Toprağı iyi olduğundan emin ol."

Arabanın kapısı açıldı ve Philippe bana gülümsedi. "İyi geceler, Bayan Sorenson."

"Teşekkürler, Philippe." Arabadan indim. "İyi geceler." Edward diğer taraftan indi, saat 21:00'yi biraz geçiyordu. Edward beni işten aldı, sonra yemeğe gittik ve şimdi evime dönüyoruz. Edward elimi tuttu ve garaj yolumdan yukarı yürüdük, ben de

. Edward dönüp çocuklara el sallıyor ve onlar da bu gecelik bizi yalnız bırakıyorlar. Işıkları açıp anahtarlarımı yere atıyorum. “Bir fincan çay ister misin, hayatım?” diye soruyorum.

"Hayır. Çok yorgunum, duş alacağım." Merdivenlere çıkıp kaybolmadan önce beni öpüyor, ben de su ısıtıcısını açıp televizyonu açıyorum ve kitaplığımın bir kitabın düştüğünü fark ediyorum.

Tuhaf... Bu nasıl düşmüş?

Onu alıp yerine geri koyuyorum, çayımı yapıp kanepeye uzanıp akşam haberlerini izliyorum. Of... Yorgunum.

EDWARD

Alora yatağa tırmanıyor, ben de pencereye gidip aşağıdaki sokağa bakıyorum. Karanlıkta boğulmuş, sessiz ve sakin.

Etrafımı bir tedirginlik sarmış.

Nedenini tam olarak anlayamıyorum ama bu gece onun evinde bir şeyler ters gidiyor, normalde hissettiğimden farklı bir enerji var. Pencereilerin kilitli olup olmadığını kontrol edip ağır perdeleri kapatıyorum, sonra her odada aynısını yapıyorum.

İçimi rahatlatmak için aşağıyı bir kez daha kontrol edeceğim. İkinci kattaki pencereleri kontrol edip perdeleri çekiyorum, sonra zemin kata inip ışıkları açıyorum.

Kitaplığın önündeki yerde bir kitap var, Alora bir kitap çıkarmış ve düşürmüş olmalı. Kitabı alıp rafa geri koyuyorum, etrafta dolaşıp tüm kilitleri sıkılaştırıyor ve perdeleri kapatıyorum.

Etrafta dolaşırken gözlerim odayı tarıyor, neden kendimi bu kadar garip hissediyorum...

Paranoyaklaşıyorum.

Işıkları kısıyorum, yukarı çıkıp yatağa giriyorum, Alora'yı yanıma çekip kollarıma sarıyorum. "İyi geceler sevgilim," diye fısıldıyorum.

Cevap vermiyor, çoktan uykuya dalmış.

ALORA

“Gidiyorum, Doe.” Edward eğilip beni nazikçe öper. Yatak odası yarı karanlık; henüz sabahın erken saatleri olduğu için tam olarak aydınlanmamış. “Akşama görüşürüz.”

"Tamam," diye uykulu bir sesle fısıldıyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. İyi günler." Bir öpücük daha ve merdivenlerden indiğini, ardından ön kapının açılıp kapandığını duyuyorum, birkaç saniye sonra araba caddeden geçip köşeyi dönüyor.

Yatağa geri kıvrılıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve uzun bir süre uyukluyorum.

Gıcirtı...

Gözlerim kapalıyken kaşlarımı çatırım, o da neydi?

Gıcirtı...

Yine aynı ses; gözlerimi açıp tavana bakarken dinliyorum.

Hmm, harika, tam da ihtiyacım olan şey. Çatıda lanet bir fare.

Birkaç dakika daha uzanıyorum, yağmur yağıyor ve gerçekten

yağıyor . Gök gürültüsü gök gürültüsü gürliyor ve ve gökyüzü karanlık.

Sonunda kendimi yataktan sürükleyip banyoya giriyorum ve aynada kendimi görüyorum

Aynaya bakıp saçlarımı yüksek bir topuz haline getirirken yüzümü buruşturuyorum.

Duşu açıp sıcak suyun altına giriyorum. Oda buharla doluyor ve ben bu sıcaklığın içinde gülümsüyorum; güne başlamak için en sevdiğim yol bu.

Zil, zil... Zil, zil... Telefonum tezgahın üzerinde titriyor.

Duşun altından sırlsıklam çıkıp arayanın Philippe olduğunu görüyorum. "Alo," diyorum.

"Merhaba Alora, kapının nndeyiz. Edward, bu sabah arabaya taşınması gereken fazladan eşyaların olduğunu söyledi."

Hay aksi, yağmur yağıyor ve onlar kapının önünde bekliyorlar, ben ise daha hazır bile değilim.

"şu anda duş alıyorum Philippe, anahtarın var, değil mi?"

"Evet."

"İçeri gir de bir fincan kahve i, ben on beş dakika kadar sonra gelirim."

"Tamam o zaman."

Telefonu kapatıp aceleyle duşa giriyorum, kahretsin, daha valizimi bile hazırlamadım.

"Bugün için teşekkürler." Dükkanın kapısını kilitlerken Jonty'ye gülümsüyorum. Verimli bir gün oldu ve çok iş başardık. Dükkanı yeniden düzenledik, dört teslimat aldık ve iki büyük dolap,  büyük ayna ve stokta bulunan neredeyse tüm lambaları sattık. Tamamen bitkinim ve bu akşam yemek pişirmek zorunda olmadığım için bir kez olsun mutluyum.

Kara camlı araba yolun karşısında, bekleyen korumalar sabırla içeride oturuyorlar. Bugün yağmur her şeyi alt st etti, korumalar her zamanki gibi sokakta dolaşamadılar ve eminim arabada ya da dükkanımın önünde tıkılıp kalmaktan biraz kafayı yemişlerdir. Edward'ın talimatına göre eşyalarımı birkaç çantaya koydum ve çocuklar bu sabah onları bagaja koydu; bundan sonra çoğu gece onunla Monako'da kalacağım.

Nice'deki evimden ayrılmak beni biraz üzdü, ama

İşten önce ya da sonra bahçeyle ilgileneceğiz ve her hafta bir iki gece orada kalacağız. İleride benim evimi uzun vadede ne yapacağımızdan henüz emin değilim, ama sanırım gerektiğinde bir çözüm buluruz.

Philippe'in arka kapıyı açık bırakarak beni beklediği arabaya doğru yürüyorum. "İyi günler, Bayan Sorenson." Gülümsüyor.

"Merhaba Philippe, teşekkürler." Arka koltuğa oturuyorum. "Ne gün ama."

"Evet, dışarıda yağmur gerçekten çok yağıyor."

Araba Nice'te yağmurun içinden ilerlerken, telefonumu açıp Instagram'da gezinmeye başlıyorum. Bu yolculuğa alışmam gerek.

EDWARD

E-postayı okudum.

"Bay Prescott, Laurent, Bayan Sorenson ile randevusu için geldi."

"Onu üst kattaki oturma odasına götürün ve orada hazırlık yapmasını söyleyin." Yazmaya devam ediyorum. "Herkes, taşınması gereken eşyaları taşımaya yardım etsin."

"Peki, efendim."

"Çıkarken kapımı kapatın lütfen."

Beni yalnız bıraktıklarında bir saat daha çalışmaya devam ettim. Ofis kapım yavaşça açıldı ve başımı kaldırdığımda Alora kapı aralığından içeriye bakıyordu. "Merhaba."

Onu görmek yüzüme bir gülümseme getiriyor, sandalyemi geri çekip dizlerime vuruyorum. "Merhaba, Bayan Sorenson."

İçeri girdi, oturdu ve ben ona sarıldım. Beni nazikçe öptü ve başını omzuma yasladı. "Ne kadar sürer?"

"En az bir saat daha."

"Hmm," diye mırıldanıyor. "Yukarı çıkıp banyoda uzanacağım, çok yorgunum."

"Bir şey mi unuttun?" Şakaklarına bir öpücük konduruyorum. "Ne?" Bana bakıyor.

"Bu akşam seni görmeye biri mi geliyor?" "Kim?"

"Laurent, stilist."

"Aman Tanrım." Yüzünü buruşturur. "Bu gece kıyafet denemek için çok yorgunum. Lütfen başka bir zamana alabilir miyiz?"

Ağzımı kulağına yaklaştırıp, darbeyi hafifletmek için fısıldıyorum, "O zaten yukarıda."

"Ne?"

"Bir saatten fazladır yağmurda kıyafetleri içeri taşıyorlar ."

"Aman Tanrım." Ellerini gözlerinin üzerine koydu. "Hafta sonu bu aptal etkinliklere gitmek bile istemiyorum."

"Gideceksin." Onu arkadan dürttüm. "Şimdi yukarı çık ve bu işi bitir."

"Edward." Diye iç geçirdi.

"Akşam yemeğinde ne istersin? Sipariş verip, işin bittiğinde hazır olsun."

"Seçmek zorunda kalsam..." Gözlerini devirdi. "...çikolatalı pasta."

Gülümsüyorum ve onun iri, güzel dudaklarını öpüyorum. "Git şunu hallet, ben de sana çikolatalı pasta hazırlayayım."

"Hiçbir şey denemeyeceğim. Sadece eski bir şeyler seçeceğim." Ayağa kalkıyor.

"Tamam." Bilgisayarına dönüyorum. "Neyse ki, eski kıyafetler giymek senin tarzın gibi görünüyor. Ama hafta sonu iki resmi davete giyecek hiçbir şeyin kalmadığında bana şikayet etme."

"Ugh.... Bu tam anlamıyla bir cehennem," diye sızlanıyor. " 'dan çıkıp seninle bakım gerektiren bir şey haline geliyor."

Kapıya doğru sert adımlarla yürür. “Ve bu, benim için zamanım olmayan gerçek bir baş belası,” diye sızlanarak çıkar.

Ben kıkırdıyorum, sadece Alora Sorenson şikayet stilistiyle birlikte onu bekleyen tasarımcı kıyafetlerinden şikayet ederdi. O eşsiz biridir, bunu kabul ediyorum.

ALORA

Edward beni baştan aşağı süzerken gülümsüyor, gözleri ayak parmaklarıma inip tekrar yüzüme dönüyor. “Çok güzelsin.” Yüzümü ellerinin arasına alıp beni öpüyor, dudakları dudaklarımda uzun süre kalıyor.

"Kendimi bir tavus kuşu gibi hissediyorum."

"Güzel bir tavus kuşu."

Cuma gecesi ve baloya gitmek üzereyiz; bir kuaför gelip saçımı büyük Hollywood bukleleriyle şekillendirdi, bir makyöz de gelip makyajımı yaptı. Straplez buz pembesi bir gece elbisesi giyiyorum ve kendimi güzel hissetmem gerektiğini biliyorum, ama gerçekte kendimi sudan çıkmış balık gibi hissediyorum. Saçım fazla kabarık ve makyajım bir drag queen'inkine benziyor. Aşırı abartılı ve garip hissediyorum.

"Bundan sonra saçımı ve makyajımı kendim yapacağım."

"Tamam." Bana gülümsüyor. "Zaten neden "Laurent söyledi."

"Eh, Laurent, güzelleştirilmesi gereken kabuslarla uğraşmaya alışkındır." Beni tekrar öpüyor. "Mükemmelliği daha da güzelleştiremezsin."

"Çok taraflısın." Ona gülümsüyorum ve ellerimi siyah takım elbisesinin ceketinin altına kaydırıyorum. "Neyse ki benim için."

"Hadi birer kadeh şarap içip yola çıkalım." "Tamam, biraz cesaret verici bir şeye ihtiyacım var."

"Gergin misin?" Kaşlarını çatı.

"Sanırım."

“Neden?”

"Şey." Omuz silkerim. "Seninle ilk kez... olarak çıkıyorum."

"Kız arkadaşın olarak mı?" O seçerkız elimi elimi ve
öpüyor parmak

parmak uçlarımı öpüyor.

“Hiç de değil,” diye cevap veriyorum. “Halka açık bir yerde hiçbir şey yapmadık ve şimdi de kız arkadaşım olarak ‘dolaptan çıkıyorum’.”

"Açıklamak mı?" diye gülüyor. "Gerçekten de kelimelerle aran çok iyi, aşkım." Gözleri şefkatle parlıyor. "Bu gece için endişelenmene gerek yok. Tanıdığım kimse orada olmayacak. Sadece iş amaçlı bir etkinlik, yönetim kurulu üyelerimden biri gitmemi istedi ve ben de ona destek olmak için iyi niyetle katılmak istedim."

“Yani hayır...” Gözlerimi genişletiyorum, “...geçmişten gelen kadınlar yok mu?” “Hayır.”

Gülümsüyorum, kendimi biraz daha iyi hissediyorum. “Peki ya yarın akşam prensin evindeki parti?”

"O partiye hazırlan, doğrudan ateşin içine atılacaksın." Şampanya kadehlerimizi doldurur ve bana birini uzatır. "Monako'ya girişin." Kadehini benimkiyle tokuşturur ve göz kırpar. "Eğlenceli olacak."

İçim korkuyla dolarken sahte bir gülümseme takındım.

Harika...

Sohbet, kahkahalar ve görkemli bir gece.

Edward'ın bir bir harika zaman ve ben.... Şey, O bunu yaparken ben de yanında duruyorum.

O sohbet edip gülerken ben de zamanında gülümsüyorum, fiziksel olarak yanındayım ama zihinsel olarak burada değilim.

Bütün gece kimse benimle konuşmadı.

Tek bir kişi bile.

Ben sadece gösteriş için burada olan bir çantayım.

Ve bu değil onunsuçu o tutuyor elimi elimi ve beni herkese tanıtıyor ve beni de dahil etmek için elinden geleni yapıyor

. Ama tanıştırma bittikten sonra, konuşma doğrudan ona ve benim hakkında hiçbir şey bilmediğim iş konularına kayıyor.

Saatler ilerledikçe yarınki parti hakkında içimde kötü bir his oluşuyor.

Aynı partide, aynı odada tüm eski sevgilileriyle bir geceyi nasıl atlatacağım? O herkesi tanıyor, ben ise tek bir kişiyi bile tanımıyorum.

Ve bütün gece yanımda durmasını isteyen o tür bir kız arkadaş olmak istemiyorum; onun eğlenmesini, arkadaşlarıyla görüşmesini, konuşmasını ve sosyalleşmesini istiyorum.

Ama o bunları yaparken ben ne yapacağım?

Do I just stand there awkwardly like I am tonight.... Yakında eve dönebileceğimizi umuyor ve dua ediyor musun?

Siktir...

Konuştuğu insanlar sonunda bizi rahat bırakıyor. "İyi misin?" diye soruyor yumuşak bir sesle.

"Evet." Zorla gülümsüyorum, berbat bir yalan ama neyse. "Eğleniyor musun?"

"Uh-huh." Her şeyden çok, Edward'ın beni kendi dünyasında rahat hissettirmekle yükümlü olmadığını biliyorum. Bunu kendim çözmem gerekiyor ve her dışarı çıktığımızda beni erken eve götürmesi için ona yalvarmayacağım.

Onu seviyorum, bunun yürümesini istiyorum ve kendimi toparlayıp bu hayatı sevmeyi öğrenmem gerekiyor.

"Eve gitmek ister misin?" diye soruyor yumuşak bir sesle. "Ne zaman hazır olursan."

Gülümsüyorum.

"O gülümseme gözlerine yansımadı," diye mırıldanıyor.

"Neden yalan söylüyorsun?"

Beklenmedik bir duygu beni kaplıyor ve gözlerim onun gözlerine takılırken boğazıma bir düğüm atılıyor.

Çünkü sana gerçeği söylersem, bu dünyadan nefret ettiğimi... bu bizi nereye götürür?

Gözlerim yaşlarla doluyor ve onları saklamak için başımı eğiyorum.

“Doe,” dedi yumuşak bir sesle. “Her şey yoluna girecek, canım. Alışacaksın.”

Başımı sallıyorum. "Biliyorum."

Ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Seni seviyorum."

"Biliyorum." Gözlerimden akan yaşları silip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Ben de seni seviyorum."

Burada olmamın tek nedeni bu... inan bana.

Elimi sıkıca tutar. "Bir saat daha, sonra gidebiliriz."

Eve dönüş yolculuğı sessizlik içinde geçer. Pencereden dışarıya, karanlığı bakıyorum.

Sanki içimdeki çöküşü hissediyormuş gibi, Edward sözlerine dikkat ediyor. Ya da belki o da hayatındaki seçimlerini sorguluyordur.

Bu gece çok kötü bir gece geçirdim... Gerçekten çok kötü.

Kendimi bir yabancı gibi hissettim, ait olmadığım göz alıcı bir hayatın seyircisi gibi... Edward da bunun farkında ve beni daha iyi hissettirecek tek bir söz bile söyleyemez çünkü bu onun sorunu değil, sadece benim çözebileceğim bir sorun.

Araba marinaya yanaştı ve arabadan indik, o elimi tuttu ve biz, arkamızda güvenlik görevlileri eşliğinde iskeleye doğru yürüdük.

Yani, benim neyim var böyle?

Hayalimdeki adamla birlikteyim, rüya gibi bir hayatı yaşayan, hayatımın mutlak aşkı olan adamla, ama ben burada, göz alıcı bir etkinlikte dışlanmış hissettiğim için üzülüyorum.

Uyan artık, Alora. Seni şımarık küçük cadı.

"Bayan Sorenson." Philippe, iskeleyi geçerken gülümsüyor.

"İyi geceler, Philippe, teşekkürler." Yatağına doğru yürürken gülümsüyorum.

"Teşekkürler," diyor Edward. "Hazır olduğunuzda yola çıkabiliriz." "Evet, efendim."

Her gece denize açılıyor. Anlaşılan dışarısı daha güvenliymiş. Neyden, bilmiyorum. Sanki bizi yakalamak için bekleyen bir canavar falan yok ki. Dürüst olmak gerekirse, bence tüm bu para Edward'ı paranoyaklaştırmış. Aslında var olmayan tehlikeleri hayal ediyor.

İçeri giriyoruz ve çantamı bırakıyorum. "Bir içki ister misin, Doe?"

"Hayır." Sadece yatağa gidip, içimdeki bu iç karartıcı, kendini beğenmiş küçük sürtük ruh halinden kurtulmak için uyumam lazım. "Yorgunum, bebeğim." Yukarı çıkmak için yürümeye başlıyorum ama Edward elimden tutup beni kendine doğru çekiyor.

"İyi misin?"

"Evet." Başımı sallıyorum, gözlerim doluyor. "Bunun için endişelenmeni istemiyorum."

"Anlat bana."

"Ben sadece..." Omuz silkiyorum, nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum, "...suyun dışına çıkmış bir ördek gibi hissediyorum ve..."

"Ve ne?"

"Dürüst olmak gerekirse." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Sanırım yarın akşamdan korkuyorum ve bence belki de sen tek başına gitmelisin, ben de burada evde seni beklerim."

Gözleri gözlerime kilitleniyor.

"İyi vakit geçirmeni istiyorum, benim için endişelenmeni istemiyorum, Edward."

"Seni benim dünyamda istiyorum, Doe."

"Biliyorum." Bu sefer gözyaşlarım barajı aşıyor ve utanarak onları silip atıyorum. "Özür dilerim... Neden bu konuda bu kadar dramatik davrandığımı bilmiyorum. Başlangıçta zor olacağını biliyordum."

"Bak." Beni kollarının arasına çekiyor. "Yarın akşamki partiye bir arkadaşını da getirmeye ne dersin?"

"Yük olmak istemem."

"Hiç de yük olmaz. Önce buraya bir içki içmeye gelebilirler, sonra birlikte gidebiliriz ve partide benim

benden başka konuşacak birin olur, seni destekleyecek biri.”

“Gerçekten mi?” Umutla gülümsüyorum. “Bu olur mu?”

“Evet, tabii ki. Eğlenceli, arkadaş canlısı, rahatlamana ve yeni insanlarla tanışmana yardımcı olabilecek bir arkadaşını davet et.”

“Bu harika olur.” Gülümsüyorum. “Teşekkür ederim.”

“Şimdi, sana tekrar soracağım. Yatmadan önce bir içki ister misin?”

“Hayır. Ama duşta senin aletini alırım.”

"Harika plan." O beni elimi elimi ve beni beni yukarı çıkarır. “En mükemmel yatmadan önce içilen içki.”

EDWARD

“Bayan Sorenson’un bu gece bize katılacak bir arkadaşı var,” diyorum marinadaki görevliye.

“Evet, efendim.”

"Geldiklerinde içeri al."

Alora merdivenlerden aşağı inerken ben içeri giriyorum ve *vay anasını.*

Hayranlıkla alçak sesle ıslık çaldım.

Uzun bacaklarını sergileyen siyah, straplez, dar bir mini elbise giymiş. Siyah, topuklu, ince bantlı ayakkabılar, uzun siyah saçları açık ve dalgalı, en sevdiğim kırmızı ruju sürmüştü. "Çok seksi görünüyorsun." Onu sertçe yakaladım. "Belki de ikimiz de evde kalmalıyız."

"Hoşuna gitti mi?"

Onu bana sırtı dönük olacak şekilde çevirip öne eğiyorum. "Çok sevdim." Onu kalçalarımıdan zıplatıyorum ve sertleştiğimi hissediyorum. "Şaka yapmıyorum, hadi yukarı çıkıp sevişelim."

"Edward." Gülüyor ve beni itiyor. "Uslu dur."

"Tamam. Bu taraftan." Bir ses duyuyoruz. "Sizi bekliyorlar."

Dönüp Thomas Stone'un kapıdan içeri girdiğini görüyorum. "Burada ne işin var?" diye soruyorum.

"Onu ben davet ettim," diye cevaplar Alora.

"Dur." Thomas'ın gözleri ikimiz arasında gidip gelir. "Ona söylemedin mi?"

"Ne demek istiyorsun?" diye homurdandım.

"Bu gece getireceğim arkadaşım o. Yeni insanlarla tanışmama yardım etmesi için eğlenceli ve arkadaş canlısı birini davet edebileceğimi söylemiştin. Ben de onu seçtim."

"Cesedimi çiğnemedenden olmaz."

OTUZUNCU BÖLÜM

ALORA

"Git. Hemen," der Thomas'a.

"Edward." Ellerimi belime koydum. "Nerede kalmış terbiyen?"

"Eğer bir an bile erkek refakatçini lanet olası bir partiye götüreceğimizi düşünüyorsan, yanılıyorsun," diye homurdanır.

"Şşş," diye fısıldıyorum ve kapıyı kapatıyorum. "Sesini alçalt."

"Sesimi kısmayacağım," diye öfkeyle bağırır.

"Hey, ben gidebilirim." Thomas başparmağıyla kapıyı işaret ediyor. "Sorun değil." Gözlerini genişletip, "*Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?*" der gibi bir hareket yapıyor.

"Sakın gitmeye kalkışma." Edward'a dönüp göğsüne "Dinle beni." Onu tekrar dürtüyorum. "Eğer senin bu saçma sapan, abartılı dünyanda yaşamamı ve bunu kabul etmemi istiyorsan, kendi arkadaşlarımı seçme hakkım var. Bana en samimi arkadaşımı getirmemi söylemiştin."

"O." Edward'ın gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "Dünyadaki onca insan arasından... Seçtiğin kişi o mu?"

"Evet." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Helene yok ve Thomas dost canlısı biridir, hem erkeklerle hem de kadınlarla iyi geçinir. Bu tür kadınları avucunun içi gibi bilir, ama en önemlisi, bana arkamı kolluyor."

"Oh, eminim öyledir, istediği tek şey senin arkan değil."

"Saygısızlık etmek istemem." Thomas sözümü keser. "Alora ve ben

sadece arkadaşız. Onun için öldürölme riskini asla göze alamam."

Edward, Thomas'a gözlerini kısarak baktı. "Akıllıca."

"Ama cidden, biraz abartıyorsun, değil mi?" diye cevaplar Thomas.

"Aşırıya kaçıyorsun," diye karşılık verir Edward. "Sana neyin aşırıya kaçtığını söyleyeyim. Benim kız arkadaşımı dünyaya tanıtırken, bir erkek eskortun benimle ve kız arkadaşımınla partiye geleceğini düşünmen."

"O benim kuzenim olabilir." Hızlıca bir çözüm bulmaya çalışıyorum. "Kuzenin mi?" Edward öfkeleniyor.

"Evet, iyi fikir," diye cevapladı Thomas. "Böylece masumca gelip ortama karışabilirim, ama siz ikiniz baş başa vakit geçirirken ortadan kaybolabilirim. Ama erkeklerle ya da kadınlarla konuşmam gerekirse, onu da yapabilirim."

"Hayır." Edward kol düğmelerini düzeltir.

Ağır silahları çıkarma zamanı.

"Edward, onu da getirmeme izin vermezsen gelmiyorum." Ellerimi belime koyuyorum.

"Neden gecemizi mahvetmeye bu kadar kararlısın?" diye bağırır Edward.

"Çünkü desteğe ihtiyacım var ve böyle bir partide kendine yetebilecek tek bir arkadaşım olduğunu biliyorum."

Edward'ın gözleri Thomas'ın kollarıyla buluşur ve beyninin çalıştığını görebilirim.

"Yemin ederim, tamamen masumum." Thomas ellerini havaya kaldırır. "Eğer gitmemi istersen, tek kelime etmen yeter."

Edward düşünürken parmaklarının arka tarafıyla sakallarını okşadı ve öfkesinin yüzeye çıkmak üzere olduğunu hissedebiliyordum.

"Ya sadece bir saatliğine gelirse?" Teklifi cazip hale getirmeye çalışıyorum. "Ben rahatlayana kadar, sonra da gidebilir."

"Bu hoşuma gitmiyor," diye yanıtlıyor Edward.

Kollarımı onun boynuna doluyorum ve parmak uçlarımda yükselip onu öpüyorum. "Biliyorum, ama benim için yapacaksın."

"Peki," diye iç geçirip gözlerini deviriyor ve ben kazandığımı anlıyorum.

Thomas'a dönüyor. "Ona yanlış bir şekilde baksan bile, yüzümde bir gülümsemeye seni öldürürüm."

"Şey... Bu harika." Thomas bana gözlerini kocaman açar ve ben kıkırdamaya başlarım.

Zavallı Thomas.

"Gitmeden önce bir şeyler içecek miyiz?" Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum.

"Bilmiyorum, içmeme izin var mı?" Thomas alaycı bir şekilde sorar. "Hayır," diye tersler Edward. "Yok."

Hayatında hiç o kadar gerçeküstü ki gerçek gibi görünmeyen bir an yaşadın mı?

Ben şu anda tam da öyle bir anın içindeyim.

Monako Prensi'nin özel konutunun ön kapısına doğru yürüyorum. Üç yıl önce bir fetiş kulübünde tesadüfen tanıştığım ve aynı zamanda bir milyarder olan hayatımın aşkının elini tutuyorum. Baştan aşağı vintage Chanel giysilerle süslenmiş durumdayım ve stiletto larımın fiyatı arabamdan daha pahalı. Yanımızda yürüyen adam: bir şekilde güvenilir bir dostum haline gelen muhteşem bir erkek eskort.

Böyle şeyler normalde olmaz, ama son zamanlarda koruyucu meleğim olan kişi,

Özel bir yola ve devasa bir kapıya çıkan patikada yürüyoruz. Asmalarla kaplı devasa, altı metrelik bir taş duvar var ve fenerler alanı stratejik bir şekilde aydınlatıyor. Etrafta duran korumalar, birbirlerini gördüklerinde uzun zamandır görmedikleri arkadaşlarını görmüş gibi gülüyor ve el sıkışıyorlar.

Aman Tanrım...

Zengin ve ünlülerin muhafızlarının kendi sosyal çevreleri olduğu ve bu tür etkinliklerde düzenli olarak buluştukları hiç aklıma gelmemişti. Acaba birbirlerinin patronları hakkında bilgi paylaşıyorlar mıdır... Elbette paylaşıyorlardır.

Biz yaklaşırken insanlar konuşmayı kesip dikkatlerini bize çeviriyorlar. "İyi akşamlar, Bay Prescott."

"İyi akşamlar." O başını sallıyor.

Biz yanlarından geçerken gözleri üzerimde kalıyor.

Edward, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi elimi sıkıca tutar.

"Kıçını sall, kızım," diye fısıldıyor Thomas. "Onlara konuşacak bir şey ver."

Yürürken Edward'ın yüzünde hafif bir gülümseme beliriyor ve ben de gülümsüyorum, umarım zamanla Edward da Thomas'ı sevmeye başlar. İkisinin pek çok ortak yanı var, alaycı esprileri gibi. Biri huysuz, diğeri neşeli... benzer bir madalyonun zıt yüzleri.

Ama aynı değiller.

Ana kapıya vardığımızda, kapının önünde duran üç güvenlik görevlisi ve önümüzde duran üç kadın var; çok az giyinmişler ve inanılmaz seksi görünüyorlar. "Kimliklerinizi ve telefonlarınızı lütfen, hanımlar," diyor adamlardan biri.

"Tabii ki." Kızlar ehliyetlerini gösteriyorlar ve isimleri listeden işaretleniyor, bir kağıt doldurup telefonlarını bir kadına veriyorlar, kadın onlara bir bilet veriyor ve içeri giriyorlar. Kadının telefonları devasa, numaralı bir rafa koymasını izliyorum. Sonra metal dedektörden geçiyorlar.

Hayret...

Thomas ve ben birbirimize bakıyoruz, sessizce "*ne oluyor lan?*" diyoruz.

Güvenlik görevlileri başlarını kaldırıp bizi görürler ve kenara çekilirler. "İyi akşamlar, Bay Prescott."

"İyi akşamlar." Elimi tutarak metal dedektörden geçiyor.

"Ahh," diyor Thomas arkamızdan. "Ben de telefonumu bırakacağım." O telefonu verirken ben de arkama bakıyorum.

Edward'ın elini tutup Thomas'ı beklemesi için onu durduruyorum. "Bekle," diye fısıldıyorum. Edward gözlerini hafifçe deviriyor. Thomas evrakları dolduruyor, telefonunu uzatıyor, ehliyetini gösteriyor ve sonra bize yetişiyor.

"Neden yaptın bunu?" diye soruyorum.

"Çünkü partide telefonla oynayan tek pislik ben olmayacağım."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bir şey sızarsa suçlanmak istemem."

"Ah, akıllıca."

"Gel." Edward beni öne doğru çeker. "Sen benim mi yoksa onun mu randevusun?"

"Ne kadar düşmanca," diye mırıldanıyor Thomas arkamdan ve ben kıkırdamaya başlıyorum.

Özel avludan geçip büyük dairesel su havuzunun etrafından dolaşırken, insanlar konuşmalarını yarıda kesip bizi izlemeye başlıyor.

Tüm gözler üzerimde.

Edward Prescott'un yanındaki gizemli kadın.

Yanımda bir arkadaşım olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştım; bunu tek başıma yapmak zorunda kalsaydım, çoktan tuvalete saklanmış olurdum.

Ağaçların tepesinde peri ışıkları parıldıyor ve garsonlar omuzlarında gümüş tepsilerle kokteylleri taşıyor.

Tanrım...

“Orada balık var mı?” Thomas su havuzuna gözlerini kıсарak baktı. “Evet, var. Lanet olası dev balıklar.”

“Gecenin sonunda onlarla birlikte yüzüyor olabilirsin,” diyor Edward, sanki bu çok normalmiş gibi.

Kıkırdamam ve eve giden yarık taş merdivenleri tırmanıyoruz, tırabzan bile taştan oyulmuş. İçeri girince gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

“Vay canına,” Thomas da gözlerini kocaman açarak fısıldıyor. “Burası...”

Duvardan duvara mermer, devasa kemerler ve Sistine Şapeli’ne rakip olacak kadar süslü boyalı tavanlar.

Her yerde, her ihtiyaçlarını karşılayan garsonlar ve personel eşliğinde, göz alıcı, güzel insanlar.

Edward kalabalığa bakıyor, bu ihtişamı fark etmiyor bile. “Bu taraftan.” Bizi kalabalığın içinden geçiriyor ve kalabalık dağılınca, Prens Theodore’un köşede başka bir adamla durduğunu görüyorum.

Midem gerginlikten kıpır kıpır oluyor.

“Merhaba.” Edward yaklaşırken gülümsüyor ve birbirlerini gördüklerine sevindikleri için el sıkışıyorlar, sonra bana dönüyor. “Alora’mı hatırlıyorsun.”

Benim Alora’m.

“Alora, o gece dükkanında Theodore Chapelle ve Sinclair Montague ile tanışmıştın, onlar benim dünyadaki en iyi iki arkadaşım.”

“Merhaba.” Gergin bir şekilde gülümsüyorum.

“Merhaba Alora, seni tekrar görmek ne güzel.” İkisi de sıcak bir gülümsemeyle yanaklarımdan öpüyorlar. Gözleri sanki her çili ezberlemeye çalışır gibi yüzümde dolaşıyor.

“Bu Thomas,” der Edward, sanki sonradan aklına gelmiş gibi. “O, Alora’nın kuzeni.”

“Merhaba.” Elini sıkarken gülümsüyorlar.

“Tanıştığımıza memnun oldum.” Thomas gülümsüyor, onun da biraz gergin olduğunu anlayabiliyorum.

Theodore elini kaldırıyor ve bir garson aniden ortaya çıkıyor. "Ne içmek istersin, Alora?" diye soruyor bana.

Tekila... Hepsini.

"Ben..." Etrafta diğer insanların ne içtiğine bakıyorum.

"En kaliteli margarita istiyor." Edward elini belime doluyor ve beni kendine çekiyor.

"Harika olur, teşekkürler." Utanarak gülümsüyorum. Thomas'a ne istediğini sormak için dönüyorum ama o gitmiş. "Nereye gitti?" Edward'a fısıldıyorum.

"Kimin umurunda," diye fısıldıyor o da.

"Prescott," diye seslenir yanımdan bir adam ve Edward dönüp elini sıkarken gülüyor.

"Ee." Theodore yanıma gelir. "Son zamanlarda arkadaşımızın ortadan kaybolmasından sen sorumlusun."

"Haha." Utangaçça gülümsüyorum. "Bu onun suçu, beni suçlama."

Theodore sıcak bir gülümsemeyle, "Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim," der.

"Ben de çok mutluyum." Gülümserim, vay canına, bu adam çok seksi. Kumral saçları ve iri kahverengi gözleri var, uzun boylu ve yapılı, tam bir Theo James havası var, ki bu ironik çünkü onun adı da Theo.

Bir şey söyle... Hem de çabuk.

"Bizi ağırladığın için teşekkürler, evin inanılmaz." Gülümsüyorum, bu çok sıradandı ama neyse, en azından bir şey söyledim.

Gözleri, sanki odayı benim gözlerimden görmeye çalışır gibi odanın içinde dolaşıyor. "Öyle. Dürüst olmak gerekirse, biraz büyük. Miras kalan eşyaların sorunu da bu, seçim şansın olmuyor." Yüzünde şımarık bir gülümsemeyle gözlerini kocaman açıyor.

Oh... o hoş biri. Hayal ettiğim gibi değil hiç.

Bir grup kız Sinclair ile konuşuyor, sonra Theodore'u da aralarına alıyorlar. Gözlerim onlara kayıyor; hepsi çok güzel, konuşuyor ve gülüyorlar. Hiç gerginlik belirtisi

. Aklımdan, Edward'ın genellikle bu tür kadınlarla mı çıktığı geçiyor.

Güzel ve kendinden emin.

"Margaritanız." Garson bana bir kokteyl uzatıyor.

"Lütfen devam etsin," diyor Edward. "Peki, efendim."

Thomas'ı görebilmek umuduyla etrafa gelişigüzel bakıyorum. "Barın orada," diyor Edward. "Oh."

Hareketsiz duruyorum, kıpırdamak istemiyorum.

"Hadi git o zaman." Edward iç geçiriyor. "On dakikan var."

Gülümsüyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Görüşürüz." Dönüp bara doğru yürüyorum, bu partiyi bir an önce biriyle analiz etmem gerekiyor.

EDWARD

Theo'nun koruması Jerome kalabalığın arasından belirir ve ona bir şeyler fısıldar; Theo'nun gözleri benimkilerle buluşur.

Eğilip yaklaşıyorum. "Ne?"

"Orada bir kargaşa var ön ön kapıda efendim," diye yanıtlar Jerome.

"Ne tür bir olay?"

"Bayan Auclair'in girişi reddedildi ve sizinle görüşmek istiyor, Bay Prescott."

Isadora.

Gözlerim Theo'nunkilerle buluşur.

"Oldukça yüksek sesle konuşuyor ve sizinle konuşana kadar gitmeyeceğini söylüyor, efendim."

Theo, hiç etkilenmemiş bir şekilde bir buz parçasını çiğniyor. "Git de sorunla ilgilen."

"Evet, evet." Ben boşaltıyorum bardağımı bardağımı bu bu son son şey.

Jerome'u takip ederek partiden geçip ön kapıya çıkıyorum. Isadora kollarını kavuşturmuş bir kenarda duruyor.

"Ne halt ediyorsun?" diye tükürüyor beni köşeden dönerken görünce.

Onu kenara çekip, başkalarının duyamayacağı bir yere götürdüm. "Asıl soru, ne halt ediyorsun?" diye öfkeyle fısıldadım.

"Her zaman davet edileceğim bir partiye girmeye çalışıyorum... Ve şimdi bilinmeyen bir nedenden dolayı... davet edilmiyorum."

"Benimle oyun oynama, Isadora," diye alaycı bir şekilde söylüyorum. "Yatağını sen yaptın, şimdi de yat."

"Hayır," diye karşılık veriyor. "Yatağı sen yaptın, Edward. Hatırladın mı?" Birinin bizi duyması umuduyla sesini yükseltiyor. "İçinde üç kişiydik."

Onu dirseğinden tutup kendime doğru çekerken bahçenin daha içlerine sürüklerim. "Kapa. Çeneni."

"Neden bu gece davet edilmedim?"

"Çünkü Hermione'yi tehdit ediyorsun ve ben buna izin veremem."

"Yani beni toplumdan silip atacak mısın?" diye nefes nefese soruyor.

"Bunu sen istedin, ben değil. Seninle bir sorunum yok. Ama Hermione'yi tehdit etmen konusunda bir sorunum var."

"Eğer herkese seni ve onu anlatırsam." Alaycı bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"O zaman *ölürsün*." Gözlerinin içine dik dik bakıyorum ve sadece birkaç milimetre uzaklıkta kalacak şekilde bir adım öne atıyorum. "Yaptıklarını öğrenirse Kral Volter sana ne yapar sence?"

"Seni öldürecek," diye karşılık verdi.

"Seni öldürdükten *sonra*."

"Bana dokunmaz," diye tükürdü.

"Bundan emin misin?" diye karşılık veriyorum. "Bir kız arkadaşına ihanet etmek başka bir şey, ama ben ona ihanet etmedim."

Onunla ve arkadaşıyla bazı ekstra aktivitelerde bulundum. Ama sen... Sen İsviçre Veliht Prensesi hakkındaki seks skandalı hikayelerini basına satmakla tehdit ettin..."

Bana bakarken yüzü düşer. "Ona söyledin mi?"

"Çok dikkatli ol, Isadora," diye fısıldadım. "Yoksa öğrenecek."

"Beni içeri al."

"Cehenneme. Git."

"Hermione içeride mi?" diye sordu. "Bu yüzden mi içeri giremiyorum?"

Evet.

"Bilmiyorum, onu görmedim," diye yalan söylüyorum. Alora ile kapıdan içeri girdiğimde gördüğüm ilk kişi Hermione'ydi.

"Şunu bir netleştirelim," diye karşılık verdi. "Hermione'nin kalbini kırıp beni tüm sapkın fantezilerin için kullanıyorsun, sonra da bu olay unutulur unutulmaz terk edeceğini hepimizin bildiği yeni, parlak bir kız arkadaşla paçayı sıyrıyorsun."

Gözlerim kırmızıya dönüyor.

"Hey, bunun benimle ve hayatımla hiçbir ilgisi yok. Ben işimi yapıyorum ve eski kız arkadaşım Hermione'yi *senden* koruyorum. Onu tehdit etmeseydin, şantaj yapmaya ve hayatını mahvetmeye çalışmasaydın, istediğin herhangi bir partiye gelebilirdin."

"Siktir git."

"Defol," diye alaycı bir şekilde söyledim.

"Bunun bedelini ödeyeceksin." Arka ayağına basar. "Bundan emin olacağım."

"Kibritle oynamayın Isadora, sonra ben lanet gazyla geldiğimde ağlamayın."

"Bu bir tehdit mi?"

"Bu bir söz."

"Her şey yolunda mı?" Theodore bahçenin karanlık köşesinden bize doğru yaklaşıyor.

"Edward beni partinize almıyor," diye cevaplar Isadora.

"Bence böylesi en iyisi, Isadora," diye yanıtlar Theo.

"Bu gece olmaz."

"Onun tarafını mı

tutuyorsun?" "Her zaman."

"Sen de beni delirtiyorsun. Kingsmen. Kendinizi dokunulmaz sanıyorsunuz." İğrençlikle onu baştan aşağı süzer. "Beni bu partiye sokarsan, yoksa seni de batırırım, seni ve o zavallı Sinclair Montague'yu."

"Lütfen." Theo gözlerini devirir. "Elinde bize karşı hiçbir şey yok."

"Öyle mi?" Etkili olmak için kollarını kavuşturur. "Geçen yıl St. Barth'ta ne oldu, *Prens* Theodore?" Gülümser. "Bunu kanıtlayacak video görüntülerim var... Eminim Kral Baba, grup seks yapan oğluyla gurur duyacaktır."

Gözleri onun gözlerine
kilitlenir. "Yalancı."

Karanlık bir gülümsemeyle
gülümser.

Theo bir adım öne atar. "Kimi tehdit ettiğine dikkat etsen iyi olur, Isadora."

Bu lanet kadın...

"Bir kaza geçirmeni hiç istemem."

"Eğer kaybolursam, talimatlarım tüm kanıtlarımın doğrudan basına gitmesi yönünde. Beni o kadar aptal mı sanıyorsun?" Kendinden memnunmuş gibi çenesini kaldırır. "Peki partiye girebilir miyim?"

"Hayır. Gelmeyeceksin," diye yanıtlar Theodore. "Ve bir daha asla partiye gelemeyeceğinden emin oldun." Gözlerini onun gözlerine dikip iki parmağını kaldırır. "Kimse beni tehdit edip paçayı kurtaramaz."

Üç güvenlik görevlisi yanımıza geldi. "Bayan Auclair'i buradan dışarı çıkarın ve bir daha benim düzenlediğim hiçbir

**etkinliğime bir daha asla
girmedüğinden emin olun."**

"Peki, efendim."

**"Seni lanet olası orospu çocuğu," diye fısıldadı, onlar
onu dirseklerinden tutarken.**

Theo ve ben dönüp eve doğru yürümeye başlıyoruz.

"Hepinizi mahvedeceğim," diye bağırır arkamızdan.

"Bekleyin de görelim..."

**Theo'nun katil bakışları benimkilerle buluşur. "Kadın
zevkin berbat."**

**"Bu durumda..." Elimi saçlarımın arasından
geçiriyorum, "katılmak zorundayım."**

ALORA

Müzik çalıyor, dans pisti tıklım tıklım ve itiraf etmeliyim ki, bu gece gerçekten eğlenceli geçiyor. Thomas tam bir nimet oldu, tanıştığı her kadını baştan çıkardı. Sinclair ve Theodore'la güldük, hatta Edward'ın konuşurken yarım kulakla dinlediğini bile fark ettim.

"Biraz temiz hava almak ister misin?" diye soruyor Edward.

"Bu, sen

"Belki." "Hayır, teşekkürler." Gülümsüyorum ve o beni nazikçe öpüyor.

"Hemen dönerim." Boynumu ısıtırken eli kalçamın üzerinden aşağıya doğru kayıyor.

Onun kalabalığın arasından geçip gitmesini izliyorum ve gülümsüyorum, görüyorsun... işte bu yüzden Thomas'ı getirdim, Edward beni asla burada yalnız bırakmazdı. İkimizin de zararına olacak şekilde bana yapışıp kalırdı ve ikimiz de hayal kırıklığıyla eve dönerdik.

Bara doğru yürür ve sırada beklerken, yanımda birinin durduğunu hissedirim, sırada değil ama beni izlediğini hissedebileceğim kadar yakın.

Hermione.

Birbirimizi tanımıyoruz ve hiç tanıştırılmadık, ama onu takip ettiğim için kim olduğunu biliyorum... Bu durum göz önüne alındığında, aslında oldukça acınası bir durum.

Söylemek istediği bir şey olduğu belli... Ne olacaksa olsun.

"Merhaba."

Gülümsüyorum.

"Merhaba." Utangaçça

başını sallıyor.

Neden bilmiyorum, ama Edward'ın bana anlattıklarından ve etrafındaki havadan, onun iyi bir insan olduğu hissine kapılıyorum. Yaklaşıyorum. "Hermione, değil mi?" diye soruyorum.

"Evet." Başını sallıyor. "Sen Alora mısın?"

"Evet." Elimi uzatıp elini sıkıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Zorla gülümsüyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Evet."

"Edward'la benim arkamdan gizlice birlikte miydiniz?"

"Hayır." Başımı sallıyorum.

"Ama biz hâlâ birlikteyken müzayedede senin için teklif vermişti. Orada mı tanıştınız?"

Kalbim sıkışıyor ve nedenini bilmiyorum ama bu kadına günahlarımı itiraf etmeliyim, o gerçeği bilmeyi hak ediyor.

"Edward ve ben uzun zaman önce tanışmıştık. Müzayedede, yıllar sonra ilk kez görüştüğümüz yerd."

"O zamanlar onunla çıkıyor muydun?" Gözleri

benimkilere bakıyor. Başımı sallıyorum.

O yüzümü dudaklarını dudaklarını
birleştiriyor sanki sanki bilgiyi sanki

"Müzayedede birbirimizi gördüğümüzde ikimiz de...."

Omuz silktim.

"Biliyorduk?"

Yine başımı sallıyorum. "Ben de bir ilişkim vardı." "Onu bitirdin mi?"

"Evet."

"Onun için birinden ayrıldığını biliyor muydu?"

"Hayır. Bilmesini istemedim, bunun sizin ilişkinizi etkilemesini istemedim."

"O benimle birlikteyken onunla yattın mı?"

"Hayır. Müzayedede selamlaşırken öpüştük ama yemin ederim, siz ikiniz birlikteyken başka hiçbir şey olmadı." Omuzlarımı silkiyorum, öpüşmemize bile izin verdiğim için utanıyorum. "Ben öyle biri değilim. Asla yapmam..."

O başını salladı ve bana inandığını anladım.

"Arkadaşına olanlar için üzgünüm, daha iyisini hak ediyordun."

"Sana anlattı mı?" Kaşlarını çatı.

Başımı sallıyorum. "Ve şunu bilmeni isterim ki ben senin tarafındayım. Olanlar için hiçbir mazeret yok. Senin adına kesinlikle dehşete düştüm ve o sözde arkadaşınla ilgili herhangi bir şeye ya da yardıma ihtiyacın olursa lütfen bize haber ver."

Bana çarpık bir gülümseme atıyor.

"Edward bu konuda masum değil; davranışı affedilemez ve kabul edilemez," diye ekliyorum.

"Onun suçu değildi, bunu ben önerdim."

"Durumu düzeltmek için, bunu istediğin için değil.

Bu senin suçun değil, sakın kimsenin sana öyle demesine izin verme." "Teşekkür ederim." Gözleri yaşlarla doluyor ve bunu benden duymak onun için çok önemli. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Ne istersen." "Ona göz kulak ol." *Oh...*

" bakacağım." Ben al onun ellerini kendi . "Bu bu sadece bir

"Engel yok, Hermione. Mutluluğun geliyor." "Öyle mi dersin?"

"Biliyorum."

Ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bir süre yere baktı. "Seni bırakmalıyım."

"Seninle tanışmak çok güzeldi."

Gülümsüyor. “Ben de.” Arkasını dönüyor ve kalabalığın içinde kayboluşunu izliyorum.

Kalbindeki çatlak, ışıkların altında yanardöner bir parıltı yayıyor.
Siktir.

Saat 1'i biraz geçiyor ve bu tür partilerin ne zaman bittiğini hiç bilmiyorum.

Bu geceki yaklaşık onuncu margaritamı yudumluyorum ve Thomas da elindeki içkisine gülümsüyor.

"Ne?"

"Herkes yanından geçerken sana bakıyor."

"Bakmıyorlar." Gülümsüyorum.

"Evet, bakıyorlar, ve Edward sana dokunduğunda neredeyse tüm parti dönüp izliyor."

"Öyle değil." Utanarak gülüyorum.

"Hey, bu iyi bir şey." Etrafına bakarak gülümsüyor. "Nasıl
bu bu iyi iyi şey herkes muhtemelen
inanamaz

"Evrenin en yakışıklı bekarını kapmış olmama inanamıyorlar."

"Onlar da onun seni kapmasına inanamıyor." Bardağını benimkine dokundurur.

"Alora," diye seslenir yanımdan bir ses.

"Pascal." Şaşkınlıkla gülümsüyorum. "Nasılsın?"

"İyiyim, sen nasılsın?" Gözleri gözlerime kilitleniyor ve bana bakarken sanki farların ışığına yakalanmış bir geyik gibi donup kalıyor.

Burada ne işi var?

"Seni durmadan düşünüyordum." "Pascal."

"Pardon," diye sözümüzü keser Thomas. "Sen kimsin?"

"Kaba davrandığım için özür dilerim. Bu Pascal."

"Eski erkek arkadaş." Sözümü keser.

"Ah." Thomas içkisini yudumlarken başını sallıyor. "Merhaba."

"Seni gerçekten özledim," der, gözleri benimkilere bakarken.

"Uyuyamıyorum. Yemek yiyemiyorum..."

Thomas dinlerken dudaklarını büküyor.

“Pascal,” diyorum yumuşak bir sesle. “Aramızda artık öyle bir şey yok.”

"Bunu kabul edemem," diyor öfkeyle, elimi tutarken. "Kabul etmeyeceğim."

Thomas bir adım öne çıktı. “Bence yoluna devam etmelisin,” dedi ona.

“Sen de kimsin lan?” diye soruyor, ben parmaklarımı onunkilerden çekip çıkarırken. “Yolumuzdan çekil, biz bunu hallederiz.”

"Ah, hayır, başaramayacaksınız, ve ben sizi fena halde dövmek üzere olan adamım, işte o." Tekrar öne doğru adım atar. "Onu rahat bırak."

Edward kalabalığın arasından geri yürür. Edward, Pascal'ı görür ve gözlerini kısar; Pascal tek kelime etmeden arkasını döner ve neredeyse koşar gibi uzaklaşır.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diye seslendi Thomas arkasından.

Pascal'ın odayı geçmesini derin bir pişmanlıkla izliyorum, birinin kalbini kırmak korkunç bir şey, özellikle de ben bu kadar mutluysen.

THOMAS

Onun Alora'yı izlemesini izlerken yan duvara yaslanıyorum.

Gölgelerin arasında saklanan Pascal, bütün gece Alora'dan gözlerini ayırmadı.

Bu adamda bir terslik var.

Neye baktığını görmek için Alora'nın yönüne dönüyorum. Edward elini onun beline dolamış, konuşurken gülümsüyorlar. Edward eğilip Alora'yı öpüyor ve ben tekrar Pascal'a dönüyorum, yüzü buz gibi ve içimde tuhaf bir his uyandırıyor.

Bu adam tuhaf biri.

Edward ve Alora'nın yanına yürüyorum.

"Merhaba."

"Merhaba." Alora gülümser.

Sinclair onunla konuşmak için eğilir ve ben de Edward'ın yanına yaklaşıp hafifçe eğilirim. "Pascal'a dikkat etmelisin."

Edward kaşlarını çatar. "Ne demek istiyorsun?" "O burada."

Edward'ın gözleri parlak yukarı ve etmeye kalabalığı kalabalığı taradı. "Nerede?"

"O birlanet ucube ve o henüz gözlerini son iki saattir gözlerini Alora'dan ayırmadı."

"İçeri nasıl girdi?" Edward'ın gözleri tekrar benimkilere dönüyor.

"Ben nereden bileyim?"

"Birinin misafiri olarak gelmiş olmalı."

"Ona güvenme."

"Güvenmiyorum."

"O çok iyi kalpli, onun zararsız olduğunu düşünüyor." "Sen öyle düşünmüyor musun?"

"Hayır."

"Ben de."

Alora, Edward'ın ellerini tutar. "Hadi dans edelim."

"Tamam." Edward onu geriye doğru yürütür ve ikisi ortadan kaybolurken bana göz kırpar.

Bir yürüyüşe çıkıp onu görebilecek miyim diye bakacağım, bu pislige bir an bile güvenmiyorum. Barın etrafında dolaşıp dans pistinden geçiyorum. Edward ve Alora dans ediyor ve gülüyorlar; birbirlerine çok aşık görünüyorlar. Yürürken gülümsüyorum.

Verandaya çıkıp bahçeye giriyorum ve orada, çeşmenin kenarında oturan, beni olduğum yerde durduran, o kadar güzel bir " " manzarası var ki.

Şeftali rengi tenli, gamzeli sarışın bir kadın. Hayatımda gördüğüm en büyük, en mükemmel mavi gözler.

Ona bakarken nefesim kesiliyor, olduğum yere çivilenmişim.

Bana bakıyor ve yemin ederim, ayaklarımın altındaki yer sallanıyor. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor, aramızda hava çatırdıyor.

Bu da ne?

Ayağa kalkıp bana doğru yürüyor. "Merhaba."

"Merhaba." Heyecandan midem kıpır kıpır oluyor, daha önce kimseye karşı böyle fiziksel bir tepki verdiğimi hatırlamıyorum.

İçgüdüsel.

"Tanışmış mıydık?" diye soruyor. Sesi yumuşak, melek gibi... Ruhani.

"Ben..." Ona bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. "Maalesef hayır."

Elini uzatıp benimkiyle tokalaşır. "Adım Amaya."

"Merhaba, Amaya." Kendimi durduramadan elini ağzıma götürdüm ve elinin üstüne bir öpücük kondurdum. "Benim adım Thomas."

Gülümsüyor ve elini durdur işareti yaparak kaldırıyor. Şaşkınlıkla etrafa bakınıyorum, ne yapıyor bu?

"Gidip başka bir yerde konuşalım." Elim tutar ve beni bahçeden geçirir.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum yürürken.

"Bize biraz mahremiyet sağlıyorum. Buralarda." Beni başka bir avluya çekiyor, burada daha küçük bir çeşme ve taş bir bank var, o da bankın üzerine oturuyor. "Yanımda otur." Yanındaki bankı işaret ediyor.

Oturuyorum, kalbim gırtlığımda, üzerimde yarattığı etkiyle kafam karışmış durumda.

Birbirimize bakıyoruz ve sanki onu tanıyormuşum gibi geliyor... ama tanımıyorum. Gözleri yüzümdede dolaşüyor. "Çok güzelsin," diye fısıldıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, utanarak. "Güzel olan sensin."

Gözleri sanki onu öpmemi istermişçesine dudaklarıma kayıyor.

Ciğerlerimdeki hava boşalır ve hayatımda ilk kez bunu başaramayacak kadar gergin olduğumu düşünürüm. Kafamda hiçbir kelime yok, hiçbir.

Aramızdaki hava elektrikleniyor ve daha önce kimsenin üzerimde böyle bir etki yarattığını hatırlamıyorum.

Kendimi tutamıyorum, ona doğru eğiliyorum, yüzünü ellerimle kavıyorum ve onu nazıkçe öpüyorum, dudakları benimkiler üzerinde yumuşak bir fısıltı gibi. Gözleri kapanıyor ve ah...

Güm.

Güm.

Güm, kan her yerden onun uyandırdığı ereksiyona akıyor.

Siktir...

Tekrar öpüşüyoruz, bu sefer dilimizi de biraz kullanıyoruz ve bunu ayak parmaklarımdan ucuna kadar hissediyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor dudaklarıma.

Elim belini kavrar ve onu açgözlülükle kendime çekerim, öpüşmemiz derinleşirken o kızarak ve nefes nefese kalarak geri çekilir. "Gitmem gerek." Telaşla ayağa kalkar. "Şimdi gitmem gerek."

"Ne?" Ayağa kalkıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Avludan aceleyle çıkar ve ben de onu kalması için bir yol bulmaya çalışarak peşinden giderim. Ana partiye geri döneriz ve o, onu arıyor gibi görünen iki korumaya doğru yürür.

Kalabalığın arasına karışırken, güzelliğine hayranlıkla onu izliyorum. Kısa bir sohbetin ardından, iki adamla birlikte içeri giriyor ve gözden kayboluyor.

Kim o?

ALORA

Sabah 4:30

Edward, Thomas ve ben, bekleyen arabalara doğru özel yoldan sendeleyerek ilerliyoruz.

"Ah." Eğilip yüksek topuklu ayakkabılarımdan birini çıkarıyorum. "Bir dakika bekleyin."

Beni beklerken geriye dönüyorlar.

Diğerini de çıkarıp ikisini de Edward'a veriyorum. "Bunları sen taşı."

Bir eliyle ayakkabıların kayışlarından tutuyor, diğer eliyle de benim elimi tutuyor.

"Bu gecedен aldığım en büyük ders," diyorum, "aptalca pahalı ayakkabıların, ucuz olanlardan daha da aptalca rahatsız olduğu." Arnavut kaldırım taşlarının üzerinde parmak uçlarında yürüyorum.

"Bütün gecedен çıkardığın en önemli ders bu mu?" Edward da peltek bir sesle cevap veriyor.

Tanrım... hepimiz çok sarhoşuz, o kokteyller öldürücüydü.

"Uh-huh." Başımı sallıyorum. "Bu gecedен en büyük çıkarımınız

Bay Prescott?"

"Dünyanın en seksi kadınına sahip olduğum kesinleşti." Ben kıkırdayırken o popomu kavrar ve boynumu ısırır.

"Ugh, bunu bırak bırak." Thomas inler. "Sen ikiniz gerçekten acınacak haldesiniz."

"Bu gecedен en büyük çıkarımın ne, Stone?" diye sorar Edward.

"İlk görüşte aşk gerçekten de var." Gururla gülümsüyor.

"Bu gece aşık mı oldun?" Ayaklarım birbirine takılırken gülümsüyorum. "Ah."

"Sanırım öyle." Ellerini açıp abartılı bir şekilde selam veriyor.

"Kime?" Yüzümü buruşturuyorum. "Seni kimseyle görmedim."

"Dünyadaki en güzel kadınla."

"Olamaz," diyor Edward, dili dolanarak. "O zaten biriyle birlikte." Beni yine sertçe yakalıyor ve aptallar gibi gülüyoruz. Onu itiyorum. "Uslu dur, Prescott."

"Kimdi o, Stone?"

"Sarı saçlı ve mavi gözlü. Lanet olasıca mükemmel."

"Adı neydi?" diye soruyorum.

"Amaya," diyor. "Soyadını henüz tam olarak anlamadım, hâlâ öğrenmeye çalışıyorum."

Edward'ın gözleri onun gözleriyle buluşur. "Sarı saçlı, mavi gözlü, beyaz elbiseli, Amaya mı?"

"O."

"Ha." Edward başını geriye eğip kahkahayı patlatır, karnından gelen derin bir kahkaha. "Kesinlikle evet. Çok komik."

"Ne?" Thomas ve ben kaşlarımızı çattık.

"Onunla konuştun mu?" Edward bunu duyduğu en komik şey olarak görüyor.

"Evet, aslında konuştum." Thomas öfkeyle ellerini beline koyar. "Hatta öpüştük bile."

"Öpüştünüz mü?" Yine kahkahayı patlatır. "Ah, bu gerçekten harika."

"Bu kadar komik olan ne?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Kiminle öpüştüğünü biliyor musun?" Thomas'ı işaret ederek geveliyor.

"Kim?"

"İsviçre Prensesi Amaya." "Ha?"

"Hermione'nin küçük kız kardeşi." Gözlerini genişletir. "Bunun nesi komik?" Kaşlarımı çatarım.

"Çünkü kral onu öldürecek."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

EDWARD

Pazar sabahı, SUV'yi Nice'teki Alora'nın garaj yoluna çekiyorum.

Alora'nın eşyalarını toplamak ve lanet bahçesini sulamak için buradayız. Yolcu koltuğundaki ona bir göz atıyorum. "Bu sebzeler benden daha fazla ilgi görüyor."

"Muhtemelen." O arabadan atlayıp ön kapıya doğru koşarken, ben de arkamızda duran arabayla konuşmak için geride kalıyorum. "Günaydın çocuklar."

"Günaydın," diye cevap verdiler ve arabadan indiler.

"Sizinle konuşmak istemiştin," dedim. "Pascal Deschanel'in hâlâ buralarda dolaştığı dikkatimi çekti."

Dikkatle dinliyorlar.

"Onun hiçbir zaman Alora'nın yakınında olmasını istemiyorum ve Alora buraya, evine geldiğinde, lütfen o girmeden önce içeri girip kontrol etmenizi istiyorum."

"Peki, efendim." Philippe eve bir göz attı. "Bizim bilmediğimiz bir şey mi oldu?"

“Hayır. Ama geçen sefer buraya geldiğimde bir terslik olduğunu hissetmiştim... Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum ama nedense şu anda Alora’nın güvenliği konusunda içgüdülerim çok keskinleşmiş durumda.”

“Tamam.” Philippe dinliyor. “Eminim ki taşınma işleri ve diğer şeyler yüzünden kafası çok meşgul. Size temin ederim ki tamamen güvende, gözümüzü üstünden ayırmayacağız.”

“Teşekkür ederim.”

"Hâlâ bileziğini takıyor mu?" diye sordu. "Evet, ama..."

Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm. "İçinde bir takip cihazı olduğunu öğrenirse takmaz . Onu korkutmak istemiyorum."

“Elbette, efendim.”

Bir an düşündüm. “Biliyor musun?” Eve doğru baktım. “Siktir et, risk almayacağım, Pascal Deschanel’i takip et. Onu iki adamla izlet.”

“Peki.” Telefonunu çıkarır. “Adını nasıl heceliyorum?” Hecelerim ve o da kaynaklarına gönderir. “Adres elimize geçer geçmez bir ekip göndereceğim.”

"Sadece onu gözetleyin," diye cevap veriyorum. "Mümkünse uzakta ve fark edilmeden kalın, ama her an nerede olduğunu bilmemiz gerekiyor."

“Katılıyorum, tedbirli olmakta fayda var.”

“Alora’nın birkaç kişisel eşyasını daha topluyoruz, sonra öğleden sonra Monako’ya döneceğiz,” diyorum onlara.

"Tamam."

İçeri girip evin arka tarafına doğru yürüyorum; sürgülü kapılar açık ve Alora güneşin altında, sevgili bahçesini suluyor. Hortumla sularken etrafta dolaşıp yabancı otları yoluyor; onu bu mutlu anında izlerken gülümsüyorum.

Kahve makinesini çalıştırıyorum ve dönüp yerde bir kitap fark ediyorum. Yanına gidip onu alıyorum. “Neden

bu kitap sürekli raflardan düşüyor?” Onu mutfak tezgahına koyuyorum. “Yere düşmeye devam edersen seni çöpe atacağım, pislik.” İkimize de birer fincan kahve yapıyorum, dışarı çıkıp ona bir fincan uzatıyorum.

“Teşekkür ederim.” Benden aldı.

“Havuçların yağmurda mı büyüdü?” Bahçeye bakarken kahve fincanıma üfledim.

"Büyüdü."

"Peki ya biberlerin?"

Benim onunla dalga geçtiğimi anladığı için sırtıttı. “Hâlâ acı.” Bana hortumu salladı. “Seni ıslatmadan önce git şezlonga uzan.”

"Burada ıslanacak tek kişi siz olacaksınız, Bayan Sorenson." Kasıklarımı tutuyorum, o gülümsüyor ve yine bana su püskürtüyor.

Onun tavsiyesine uyup şezlonga uzanıyorum. Alora bahçede dolaşıyor, suluyor, yabancı otları ayıklıyor, yaprakları kesip tırmıklıyor.

Sıcak ışığın içinde uzanıyorum; saatler ilerledikçe öğleden sonra güneşi gökyüzünde yol alıyor. Hayatın bize nasıl sürprizler hazırladığı gerçekten ilginç; bir yıl önce biri bana sevdiğim kişinin doğanın tadını çıkarmasını izlemenin en sevdiğim uğraş haline geleceğini söyleseydi, buna asla inanmazdım. Yine de işte buradayım, bana büyük mutluluk veren bir şey yapıyorum. Böylesine mükemmel bir sadeliğin var olduğunu kim bilebilirdi ki?

Burada bunu yaparken, başka kimse yokmuş gibi hissediyoruz; dünya sakin ve dengeli.

Huzurlu.

Telefonumu çıkarıp emlakçıların numaralarını gözden geçiriyorum. Bize yeni bir ev bulmam lazım... toprağı iyi olan bir ev.

PAZARTESİ SABAHİ.

Bir görevim var, bu sabah halletmem gereken çok fazla işim var. İlk Zoom toplantım on beş dakika sonra başlıyor ve notlarıma bile bakmadım henüz. Asansöre biniyorum ve ofis katına çıktığımda kızgın bir yüzle karşılaşıyorum.

Siktir.

Bugün bu lanet saçmalıklarla uğraşacak havamda değilim.

"King Volter," diyorum. "Bu şerefi neye borçluyum?"

Bana sert bir bakış atıyor, yüzü ciddiyetle dolu. "Bir şey konuşmak istiyorum." " tabii ki istersin." I brush past him. "Bu

"Tamam." Geniş koridordan geçip ofisime giriyoruz ve kapıyı kapatıyorum. "Programım çok yoğun." Masamı işaret ediyorum. "Otur, ama çabuk olmalıyız."

İkimiz de oturduk.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyorum.

Soğuk gözleriyle gözlerime bakıyor ve masanın üzerinde parmaklarını birbirine geçiriyor. "Bir hikaye duydum."

"Hikaye mi?" diye soruyorum.

"Yapma bunu yapma. Bunu biliyorsun tam hikayenin hikayenin ne olduğunu biliyorsun."

"Hayır." Omuz silktim.

"Bilmiyorum." "Sana açıklayayım."

Gözlerimi devirmemeye odaklanırken dudaklarımı büküyorum. "Lütfen anlat."

"Alora Sorenson için bir hayır müzayedesinde teklif verdiğinde, kızımın gece dışarıda olduğun bilgisi bana ulaştı."

"Hayır amaçlı."

Gözleri gözlerime kilitleniyor. "Ne yaptığını biliyorum." "Peki neymiş o?" diye tersliyorum.

"Konuya gel."

"Hermione'nin arkasından onunla bir ilişki yaşıyordun ve şimdi basında ortaya çıkacak iğrenç bir hikâye var."

"Yanılıyorsun." Ayağa kalkıp otomatik pilotta bara doğru yürüyorum, lanet olsun... viski için henüz çok erken. "Su?"

"Hayır," diye bağırdı. "Lanet olası su istemiyorum."

"Bayan Sorenson'ı tanıyordum." Kelimelerimi dikkatlice seçerken suyum yudumluyorum. "Yıllar önce çıkmıştık ve ona mesleki olarak yardımcı olmak için müzayedede stajına teklif vermiştim."

Dinlerken gözlerini kısıyor.

"Hermione ve ben uzun süredir çalışmıyorduk ve ilişkimiz sona ermişti. Doğal bir şekilde bitti ve ben yapmasaydım, o yapardı."

Hesaplayıcı gözleri benimkilere kilitlenir.

"Hermione iyi, onunla iletişimimi sürdürdüm. Bu ikimiz için de en iyi karardı."

Elini masama sertçe vurdu. "Hermione iyi falan değil," diye bağırdı. "Bu skandalın ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Neden bahsediyorsun?"

"Muhafızlarımızdan bir skandalın patlak vermek üzere olduğu ve bunun seninle Hermione'yi ilgilendirdiği yönünde söylentiler duydum."

Omuz silktim. "Bunu ilk kez duyuyorum."

"Kızımı bu şekilde davranıp paçayı sıyrabileceğini bir an bile düşünüyorsan, yanılıyorsun."

"Kızına her zaman saygıyla davrandım," diye karşılık veriyorum. "Onu çok seviyorum. Hermione'nin sana karşı beni savunmana ihtiyacı yok, onu her şeyden ve herkesten ben korurum."

"Eğer bu olay basına sızarsa, eğer onun adını lekellersen... sen bir ölü adamsın."

Aşırı abartılı bir şekilde nefes veriyorum. "Çok meşgulüm ve

dramatik olaylar için bugün.” Bilgisayarıma dönüyorum.

“Alora *Sorenson*’la ne zaman çıktın?” diye alaycı bir şekilde soruyor.

Gözlerimi ona kaldırıyorum, onun adını söyleme şekli beni tetikliyor. “Bu seni ilgilendirmez.” Ayağa kalkıp kapıyı açıyorum. “Katılmam gereken bir toplantım var.”

O da ayağa kalkar, gözleri benimkilere sabitlenmiştir. “Çok dikkatli ol, Prescott.”

“Defol.”

Ofisten fırlayıp koridora doğru koşar, ben de arkasından kapıyı çarparak kapatırım.

Siktir git.

ALORA

Mağazanın içinden caz müziği yüksek sesle geliyor ve pencereden sokağa bakarken gülümsüyorum. Güneş parlıyor ve hava çok güzel; Philippe ve iki arkadaşı yan taraftaki kafenin önünde kart oynuyorlar.

Telefonum tezgahın üzerinde titriyor, dönüp onu alıyorum.

Bay Doe

"Merhaba, Bay Doe," diye cevap veriyorum.

"Merhaba Bayan Sorenson," diye cevaplıyor ve gülümsediğini anlayabiliyorum. "Beni sevdiğini söyle."

"Seni seviyorum."

"Sana mükemmel bir ev bulup bulmadığımı sor."

Gülümsüyorum. "Bana mükemmel evi buldun mu?"

"Belki."

"Gerçekten mi?"

"İşini erken bitir, gidip bir bakalım."

“Tamam, saat üç civarında yatta buluşalım mı?”

“Tamam, seni seviyorum.”

"Ben de seni seviyorum." Telefonu kapatıp geniş bir gülümsemeyle bakıyorum, hayatım nasıl da böyle oldu?

Edward, tepenin üzerinde yükselen malikanenin garajına girerken gülümsüyor. Buraya en sevdiği yeşil Aston Martin'iyile gelmekte ısrar etmişti. Belki de bunun uğurlu olduğunu falan düşünüyor. "Burası..."

"Abartılı." Sözünü kesiyorum.

"Güzel." Elini uzatıp uyluklarımı sıkıyor. "Lütfen biraz açık fikirli ol, olur mu?"

"Tamam." Başımın üzerinde parmağımı daire şeklinde çevirerek bir hale sembolü yapıyorum. "Açık fikirli olmak benim ikinci adımdır."

"Teşekkür ederim." Arabadan indik ve o elimi tuttu, ön kapılar açıldı ve elinde bir dosya tutan gri takım elbiseli yaşlı bir adam orada duruyordu. "İyi günler, Edward." Gülümsedi.

"Merhaba, Marcel." El sıkışırılar. "Bu benim ortağım, Alora Sorenson."

Ah, bu hiç eskimeyecek.

"Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum." Elini sıkarken gülümsüyorum. "İşte geldik." Marcel bizi içeriye yönlendirirken evi işaret ediyor bizi içeri götürürken. "Monte Carlo'nun en prestijli ve nefes kesici mülklerinden birine hoş geldiniz."

Vay canına.

Gözlerim üç kat yüksekliğindeki tavanlara kayıyor...

“Bu malikanenin zarafet, sofistike ve seçkinliğin en üst düzeyde ifadesi olduğuna şüphe yok,” diye devam ediyor o, biz oturma odasından geçerken; arka duvar, en güzel manzaraya sahip devasa kemerli pencerelerden oluşuyor. Marcel konuşmaya devam ederken, ben büyülenmiş bir şekilde ona bakıyorum. “Mimari bir başyapıt olan Akdeniz’in nefes kesici

Akdeniz'in nefes kesici panoramik manzarası ve birinci sınıf olanakları sunan bu muhteşem mülk, klasik Avrupa zarafetini modern lüksle kusursuz bir şekilde harmanlıyor.”

Edward elimi sıkıyor, *burayı beğendi*.

Klasik Fransız tarzında ama romantik bir ihtişam var. Büyük kemerler ve pencereler, kalıplanmış kornişler ve alçak tavanlara asılı dev avizelerle süslenmiş süper yüksek tavanlar.

Kalbim güm güm atarken etrafa bakıyorum, hiç bu kadar güzel bir evde bulunmamıştım.

Marcel satış konuşmasına devam ediyor. “Yüksek tavanları, görkemli kemerli pencereleri, özenli detayları ve en kaliteli malzemeleriyle bu malikanenin her köşesi ihtişam yayıyor. Geniş açık plan yaşam alanları, tasarımcı avizeleri ve birinci sınıf kaplamalar, bu evi eşsiz bir sanat eseri haline getiriyor.”

Evi gezerken, her oda bir öncekinden daha güzel çıkıyor. Büyük merdivenlerden yukarı çıkınca, kendi terası olan güzel bir ana yatak odasına varıyoruz. Monako'nun ışıkları yeni yeni parlamaya başlıyor. Şehrin denizle buluştuğu manzarası var, okyanus masmavi, gökyüzü ise güzel bir pembe tonunda ve acaba Doğa Ana da satış ekibine katılmış mı diye merak ediyorum.

Terasta durup bu güzelliğe bakıyorum.

“Bu gece gerçekten muhteşem bir gösteri sunuyor.” Edward şakağıma öpücük kondururken gülümsüyor.

"Öyle." Gülümsüyorum.

Aşağıya inip dışarıya açılan büyük kemerli kapıdan geçiyoruz ve gözlerimi nereye dikeceğimi bilemiyorum.

"Monako'nun muhteşem sahil şeridini arka planına alan rakipsiz açık alanlara sahip olan malikane, geniş teraslar, yemyeşil bahçeler ve denizle birleşiyor gibi görünen bir sonsuzluk havuzuna sahiptir. Büyük bir sebze bahçesi. Mükemmel tasarlanmış açık hava eğlence alanları, konforlu lounge alanları ve al fresco yemek düzenlemeleri,

yap bunu bunu ideal sığınak dinlenme
dinlenmek ya da görkemli toplantılar için ideal

Oh....

Gözlerim Edward'ın kollarıyla buluşuyor ve sanki aklımı okumuş gibi gülümsüyor.

"Bu, lüksün en üst noktası." Marcel ellerini etrafa doğru uzatır. "Dünya standartlarında olanaklar. Bu Monte Carlo malikanesi, Akdeniz'e bakan sonsuzluk havuzu da dahil olmak üzere, seçkin bir yaşam tarzı için ihtiyacınız olan her şeye sahiptir. En üst düzey film deneyimi için özel sinema odası, son teknoloji ürünü bir sağlık ve spa merkezi. Birinci sınıf aletlerle donatılmış lüks bir gurme mutfak. Sofistike bir şarap mahzeni, özel teraslı muhteşem bir ana suite. Arkadaşlar ve aile için birden fazla lüks misafir suite. Yüksek teknolojili güvenlik sistemi ve akıllı ev otomasyonu."

"Ne kadar?" Edward sözünü keser.

"Fiyatı 100.000.000 avro ve bu fiyat tam bir fırsat. Altı yatak odası, sonsuzluk havuzu, özel spa, sinema odası, şarap mahzeni, nefes kesici teraslar, personel odaları ve güvenlik kulübesi bulunuyor."

"Yüz milyon mu?" Gözlerimi kocaman açarak hayretle soruyorum. "Bu..." "Sana biraz mahremiyet vereyim, ben içeride olacağım."

Edward beni kendine doğru çevirir ve ellerimi tutar.

"Beğendin mi?" diye sorar Edward.

"Bu çok fazla para," diye fısıldadım.

"Beğendin mi?"

Gözlerim sonsuzluk havuzunu, bahçeleri ve çim alanın üzerinde dolaşıyor. İçerisi büyüleyici ama dışarıyı aklımı başımdan aldı. "Burası hayallerimdeki sebze bahçesi."

"Burada mutlu olabileceğini düşünebiliyor musun?" "Nerede olursak olalım, birlikte olduğumuz sürece mutlu olurum." "Yalancı," diye alay eder. "Yatımı sevmiyorsun." "O sadece bahçecilik yapamadığım için."

Bana doğru eğilir ve beni öper. “Bu evi ister misin?” “Bu çok fazla.”

"Mutluluğa paha biçilemez." "Ciddi misin?"

“Öyleyim.” Beni tekrar öper. “Bu ev için teklif verecek miyim, vermeyecek miyim?”

Gözlerim etrafta dolaşırken gülümsememi saklamak için dudagımı ısırıyorum. "İçeri girip bir daha bakalım."

"Tamam." Beni evin içinden geçerek mükemmel mutfağa götürüyor. "Kendini burada yemek yaparken hayal edebiliyor musun?"

Başımı sallıyorum.

Oturma odasına geri dönüp bodruma iniyoruz, oradan da sağlık merkezine geçiyoruz ve aman Tanrım, burası gerçekten bambaşka bir yer.

Sonunda ana yatak odasına geri dönüp terasa çıkıyoruz, güneş pembe bir parıltıyla batıyor.

"Ee?" Beni öpüyor. "Sana bunu verebilir miyim?"

"Ama bu haksızlık, çünkü sana verecek hiçbir şeyim yok."

Gözleri belli bir şeyden dolayı parıldıyor. “Kalbin en büyük hediye.” Beni kollarına alıyor. “Hayatımda isteyeceğim tek şey.”

Oh...

Gözlerim yaşlarla doluyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Çok, çok fazla."

"Bu bir evet mi?" Dudaklarıma gülümsüyor.

Gözyaşlarımdan arasında kıkırdıyorum.

"Kesinlikle evet."

KARANLIK

Gözümü duvara sıkıca dayayarak izliyorum.

Çıplak, onun üzerine bacaklarını açmış, adamın vücudu onun içindeyken. Zevk dalgasını sürerken birlikte hareket ediyorlar.

Oda loş, sadece başucu lambası aydınlatıyor.

Ama her şeyi görebiliyorum... Her şeyi hissediyorum. Ben kontrolümü kaybetmemek için çabalarken, onlar daha da şiddetli nefes alıyorlar.

Hayır.

Nefesim düzensiz, ciğerlerimi sıkıştırıyor, nefes almayı yalvarıyor.

Yüzümü duvara daha sert bastırıyorum.

O, başını geriye eğiyor ve kız onun üstünde zıplarken inliyor. "Evet, siktir." Elleri kızın kalça kemiklerinde ve yatak duvara sertçe çarpmaya başlıyor. "Tam orası. Aynen öyle."

"Sik beni," diye inliyor kadın.

Adam yuvarlanıyor ve çıplak vücudu gözümün önüne geliyor, kadının bacaklarını omuzlarının üzerine kaldırıyor ve onu sertçe sikmeye başlıyor.

Kendimi duvara daha da yaklaştırıyorum, gölgelerden izlerken gözlerim fal taşı gibi açılmış durumda.

"Evet, evet," diye mırıldanıyor yaklaşırken.

Derileri birbirine çarptığında derin, acı verici vuruşlar duyuluyor. Güm.

Güm.

Güm...

Bıçağın sapını daha sıkı kavradıkça adrenalininim yükseliyor.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

EDWARD

PARIS.

“Ve bu da.” Alora planları işaret ediyor. “Bu, ilk gördüğün şey olduğu için anıtsal bir parça olmalı, bu yüzden gerçekten hayranlık uyandıran bir şey olmasını istiyorum.”

"Katılıyorum." Nel planları inceliyor. "Yani bu duvarın üzerinde."

Sesleri uzaklaşıyor. Otelimizin yenilenmesi ile ilgili toplantıda oturuyorum, ama aslında toplantıda değilim.

Alora'nın güzelliğine o kadar büyülenmiş durumdayım ki, söyledikleri tek bir kelimeye bile konsantre olamıyorum.

Uzun siyah saçları rahat bir topuz halinde toplanmış, her zamanki gibi makyajsız yüzü, parlak cildi ve kırmızı ruju var. Siyah balıkçı yaka yün elbise ve bot giyiyor. O kadar doğal bir şıklığı var ki, ne kadar güzel ve stil sahibi olduğunun farkında bile değil. Dürüst olmak gerekirse, bu kadını nasıl başardım da bana aşık ettim?

Fotoğrafçılar onu takip etmeye ve moda zevkini yorumlamaya başladı, ona modern zamanların Audrey Hepburn'ü diyorlar.

Ama benim için... O benim, tüm varlığımı altüst eden kadın. Onu görmeden bir gün bile geçiremiyorum, o gelmedikçe seyahate çıkmıyorum ve artık o benimle birlikte katılmadıkça mesai sonrası etkinliklere katılmıyorum.

Bu hafta Paris'te olmak, zaman ayırabileceğim en son şey, ama onun gelmesi gerekiyordu ve bu da benim de gelmem gerektiği anlamına geliyordu.

Bu toplantıdan sonra tencere alışverişine gideceğiz... Evet, doğru duydunuz.

Bu cümlelerin ağzımdan çıkacağını milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Alora yeni evimiz ve yatağın bize sunamadığı mahremiyete kavuşacağımız için çok heyecanlı. Oda oda mobilya planı yapıyor ve yeni evimizde sadece ikimiz olacağız, aşçı yok, temizlikçi yok, içeride güvenlik görevlisi yok. O normal bir hayat istiyor ve itiraf etmeliyim ki, onun evinde tek başıma vakit geçirdikten sonra, ben de mahremiyet arzulamaya başladım.

Evimizi onun yönetmesi, bana büyük bir huzur veren sadeliğe geri dönmemi sağlıyor. Artık anlıyorum...

Ben geceleri kitap okurken, o bizim için pişirmek istediği yemeklerin tariflerini inceleyerek vakit geçiriyor ve görünüşe göre Paris'te bakmak istediği büyük bir mutfak catering yeri var.

Başka biri olsaydı, "İnternette ne istersen al" derdim, ama Alora için durum farklı.

Hayır... Asıl önemli olan somut deneyim, eşyalara dokunmak ve o dokunsal anın büyüüne kapılmak. Cüzdanınızla değil, kalbinizle satın almak.

Keşke annemle tanışabilseydi.

İkisi birbirine çok benziyor, göz alıcı ve güzel, ruhları da son derece saf.

Sevgiyle dolu bir kalp, tüm şifacıların şifacısı.

Bazen ona bakıyorum ve duygulanıp boğazım düğümleniyor, o gerçekten hayatımın en büyük hediyesi. İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir aşk.

"Edward."

O beni hayallerimden uyandırırken başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Evet."

"Nel gidiyor."

"Ah." Utanarak başımı sallıyorum. "Seni görmek ne güzel, Nel. Bugün çok verimli geçti." Ona doğru eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Hoşça kal." Restoranın diğer ucuna doğru sendeleyerek uzaklaşır ama ben arkasından bakmaya cesaret edemem.

Alora'nın öfkesi çok şiddetli ve bana yeni bir kış deliği açmakta hiç tereddüt etmez.

"Sonunda baş başa kaldık." Elimi eline alırken bana gülümsüyor; elimi dudaklarına götürüp elinin arkasını öpüyor. "Konuştuklarımızı duydun mu?"

"Her kelimesini." "Ne yalancısın." Ona göz kırparım.

" , , , , , , , tencere almaya hazır mısınız, Bay Prescott?" Heyecanla gözlerini kocaman açıyor.

"Evet." Gülümsüyorum, sevinci bulaşıcı. "Sen de benim kadar heyecanlı mısın?"

"Hayır."

Kıkırdar. "En azından heyecanlıymış gibi davranabilir misin?" "Hayır."

"Peki sonra biz yapabiliriz bazı biraz akşam yemeği yiyebiliriz yol yolda"

"En sevdiğim restoranda bir masa ayırttım."

"Tamam." O zıplıyor dışarı çıkar
sallanarak sıçrar. "Sence sence
yeni çatal bıçak takımı da almalı mıyız?" Diye sordu.

sandalyesini içeri itti.

"İstersen."

**"Peki, sen ne istersin?" "Çıplak
olmak isterim."**

**"Tabii ki istersin." Gözlerini devirdi ve elimi eline aldı.
"Bana doğru tencereleri bulursan, belki bir şansın
olabilir."**

ALORA

"Doe," diye seslendi Edward balkondan.

"Geliyorum." Omuzlarıma kabarık beyaz bornozu
çekiyorum. Banyo buharla doludur, bir saatten fazla süredir
gömme küvette uzanmışız. Konuştuk, güldük, tatlı ve nazikçe
seviştik ve yaşadığımız rüya gibi üç günün ardından Paris,
yeni favori şehrim olabilir.

Otelde kalmıyoruz, bu sefer onun çatı katındaki
dairesindeyiz.

Saçlarım dağınık bir topuz halinde ve balkona çıkıp, beyaz
bornozuyla korkuluktaki durup parıldayan Eyfel Kulesi'ne
bakan Edward'ı görüyorum. Koyu renk saçları mükemmel bir
şekilde dağınık ve geniş omuzları, bornozun tam da olması
gerektiği gibi durmasını sağlıyor.

Bu adam...

Buzun üzerinde şampanyanın bulunduğu gümüş bir kova
ve iki kristal kadeh var; arka planda da müzik çalıyor.

"Neyi kutluyoruz?"

Dönüp beni kollarına alıyor, kocaman mavi gözleri
benimkilere bakıyor. "Bizi."

Kalbim küt küt atıyor.

"Ah, Edward," diye fısıldıyorum. "Sana çok aşığım."

Yeni bir şarkı başlıyor. Elvis Presley, "Can't Help Falling in
Love."

"Benimle dans et." Beni kollarına alır ve o şarkıyı söylerken biz de müziğin ritmine göre sallanırız. Bornozlarımızla çıplak ayakla, arka planda Eyfel Kulesi'nin ışıkları parıldarken balkonda baş başa kalırız ve ona yeniden aşık olurum.

"Tamam, burada ne oluyor?" Broşürü okurken soruyorum. "Kuralları anlat bana."

Thomas, Helene ve ben Kingsmen'i izlemek için poloda bulunuyoruz. Katlanır sandalyelerde sıralanmış, büyük şapkalar takmış durumdayız. Her yerde güzel insanlar izliyor ve görünüşe göre bu bizim yeni normal hafta sonu etkinliğimiz. Edward sonunda, benim gitmemi istediği etkinliklere arkadaşlarımin da gelmesine razı oldu. Bunu tek başıma yapamam, her yerde bu göz alıcı kadınlar varken desteğe ihtiyacım var.

"Peki..." Thomas sahayı işaret ediyor. "Gördüğüm kadarıyla, hepsi aptalca pahalı atlara biniyor ve hokey sopasıyla bir topa vuruyorlar."

"Doğru."

"Ve seksi görünmeyi de unutmayalım," diye ekliyor Helene.

"Doğru." Takımdaki herkes dar beyaz pantolonlar ve dar kırmızı gömlekler giyiyor.

"Vay canına." Helene etrafa bakınıyor. "Bugün burada gerçekten çok seksi erkekler var."

"Değil mi?" diye kıkırdıyorum. "Peki. At sürüyorlar, peki sonra ne oluyor?"

"Hayır, bir sürü ata biniyorlar," diye cevaplıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Ne için?" diye soruyor Helene.

"Sürekli at değiştiriyorlar." Omuzlarını silker. "Bilmiyorum."

"Bir saat mi sürüyor?" Kaşlarımı çatıyorum. "Bir saat içinde bir at ne kadar yorulabilir ki?"

"Bilmiyorum lan." Programı açıyor. "Belki de hepsi pahalı atlarının üzerinde mastürbasyon falan yapıyordur."

"Bu mantıklı geliyor." Başımı sallıyorum.

Sahanın diğer tarafına bakıyorum ve Edward'ın soyunma odasından çıktığını görüyorum; üzerinde dar beyaz pantolonu ve kırmızı gömleği var, elinde polo sopası ve başında kask var. Kıyafetinin altındaki her kasını görebiliyorum. Bana doğru bakıyor, gözlerimiz buluşuyor ve bana gel de beni becer bakışı atıyor.

Birbirimize bakıyoruz ve onun karanlık bakışları altında kendimi ısınırken hissediyorum.

Yardımcısı ayağını tutarak onu atına bindiriyor ve o da diğer yöne doğru uzaklaşırken bana tekrar bakıyor.

"Tanrım." Helene kendini yelpazeliyor. "Sana bakış şekli."

"Değil mi?" Thomas katılıyor. "Siz ikiniz mutlaka biraz gerçekten iyi seks yapmalısınız."

Programa tekrar bakarken gülümsüyorum. Hiç bilmiyorsun...

Bu gece kesinlikle sevişecek...

Hem de sert.

"Güneş kremi uzatır mısın?" Elimizi uzattım ve Helene şişeyi uzattı.

Akdeniz'e bakan yatın güvertesindeki şezlonglarda uzanırken güneş tepemize vuruyor.

"Bir içki ikram edebilir miyim?" diye soruyor Harmony. "Öğle yemeği var mı?"

"Hmm." Helene ve Thomas'a bakıyorum. "Aç mısınız?"

Omuz silktiler. "Biraz."

"Sashimi
mi?"

"Sanırım."

"Biraz sashimi, bahçe salatası ve pirinç kağıdı ruloları alabilir
miyiz lütfen?"

"Karidesli pirinç kağıdı ruloları mı, yoksa
ıstakozlu mu?" "Çocuklar?"

Thomas ve Helene birbirlerine bakışırlar. "Ne olursa
olur."

"Ne içmek istersiniz?" diye sorar.

"Ben sadece maden suyu alayım." Şaşkın arkadaşlarıma bir göz
atıyorum. "Siz ne istersiniz?"

"Ne olursa olsun," diye cevaplarlar, sipariş vermeye
çekinirler. "Biz de biraz Aperol Spritz alabilir miyiz lütfen."

"Tabii ki." Gülümsüyor ve ortadan kayboluyor.

"Hayatın nasıl böyle olabilir?" Thomas başını sallıyor.

"Gerçekten." Omuz silkiyorum. "Ben de bilmiyorum."

"Siktir. Lütfen beni onun arkadaşlarından biriyle tanıştır."
Helene tekrar uzanır ve yüzünü güneşe çevirir. "Ben de böyle bir
hayata ihtiyacım var."

Kıkırdamamın üzerine aşağıdan sesler duyarım, kalkıp
kenara doğru yürürüm ve Edward'ı takım elbisesiyle tam
giyinmiş halde görürüm, tam bir erkek gibi yürüyor, adam
ayrılırken el sıkışırlar. Bir başka Pazar günü iş toplantısı.

"Edward bu hayat için çok çalışıyor." Bir sonraki toplantısına
hazırlanmak için içeri doğru yürüyüşünü izliyorum; bütün gün
arka arkaya toplantıları var. "Hiç durmadan çalışıyor."

Thomas güneşten gözlerini koruyor. "En azından maaşı iyi.

Edward ve ben ailemin yüzlerini görebilelim diye telefonu
yukarı kaldırıyorum. O buradayken birkaç günde bir
FaceTime'da görüşmeyi alışkanlık haline getirdim, böylece onlar
da birbirlerini tanıyormuş gibi hissetsinler diye. Yüz yüze
görüşmekle aynı şey olmadığını biliyorum

ama Şu aŐamada elimizdeki tek imkân bu. Kız kardeşim, erkek kardeşim ve babamla birkaç kez sohbet etti ve araları çok iyi gibi görünüyor. “Tamam baba, kapatmam lazım. Valizimi hazırlamam gerekiyor.”

“İngiltere’de iyi vakit geçirin çocuklar,” diye cevaplıyor babam. Edward gülümsüyor ve el sallıyor. “Hoşça kalın.”

“Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” Telefonu kapatıp, dolabıma bakarak ne giyeceğime karar vermeye çalışıyorum. “Peki, bütün hafta ne yapacağız?”

Edward’ın ailesinin geri kalanıyla tanışmak için İngiltere’ye gidiyoruz.

“Özel bir Şey yok, sadece ailemle vakit geçireceğiz,” diye cevaplıyor. “Evet, ama ailen ne giyiyor?”

kelimeyi parmaklarımla tırnak işareti yaparak, “...takılırken.”

Gözleri ekrana sabitlenmiş halde gülümsüyor; ellerini başının arkasına koymuş, televizyon izlerken yatağında uzanıyor. “Bilmiyorum, ne olursa olsun.” Hâlâ dümdüz önüne bakıyor.

“Bir dakika olsun bana konsantre olup beni dinler misin?” diye sinirli bir şekilde pathıyorum. “Ailenle tanışacağım; güzel görünmek istiyorum. Ne giymek için valizimi hazırlamalıyım?”

“Ne olursa olsun. Rahat ol, kimin umurunda.”

“Edward.” Derin bir nefes aldım. “Hiç yardımcı olmuyorsun.”

“Neden bu konuda bu kadar streslisin?”

“Çünkü senin çiftliğinde ne giyildiğini bilmiyorum. Neyin kabul edilebilir olduğunu bilmiyorum. Babanın ve kız kardeşinin beni sevmesini istiyorum ama muhtemelen lanet bir köprünün altından çıkmış bir trol gibi görüneceğim.”

Televizyonu kapattı ve yatağı okşadı. “Buraya gel.” Yanına oturmak için yatağı çöktüm. “Ne giydiğın önemli değil, önemli olan kim olduğun.”

Seçeneklerimi gözden geçirirken dudaklarımı büküyorum. “Yine de uygun giyinmek yardımcı olur.”

Saçımın bir tutamını omzumun arkasına sıkıstırdı. “Yarın alışverişe çıkıp birkaç şey almak ister misin?”

“Hayır,” diye homurdandım. “Vaktim yok, bir haftalık tatile çıkmadan önce yapacak çok işim var ve ayrıca yeterince kıyafetim var. Sadece yanımda götüreceğim mükemmel kıyafetleri bulmam gerekiyor.”

Omuz silktim. “Bana babanı anlat.”

“Şey.” Hüzünlü bir gülümsemeyle, “Babam...” Tavana abartılı bir şekilde bakıyor. “Eski bir servet geleneğine sahip bir kont ve mal mülk onu hiç etkilemiyor.”

"Bir kont mu?" Şaşırmış gibi davranıyorum.

"Ayrıca nazik ve cömert biridir, kurabiye sever ve ne giydiğinizi hiç umursamaz."

"Kurabiye mi seviyor?"

"Evet. İngiliz çayıyla birlikte."

Gülümsüyorum. "Ben de İngiliz çayını severim."

"Evet. Biliyorum." Burnuma hafifçe dokunur. "Şimdiden ortak bir yanımız var."

"Peki ya kız kardeşin?"

"Charlotte."

"Evet."

"Charlotte, yeryüzündeki en güzel insan."

Dinlerken gülümsüyorum. "İkinizin bu kadar yakın olmanız çok hoşuma gidiyor."

"Bir süre öyle değildik, uzun bir süre onun evlenmek istediği adamdan hoşlanmıyordum."

"Adı neydi?" "Spencer Jones."

"Neden onu sevmedin?"

Omuz silkiyor. "Bir sürü nedeni var, ondan daha yaşlıydı ve ünlü bir çapkındı, Lady Charlotte ise çok zengin, tamamen masum biriydi ve onun için fazla iyi olduğunu biliyordum."

"O bir hanımefendi mi?" Aptalca gülümsüyorum, *bunu bilmiyordum.*

"Kelimenin tam anlamıyla."

"Ona ne oldu acaba?"

"Onunla evlendi."

"Öyle mi?"

"Evet, evlendi ve biz ne dersek diyelim, hiç dinlemedi."

"Şimdi onu seviyor musun?"

"Onun mutlu olmasını seviyorum. O onu sevdiği sürece ben de mutluyum."

"Bu çok güzel bir bakış açısı." Ayağa kalkıp gardıroba tekrar bakıyorum. "Annen nasıl biriydi?"

"Dürüstçe

mi?" "Evet."

"Sana çok benziyordu."

Gözlerim onun gözleriyle buluşuyor. "Nasıl yani?"

"Sakin ve dengeli, nazik ve iyi biriydi."

Yumuşak bir gülümsemeyle gülümsüyorum.

"Sence ben iyi miyim?"

"Sevişirken. Evet."

Parmak uçlarımda yükselip bir süveteri aşağı çekerken kıkırdıyorum. "Bunu mahvetmek zorundaydın, değil mi?"

"Biliyorsun, konuşurken bana onu çok sık hatırlatıyorsun."

"Nasıl yani?"

"İnanç sistemlerin." "Ne inanç sistemi?"

"*Benim* iyi bir insan *olduğumu* düşünmen gibi."

Onun itirafına şaşırarak ona dönüyorum. "Sen iyi bir insansın."

"Her zaman değil."

"Her zaman, Edward." Ona doğru eğilip onu öptüm. "Senin iyi bir insan olduğuna gerçekten inanmasaydım burada olmazdım. Sen naziksin, tatlısın, sevgi dolusun ve iyi olan her şeysin."

Şimdi de onun yumuşakça

gülümseme sırası. "Ve

gerçekten iyi bir sakin var."

Gözlerini devirdi. "Bunu mahvetmek zorundaydın, değil mi?"

Gardırobumun önüne dönerek kıkırdıyorum. “Biliyor musun, burada giymek için mucizevi bir şekilde mükemmel bir şey bulacağımı ummaya devam ediyorum.”

"Kimin umurunda, çıplak git gitsin."

“Ah, bu harika olurdu, değil mi? Merhaba, Nottingham Kontu, işte göğüslerim.”

Uzaktan kumandayı kaldırıp televizyonu tekrar açarken yüzünde bir gülümseme belirir. “Bu beni ikna ederdi.”

EDWARD

Vuruşumu ayarlarken gözlerimi golf sahasına kaldırıp tekrar topa indiriyorum.

"Hafta sonu ne oldu sana, Prescott?" Sinclair, havada golf sopasıyla deneme vuruşları yaparken sorar.

"Hiçbir şey." Vuruşumu yapıyorum. "Git. Gir." Topun deliğe girmesini istemeye çalışıyorum ama top deliğin yanından geçip gidiyor. "Lanet olsun." Gözlerimi deviriyorum. "Bu, tüm zamanların en sinir bozucu sporu olmalı."

"Son zamanlarda neyin var?" "Ne demek istiyorsun?"

"Ne zamandan beri bir kız seni iki aydır esir tutuyor?" diye homurdanıyor. "Ne kadar sıkıcı olabilirsin? Sana ne oluyor?"

"Tutmaya gerek yok." Bir sonraki deliğe doğru yürümeye başlıyoruz. "Orada kendi isteğimle bulunuyorum ve inan bana, o sıkıcı olmaktan çok uzak."

"Ne zamandan beri hep aynı kadınla takılıyorsun?"

"Ondan beri. Bu hafta birlikte yaşamamız için bir ev aldım."

Theo, fairway'e doğru gülümserken alçak sesle ısıklık çaldı.
"Dikkat et, dostum."

"Ben de öyle düşünüyordum," diye araya girer Sinclair.

"Aklımdan geçti... bu kesin." Omuz silkerim ve
vuruşumu hazırlarım.

Theo'nun yüzü düşer. "Yok canım,
olamaz." "Belki."

"Onun doğru kişi olduğunu mu düşünüyorsun?" Kaşlarını çatıyor.
Onun o olduğunu biliyorum.

"Kim bilir," diye yalan söylüyorum.

"Vay canına... Lanet olsun." Sinclair iç geçirir. "Her şey
bitti artık, tavsiyem elinden geldiğince kaçman." Topa
vurur. "Ve o sağlam evlilik sözleşmesini hazırlamaya başla.
Onu kıskanmıyorum," diye ekler.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kurtlar onu canlı canlı yiyecek."

"Sen kendi işine bak," diye tersliyorum. "Hâlâ evli
asistanınla yatıyor musun?"

Yüzünü buruşturur. "Birazcık."

"Kocasının seni herkesin gözü önünde asarak
hayalarını koparacağı günü iple çekiyorum." Putterımı
çantama geri koyarken alaycı bir gülümseme attım.

"Savunmam gerekirse, kocası sekse hiç ilgi duymadığı
için sürekli bana yükünü atıyor. Yani koca işini doğru
düzgün yapsa, ben onun yerine yapmak zorunda
kalmazdım."

"Yani bu bir kamu hizmeti mi?"

"Aynen öyle," diye onaylıyor. "Takım için fedakarlık
yaptığım için bana teşekkür etmesi gerek."

"Hey, Cumartesi gecesi Alora'yı da getir, akşam yemeği
vereceğim," diyor Theo, topunu hizalarken.

"Gelemeyiz, seyahatte
olacağız." "Nereye
gidiyorsunuz?"

"Onu İngiltere'ye götürüp ailemle tanıştıracacağım."
Hepsi bana bakıyor. "Ciddi misin?" "Evet."

"Tamam, bu iş ıırından çıkıyor. Sen de kimsin ve Prescott'a ne yaptın?"

ALORA

"Günaydın, Bay Prescott."

"Günaydın," diye cevaplar, arabadan inip pistte durur.

Bana elini uzatır. "Gel, aşkım."

Aşkım.

Edward her zamanki gibi üzerine tam oturan takım elbisesini giymiş; sırtı dik ve her hücrelerinden güç fışkırıyor. Onu görmek bile dizlerimin titremesine neden oluyor.

Cidden... bu adam.

İnsanlar bagajları arabadan uaa taşımak için koşturup duruyor. "Adımlarına dikkat et." Edward sakın bir şekilde elimi tutup beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor.

Tuhaf, Edward'ı korumalarıyla birlikte ya da etrafında pek görmüyorum. Ya benimle baş başa kalıyorlar ya da bizi yalnız bırakıyorlar. Gerçi bu hafta, Isadora olayı yüzünden etrafımızda daha çok dolaşıyorlar ve onun yanında ne kadar farklı davrandıkları oldukça komik. Sanki her an patlayacakmış gibi herkes tetikte.

Gerçekten o kadar zalim mi?

Onu tüm o otoriter, hakimiyeti ihtişamıyla görmek, onu bir şekilde daha da çekici kılıyor.

Kaptan ve uçuş görevlileri merdivenlerin başında duruyorlar. "Günaydın, Bay Prescott." Kaptan gülümsüyor.

"Günaydın." Edward elini sıkar, uçuş görevlilerine gülümser. "Merhaba."

"Alora'yı hatırlıyorsunuz."

"Evet, merhaba." Herkes nazikçe gülümsüyor.

Hmm, geçen seferkiyle aynı ekip. Tam zamanlı mı çalışıyorlar ? çalışıyorlar mı? Ne olur o yoksa uç uçmadığında

Her yerde... Öylece oturup çağrılmayı mı bekliyorlar?

Tanrım, bu adamın aklından çok parası var.

Beni elinden tutup koridordan geçirdi ve ben koltuğuma oturdum; çantamı baş üstü dolabına koydu ve etrafta telaşla dolaştı.

"Bir şey içmek ister misiniz, efendim?"

"Taze meyve suyu alayım lütfen." Bana bakıyor. "Siz bir şey ister misiniz?"

"Şampanya alayım lütfen."

Yüzünde bir anlık bir gülümseme beliriyor. "Saat sabah 8."

"Evet, biliyorum, ama bu uçağa bindiğimde kutlama zamanı olduğuna karar verdim." Emniyet kemerimi takıyorum.

Uçuş görevlisi gülümsemesini saklamaya çalışır ama başarısız olur.

"Haklı mıyım?" diye soruyorum ona.

"Katılıyorum." Gülümsüyor.

Edward dizüstü bilgisayarını alır, yanıma oturur ve açar. "Bir süre çalışmam gerek, tatlım." Gözleri bilgisayarda kalırken elini uyluklarımdan yukarı doğru kaydırır.

"Tamam." Başımı kaldırıp, uçuş görevlilerinin onun bana tatlım demesine nasıl baktıklarını görüyorum. İkisinin de benim erkeğime sıırıslıklam aşık olduğu çok açık.

Grrr...

Evet, bunu doğrudan ağzından duydun... sürtük.

Ben onun tatlısıyım, o yüzden gözlerinizi benden ayırın.

Ve bana lanet şampanyamı getirin.

Sinirli bir şekilde dudaklarımı büküp pencereden dışarı baktım ve valizlerin hala yüklenmekte olduğunu gördüm.

"Tanrım," diye fısıldadım. "Kaç valiz getirdin?" "Birkaç tane." diye yazdı.

"Şampanyan." Bir numaralı hizmetçi gülümsüyor.

"Teşekkürler." Onu elinden alıyorum, içki alışkanlığımdan dolayı biraz utanmış hissediyorum. O duyamayacağı bir mesafeye gelene kadar bekliyorum, sonra eğilip fısıldıyorum: "Beni biraz daha az ezik göstermek için en azından bir içki sipariş edemez miydin?"

"Belki de daha az ezik görünmek durumuna yardımcı olur," diye mırıldanıyor yazarken.

Bir an düşünürüm ve sonra tekrar ona fısıldamak için eğilirim, "Sarhoş olup koltuğun üzerinde striptiz yapacağım."

"Sabırsızlıkla bekliyorum." Bir şey okurken gülümsüyor.

Şampanyamdan bir yudum alıp etrafa bakınıyorum. "Oraya vardığımızda bugün ne yapacağımızı düşünüyorsun?" Büyük bir yudum alıyorum.

"Siktir," diye bağırır.

Şampanyam burnuma kaçıyor ve öksürüyorum. "Şşş," diye fısıldıyorum etrafıma bakarken. "Senin tam bir seks manyağı olduğunu düşünecekler."

"Bunu da striptizci söylüyor."

Uçak hareket etmeye başlıyor. "Bana striptizci kıyafetleri koydun mu?" diye fısıldıyorum.

"Tabii ki," diye fısıldayarak oyuna katılıyor. "Benim için başka ne koydun?"

"Kelepçeler."

Uçak pistten hızla kalkarken aptalca gülümsüyorum ve elini sıkıca tutuyorum. "Bu pilot işini biliyor, değil mi?"

"Umarım öyledir."

Gözlerim sarmaşıklarla kaplı devasa taş duvarın üzerinde dolaşırken, midem gerginlikten kelebekler uçuyor.

Edward'ın ailesinin evine geldik ve ben onun babasıyla ilk kez tanışmak üzereyim. Buraya onun onayını almak için geldiğimi düşünmeden edemiyorum. Ya bunu mahvedersem ne olur? Siyah Bentley araba yoluna girip devasa metal kapının önünde durur. Nöbet kulübesinden bir güvenlik görevlisi gülümser ve bir düğmeye basar, kapı yavaşça açılır.

Gördüğüm manzara karşısında nefesim kesiliyor...

Dev ağaçlar, yemyeşil tepeler ve beyaz çitlerle çevrili, hafif çakıllı bir araba yolu. Burası sanki bir filmde çıkmış gibi. "Bu güzel ağaçlar ne?" diye hayranlıkla fısıldıyorum.

"Meşe ağaçları." Edward elimi tutarken gülümsüyor. Araba yavaşça içeri giriyor ve kapılar arkamızdan kapanıyor. Tepeyi tırmanıp geçiyoruz ve içinde atların bulunduğu devasa beyaz ahırların önünden geçiyoruz; bunlar, spor atları gibi, her gün gördüğümüz türden atlar değil. Etrafta dolaşan insanlar var; biri bir atı ipinden tutarak yürütüyor, diğeri ise bir ahırın iini süpürüyor. Damperinde bir yük saman taşıyan bir traktör de yol alıyor.

"Ne tür atlar bunlar?" "Yarış atları."

"Yarış atları mı?" diye ciyakladım.

"Annem bize bu sevgiyi aşıladı."

"Ah. şey, bu çok..." Söyleyecek güzel bir şey arıyorum. "Gerçekten harika." Pencereden dışarı bakıyorum, içimi bir yetersizlik hissi kaplıyor, atlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sadece beni çok korkuttuklarını biliyorum.

Cidden... Bu adam bende ne buluyor ki? Terlemeye başladığımı hissediyorum.

Mükemmel bakımlı yolda ilerlemeye devam ediyoruz ve bu sefer devasa siyah ineklerle dolu başka padokların önünden geçiyoruz. "Bu inekler sanki steroid kullanıyormuş gibi görünüyor."

O da onlara bakarken kıkırdıyor. "Siyah Angus." "Tabii."

Tabii ki yleler... Of, buralarda benden başka yetersiz olan kimse yok mu?

Virajlı bir yoldan geçip bir tepeyi tırmanıyoruz ve bir sonraki tepenin ardındaki manzarayı görünce kalbim duruyor.

Bir kale, lanet olası gerçek bir kumtaşı kale. Devasa dairesel bir araba yolu ve özenle bakımlı bahçeleriyle tam bir kale. şapkalı bir adam çiçekleri suluyor, bir kadın ise meşe ağacının altında yaprakları tırmıklıyor.

"Aileniz ne zamandır burada yaşıyor?" diye soruyorum.

"Biz altıncı nesiliz," diye cevaplıyor sakın bir şekilde, gözleri pencereden dışarıya bakarken. "Çocuklarım yedinci nesil olacak."

Yüzümden kanın çekildiğini hissediyorum... Dürüst olmak gerekirse, ben neyin peşindeyim?

Nice'deki evimdeki Edward, İsviçre'de tanıştığım yakışıklı adamdan ibaret, aşık olduğum sıradan bir adam. Sokaktaki sıradan bir adam olsa bile onu aynı derecede severdim.

Derinlerde, içten içe onun parası olduğunu biliyorum, ama tam olarak ne kadar olduğunu gördüğümde... Bu beni çıldırtıyor. Aklım almıyor, bununla rekabet edemem, edemem... Tanrı aşkına, o prenseslerle çıkıyor.

Ben burada ne arıyorum ki?

Siktir.

Ter damlalarının cildime düştüğünü hissediyorum ve arabadan atlayıp, en azından uyum sağlayabileceğim ucuz ve pis bir otele olabildiğince hızlı koşmak istiyorum.

Araba kaleye girmiyor, beyaz çakıl yolda ilerlemeye devam ediyor. "Şimdi nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Benim evime."

"Oh... ne güzel." Yine sahte bir gülümseme takınıyorum, tabii ki burada kendi evi var... çünkü bir aile kalesi yetmezmiş gibi.

Gözümün ucuyla şoförün sırttığını görüyorum.

Hiç komik değil, pislik.

Başka bir tepeyi aşyp birkaç kilometre ilerledikten sonra, başka bir kumtaşı ev görünüyor. Bu da oldukça büyük ama kalenin büyüklüğüne yaklaşıyor bile; içinde ördeklerin yüzdüğü bir göl ve ayrı bir garaj var, üzerine koyu yeşil sarmaşıklar sarılmış. Etrafını yine aynı güzel meşe ağaçları çevreliyor ve burası kelimenin tam anlamıyla yeryüzündeki cennet olabilir. "Burası benim evim," diyor, araba araba yoluna girerken.

"Oh." Araba durduğunda gülümsememi saklamak için alt dudağımı ısıyorum. "Çok güzel."

“Senin gibi.” Eğilip beni öpüyor. “Gel.” Arabadan inip etrafından dolaşarak benim için kapıyı açıyor, elimi eline alıp beni patikaya doğru yönlendiriyor. Fark ettim ki, o benimle birlikteyken arabamın kapısını ondan başka kimse açamıyor. Bunu yapmak istediğini onlara mı söyledi, yoksa bu benim bilmediğim bir tür zengin insan adabı mı?

Devasa kumtaşı merdivenleri tırmanıp, ağır çift kanatlı kapıları olan bir verandaya çıkıyoruz; o kapıları açıp beni içeriye çekiyor. “Evime hoş geldin, Doe.” Beni nazikçe öpüyor. “Umarım burayı benim kadar seversin.”

Kalbim dururken gözlerim fal taşı gibi açılır.

"Edward," diye fısıldıyorum, gözlerim cenneti süzüyor. "Tanrım, burası çok güzel." Duvarlar sıcak krem renginde, mobilyalar modern ve antikanın mükemmel bir karışımı, dev halılarla kaplı koyu renkli ahşap zeminler var ve arka duvar, yeşil tepelerin manzarasını sunan camdan yapılmış. "Bu sanki..."

"Senin evine benziyor."

Sözümü keser. Gözlerim onun gözlerini arar. "Evet."

"Aynı zevke sahibiz." Ellerini yüzüme koyup beni tekrar öper. "Senin evine ilk gittiğimde de aynı şeyi düşünmüştüm."

Kalbim küt küt atıyor, tam da bu adamın daha iyi olamayacağını düşünürken, çıtayı yükseltiyor.

“Çantaları nereye koyalım, efendim?” diye soruyor güvenlik görevlisi. “Yukarıdaki yatak odamıza, lütfen.”

Yatak odamız.

Devasa merdivenlerden yukarı kaybolurlar ve ben etrafa bakarak gülümserim.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

"Beni buraya getirmen aptalca bir hareketti bence." "Neden öyle?"

"Çünkü buradan hiç ayrılmak istemeyeceğim."

Yüzümü ellerinin arasına alıp beni nazikçe öper. "Benim planım da buydu."

"Bugün için başka ne planın var?"

"Önce... Ana evde babamla buluşacağız." Hay aksi...

Her şey olur da o olmaz.

"Harika."

"Harika" demeyi kes... Tam bir aptal gibi konuşuyorsun.

EDWARD

"Gidelim mi?"

"Ne... şimdi mi?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neden olmasın?"

"Ben sadece... biraz hazırlanacağım." Merdivenlere doğru bakıyor.

"Tamam. Koridorun sonundaki son yatak odası bizim."

Başını salladıktan sonra merdivenlere doğru iki kat hızla koşmaya başladı. Pencerenin yanına gidip dışarıya baktım. Vücudumdaki gerginliğin kaybolduğunu hissederken manzara.

Evde olmak her zaman çok güzel.

Mutfağa gidip buzdolabının dolu olup olmadığını kontrol ediyorum. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için evi bir tur atıyorum; eve gelmeyeli birkaç ay oldu. On beş dakika sonra Alora hâlâ dönmemiş, yukarıda ne yapıyor acaba?

Onu ana yatak odasında, aynanın önünde, ağlamak üzereyken buluyorum.

"Ne oldu?" Kaşlarımı çattım.

"Bu iyi görünüyor mu?" Kendine bakıyor. "mükemmel görünüyor."

elbisesi, kalın siyah saçları gevşek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve makyajsız, taze bir yüzü var.

Dönüyor, sonra banyoya yöneliyor, ardından açık valizine geri dönüyor ve tekrar dönüyor. "Ne yapıyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

“Kafayı yiyorum Edward,” diye kekeledi. “Kendimi aptal hissediyorum, aptalca kıyafetler getirdim, aptalca şeyler paketledim, baban için bir hediye yaptım ve şimdi buraya geldiğimde, her şey o kadar saçma sapan ki.”

"Ne demek babama hediye hazırladın?" Yatağa oturmak için yere çöküyorum.

Antika dükkanlarında gördüğünüz türden büyük, kare şeklinde kırmızı bir teneke kutuyu eline alır. “Ona vermeyeceğim.” Utanmış gibi omuzlarını silker. “Ne düşünüyordum bilmiyorum bile.”

“Nedir o?”

“Ona kurabiye pişirdim.”

“Kurabiye pişirmeye ne zaman vakit buldun?” Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım.

“Bu sabah saat 3’te kalktım ve sen uyurken yaptım, babam için taze olmasını istedim.”

Oh...

Kalbim kabarıyor ve bu kadını daha önce sevmiyorsam da, şimdi kesinlikle seviyorum.

"Nasıl bu kadar mükemmel olabiliyorsun?" Onu kollarıma alıp öpüyorum.

“Değişmeli miyim?” Gözleri benimkilere bakıyor.

"Sakin yapma. Seni tam da olduğun gibi seviyorum."

"Kıyafetlerimi kastediyorum Edward. Dikkatini ver..."

"Alora." Ellerini avuçlarımin arasına alıyorum. "Sadece kendin ol. Babam aptal değil, sen kendin olursan seni sevecektir."

"Ama bu ev çok lüks ve... ben buraya ayak uyduramıyorum."

"Beni dinle." Parmağımı çenesinin altına koyup yüzünü bana doğru kaldırıyorum. "Sana sahip oldukların için değil, olduğun kişi için aşık oldum."

Gözleri yaşlarla doldu.

“Aileme kendini göster, gerçek seni. Onların senden olmanı istediğini sandığın kişiyi değil.” Başparmaklarımla gözyaşlarını siliyorum

“Tamam mı?” O başını salladı. “Tamam.”

Onun eski kırmızı tenekesini alıp koltuk altına sıkıştırıyorum; el ele tutuşarak merdivenlerden aşağı inip ön kapıdan dışarı çıkıyoruz ve babamın evine koşmak istiyorum. Çünkü hayatımda ilk kez ona tanıtmaya layık birini buldum.

Benim olduğunu söylemekten gurur duyduğum biri... Ve onun bende ne gördüğünü, asla bilemeyeceğim.

Ön kapıya varıyoruz ve ona kırmızı tenekeyi uzatıyorum. "Hazır mısın?" diye soruyorum.

O yine başını sallıyor, belki de konuşamayacak kadar gergin. Kapıyı itip açıyorum. "Geldim," diye sesleniyorum.

Babam köşeden çıkıyor ve bizi görünce yüzü aydınlanıyor. "Ah, oğlum." Gülüyor ve beni kucaklıyor. "Çok uzun zaman oldu."

"Baba." Gülümsüyorum. "Bu Alora Sorenson." "Merhaba canım." Gülümsüyor.

“Merhaba,” diyor çekinerek, titrek ellerle kırmızı teneke kutuyu uzatıyor. “Ben....” Boğazındaki düğümü yutuyor. “Sana bir hediye hazırladım.” Kutuyu uzatıyor.

"Sen mi yaptın?" Adam kutuyu incelerken kaşlarını çatır. "Aç şunu." Gülümserim.

Kutuyu açar, beyaz kağıt mendili açar ve ağzı açık kalır. “Bunu sen mi yaptın?”

"Muhtemelen pek iyi değildir," diye fısıldar. "Şey..." Teneke kutuyu işaret eder. "Bu macadamia, bu tarafı limonlu, bu sıra da geleneksel İngiliz kurabiyesi."

"Alora, senin için taze olmasını istediği için bu sabah ben uyurken saat 3'te kalktı," diyorum ona.

Gözleri benimkilerle buluşur ve beklenmedik bir duygu içimi kaplar.

"Şey... Alora." Gülümsüyor. "Bu,

zaman.”

Yumuşak ve içten bir gülümsemeyle gülümsüyor... o nasıl benim olabilir ki?

“Gidip yanında içmek için biraz çay yapalım mı?” diye sordu babam, elini mutfağa doğru uzatarak.

“Tamam.” O önümüzde yürüyor.

“Alora da İngiliz çayını seviyor, değil mi baba?”

“Evet,” diye yanıtıyor.

Babamın gözleri benimkilerle buluşur. “Sonunda.”

ALORA

Cennet yeryüzünde bir yer olsaydı, burası olurdu.

Londra’da geçirdiğimiz bir hafta, bir rüyanın gerçeğe dönüşmesiydi. Günlerimizi babası ve kız kardeşi Charlotte ile güneşin altında geçirdik. Bir akşam Charlotte’un evinde geniş aile ile akşam yemeği yedik ve tüm teyzelerimle amcalarımla tanıştım; kocası Spencer çok komik bir adam.

Ama geceleri, baş başa kaldığımızda, sihir gerçekleşti.

Birbirimize daha da aşık olduk.

Geçen hafta Edward beni duşta gördüğünde ne oldu bilmiyorum, ama bu onda bir şeyleri tetikledi, bir şekilde onu değiştirdi. Sanki beni dışarıda tutmak için ördüğü görünmez bir duvar yıkıldı ve onun olabileceğine dair bildiğim her şey, o duvarın öbür tarafında beni bekliyordu.

Şu anda sahip olduğumuz şeye kavuşmak, yaşadığım her saniyelik kalp acısına değdi; onu şu anda sevdiğimden daha fazla sevemezdim.

Karanlıkta uzanırken göğsünü öpüyorum, açık ateşin kırmızı ışığı yatak odasında titriyor ve düzenli nefes alışları bana onun derin uykuda olduğunu söylüyor. Bu ev, bu aile... bu adam.

Sonsuza dek mutlu yaşayacağım yuvamı buldum.

Dizlerimin ve ellerimin üzerine eğilip yabancı otları yoluyorum. Bahçe eldivenlerim ve kocaman bir şapkam var. Harold'un sebze bahçesindeyim; geçen hafta boyunca saatlerce birlikte burada çalıştık, meğer gerçekten de pek çok ortak noktamız varmış.

"Bahçeciliğe nasıl başladın?" diye soruyor fasulye asmalarını keserken.

"Annem bahçeciliği severdi ve o öldüğünde, onun anısına bunu sürdürmek istedim." Eğilip biraz daha yabancı otları yoluyorum. "Sonra da bilmiyorum." Dizlerimin üzerine yaslanıp alnımdaki teri silerken ona bakıyorum. "Bu beni ona daha yakın hissettirdi, o yüzden bunu giderek daha fazla yaptım." Omuz silkiyorum. "Sanırım burası benim mutluluk kaynağım oldu."

Dinlerken gülümsüyor.

"Bahçeciliği neden seviyorsun?" diye soruyorum. "Sevgili Angelique'im bahçeciliği severdi."

"Öyle mi?" Kaşlarımı çattım. "Edward'ın annesi bahçeciliği sever miydi?" "Evet."

"Bana hiç söylememişti."

Hüzünlü bir gülümsemeyle gülümsedi. "Charlotte sana benziyor; bu onu rahmetli annesinin anısına yaklaştırıyor ve ikisini birbirine bağlıyor, ama benim içinse, sanırım bu beni toprağa bağlı tutuyor." Bir an düşündü. "Dünyadaki her şeye sahip olabilirsin, ama kendini toprağa bağlı ve sakın hissetmezsen, o zaman hiçbir şeyin yoktur."

"Doğru." Geriye yaslanıp otları ayıklamaya devam ediyorum. "Keşke Edward'ı bahçeye çıkabilseydim, bence bu onun için iyi olurdu. Biraz rahatlamaya ihtiyacı var."

"İnan bana, yıllar boyunca her şeyi denedim." O, budamaya devam ediyor. "Annesi öldürüldüğünden beri hiç eskisi gibi olmadı."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Annesi mi öldürüldü?"

Sanki söyleyeceği sözleri düşünüyormuş gibi dudaklarını büküyor. "Başka bir araba onu yoldan çıkardı. O araba hiç bulunamadı."

Ona bakıyorum, şoktan donakalmış durumdayım. "Kendimi suçluyorum."

"Neden?"

"O gün tek başına dışarı çıkmıştı ve ben de korumaları olmadan araba kullanmaması gerektiğini biliyordum ama mahremiyetinden mahrum kalmaktan bıkmıştı, ben de..." Sesi kesiliyor.

"Oh." Yabani otları ayıklamaya devam ediyorum. "Bunun için kendini suçlayamazsın." Çalışmaya devam ederken içimden böyle düşünüyorum. "Katili bulabildiler mi?"

"Hayır. Ama önceden planlanmıştı." "Nereden biliyorsun?"

"Sahte bir yol kapatma kurulmuştu, pusuya düşürüldü ve hiç şansı yoktu. Benim yüzümden öldü... kim olduğum yüzünden."

O otları kesmeye devam ederken ben onun hüzünlü yüzüne bakıyorum ve onun içinde yaşadığı derin kederi hissedebiliyorum.

"Edward bu yüzden mi güvenliğe bu kadar takıntılı?" diye soruyorum. "Evet." O başını salladı. "O çok takıntılı takılmıştakıntılı korumaya"

"Herkes. Charlotte en çok acısını çekti; evlenmeden önce ona karşı dayanılmaz davranıyordu." Bana doğru bir bakış attı. "Sanırım resmi olarak çıkmaya başlamadan önce sana da epey çile çektirdi, değil mi?"

"Neden böyle söylüyorsun?" Konuşmaya devam etmesi için otları ayıklamaya devam ediyorum.

"O, sevdiği kişinin de hedef haline gelmesinden hep çok korkmuştur. Sanırım seni korumak için seni uzaklaştırmış olmalı."

Oh...

Edward Prescott bulmacasının bir parçası yerine oturdu...

İşte bu yüzden böyle davranıyor.

“Onun zihninde kontrol, güvenlik demektir.” O kesmeye devam ediyor. “İnsanları ne kadar çok kontrol ederse, o kadar güvende olurlar. İnsanlardan ne kadar uzak durursa, o kadar güvende olurlar.”

O makasla keserken ona bakıyorum ve güzel adamım için kalbim parçalanıyor.

"Bunu biliyor musun bilmiyorum ama Edward, içindeki şeytanları iyileştirmek için yıllardır terapi görüyor."

"Bunu biliyordum." Yabani otları ayıklamaya devam ediyorum. "Nasıl..." Düşüncelerimi ifade etmeye çalışıyorum. "Bu süreçte ona nasıl yardım edebilirim?"

“Onu kusurlarıyla birlikte seviyorsun.” Bana hüzünlü bir gülümsemeyle bakıyor. “Ama ikinizi birlikte izlerken, onun yaralarını zaten kabul ettiğini ve onu koşulsuz sevdiğini biliyorum.”

Silueti bulanıklaşıyor ve boğazıma bir düğüm atılıyor. *O kadar çok şey yaşamış ki.*

“Onun yaralarını seviyorum.” Gülümsüyorum. “Her birini.”

“Evet.” Uzaklardan yüksek bir ses yankılanıyor ve başımı kaldırıp baktığımda Edward ile Charlotte’un at sırtında, padok boyunca koşarak tepelere doğru tırmanırken olduğunu görüyorum.

"Binmeyi öğrenmelisin." Onların kayboluşunu izlerken gülümsüyor.

"Muhtemelen öğrenmem." Yabani otları ayıklamaya geri dönüyorum. "Hayatta kalmamı istiyorsan, beni atlardan uzak tut. O kadar koordinasyonsuzum ki kendi ayaklarımın üstüne düşüyorum."

Kıkırdar ve kesmeye devam eder. “Biraz zaman tanı.”

Çayırdaki yürürken yukarıdan altın rengi ışınlar parlıyor. Elimle topladığım bir demet papatya var ve sınır çiti boyunca devasa yaşlı ağaçlar sıralanmış. Güneşe doğru gülümsüyorum. “Biliyor musun Edward, sanırım burası dünyadaki yeni favori yerim.”

Kolunu omzuma atıyor. “Sen dünyadaki en sevdiğim yersin.”

“Aslında,” gülümsüyorum. “Seninki kulağa daha hoş geliyor ve haklısın. Sen dünyadaki en sevdiğim yersin ve burası sadece bunun bir yan ürünü.”

Yürürken beni kendine yaklaştırır ve şakağıma öper. “Biliyor musun, düşünüyordum da.”

"Hmm." Yerde başka papatyalar var mı diye bakıyorum.

"Eve gidip birlikte yaşamaya başladığımızda, aramızda bir şeylerin değişmesini istiyorum."

Ona bir göz attım ve olduğum yerde donakaldım. “Öyle mi?”

“Evet.” Beni kendine doğru çevirdi ve ellerimi . “Nişanlım olarak yanıma taşınmanı istiyorum.”

Gözlerim onun gözlerini aradı. “Ne diyorsun?”

“Benimle evlen.”

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ALORA

Ne?

Kalbim durdu.

O düşer düşüyor diz diz dizine dizine
tutarken ellerimi ellerimi tutarken “Benimle
evlen, Alora.”

“Edward,” diye nefes nefese kalarak ben de dizlerimin üzerine
çöküyorum. “Acele etmemize gerek yok... Yani... tabii ki... ama
bu kadar çabuk... Yani—”

“Bu evet ya da hayır sorusu.” Beni kesiyor.

Gözlerim onun gözlerini arıyor. “Cidden bana karın olmamı
mı istiyorsun?” diye fısıldıyorum.

“Evet.” Yumuşak bir gülümsemeyle cevap veriyor. “Bildiğin
zaman, bilirsin.” Yüzümü ellerinin arasına alıp beni öpüyor. “Ve
ben biliyorum.”

Silueti bulanıklaşıyor. “Ben de biliyorum.”

"O zaman soruma cevap ver. Benimle evlenir misin?"

"Evet." Gözyaşları içinde gülümsüyorum. "Aman Tanrım.
Evet." Dudakları dudaklarıma değiyor ve öpüşüyoruz; bu,
zamanın en mükemmel anı.

Sevdiği evinin bahçesindeki kır çiçekleri arasında diz
çökmüş, o kadar basit ama bir o kadar da bu dünyadan olmayan
bir romantizm.

"Nişan yüzüğün için iki seçeneğin var." Bana gülümsüyor,
gözleri sevgiyle dolu.

"Bu gerçek mi?" Yüksek sesle gülüyorum.

“Aile yadigarı yüzüğümü alabilirsin. Ya da yeni bir tane alabilirsin, seçim senin.”

"Oh..." Bir an düşündüm. "Aile yüzüğü annenin miydi?"

"Evet." Gözleri gözlerime kilitleniyor.

Bir an düşünüyorum. “Onu istiyorum, lütfen,” diye fısıldıyorum.

Burun delikleri genişler ve bunun onun için çok önemli olduğunu anlarım. “İyi seçim.” Cebinden kırmızı bir yüzük kutusu çıkarır ve açtığında, hayatımda gördüğüm en güzel yüzük karşımda belirir. Edward dönemine ait antika tarzda, ortasında büyük bir Avrupa kesim pırlanta ve etrafında pırlantalar bulunan, tamamı telkari pembe altınla kaplı bir yüzük.

"Aman Tanrım." Ellerimi ağzıma götürüyorum.

Elimi tutar ve parmağıma takar; bir kez daha gözlerim bulanır. “Ah... Edward. Bu çok mükemmel,” diye fısıldarım ve elimi uzatıp yüzüğü incelerim. “Elmas bir çiçek gibi görünüyor.”

"Öyle."

Yüksek sesle gülüyorum. “Az önce ne oldu böyle?” diye soruyorum ve o da gülüyor.

"Biz..." Sanki kendisi de inanamıyormuş gibi omuzlarını silker. "Nişanlandık."

"Emin misin?" diye soruyorum, elime bakmaya devam ederken, bir saniye bile gözlerimi ondan ayıramıyorum. "Bu çok erken, istersen bekleyebiliriz."

"Seni bulmak için otuz altı yılımı harcadım Alora, bir dakika daha boşa harcamayacağım."

Gözlerim onun gözlerini arar. "Bunu gerçekten yapacak mıyız?" "Evet... Sonsuza kadar." Yüzümü ellerinin arasına alır ve

beni öper. "Bayan Prescott."

“Ha.” Dudaklarına doğru gülüyorum. “Kulağa çok yetiştikince geliyor.” O da kıkırdıyor, beni ayağa kaldırıyor ve tekrar öpüşüyoruz,

dudaklarımız birbirinin üzerinde, mükemmel bir şefkat anında oyalanıyor. “Seni çok seviyorum,” diye fısıldıyorum.

"Ben de seni seviyorum."

"Herkes ne zaman söyleyeceğiz?"

"Hemen şimdi."

Dönüp, heyecanımı kontrol edemeyerek tarlanın karşısına koşuyorum. "Eve kadar yarışalım."

O da peşimden koşar ve koşarken güleriz. Tepenin zirvesine vardığımızda Harold, Charlotte ve Spencer'ın çimlerin üzerine kurdukları küçük bir masada bizi beklediklerini görürüm. Gümüş bir buz kovası, bir şişe şampanya ve beş kadeh vardır.

"Biliyorlar mıydı?" Nefes nefese kalırken gülüyorum.

"Biliyorlardı." Bana yetişirken gülümsüyor. "Seninle tanıştıkları andan itibaren biliyorlardı."

"Hayır deseydim ne olurdu?" diye nefes nefese soruyorum.

"O zaman seni öldürür ve tarlaya gömerdim ki kimse asla fark etmesin." Elimi eline alıp havaya kaldırıyor, sanki az önce bir şampiyonluk maçı kazanmış da herkes heyecanla tezahürat edip zıplıyormuş gibi.

"Babanı, kardeşlerini FaceTime'dan ara," diyor. "Onların da bizimle birlikte kutlamasını istiyorum."

"Umarım babam cevap verir." Telefonumu çıkarıyorum.

"Aramanı bekliyorlar."

"Zaten aradın mı?" Boğazıma bir düğüm atılır.

"Tabii ki aradım."

Oh...

"Seni seviyorum," diye gözyaşları içinde fısıldıyorum, o beni yakalayıp kollarına alıyor ve uzaktan gelen tezahürat sesleri eşliğinde, tüm varlığıyla beni öpüyor.

O kadar mükemmel bir an ki, sonsuza kadar hafızamda kalacak.

Sonsuza kadar ona ait.

EDWARD

Ateş parıldıyor, titrek bir sıcaklık odaya yayılıyor ve gün bitmeden yapmam gereken bir şey olduğunu biliyorum... ortada duran bir sorun var, bu mükemmel günü mahvetmeden bu konuyu nasıl açacağımı bilmiyorum. Ama eğer açmazsam, yarın daha da kötü olacak... bu durum şimdiden içimi kemiriyor.

Alora başını kucağıma yaslamış yatıyor, ben ise ayaklarımı pufun üzerine uzatmış, elimde bir kadeh kırmızı şarapla oturuyorum. Parmaklarım amaçsızca saçlarını okşuyor ve ara sıra o, sanki hâlâ inanamıyormuş gibi elini kaldırıp yüzüğüne bakıyor.

"Doe." Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken dudaklarımı büküyorum. "Konuşmamız gereken bir şey var."

"Evet?" O büyük, güzel, masum gözleriyle bana bakıyor.

"Şey..." Midem düğümleniyor... *Kahretsin.*

"Ne var?" Oturur. "Ben..."

Gözlerim onun gözlerine kilitlenir. "Edward, söyle hadi."

"Eve vardığımızda avukatlarına götürmeni istediğim bir şey var." Ayağa kalkıp çekmeceyi açtım ve içinden büyük, beyaz bir zarf çıkardım.

"İçinde ne var?" Kaşlarını çattı.

Yeniden oturup zarfı sehpaye koyuyorum ve yanaklarımı şişiriyorum, keşke şu anda burada değil de başka bir yerde olsaydım diye düşünüyorum. "Evlilik sözleşmesi."

"Tamam." Omuzlarını silker ve odanın içinde etrafa bakınır. "Kalem nerede?"

Ona bakarken kaşlarımı çattım. "Hayır, hayır." Başımı salladım; belli ki bunun ne olduğunu anlamamıştı. "Bu, öyle gelişigüzel imzalayabileceğin bir şey değil. Bunu avukatlarına götür, onlar da benim avukatlarımla görüşsünler."

"Öylece mi?" Gülümsedi, ayağa kalktı ve masaya doğru yürüdü. "Kim 'öylece' der ki?"

"Ben." Alaycı bir gülümseme atıyorum. "Lütfen bir anlığına ciddi olur musun?"

"Ciddiyim." Bir çekmeceyi açıp bir kalem alır ve tıklar. "Hadi başlayalım."

"Hayır, Alora." Kalemi elinden alıyorum. "Bu doksan sekiz sayfalık bir belge. Hukuki temsilciniz olmadan bunu öylece imzalamayacaksınız."

"Para umurumda değil Edward, bunu biliyorsun." Kalemi benden geri kapar. "Eğer ayrılırsak senden tek kuruş bile istemiyorum. İhtiyacım olan her şeye zaten sahibim." Sayfaları çevirmeye başlar. "Bir dakika." Bana bakar. "Burada çocuklarla ilgili bir şey var mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Tek istediğim şey, çocuklarımla velayetinin eşit olarak paylaşılması."

"Oh..." Kaşlarımı çattım. "Hayır. Tanrım, hayır, burada çocuklarla ilgili hiçbir şey yok. Bu sadece maddi konulara odaklanan bir evlilik sözleşmesi."

"Tamam." Son sayfaya kadar göz gezdiriyor.

"Ne yapıyorsun? Oku, acele etme. Bu öylece imzalayabileceğin bir şey değil."

"Gerek yok."

"Alora, saçmalama."

"Sana güveniyorum, Edward." Bana gülümsüyor. "Biliyorum ki sen asla..." Omuzlarını silkiyor. "Anlarsın ya."

"Birine bu kadar güvenmemelisin, Alora."

"Sana kalbimle güveniyorum ve sahip olduğum tek değerli şey o." Son sayfaya imzasını atıp tarihi yazıyor. "Ve senin kalbim, benim isteyeceğim tek şey. Eğer ayrılırsak ve onu kaybedersem, hiçbir para seni kaybetmemin acısını dindiremez." Bana doğru eğilip beni öpüyor. "Duşa gireceğim bebeğim, yukarıda görüşür müyüz?"

Başımı sallıyorum, kalp atışlarımla sesi kulaklarımda yankılanıyor.

Onun yukarı çıktığını dinlerken, son sayfadaki imzasına bakıyorum. Okumamış bile.

Bana güveniyor.

Alora Sorenson, ailem dışında bana güvenen tek kişi.

Beni gerçekten seven tek kişi.

Kalın kağıt yığını ve zarfını alıp yanına gidiyorum, güvenlik ızgarasını açıp kağıtları ateşe atıyorum.

Kırmızı alevlerin kağıdı yakarken yüksekte parladığını izliyorum. Hukuk ekibimin haftalarca süren çalışması alevler içinde yok oluyor.

Kırmızı ışık yüzümü aydınlatırken şarabımı yudumluyorum; onun kalbi gerçekten de sahip olduğum tek değerli şey ve onu kaybedersem, elimde hiçbir şey kalmaz.

"Ben de sana güvenmeyi seçiyorum." Ateşin yanışını izliyorum. "İyi günde, kötü günde."

ALORA

Mezar taşına bakıyorum.

**Angelique Prescott Sevgi
dolu eş, sevgili anne.
Kalplerimizde sonsuza dek**

Edward pembe gülleri dikkatlice vazoya koyar ve mezar taşını siler. Sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi parmağıyla göğsünde haç işareti yapar.

Tepenin ötesindeki çayırdayız ve derenin karşısında, orada, daha fazla meşe ağacının altında bir aile mezarlığı var.

Süslü bir demir çitle çevrili mezarlıkta, heykellerin üzerinde sarmaşık güller büyüyor, üzerinde nilüferlerin yüzdüğü beyaz mermerden yapılmış büyük, dairesel bir su havuzu var ve etrafı mükemmel bakımlı çimlerle çevrili. Eski mezar taşları sıralar halinde dizilmiş, Prescott'lar birbiri ardına, ve ben burada gömülü olan insanları hayal etmeye çalışıyorum.

Edward'ın ataları, her biri.

Annenizin mezarını ziyaret etmek bir şey, ama onun kendi evinin bahçesine gömülmüş olması bambaşka bir şey. Bir yandan, onun yakınımda olması rahatlatıcı. Öte yandan, artık hayatta olmadığını sürekli hatırlatıyor.

Burada yatıyor... Geçmişteki hayatı.

Rüzgarda yankılanan uzak bir aşk anısı.

Edward, elleri cebinde, yüzünde hiçbir duygu belirtisi olmadan mezar taşına bakıyor. Beni tanıtmıyor. Mutlu görünmüyor; aslında, eve dönmeden önce ona veda etmek için buraya geldik.

Acaba her ziyaretinde bunu mu yapıyor? Sadece ayrılmadan önce onu görmeye mi geliyor? Öyle olduğunu hissediyorum, ama belki de durumu yanlış yorumluyorum.

Biliyorum ki, nişanımızdan sonraki bu hafta, annemi uzun zamandır hiç bu kadar özlememiştim. O da burada bizimle kutlama yapmalı, düğün planlarına yardım etmeliydi. Sevinçlerimi paylaşmalıydı ve acaba o da aynı şeyi hissediyor mu diye merak ediyorum.

Bana elini uzattı. "Gel." Elini tuttum, arkamızı dönüp eve doğru yürümeye başladık. Ruhu hüzünlüydü; ben de annesinin mezar taşına bir göz attım.

Hoşça kalın, Bayan Prescott, ona iyi bakacağıma söz veriyorum.

"Hoşça kalın." Harold'a sarılıyorum, sonra da Charlotte'a.

"Hoşça kalın." Ben arabaya binerken gülümsüyorlar ve el sallıyorlar. Edward onlara veda ederken arabanın camından izliyorum

; babası onu uzun süre sıkıca kucaklıyor ve gözleri doluyor. Kucaklaşmadan ayrılırken gözlerini siliyor. Edward sonra Charlotte'a dönüyor ve o da aynısını yapıyor.

Veda etmek hiçbir zaman kolay değildir, ama nedense ailenin reisi vefat ettiğinde... bu daha da zor geliyor. Bir ebeveyni yalnız bırakmak, kimsenin kendi isteğiyle yaptığı bir şey değildir. Edward işiyle o kadar meşgul ki, annesini yeterince aradığını sanmıyorum; tabii bu sadece bir varsayım, ama onun ayrılışına verdikleri tepkiye bakılırsa, bence bu makul bir tahmin.

Edward arabaya biner ve araba uzaklaşırken zorla gülümser ve el sallar, elimi tutar ve sonra sanki o da üzülmüş gibi pencereden dışarı bakar.

Ebeveynlere veda etmek, cesur davranmaya çalışırken yüzlerini görmek acı veriyor, özellikle de ayrılmanın kendi seçimin olduğunu bildiğinde.

Havaalanına kadar tek kelime etmez ve ben de sohbet etmeye ya da konuyu değiştirmeye çalışmam çünkü bazen bir süre suçluluk duygusuyla baş başa kalmak gerektiğini bilirim.

Uzaklaştıkça, sevdiğiniz insanlarla aranızdaki mesafenin her kilometre ile daha da arttığını hissedersiniz.

Pencereden dışarı bakarken üzgün bir hali var, elim onun kalın bacağının üzerinde, o da elimi sıkıca tutuyor. "Harika bir haftaydı, beni onlarla tanıştırdığın için teşekkür ederim." Gülümsüyorum.

"Öyleydi." O da başını sallıyor. "Geldiğin için teşekkür ederim."

Araba uçağın yanındaki pistte durdu; yağmur yağıyordu ve şoförümüz siyah bir şemsiye çıkarıp, biz arabadan inerken üzerimize tuttu. "Teşekkürler." Edward şemsiyeyi ondan aldı ve beni merdivenlerden yukarı çıkarırken başımızın üstüne tuttu. Herkesin gözü üzerimdeyken tökezleyip düşeceğimden hep çok korktuğum için adımlarıma çok dikkat ettim.

"Merhaba." Kaptan gülümsüyor ve onunla el sıkışıyor, sonra bana dönüyor. "Merhaba, Bayan Sorenson."

"Merhaba." Gülümsüyorum. Birinin yüzüğümü görmesini o kadar çok istiyorum ki; bunu çatıların üstünden haykırmak için can atıyorum.

Haberlerim var, büyük haberler. Size verebileceğim en güzel haber.

Evleniyoruz.

Tanrı aşkına, biri fark etsin.

Edward beni koltuğuma götürür ve otururum, ceketini çıkarır, dolaba doğru yürür ve onu bir askıya asar.

"Bir viski alayım lütfen," diyor uçuş görevlisine, gözleri bana dönüyor. "Sen ne istersin, Alora?"

"Ben şampanya alayım lütfen."

"Elbette, efendim." Gülümser ve koridordan uzaklaşır.

Edward yanımdaki koltuğa çöküyor ve yine elimi tutuyor, bakışları pencereden dışarıya kayıyor, ne sohbet ne de şakalaşma var. Geçen haftayı birlikte geçirme zevkini yaşadığım o sevgi dolu adam yok.

"İyi misin?" diye fısıldıyorum ve omzuna öpücük konduruyorum. "Evet." O da şakaklarıma öpücük konduruyor. "Vedalarından nefret ediyorum."

"Yakında geri döneceğiz."

Başını sallar ve bakışlarını tekrar pencereden dışarıya çevirir, ben de başımı koltuk başlığına yaslarım.

Adamım da bir insan.

İki uzun saat sonra, Nice'deki pistte uçağın kapıları açılıyor. Saat geç, neredeyse 21:00.

"Hoşça kalın ve teşekkürler." Edward, kaptan ve uçuş görevlilerinin ellerini sıktı ve biz de aşağıya doğru ilerledik.

Philippe siyah Bentley'in yanında bekliyor ve eşyalarımız arabanın arkasına yükleniyor.

Edward arka kapıyı açar ve ben içeri binerim; Philippe direksiyon başına geçer. "Nereye gidiyoruz efendim?" diye sorar.

"Ben..." Omuzlarını silker. "Geceyi yatta geçirmek istemiştim ama saat geç oldu ve yorgunuz. Lütfen bizi Bayan Sorenson'a götürün."

"Peki, efendim." Arabayı hareket ettirir ve geceyi yarararak ilerleriz; ben de pencereden dışarı gülümserim, evime dönüyor olmaktan mutluyum.

Edward, Philippe'e bizden bahsetmez ve bunun doğru zaman olduğunu düşünmüyorum.

Her şey gerçek dışı geliyor, en çılgın rüyalarım da bile az önce geçirdiğimiz bu harika haftayı hayal edemezdim. Bunu çatıların üstünden haykırmak istiyorum.

Nişanlandık.

"Doe, ben gidiyorum," boğuk bir fısıltı beni uyandırır. "Ha?"

Gözlerimi zorla açıp Bay Orgasmik'in oturduğunu görürüm. Yanımdaki yatakta, hava hâlâ oldukça karanlık ve o iş kıyafetini giymiş, işe gitmeye hazır.

"Tamam." Uykulu bir şekilde gülümsüyorum.

"Bugün yüzüğünü takma, tatlım." "Ne?"

Gözlerimi birden açıyorum. "Neden?"

"Resmi bir duyuru yapmak istiyorum ve iş yerinde kimsenin seni rahatsız etmesini istemiyorum."

"Ah." Esniyorum. "Kim beni rahatsız eder ki?"

"Gazeteciler." Beni öpüyor. "Bugün çantanda sakla."

Üzgün bir yüz ifadesi takınıyorum.

"Bu sabah duyuruyu yapacağım, sonra seni ararım." Beni tekrar öper. "Ve bu gece yatta kalıp kutlama yapacağız. Çocuklar işten sonra seni getirecek."

"Tamam." Parmaklarımda duran yüzüğümü tutuyorum.

"Çıkarmayacağım. Eldiven giyeceğim."

"Tamam."

Ona aptalca gülümsüyorum. "İnanabiliyor musun?"

"İnanıyorum." Beni tekrar öpüyor.

"Bana soyadını veriyorsun." Elimi kaldırıp yüzüğüme bakarak gülümsüyorum.

"Böylece benim adımın inleyebilirsin." Boynumu ısıırıyor ve ben onun altında kıvrılırken kıkırdıyorum, son bir öpücükle merdivenlerden aşağı iniyor. Ön kapının sesini duyuyorum, ardından arabanın ön tarafta çalışmaya başladığını.

Uykuya dalıyorum. Onu çıkarmayacağım. Beni zorlayamazsın.

Dudak boyası fırçasını dudaklarımın üzerinde gezdirip yuvarlıyorum, maskarayı özenle sürüyorum, allık sürüyorum, altın küpelerimi takıyorum ve hatta saçlarımı da düzleştiriyorum. Sadece işe gitmek için bu kadar uğraşıyorum ama bugün sıradan bir gün değil.

Bugün nişanlanıyorum.

Hayallerimin en çekici, en muhteşem erkeğiyle nişanlıyım ve buna yakışır bir şekilde görünmek istiyorum. Siyah kalem etek ve siyah kaşmir balıkçı yaka giyiyorum. Uzun siyah saçlarım açık ve düz, makyajım şık olmaya çalışıyor, kırmızı rujla tamamlanmış.

Yüzüğümü çıkarmayacağım; bunu düşündüm ama sonunda kesinlikle hayır diye karar verdim. Zaten iş yerinde kimse beni görmeyecek, görseler bile kiminle çıktığımı bilmiyorlar. Ayrıca, Edward bugün bir duyuru yaparsa, sır ortaya çıkacak. Aynaya son bir kez bakıp çantamı alıp aşağı iniyorum. Arka kapıyı kilitleyip ön kapıya doğru ilerliyorum ve Philippe ile Stefan'ın beni beklerken Bentley'in yanına yaslanmış olduğunu görüyorum. "Günaydın." Garaj yolundan aşağıya doğru zıplıyorum.

"Günaydın, Bayan Sorenson." Philippe arka kapıyı açarken gülümsüyor. "Tebriklerimi sunmam gerektiğini duydum."

Onlara söylemiş.

"Evet." Gülümsüyorum. "İnanabiliyor musunuz?"

"Aslında yapamam." Ben arka koltuğa otururken gülüyor.
"Ama bu harika bir haber. Tebrikler."

"Teşekkür ederim."

"Tebrikler, Bayan Sorenson." Stefan arabaya binerken gülümsüyor.

"Teşekkür ederim."

Yola çıkıyoruz ve ben pencereden dışarıya aptalca gülümsüyorum. "Organizasyona başlamak için heyecanlı olmalısın," diyor Philippe, dikiz aynasından gözlerimle gözleri buluşurken.

"Organizasyon..." Neyden bahsettiğini tam olarak anlayamadığım için kaşlarımı çattım.

"Düğün dört hafta sonra."

"Dört hafta mı?" diye ciyaklarım. "Şey... Bu mümkün değil, Philippe."

"Oh." Philippe'in yüzü düşer, yanlış bir şey söylediğinden endişelenir. "Benim hatam, Bay Prescott'u yanlış anlamış olmalıyım."

"Hayır, muhtemelen yanlış anlamadın." Pencereden dışarı bakarken omuz silkiyorum. "Onun nasıl olduğunu bilirsin; Edward her şeyi dün istiyor."

"Öyle," diye onaylıyor.

Zavallı aptalın hiçbir fikri yok... Kimse dört hafta içinde bir düğün organize edemez.

O bile.

On dakika sonra dükkanımın yanına yanaşıp arabayı park ediyoruz. "Hemen koşup yan dükkandan bir kahve alacağım; siz de ister misiniz?" diye soruyorum.

"Hayır,
teşekkürler."

"İçeride
görüşürüz."

"Tamam."

Arabadan inip çantamı omzuma asarak köşeyi dönerim ve tam o anda birine çarparım. "Aman Tanrım, çok özür dilerim." Başımı kaldırıp tanıdık bir yüz görürüm.

"Pascal."

"Merhaba." Gözleri, omzumdan sarkan çantamın askısını tutan elime kayıyor.

Kahretsin.

"Burada ne işin var?" Elimi dikkat çekmeden arkamda saklamaya çalışıyorum. "Bugün izinli misin?"

"Parmağında ne var?" diye sordu, elini takım elbisesinin ceplerine sokarken rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

"Ah, sadece sahte bir yüzük," diye kekeliyorum. "Gitmem gerek."

Gözleri benimkilerle buluşur ve içimi suçluluk duygusu kaplar.

Siktir.

"Aslında, Pascal... Seninle karşılaşmam iyi oldu, çünkü bunu benden duymak istersin. Edward ve ben geçen hafta nişanlandık."

Sözlerimi sindirirken yüzünde bir anlık bir kaş çatma belirir.

"Biliyorum, ani bir karar gibi görünüyor, ama..."

"Öyle." Sözümü keser. "Seni kullandığını biliyorsun."

"Pascal."

"Yıllardır sadece bir çapkın olan bir adamın, birkaç hafta içinde birdenbire saygın bir koca olmak istemesi sence bir tesadüf mü? Bu kadar aptal olamazsın, Alora."

"Pascal..." İç geçirdim. "Böyle davranma." "Nasıl davranayım? Gerçekçi mi?"

Sinirlenerek gözlerimi devirdim. "Sadece benim için mutlu olamaz mısın?"

"Hayır." Gözleri gözlerime kilitlendi. "Yani... Prescott'u tanıdığım kadarıyla, tahminimce yakında patlak verecek bir skandala bulaşmış ve arkasına saklanacak bir bahaneye ihtiyacı var. Mutlu bir evlilikten daha iyi bir kılık değiştirme olabilir mi?"

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ALORA

I adım çıkıyorum sırt ayak ayağıma şaşırmış bunun tahmin tahmininden. "Bu saçmalık," diye karşılık veriyorum.

Bir dakika...

Bir skandal *patlamak üzere... Acaba* onun hikayesinde bir gerçeklik payı olabilir mi?

"O seni sevmiyor, Alora." Dudaklarını büküyor. "Benim sevdiğim gibi değil."

"Pascal, aylardır birlikte değiliz."

"Sekiz kısa hafta ve şimdiden başka biriyle evlenmeye söz verdin mi? Sekiz haftada birini tanıyamazsın bile."

Gözlerim onun gözlerine kilitlendi.

"İlişkımız senin için o kadar önemsiz miydi ki, sırf benden intikam almak için onun gibi biriyle evlenmeyi göze aldın?"

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok," diye fısıldadım.

"Uyan, Alora. Sıkılır sıkılmaz seni bir kenara atacak, çünkü Prescott böyle biridir. Kalbi kırık eski kız arkadaşlarının uzun listesiyle konuş; hepsine de sana vaat edilenlerin aynısı vaat edildi ve bak şimdi ne durumdalar."

"Pascal."

"Edward Prescott, Edward Prescott'a bakar... Ama sanırım bunu zor yoldan öğreneceksin."

Philippe'in arkamdan geldiğini hissediyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye yalan söyledim. "Hemen geliyorum." Pascal'ın gözlerinin içine baktım. "Hoşça kal, Pascal."

"Öyle mi?" diye alaycı bir şekilde cevap verdi. "Bana pek öyle gelmiyor."

Onun suçlamalarından sarsılmış bir halde yanından geçip dükkâna giriyorum. Çantamı arka tarafa koyup masama oturuyorum. Kalbim deli gibi atıyor ve yüzüm kızarmış.

Lanet olsun.

Neden onu görmek zorundaydım ki... Bugün mutlu ve kutlama dolu bir gün olması gerekiyordu.

Neden bunu kafama sokmak zorunda kaldı ki?

Onun suçlamalarının tamamen saçma olduğunu biliyorum çünkü biz birbirimizi seviyoruz ve Edward'ın bana bunu yapmayacağını biliyorum.

Uzakta alarm zilleri çılgılık atarken, kan dolaşımda adrenalin dolaşıyor.

Acaba o...

Saat 15:00

"Aman Tanrım." Jonty, telefonunu tutarken heyecanla kollarını sallıyor. "İşte burada, işte burada."

"Şşş," diyorum ve mağazanın ön tarafında kitabını okuyan Philippe'e işaret ediyorum. "Ofise gel," diyorum.

Nedenini sorma... Ama bu sabah Pascal'ı gördüğümünden beri, nişan hakkında açıkça coşmak istemiyorum.

Bir yandan, Pascal'ın terk edilmiş bir eski sevgili olduğunu biliyorum ve bunun Edward ile aramıza girmesine izin vermeyeceğim, ama gerçek şu ki, bu durum heyecanımı biraz gölgeledi.

Hatta, içimi bir tür korku kapladı.

Ya o haklıysa? Ya tüm bunlar, patlak verecek olan Hermione hakkındaki hikayeden kaçmak için hazırlanmış ayrıntılı bir plan ise?

Öyle değil...

“Şöyle yazıyor...” Jonty haber odasından haberi okur. “Kumarhane kralı Edward Prescott, gizemli bir kadın olan Alora Sorenson ile nişanlandığını duyurdu.” Heyecanla omuzlarını kaldırır. “Burada şöyle yazıyor: Uzun süredir sosyal etkinliklerden gözle görülür şekilde uzak kalan Edward Prescott, artık bir ilişkisi olan bir adam olarak yeniden ortaya çıktı. Bu sabah bir açıklama yaptı. ‘Alora ile yıllar önce çıkmıştık ve o her zaman kaçan kız olmuştu. Yeniden bir araya geldik ve birbirimizi çok seviyoruz. Birlikte bir hayat planlamaktan dolayı çok heyecanlıyız ve bu özel dönemde mahremiyetimize saygı gösterilmesini rica ederiz.’ Aman Tanrım.” Jonty okumaya devam ediyor. “İkinizin bir fotoğrafı var.”

“Ne?” Kaşlarımı çattım.

"Oh, sen de çok güzel görünüyorsun."

Nişanlandıktan hemen sonra çekilmiş ikimizin fotoğrafını görmek için telefonu elinden alıyorum. Sanırım bu fotoğrafı Charlotte çekmiş. Bahçedeyiz, şampanya içiyoruz, kolu omzumda, ikimiz de gülüyoruz ve yüzüğüm tam ortada. “Bu fotoğrafı kullandığını bilmiyordum?” Kaşlarımı çatıyorum.

"Beğenmedin mi?" Jonty telefonunu geri alır ve tekrar inceler.

"Hayır, beğendim. Sadece onu kullanmak istediğimi bana sordu mu diye düşündüm."

Jonty fotoğrafa bakarken gülümsüyor. "Sanki o herhangi bir şey için izin istemiş gibi."

Hmm...

Jonty'nin bile Edward hakkında bir fikri var.

'im , , , , , , , , .

Thomas Stone.

Aslında... Şu anda Thomas'ın moral verici sözlerine ihtiyacım var. "Merhaba."

"Selam." Gülümsediğini anlayabiliyorum. "Gelecekteki Bayan Prescott hakkında çok ilginç bir hikaye okudum."

"Ha." Jonty'ye parmağımı kaldırıyorum. "Bir dakikaya dönerim." Philippe'in yanından geçiyorum. "Kafede oturup bir kahve içeceğim. Beni buradan izleyebilirsin, pencerenin yanına oturacağım."

Etrafına bakınıyor. "Tamam, olur."

Sokağa koşuyorum. "Aman Tanrım, iyi ki aradın," diye fısıldıyorum.

"Bulutların üstünde misin?"

"Bu sabah eski sevgilimi görene kadar öyleydim." Sesimi alçaltmaya çalışıyorum.

"Yanlışı adamla evleneceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum. "Öyle bir şey değil. Bekle biraz." Telefonu kapatıp garsona soruyorum, "Merhaba, kapının yanındaki masalardan birine oturabilir miyim lütfen?"

"Tabii ki." Beni bir masaya götürüyor ve ben oturuyorum. "Bir kafe americano lütfen."

"Tabii ki." "Neler oluyor?"

"Şey... bana aptalca davrandığımı söylemen gerekiyor."

"Neden?"

"Şey, Edward ve ben birbirimizi çok seviyoruz ve her şey yolunda gibi geliyor, anlıyor musun?"

"Tamam," diye cevapladı.

"Beni Londra'daki evine götürüp ailesiyle tanıştırdı ve aniden bana evlenme teklif etti, annesinin nişan yüzüğünü verdi."

"Ne?" diye hayretle sorar. "Ciddi misin?"

"Evet."

"Aman Tanrım, tebrikler." "Şu anda bir sorunum var." "Ne?"

Dinliyor. "Şey..."

“Bu sabah işe giderken eski sevgilim Pascal’a rastladım.”

“Bu, Paris’te rastladığın adam mı?” “Evet.”

“Neden bu adam her yerde seninle karşılaşılıyor?”

"Bilmiyorum. Ama Edward'ın sadece bir skandalı örtbas etmek için bana evlenme teklif ettiğini düşündüğünü söyledi."

"Oh, siktir git," diye alay etti, "Terk edilmiş sevgili mi ne." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"O tam bir salak. Bu pisliğin sözlerine kulak asma." "Bu beni gerçekten üzdü."

"Neden sana böyle bir şey söylesin ki? Sen bile böyle düşünsen, kasten birinin duygularını incitmeye çalışmadıkça asla böyle bir şey söylemezsin."

“Öyle mi düşünüyorsun?”

"Biliyorum. Alora, onun aslında ne dediğini bir inceleyelim... O, birinin sana evlenme teklif etmesinin tek nedeninin bir skandal olduğunu düşünüyor."

“Sanırım.”

“Ve Edward Prescott gibi birinin senin gibi birini sevmesinin imkânı yokmuş.”

"Kısaca öyle."

"Siktir et onu."

Gülümsüyorum, kendimi daha iyi hissediyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bebeğim, Edward Prescott evlenmek istemeseydi, şeytanın kendisi bile onu evlenmeye ikna edemezdi."

"Haklısın." Omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum. "Tanrım, berbat bir gün geçirdim."

“Açıkçası... Bu eski sevgilin tam bir narsist. Ondan kurtulduğun için şanslısın.”

"Evet, belki de haklısın." Gülümsüyorum. "Teşekkürler, kimseyle konuşamıyormuşum gibi hissediyorum. Olaylara çok iyi bir bakış açın var."

"O zaman beni arkadaşın olarak gördüğün için şanslısın, değil mi?" "Öyle. Ne zaman dönüyorsun?"

"Cuma günü uçacağım. Hafta sonu izinliyim; bir kahve içmek ister misin?"

"Tabii."

"Hey, tebrikler bebeğim. Senin adına çok mutluyum. Bu özel anların tadını çıkar ve kimsenin bunu senden çalmasına izin verme."

Haklı.

"Teşekkürler." Telefonun diğer ucunda gülümsüyorum, bugün ilk kez mutlu hissediyorum. "Hafta sonu görüşürüz."

"Tamam, hoşça kal." Telefonu kapatıyorum ve kahvem geliyor. Elimi uzatıp ona bakıyorum, nihayet burada oturup güzel yüzüğümü huzur içinde seyredebilirim.

Saat 17:00

Jonty ve Helene pencerenin önünde durup sokağa bakıyorlar. "Bir araba daha geldi."

"Olamaz," diyorum, gergin bir şekilde rujumu yeniden sürerken. "Hepsi burada ne arıyor?" Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip eteğimi düzeltiyorum. "Kahretsin, daha güzel bir şey giymeliydim."

Dışarıda bir hareketlilik başladı, paparazziler dükkanımın önünde toplanıyor. "Geri çekilin," diyor Philippe, ellerini uzatarak onlardan uzak durmalarını işaret ediyor.

"Benim kim olduğumu nereden biliyorlar ki?" Edward'ın numarasını çevirirken kaşlarımı çatıyorum.

"Seni bulmak zor olmasa gerek, sadece adını Google'da aratmaları yeter," diyor Helene.

"Merhaba, Bayan Sorenson," diyor telefonda mırıldanarak.

Sesini duyduğumda karnımda kelebekler uçuşuyor, o kadar çekici ki dayanamıyorum. "Merhaba," diyorum baygın bir sesle.

"Günün nasıl geçti, tatlım?" "Harika," diye fısıldıyorum. "Seninki nasıl geçti?"

"Onunkinden bile daha iyi." Onun da gülümsediğini anlayabiliyorum. "Ne haber?"

"Fotoğrafçılar dükkanımın önünde toplanmaya başladı."

"Evet, öyle

duydum." "Şey..."

"Şey, ne?"

"Şey, ne yapayım?" "Onları görmezden gel."

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Onları nasıl görmezden geleceğim?"

"Koruma görevlilerinizle birlikte arabaya doğru yürüyün, arabaya binin, onlar sizi güvenli garajımıza götürecek ve sonra gidecekler."

"Ah." Düşünürken kaşlarımı çattım. "Yani hiçbir şey yapmam gerekmiyor mu?"

"Hayır. Sen istemediğin sürece." "Neyi istemek?"

"Eğer sorularını cevaplamak istersen cevaplayabilirsin, ama ben bunu tavsiye etmem çünkü eğer seni eğlendireceğini anlarılarsa, sana daha da fazla sataşırılar."

"Oh." Düşünürken odada volta atmaya başlıyorum. "Hepsi bu mu?" Sözümü kesiyor.

"Yani... Acelen mi var falan?"

"Hayır, ama konferans masasının etrafında oturmuş, izleyen ve bekleyen on adam acele ediyor olabilir."

Erkeklerin topluca kıkırdadığını duyuyorum.

"Ah, lanet olsun. Üzgünüm. Tamam, hoşça kal." Aceleyle telefonu kapatıyorum ve dehşet içinde yüzümü buruşturuyorum. Neden onun sürekli toplantılarla meşgul olduğunu hep unutuyorum? Önemli biriyle çıkmaya hiç alışabileceğimden emin değilim.

"Ne dedi?" Helene ön pencerede dururken sesleniyor. "Burası artık tam bir sirk haline geldi. Philippe'in patronluk tasladığında ne kadar seksi olduğunu konuşabilir miyiz?" Dramatik bir şekilde kolunu uzatıyor. "Geri çekil," diyor derin bir sesle onu taklit ederek.

Jonty ve ben birbirimize gözlerimizi deviriyoruz.

"Onları görmezden gel ve hiçbir şey söylemeden arabaya bin dedi."

"Mantıklı," diye yanıtıyor Jonty. "O pislikleri cesaretlendirmek istemeyiz."

"O da öyle dedi." Eşyalarımı topluyorum. "Tamam, hazır mıyız?"

"Evet." Diğerleri eşyalarını toplar, ışıkları kapatır, ön kapılara doğru ilerler ve kapıları açarız. "Bayan Sorenson," diye seslenir biri. "Özel bir röportaj yapabilir miyiz lütfen?"

"Bayan Sorenson, nişanınız için tebrikler." "Bayan Sorenson, Bay Prescott ile nasıl tanıştınız?"

"Bu taraftan." Philippe beni arabaya götürüyor, kameralar flaş patlatıyor ve ben hızla arka koltuğa oturtuluyorum, arkamdan kapı çarpılıyor.

Pencerelerden flaşlar patlıyor ve başımı kaldırıp Helene ile Jonty'nin sokakta tek başlarına yürüdüklerini görünce içim burkuluyor. Onlara veda bile etmedim.

Ah, bu konuda daha iyi olmam lazım.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

ALORA

Yatın güvertesindeki kahvaltı her zaman çok mükemmeldir. “Ve önümüzdeki ay balayına çıkacağız,” diyor, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi.

"Edward." Gözlerimi devirdim. "Bir ay sonra evleneceğimizi de nereden çıkardın?"

"Çünkü evleneceğiz."

"Hayır, evlenmiyoruz." Gözlerimi kocaman açıyorum. "Acele etmek istemiyorum, hayalimdeki gelinliği seçmek, her ayrıntıyı planlamak ve bunu yaparken eğlenmek istiyorum."

Bu sefer gözlerini devirdi. "Peki. Altı hafta var."

"Edward."

"Tartışmaya açık değil. Evlenmek istiyorum."

"Peki, altı hafta içinde evlenmek istiyorsan kaçmamız gerek."

"Bana uyar."

"Ne?" Ona bakıyorum. "Kaçmak mı istiyorsun?"

"Hayır. Küçük bir düğün istiyorum. Benim ailem, senin ailen. Her birimizden bir avuç arkadaş. Hepsi bu."

"Oh." Ben sanırım bir bir bir bence bu aslında aslında kulağa hoş geliyor. "Nerede evlenmek istersin?" diye soruyorum ona.

Dudaklarını sıkıca birleştirir. "Nereye istersen."

"Gerçekten mi?" Gülümserim. "Vegas'ta Elvis tarzı bir düğün mü?" "Kesinlikle olmaz."

"Dalış yaparken su altında mı?" "Kesinlikle hayır."

"Kosciuszko Dağı'nın üzerinde paraşütle atlayış mı?" "Ciddi misin?" diye tersler.

"Tamam o zaman." Düşünüyormuş gibi yaparken gözlerimi kısarım. Nerede evlenmek istediğimi zaten biliyorum. "Sanırım seçmek zorunda kalsam, senin ailenin mülkünde evlenmek isterdim."

Gözlerinde şefkat parlıyor ve bunun onun hayali olduğunu biliyorum. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Ayağa kalkıp masanın benim tarafıma gelir, eğilir ve arkamdan yanağıma öper. "Teşekkür ederim. Bu benim için çok anlamlı."

"Altı ay," diyorum ona.

"Hayır."

"Dört ay."

Omuzlarımı sıkıyor. "Hayır." "Edward."

"Altı haftan var, o kadar." Masasının kendi tarafına geri oturur ve artık konuyla ilgilenmeden gazeteyi eline alır. "Kahvaltıda ne istersin?"

"Ne olursa." Suyun üzerinde dans eden güneş ışığını izliyorum, zihnim çoktan vızıldamaya başlamış.

Ne tür bir gelinlik istiyorum?

"Merhaba, Bayan Sorenson burada mı?" diye soruyor bana resepsiyondaki güzel genç kız. Yirmi iki yaşlarında, güzel kıvılcı saçları, zeytin rengi teni ve iri kahverengi gözleri var.

"Evet. Benim," diye cevap veriyorum, *bu kim?*

"Merhaba, benim adım Freya Barber. Ben Bay Prescott'un asistanlarından biriyim." Gözleri sanki gerginmiş gibi etrafa dolanıyor.

"Tabii..." Bu iş nereye varacak? "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Şey...." Garip bir şekilde omuzlarını silkiyor. "Bay Prescott, önümüzdeki birkaç ay boyunca kişisel asistanınız olarak çalışmam için beni buraya gönderdi."

"Ne?"

"Dedi ki, şey...." Boğazındaki yumruyu yutuyor. "Dedi ki, belki düğünü organize etmenize yardımcı olabilirim."

"Ah." Neden burada olduğunu anladım ve sııttım. "Öyle mi dedi?"

Ne kontrol delisi bir adam.

"Bu benim için gerçekten büyük bir onur." Umutla gülümsüyor. "Reddedebileceğinizi söyledi, ama şunu bilmenizi isterim ki ben çok düzenliyim ve sizin için tüm ayak işlerini halledebilirim, ayrıca hesap tablolarında çok iyiyim ve çok dilli biriyim. Bana ne istediğinizi gösterirseniz, seçenekler bulup size incelenmesi için getirebilirim. Her saatte çalışabilirim ve yerinde inceleme ya da ihtiyacınız olan her şeyi seve seve yaparım," diye aceleyle patlar.

Hmm, aslında kulağa oldukça iyi geliyor...

"Ama nerede yaşıyorsunuz, Nice her gün gelmek için çok uzak mı? Ben burada çalışıyorum, bu yüzden dükkanda benimle birlikte çalışacak birine ihtiyacım var."

"Bay Prescott, kabul ederseniz her gün bir şoförün beni alıp bırakacağını söyledi," diye tereddüt etmeden karşılık verdi. "Ayrıca sadece düğün için değil, diğer işlerinizde de asistanınız olabilirim. İhtiyacınız olduğunda burada dükkânda sizinle birlikte çalışabilirim, ofiste de size yardımcı olabilirim. Maaş bordrosu ve sipariş işlerini halledebilirim."

Bunu gerçekten yapmak istediğini anlayabiliyorum.

“Tamam, Freya.” Gülümsüyorum. “Kulağa harika geliyor. Teşekkür ederim.”

“Gerçekten mi?” Şaşırmış görünüyor.

"Evet. Yardıma ihtiyacım var, ama şunu bilmelisin ki, seni Bay Prescott'tan kalıcı olarak çalabilirim." Ona şakacı bir göz kırpma yapıyorum.

Jonty köşeyi dönüyor ve Freya'yı görünce aniden duruyor. Freya onu görünce gözleri parlıyor ve hayranlıkla birbirlerine bakıyorlar.

Ah, ne tatlı.

Gözleri bana döner, az önce çalışanımı kesmiş olmaktan utanır. “Bu iyi olabilir.”

"Harika." Gülümsüyorum, gözlerim hayalet görmüş gibi duran Jonty'ye kayıyor. "Jonty, bu Freya, bundan sonra bizimle çalışacak."

"Öyle mi?" Aptalca gülümsüyor. Tanrım.

"Yarın başlayabilir misin, Freya?" diye soruyorum ona.

“Tabii ki.” Bana ve Jonty’ye biraz garip bir şekilde el salladı. “Yarın görüşürüz. Bu fırsatı verdiğiniz için teşekkürler.”

Kapıdan çıkıp gider ve Jonty arkasından gülümser. "Vay be, buraya ayak basmış en mükemmel şey o değil mi?"

"Uslu dur, Jonty." Kelimeyi parmaklarımla tırnak işareti yaparak gösterdim. "İş arkadaşı."

EDWARD

"Halatı at," diye bağılıyor.

Güvertede duran ağır ipi fırlatıyorum. "Daha sert," diye bağılıyor. "Hadi."

İki kolumu makas gibi açarak ipi elimden geldiğince sertçe fırlatıyorum. Ağır, hantal ve çok zor bir iş. Şort, tişört ve kazak giymiş olarak başladım ama antrenman kızıştıkça ben de terlemeye başladım.

Şu anda sadece şortum var, terden sıırıslıklamım ve nefes nefeseyim; kişisel antrenörüm Marko beni fena halde hırpalıyor.

Siktir et bu herifi.

"Edward," diyor Marcel, bir üst kattaki balkondan eğilerek. "Bir ziyaretçin var."

Nefes nefeseyim ve cevap veremiyorum. Nefesimi toparlamaya çalışırken ellerimi belime koyup daireler çizerek dolaşıyorum. "Kim?"

"Bayan

Anant."

"Kim?" diye

bağırıyorum.

"Bayan Anant." Sesi boğuk geliyor.

"Kim?" Yüzümü buruşturuyorum. "Seni duyamıyorum lan."

Isadora köşeyi dönünce gözlerimi devirdim.

Harika.

"Bana beş dakika ver," diyorum Marko'ya.

Bizi yalnız bırakıp yukarıya kaybolur. "Ne istiyorsun?" diye sinirli bir şekilde sorarım.

"Hermione az önce beni öldürmeye çalıştı."

BÖLÜM OTUZ ALTI

EDWARD

"Ne?" Nefes nefese, hâlâ nefesimi toparlamaya çalışıyorum. Burada kalp krizi geçirsem hiç şaşırmazdım...

"Dün bunun rastgele bir kaza olduğunu düşünmüştüm ama bu sabah yine aynı şey oldu." Yüzünü buruşturup gözyaşlarına boğulur. "Ne yapacağımı ya da nereye gideceğimi bilemedim," diye kekelerken etrafına bakınır, gözleri marinada dolaşır.

"Sakin ol," diye bağıríyorum. "Ne oldu?"

"Dün gece caddeyi geçerken bir araba bana çarpmak üzereydi ve ben bunun sadece çılgın bir sürücü olduğunu düşündüm, bilirsin."

"Araba sana nasıl çarpmaya ramak kaldı?"

"Köşede durmuş karşıya geçmeyi bekliyordum ve bir araba yoldan saptı ve kaldırıma çıktı. Bana birkaç santim farkla çarpmadı ve beni çok korkuttu ama ben önemsemedim."

"Tamam." Ellerimi belime koyup dinledim. "Muhtemelen bir kazaydı."

“Yine aynı şey oldu, ama bu sefer beni hedef aldılar ve bir dükkana koşana kadar peşimden geldiler.”

Olayı gözümde canlandırırken ona bakıyorum. “Aracı kimin kullandığını gördün mü?”

“Siyah kayak maskesi takıyorlardı.” O, odada bir ileri bir geri yürümeye başlıyor. “Bu Hermione, beni öldürecek.”

“Lanet olası Hermione değil.” Gözlerimi devirdim. “O kimseyi ezip geçecek biri değil, sinek bile öldürmez.”

“O zaman beni öldürmesi için birini tutmuş.”

Sokaktan araba lastiklerinin çığlığı duyulur ve o, yüzünü buruşturarak siper alır. “Ah,” diye bağırır.

“Tanrım.” Kolunu tutuyorum. “Sakin ol, sinirlerin bozulmuş.”

Gözyaşları içinde göğsüme yaslandı.

“Güvendesin.” Ondan uzaklaşıp bir havlu alıp omuzlarıma sarıyorum. “İçeri gel.” Tişörtümü alıyorum, o da peşimden içeri giriyor ve ben etrafa bakınıyorum.

Hmm... Onu kişisel alanımda istemiyorum.

“Ofisime gidelim.” Merdivenleri çıkıyorum, o da peşimden geliyor. “Otur.” Tişörtümü giyiyorum ve aynada kan kırmızısı yüzümü görüyorum, lanet olsun.

“Ne oldu?” İki bardak su dolduruyorum. “Cumartesi gecesi seni gördüğümünden beri kimseyle konuştun mu ya da bir şey yaptın mı?”

Bana bakarken yüzü düşüyor. “Aman Tanrım, tabii ki. Theodore'du, değil mi?”

“Ne?”

“Suikastı o ayarladı.”

“Kimse seni öldürmek için birini tutmadı, seni kaçık.” Bir yudum su içiyorum. “Gerçi... Herkese attığın o saçma sapan tehditlerle başını belaya sokuyorsun. Bu sadece an meselesi.”

"Aman Tanrım." Ellerini başına koyar. "Ne yapacağım ben?"

"Her şey yoluna girecek."

"Beni korumalısın," diye kekeliyor. "Hepsi senin yüzünden, bana birkaç koruma vermelisin."

"Öncelikle, bu benim yüzümden değil. Bunu en başından netleştirelim. Ben sana saygı duymaktan ve sana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadım. Hermione'ye şantaj yapma saçmalığını sen başlattın ve şunu söyleyeyim, geçenlerde babasını gördüm ve hiç de mutlu değildi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sence o muydu?"

"O hiçbir şey bilmiyor, ama bilseydi, kesinlikle o olurdu."

"Bilmediğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü bana Hermione ile ilgili skandalın ne olduğunu sordu ve eğer benim de işim varsa *beni* öldüreceğini söyledi. Bilseydi, soru sormazdı, değil mi?"

"Aman Tanrım."

"O zaman insanları tehdit etmeyi bırak," diye sinirli bir şekilde bağırırım. "Suçlayacak tek kişi sensin."

"Beni korumalısın. Sana yalvarıyorum."

"Polise gitmelisin."

"Polise gidemem."

"Neden?"

"Şu anda çok zor bir dönemden geçiyorum, tamam mı?" diye karşılık verdi.

"Zor bir dönemden geçiyor olmanın polisle ne ilgisi var?"

"Hermione olduğunu biliyorum."

"Hermione olmadığına hayatım üzerine bahse girerim."

Gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Sen miydin?"

"Bana bana, eğer isteseydim isteseydim
ölmeni ölmeni sen *öl* ölmüş olurdun.
Kaçırılan girişimler olmazdı."

“Bana yardım etmelisin, korunmak istiyorum,” diye kekeliyor.

“Hayır.” Ayağa kalkıp kapıyı açıyorum. “Babanı ara, adamlarından birkaçını getir.”

“Beni mirasından mahrum bıraktı.”

“Neden?”

“Uzun hikaye.”

Bu soruyu düşünürken kaşlarımı çattım, kendi babasının onunla ilişkisini kesmesi için ne yapmış olabilirdi ki?

"Peki ya sen ve ben?" diye fısıldıyor. "Aramızda bir şey var Edward, beni sevdiğini biliyorum."

Gözlerim onun gözlerinde ama sessiz kalıyorum, onu derinden incitmeyecek hiçbir şey söyleyemem.

Yalvaran bakışları öfkeye dönüşüyor. “Yani benim için hiçbir anlamım yok muydu?” diye tükürüyor.

"Biz arkadaştık." Bunun çirkin bir hal alacağını bildiğimden kapıyı işaret ettim.

"Yani beni kullandın ve artık işin bitti mi?"

“Isadora.” Sinirim tırmanırken dudaklarımı büküyorum, ona bunu kaç kez daha tekrarlamam gerekiyor? “Sana bir kez bile özel olarak ulaşmadım, bir kez bile aramadım ya da mesaj atmadım, ya da baş başa kaldığımızda seninle herhangi bir cinsel ilişkiye girmedim. Duygusal bağ ya da bu türden herhangi bir şey hakkında bir kez bile konuşmadık. Seni Hermione aracılığıyla tanıdım. Seni Hermione’nin arkadaşı olarak sevmiştim ve o zamanlar harikaydı, yalan söylemeyeceğim. Seninle vakit geçirmekten çok keyif alıyordum. Birlikte çok eğlendik, ama gerçek şu ki, o sana güvendiğinde sen ona sırtını döndün. İsviçre’deki rolünü ve bunun yol açacağı felaketi bilerek, özel meselelerimizi kamuoyuna ifşa etmekle tehdit etmen affedilemez.”

“İtibarını mahvedebilirim,” diye tükürdü.

“Ha,” diye homurdandım. “Bu çok komik, benim itibarım tam da bunun üzerine kuruludur. Bu benim imajımın bir parçası ve kimin bildiği umurumda bile değil. Ne zaman istersem, kimle istersem grup seks yaparım. Ama Hermione ya da Theodore’un şantajına maruz kalmasına tahammül edemem. Şimdi defol git.”

“Bu son şansın, Edward.” “Defol.”

"Pişman olacaksın."

"Evet, bunu bana söylemiştin ve bak... şimdi de benden koruma istiyorsun."

Kapıyı çarpıp çıktı.

“Çıkarken bir şey çalma,” diye arkasından sesleniyorum.

"Siktir git," diye bağırır merdivenlerden inerken. "İstersem bu lanet yatı batırabilirim." Alt katta birine rastlamış olmalı. "Neye bakıyorsun?" diye bağırır. "Benden uzak dur."

Çıkarken herkese bağırmasını ve insanlar yolundan çekilmek için koştururken çıkan kargaşayı dinliyorum ve gözlerimi deviriyorum.

Çılgın lanet olası kaltak.

ALORA

“Hepsi ne yapıyor?” diye sorar Jonty.

“Çok kalabalıklar,” diyor Freya, boynunu uzatıp onları izlerken.

Dışarıda altı güvenlik görevlisi dolaşırken, biz dükkanımın ön camını temizliyoruz. Her zamanki üniformalarını giymişler, blok boyunca bir aşağı bir yukarı yürürken konuşuyorlar, ikisi ise ön kapının iki yanında duruyor.

“Sanki sokağı ele geçiriyorlar, diğer dükkan çalışanları bu konuda ne düşünüyor acaba,” diye cevaplıyor Jonty.

"Değil mi?" diyor Freya.

“Ve şimdi arka kapıyı kilitlediklerine göre, oraya bile çıkamıyoruz.”

"Haklısın, bu iş çok ileri gitti. Saçmalık haline geldi." Tiksinti içinde temizlik bezimi yere atıyorum. "Yeter artık." Arkadan dışarı çıkıp çantamda telefonumu arıyorum.

Edward’ı arıyorum. *Çalıyor, çalıyor... çalıyor, çalıyor...* Telefon çalıyor. Kapatıyorum ve hemen ofisini arıyorum. “Prescott Holdings, nasıl yardımcı olabilirim?”

“Merhaba,
Babette.”

“Merhaba, Alora.”

“Edward ofisinde mi?”

"Bir dakikalığına dışarı çıktı ama telefonu yanında."

Ama lanet olasıca telefonu açmıyor...

“Tamam, teşekkürler. Ona beni aramasını söyler misin lütfen?” “Elbette canım.”

"İyi günler. Hoşça kalın." "Au
revoir."

Onun numarasını tekrar çeviriyorum.

*Edward Prescott'a ulaştınız.
Mesaj bırakın.*

Gözlerimi kısarak ona haddini bildirmeyi düşünürüm, ama bunu yapmadan telefonu kapatırım; öğrendiğim bir şey varsa, o da ona öfkeli bir mesaj bırakmamaktır. Hiçbir şey onu daha fazla kızdırmaz ve kavga çıkarmak için beni geri arar. Öfkenin kemiklerime işlediğini hissederken sandalyeme çöküp masamın arkasına otururum. Hayatım sonsuza kadar böyle mi olacak?

Mahremiyet yok.

Yalnız başına hiçbir yere gidememek.

Neden böyle davrandığını biliyorum, ama açıkçası iş çıkırından çıkıyor. Düğün yüzünden mi gergin, yoksa başka bir şey mi bilmiyorum, ama güvenlik önlemleri her geçen gün daha da artıyor gibi görünüyor.

Bıktım artık.

Ne olacağını sanıyor ki? Tarih tekerrür etmeyecek. Nice'deyim, sıkıcı küçük bir teraslı evde yaşıyorum, hiçbir yere gitmiyorum ve hiçbir şey yapmıyorum. Kimse kötü bir şey yapmayacak; bu durum çalışanlarımı etkilemeye başladı ve bu hiç iyi değil.

Onun numarasını tekrar arıyorum ve telefon çalıyor... of. Nerede bu adam ve neden lanet olası telefonuna cevap vermiyor?

Çok sinir bozucu!

EDWARD

"O burada," diye Marcel'in diğerlerine söylediğini duyuyorum.

Saat 18:00'ı geçiyor ve Alora işten eve geliyor. İkinci katın penceresinden, Philippe'in hemen arkasında, tahta kaldırımda yürüyen Alora'yı izliyorum. Krem rengi bir trençkot ve rügan yüksek topuklu ayakkabılar giymiş, koyu renk saçları ise doğal bir şekilde gevşek bir topuz haline getirilmiş; işten çıkmış olmasına rağmen mükemmelliğin resmini andırıyor. İki kadeh kırmızı şarap dolduruyorum.

Nihayet dinlenme zamanı.

"Merhaba Marcel, merhaba Josephine." "İyi akşamlar Bayan Sorenson."

"Gününüz güzel geçti mi?" Kapıdan içeri girerken sesini duyuyorum.

"Evet, peki ya siz?"

"Fena değildi." Merdivenlerin altına indiğini duyuyorum. "Her zamanki gibi bir gün."

"Akşam yemeğine hazır mısın?" diye sordu Josephine. "Harika olur, teşekkürler."

"Mutfağa haber vereyim. Yaklaşık yirmi dakika sürer. Bugünlük işim bitmek üzere, çıkmadan önce sana bir şey getireyim mi?"

"Hayır tatlım, ben iyiyim. Sen işine bak."

Şarabımı yudumlarken gülümsüyorum, tüm personelin ona hayran olmasına şaşmamalı. Her zaman çok düşünceli ve her birine karşı çok ilgili.

"Tamam."

"Bugün için teşekkürler, iyi geceler." Merdivenlerden yukarı çıktığını duyuyorum.

"Siz de, Bayan Sorenson."

Merdivenlerin tepesinde beliriyor, ben gülümsüyor ve dizlerimin üzerine vuruyorum. "İşte geldi."

"Merhaba." Yanıma gelip kucağıma yan oturuyor, ben onu nazikçe öpüyorum, o da sehpadan şarap kadehini alıyor. "Bugün neredeydin?" diye soruyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni aradım ama cevap vermedin."

"Ah, evet." Şimdi hatırladım. "Bazı iş arkadaşlarımla öğle yemeğine çıkmıştım ve telefonumu almayı unutmuşum."

Gözleri gözlerime kilitlendi. "Ofise döndüğünde beni aramak aklına gelmedi mi?"

"Saat geç olmuştu ve zaten yakında görüşeceğimizi biliyordum."

"Hmm." Şarabından bir yudum alır ve sanki sinirlenmiş gibi kucağımdan kalkar, topuklu ayakkabılarını çıkarır, karşımdaki kanepeye oturur ve bacaklarını altına kıvrır.

"Günün nasıl geçti?" diye soruyorum.

"Sinir bozucu." Gözleri gözlerime kilitleniyor. "Nasıl yani?"

"Artık bu kadar güvenlik istemiyorum."

**"Ne?" Kaşlarımı Kaşlarımı çattım. "Bu
tartışmaya açık değil, bunu
biliyorsun."**

"Bugün dükkanımın önünde altı adam vardı." Gözlerini genişletir. "Altı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu aşırıya kaçıyor. Yeter artık."

"Güvenlik görevlilerin olacak. Konu kapanmıştır."

"Bana 'konu kapanmıştır' deme," diye tersledi. "Benim de hayatım üzerinde söz hakkım var, biliyorsun."

Şarabımı yudumlayıp ağzımda gezdiriyorum, ses tonundan rahatsız olmuşum.

"Bunun farkındayım, ama çok iyi bir nedenden dolayı muhafızların var."

"Mesela?"

"Mesela." İçgüdülerimin bana bir şeylerin ters gittiğini söylediğini nasıl ifade edebilirim? Onu korkutmamak için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Tehlikeli insanlar her yerde, Alora."

"Aşırı dramatik davranıyorsun." Gözlerini devirdi. "Bu lanet tavır da neyin nesi?" diye tersledim. "Kes şunu . Hoşuma gitmiyor."

"Benim neyi sevmediğimi biliyor musun?" diye karşılık verdi. "Ben koruma altındayım ve adamların ne yaptığını izlemeden kışımı bile sümkürmüyorum, ama sen bütün öğleden sonra ortadan kaybolabiliyorsun ve bu sorun değil."

"İş yemeğindeydim," diye tükürdüm.

"Gerçekten mi?"

"Başka nerede olabilirdim ki?"

"Kim bilir." Sessiz bir meydan okuma ile gözlerini bana dikeyor.

Kavga arıyor.

"Bu gece ne haltın havasındasın bilmiyorum ama kendine gel." Ayağa kalkıp merdivenlere doğru yürüyorum. "Akşam yemeğinden önce hızlıca bir sauna yapacağım. Geliyor musun?"

"Hayır." Şarabını yudumlar. "Ben çok rahatım."

"Gerçekten mi?" diye tersliyorum. "Bana biraz sinirli görünüyorsun."

Gözleri kırmızı renkte parıldıyor.

"Belki de gelip o öfkeni benim aletime çıkarmalısın?"

"Makasla mı?" diye kuru bir şekilde mırıldanır.

Gülerek spor salonuna doğru ilerlerim, iç çamaşırlarıma kadar soyunur ve saunaya girerim.

Kızılötesi ışıklar kırmızı renkte parıldarken başımı arka duvara yaslıyorum, burası buharlı ve sıcak, kendimi rahatlamaya başladığımı hissediyorum.

ALORA

Kanepede oturmuş telefonumu karıştırıyorum. Bu gece sinirli bir ruh halindeyim. Hormonlarım altüst olmuş ama lanet olsun, o çok sinir bozucu.

Bir mesaj geliyor, ekranda Thomas Stone ismi yanıyor.

THOMAS STONE

İyi misin?

Ha? diye cevap veriyorum.

BEN

Evet, neden iyi olmayayım ki?

O cevap yazarken noktalar görünüyor, sonra duruyorlar. Noktalar zıplamaya başlayıp sonra tekrar durduğunda yine bekliyorum. Ne yazıyor bu, lanet bir roman mı? Bekleyemeyecek kadar sabırsızlanıyorum, numarasını arıyorum.

"Merhaba." İlk çaldığında cevap verdi.

"Neden iyi olup olmadığımı soruyorsun?" diye tersliyorum. "Şey..." Tereddüt ediyor.

"Ne?"

"Bunun muhtemelen hepsi saçmalık ya da eski bir görüntü falan olduğunu biliyorum, ama sadece seni kontrol etmek istedim, hepsi bu."

"Neymiş o?" diye
tersliyorum. "Görmedin
mi?" "Neyi
görmedim?"

"Sana bir link göndereceğim."

"Tamam." Gözlerimi devirip şarabımdan bir yudum alıyorum, açıkçası bu gece tüm erkekler sinir bozucu. Bana ünlülerin dedikodu sitesi TMZ'deki bir habere link gönderiyor. Başlık şöyle:

Yakalandı...

Bir leopar asla beneklerini değiştirmez.

"Ha?" Okumaya devam ediyorum.

Edward Prescott geçen hafta yatında eski sevgililerinden biri olan Isadora Auclair'i ağırlarken suçüstü yakalandı

"Ne lan bu?" diye mırıldanıyorum.

Fotoğraflara bakıyorum, gündüz vakti ve Edward gömleksiz, spor salonunun yanındaki alt güvertede Isadora'ya sarılıyor.

Marcel'in koruması, sanki olan biteni izliyormuş gibi bir kenarda duruyor.

Bu, o gün Monako'da bana yaklaşmaya çalışan kadın. Fotoğrafı yakınlaştırırken gözlerimi kısıyorum. Dar bir elbise giymiş, saçları ve makyajı yapılmış. Eli Edward'ın çıplak göğsünde ve süper uzun kırmızı tırnakları var. Çok seksi olduğu inkar edilemez.

Fotoğrafları kaydırırken içimi kıskançlık kaplıyor.

"Kesinlikle eski bir çekimdir," diye yanıtlıyor Thomas.
"Nerede bunlar ki?"

"Bu yatta," diyorum öfkeyle. "Bana onu gündüz hiç görmediğini, sadece geceleri görüştüklerini söylemişti."

"Yani bu kişinin kim olduğunu biliyor musun?" diye soruyor.

"Evet, eski seks arkadaşlarından biri. Adı Isadora."

"Fotoğraflar değiştirilmiş olabilir, muhtemelen öyledir."

"Hmm." Fotoğrafları kaydırmaya devam ediyorum, güvenlik görevlileri etrafta dururken yata üzerine bindiği fotoğraflar var, sonra da ayrıldığı fotoğraflar. En başa geri kaydırıyorum ve sonra görüyorum. Angelo, o yata üzerine binerken iskelede duran güvenlik görevlilerinden biri.

"Siktir," diye

fısıldıyorum. "Ne?"

"Fotoğraftaki güvenlik

görevlisi." "Ne olmuş ona?"

"İşe daha iki hafta önce başlamış." "Ne?"

İçimde öfke kabarmaya başlıyor. "Kapatmam lazım."

"Muhtemelen uydurma, inanma..." Cümlesinin ortasında telefonu kapatıp saunaya fırladım ve kapıyı açtım. Edward sırt üstü yatmış, gözleri kapalıydı.

"Bu da ne lan?" Telefonumu ona uzattım. "Ne?"

Yarı uykulu bir halde başını kaldırdı.

"Neden burada Isadora'nın geçen hafta bu yatta olduğu yazıyor?"

"Ne?" Aniden oturur. "Göster bana." Telefonu elimden kapar ve fotoğraflara bakar. "Sakin ol." Ayağa kalkar ve *sakin ol* derkenki ses tonu en kötü korkularımı doğrular.

"Isadora geçen hafta bu yatta mıydı?"

"Öyle değil..."

"Geçen hafta bu lanet yata üzerinde miydi, değil miydi?" Kontrolümü tamamen kaybederek bağıriyorum.

“Benden yardım istedi,” diye kekeliyor, beline bir havlu sararken.

"Tabii ki." Gömleksiz ve onu kollarında tutarken çekilmiş fotoğrafına bakarak hırlıyorum. "Ne konuda yardıma ihtiya ı olduğunu biliyorum." Saunadan fırlayıp  ıkıyorum.

"Geri gel." Kıyafetlerini toplamak için aceleyle eğilir.

"Siktir git." El çantamı kaparım ve o pe imden ko ar ve arkamdan yakalıyor, çantamı yere atıyor ve kollarımı yanlarıma indirip beni tutuyor.

“Birinin onu öldürmeye çalıştığını düşünüyor ve benden yardım istedi,” diye kekeledi. “Yemin ederim, hepsi bu kadar.”

"Ne zaman oldu
bu?" "Geçen
hafta."

Onun elinden kurtulmaya çalışıyorum. “Yani geçen hafta buradaydı, benim evimde. Sen soyunmu ken o senin kollarındaydı ve sen bundan bir kez bile bahsetmedin mi?” diye bağırlıyorum. “Bir kez bile.”

“       böyle tepki vereceğini biliyordum.” Suçu bana atmaya  alı ıyor. “Bu yüzden sana söylemedim.”

“Ha.” Yerden çantamı alıyorum. “Seni manipülatif pislik.”

“Nereye gidiyorsun?” “Eve.”

“*Burası* senin evin,” diye homurdanıyor.

Garsonlar ak am yemeğimizi taşıyan tepsiyle ortaya çıkıyor.

"Hayır. Benim evime seks için gelenler olmaz," diye bağırlıyorum. "Seni lanet olası pislik."

Gözleri fal taşı gibi açılır ve oldukları yerde donakalırlar, hayatlarından endişe duyarak birbirlerine bakarlar.

Merdivenlerden aşağı iniyorum.

"Alora," diye bağırlıyor. "Geri gel."

"Siktir git." Adrenalin damarlarımda dolaşıyor ve   kemden neredeyse hiçbir şey göremiyorum.   n kapıdan dışarı çıkıp iskeleye doğru sendeleyerek yürüyorum.

“Durdurun onu,” diye bağırlıyor Edward yukarıdaki balkondan.

"Bayan Sorenson." Marcel, ben tahta kaldırımda ilerlerken yanımda koşuyor. "İçeri gelin." Kolumu tutuyor.

Onu elinden çekip aldım. "Bana bir daha dokunursan polisi ararım."

"İsrar etmeliyim." Yine kolumu tuttu ve ben tamamen kontrolümü kaybettim, döndüm ve elinden kopardım.

"Beni rahat bırak," diye bağırdım.

Edward tahta kaldırımdan koşarak gelir. "Alora," der sert bir sesle. "Sakin ol."

Sana güvenmiştim.

Silueti bulanıklaşır.

"İçeri gel de konuşalım." "Eve gitmek istiyorum."

"Burası senin evin."

Öfkeyle gözlerimden yaşları silerim. "Marcel, lütfen beni evime götürür müsün?"

Gözleri Edward ile benim aramda gidip geliyor.

"Seni eve ben götürürüm," diye cevaplar Edward.

"Beni hiçbir yere götürmeni istemiyorum." Kendimi tutmaya çalışırken burun deliklerim genişliyor.

Dünyamın etrafımda çöktüğünü hissediyorum.

Sana güvenmiştim.

"İçeri gel de on dakika konuşalım, sonra hala eve gitmek istiyorsan bırakırım seni."

"Beni bırakacak mısın?" Öfkem yeniden su yüzüne çıkarken yüzümü buruşturuyorum. "Bunun ne kadar saçma olduğunu duyabiliyor musun?"

Gözleri gözlerime kilitleniyor.

"Bana ne yapacağımı sen söyleyemezsin." Arkanı dönüp yürümeye başlıyorum.

"Alora," diye homurdanıyor.

Şeytan gibi dönüp, seyircimiz olduğunu fark ettim; her yatın personeli güvertede dinliyordu. "Ne?" Sesimi alçaltmaya çalışırken öfkeyle bağırdım.

“İçeri gelmeni istiyorum,” diyor yumuşak bir sesle. “Bizi yalnız bırak, Marcel.”

"Peki, efendim."

Marcel iskeleye doğru kaybolur ve o bana doğru gelir. “İşler kötüye gittiğinde gitmeyeceğini söylemiştin. Söz vermiştin,” der yumuşak bir sesle.

“Evet, şey.” Gözlerim doldu. “Sadık kalacağına söz vermiştin.”

"Sadık kalacaktım, yemin ederim. İçeri gel, bunu konuşalım."

"Sadece eve gitmek istiyorum," diye fısıldıyorum.

Yüzü düşer. "Doe, ağlama," diye fısıldayarak beni kollarına alır. "Hayatım üzerine yemin ederim ki ona dokunmadım." Kollarından kurtulup ondan uzaklaşıyorum. "Seni seviyorum, bunu riske atmam imkansız," diye fısıldayarak tekrar bana uzanır. "İçeri gel."

Yata bakıyorum, tüm personel orada bekliyor ve izliyor. Artık resmen kasabanın en aptal insanıyım. Ben yokken ne görüyorlar acaba?

"Bu gece sadece eve gitmek istiyorum," diyorum. "Bunu konuşmamız lazım."

"Yarın."

Gözleri benimkilere bakıyor. “Seninle gelmek istiyorum.” “Hayır.”

“Neden?”

“Çünkü istemiyorum,” diye sinirli bir şekilde cevap veriyorum. “Ayrıyken hiçbir şey çözülmez.”

"Biraz mesafeye ihtiyacım var, Edward." "Öyle söyleme."

Nazik davranmadığım sürece beni bırakmayacağını biliyorum.

"Sorun yok. Sadece eve gidip sakinleşmek ve geceyi kendime ayırmak istiyorum, yarın öğle yemeğine çıkabiliriz."

"Senden ayrılmak istemiyorum."

"Sadece bir gece."

Gözleri benimkilere bakıyor. “Sadece bir gece mi?”

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden kollarımı kavuşturuyorum.

"Alora, sana söz veriyorum. Ona dokunmadım. Benden yardım istedi. Aşağıda spor yapıyordum, o yüzden tişörtüm yoktu. Birisi onu ezmeye çalışmış, ağlayarak ve korkmuş bir halde geldi, ben de ona sarıldım."

Gözlerim onun gözlerine kilitlenir. *Yalan mı söylüyor?*

"En fazla on beş dakika burada kaldı. Bu yüzden güvenlik önlemlerini artırdım, çünkü senin için de gelmelerinden korktum."

Oh... Sanırım mantıklı geliyor.

Biraz daha iyi hissediyorum ama hâlâ emin değilim. Yata bir göz attım, personel hâlâ bizi izliyor.

Mahremiyetimizin olmaması hiç hoşuma gitmiyor. "Tamam."

"Tamam mı?" diye fısıldadı.

"Yine de geceyi evimde yalnız geçirmek istiyorum, yarın görüşürüz."

"Orada yalnız kalmanı istemiyorum."

"Bu kontrol saçmalığını kes, Edward. Dayanamıyorum, bırak eve gideyim, yarın görüşürüz."

"Söz veriyor musun?" Beni kollarına alıyor ve sıkıca sarılırken şakaklarıma öpücük konduruyor.

"Evet."

"Saat kaçta?"

"Bugün izinliyim, öğle yemeği vaktinde gel." "Neden bu gece ayrı kalmak zorundayız ki, aynı yataktan istediğin kadar görmezden gelebilirsin."

"Aman Tanrım. Cidden, Edward," sabrımın son damlasını da kaybederek tersliyorum. "Sınırlarımı saygı göstermezsen bizim bir geleceğimiz yok. Ben burada bir tutsak değilim. Kendi başıma düşünebilirim."

"Peki," diye tersledi. "Çocuklar seni eve bırakıp kapının önünde bekleyecekler. İhtiyacın olursa onları ararsın."

Orada olmalarını istemiyorum ama kabul etmezsem beni asla bırakmayacağını biliyorum. Çocukları çağırmak için kolunu kaldırıyor

çocukları çağırır.

“Tamam.” Kollarından kendimi çekiyorum. “Yarın görüşürüz.” “Seni seviyorum.”

Gözlerim onun gözlerine takıldı.

Seviyor musun?

"Beni seviyor musun?" diye sordu. "Bu gece değil." Diye iç geçirdim.

"Yarın beni sevecek misin?"

"Düşüneceğim."

Bana çarpık bir gülümseme atıyor.

"Alora'yı evine götür lütfen ve gece onunla kal."

"Peki, efendim."

"Hoşça kal," diye mırıldanıyorum.

Yüzümü öper. “İyi geceler, seni seviyorum,” diye herkesin önünde söyler.

Gözlerimi devirip arabaya doğru ağır adımlarla yürürüm; o kapıyı açar ve ben arka koltuğa otururum.

"Yarın görüşürüz." Zoraki bir gülümseme atıyor.

"Evet." Araba hareket eder ve ben oturup pencereden karanlığa bakarım.

KIRK DAKİKA SONRA.

"Teşekkürler," arabadan inerken çocuklara söylüyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa buradayız."

"Bir şeye ihtiyacım yok, gidebilirsiniz." Ön kapıya doğru ağır adımlarla yürürken içimden bir iç çekiyorum ve içeri giriyorum. Kapıyı kapatıp kilidi çeviriyorum.

Ne kabus gibi bir gün.

Mutfağa girip su ısıtıcısını açıyorum.

Ölümcul yorgunum, kafam karışık ve kalbim biraz kırık. Yani, belki de en azından bu konuyu konuşmalıydım, biliyorum, ama şu anda Edward'ın yanında olamayacak kadar kızgınım.

Çantamı karıştırıp telefonumu çıkardım ve cevapsız aramaları gördüm. Bu gece onu aramayacağım.

Yalan söylemiyordum, bu gece gerçekten biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. O, duygularımı etkilemeden bir süre bu bilgiyle baş başa kalmak istiyorum.

Arkadan boynumdan yakalandığımda, şakaklarıma sert ve soğuk bir şey değdi.

"Bir kasını bile kıpırdatırsan kafanı uçururum."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

ALORA

"Ne?" Kol, arkamdan beni sıkıca boğuyor. Fırın kapısında yansımanızı görüyorum. Tamamen siyah giyinmişler, balaklava ve gözlük takıyorlar. Bir erkeğin sesinin tuhaf bir kaydı çalıyor; ses değiştirilmiş ve tanıdık gelmiyor. Daha önce söylediği cümleyi tekrarlıyor. "Bir kasını bile kıpırdatırsan kafanı uçururum."

Ne oluyor lan?

Direniyorum.

Arkadan tutulmuşken tüm gücümle direniyorum ve kontrolü ele geçirmek için mücadele ediyoruz. Dolaba çarpıyoruz, sonra öne doğru sendeleyip buzdolabına çarpıyoruz, buzdolabı yana doğru sallanıyor. "Ne istiyorsun?" diye bağıyorum. "Al gitsin, hepsini al."

Ne oluyor lan?

"İmdat," diye bağıyorum, çırpınırken. Gücsüz kaldığımı hissediyorum.

Çok güçlüler.

"Philippe." Daha şiddetle karşı koyup saldırıyorum; adam geriye sendeliyor ve ben bıçak çekmecesine koşuyorum.

Çat.

Arkadan silahın kabzasıyla başımın yan tarafına vuruluyorum, bu sert darbe beni yere deviriyor.

"Philippe," diye bağıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor; oda dönmeye başlıyor. "Yardım et," diye inliyorum.

Daha çok çabala.

"Philippe," diye tekrar sesleniyorum, ama sesim zayıf, sessizliğe yankılanıyor.

Boynuma keskin bir bıçak saplanıyor ve bana bir şey enjekte edilirken tekmelemeye ve çekilmeye çalışıyorum... Elimi kaldırıp iğneyi çıkarmaya çalışıyorum ama elim uzaklaştırılıyor. Aynı kayıt tekrar çalıyor. "Bir kasını bile kıpırdatırsan kafanı uçururum."

Hayır...

"Yardım et," diye inliyorum, oda dönmeye başlıyor. "Edward..."

Hareket edemiyorum, başım yana düşüyor ve zaman durmuş gibi görünüyor, sesler boğuklaşıyor ve bulanık oda dönmeye başlıyor.

Karşı köşede, siyah giysili birinin raf ünitesine gidip bir şekilde onu açtığını görüyorum. Bir merdiven beliriyor...

Bilincimi kaybetmemek için mücadele ederken gözlerim seğiriyor.

Neler oluyor... o merdiven de ne... rüya mı görüyorum?

Bu bir kabus mu?

O kişi bana doğru geri geliyor ve karnıma sert bir tekme atıyor, şiddetli bir acı tüm vücuduma yayılıyor ama felç olmuşum, tepki veremiyorum.

Hayır... Hayır... Gözlerimi açamıyorum ve sesler kaybolmaya başlıyor.

Acı... karanlık...

Hiçbir şey.

EDWARD

Bir ileri bir geri yürüyerek, bir bardak viski daha içiyorum. Bu gece olanları kafamda tekrar tekrar düşünüyorum.

Alora'nın incinmiş yüzündeki acıyı görüyorum ve pişmanlıkla gözlerimi kapatıyorum. O bunu hak etmemiştir.

Siktir.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim, neden Alora'ya buraya geldiğini söylemedim ki?

Dürüst olmak gerekirse, bu bilinçli bir karar bile değildi, o gittikten sonra bir daha bu konuyu düşünmedim. Hiç boş vaktimiz olmayan çok yoğun bir hafta geçirdik. Alora ve ben bir mimarla buluştuk, heyecanlandık ve yeni evimiz hakkında konuştuk, sonra Alora düğün saçmalıklarına takıldı ve her gece bundan bahsediyordu. Ben de işlerle meşguldüm.

Isadora hiç aklıma gelmedi. Bir kez bile.

Başımın üstünde parmaklarımı birleştirip volta atmaya devam ediyorum. Onunla birlikte olamama dayanamıyorum.

Sanki aklımı kaçıracaktım gibi hissediyorum.

Titrek bir el ile bir bardak daha viski doldurup büyük bir yudum alıyorum. Ağzımda gezdirip, boğazımdan aşağıya doğru yaktığını hissediyorum.

Sakin ol.

Kafese kapatılmış bir hayvan gibi ileri geri yürümeye devam ediyorum.

Alora yalnız.

Bu güvenli değil... Oraya gidiyorum... Veda sözleri aklımda yankılanıyor. *"Sınırlarımı saygı göstermezsen bizim bir geleceğimiz yok. Ben burada bir tutsak değilim. Kendi başıma düşünebilirim."*

Siktir...

Oraya gidip zorla evine girersem... Dikkatli olmazsam bu ilişkiyi mahvedeceğim.

Zaten mahvettim.

Onu ara ve iyi geceler de. Kalbim ağzıma gelmiş halde numarasını çeviriyorum.

Merhaba, Alora Sorenson'a ulaşmış bulunuyorsunuz.

Üzgünüm, şu anda aramanızı cevaplayamıyorum.

Mesaj bırakın, mümkün olan en kısa sürede sizi geri arayacağım.

İyi günler.

"Doe," diyorum yumuşak bir sesle. "Sadece eve sağ salim vardığını görmek ve iyi geceler demek istedim." Düşüncelerimi ifade etmeye çalışırken hatta kalıyorum. "Sana hayatım üzerine yemin ederim... Görüldüğü gibi değildi. Seni seviyorum, aramızdaki şeyi asla tehlikeye atmam." Odada volta atmaya devam ediyorum. "Şu anda bile telefonu kapatamıyorum. Bir gece bile ayrı kalma düşüncesine dayanamıyorum," diye mırıldanıyorum.

Siktir... Ne kadar acınası biriyim.

"Beni tekrar arar mısın lütfen?" diye soruyorum. "İyi olduğunu bilmem lazım." Tekrar hatta kalıyorum, telefonu açmasını umarak. "Yakında görüşürüz, seni seviyorum." Telefonu kapatıp derin bir nefes veriyorum.

Ya bu yüzden benden ayrılırsa?

Bunu yapmaz... değil mi? Endişem yeniden artar ve Philippe'i ararım.

"Selam."

"Eve sağ salim vardın mı?" diye soruyorum. "Evet."

"O nerede?"

"Yaklaşık yarım saat önce içeri girdi."

"Yatakta mı?"

"Yukarıdaki yatak odasının ışığı yanıyor, o yüzden duşta ya da yatmaya hazırlanıyor olmalı."

Bu yüzden aramama cevap vermedi.

"Tamam."

Umarım duştan çıktığında beni arar.
"Gözlerini ve kulaklarını dört aç."
"Tabii ki patron, burada hiçbir şey olmuyor, ortalık
çığlık çığlığa sessiz."

"Tamam." Ben sanırım için bir bir
"Yaptın yolda "Eve dönerken bir şey
söyledi mi?"

"Hayır, içine kapandı. Biraz ağladı." Midem
burkuldu.

"Patron...." Cümlesinin ortasında sözünü keser.

"Ne var?"

"Sırayı bozabilir miyim?"

"Elbette."

"Isadora'nın peşinde TMZ ekibi varken ortaya çıkması
sana garip gelmiyor mu?"

Hmm...

Alora'nın öfkesi dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki,
parçaları bir araya getirememiştim.

Tabii ki.

Gözlerim kırmızıya dönüyor ve telefonumu daha sıkı
kavıyorum.

"Isadora bana tuzak kurdu."

"Ben de öyle tahmin ederdim, efendim."

Kan dolaşımda adrenalin dalgası hissediyorum.
"Teşekkürler, Philippe." Telefonu kapatıp duvara sertçe
fırlatıyorum.

"O lanet kadın," diye homurdanıyorum.

Bana bedelini ödeyeceğimi söylemişti... Ve işte bedelini
ödüyorum.

Öfkem kanımı kaynatırken viski bardağımı bir dikişte
içtim. "Yanlış adama bulaştın, Isadora. Senin de sıran
gelecek."

BİR SAAT SONRA.

Buna dayanamıyorum, onun iyi olduğunu bilmeden rahat edemem. Muhtemelen şu anda benim yüzümden ağlıyordur. Onu tekrar arıyorum.

*Merhaba, Alora Sorenson'a ulaşmış bulunuyorsunuz.
Üzgünüm, şu anda aramanızı cevaplayamıyorum.
Mesaj bırakın, mümkün olan en kısa sürede sizi geri
arayacağım.
İyi günler.*

**Of... onun telefonuhala hala kapalı
kapalı. O Benimle gerçekten hiç konuşmak
istemiyor.**

**Telefonu kapatıp Philippe'i
arıyorum. "Selam patron."**

"Ne oluyor?" diye soruyorum.

"Bütün ışıklar sönmüş, uyuyor."

**"Yapabilir yürüyebilir yürüyebilir etmek
ev et ve çevre çevre kontrolü yapar
mısın lütfen?"**

"Şimdi mi?"

**"Şimdi. Sen kontrol ederken ben telefonda
beklerim." "Tamam."**

**Bekliyorum ve onun evin etrafında dolaştığını
dinliyorum. "Her pencerenin kilitli olup olmadığını kontrol
et."**

**"Tabii ki." Yan kapının açıldığını ve ardından çakıl
taşları üzerinde ayak seslerini duyuyorum. "Şu anda arka
bahçedeyim."**

"Her şey yolunda mı?"

"Hayır. Aşağıdaki panjurlar açık."

"Panjurlar neden açık olsun ki? O asla açık bırakmaz."

"Sanırım başka bir şeyle meşgul."

**"Doğru." Bir an düşündüm. "İçeride her şey yolunda
mı?"**

**"Evet, şu anda pencerelerden bakıyorum.
Her şey normal. Görünürde bir şey yok."**

**Kalbim ağzımda dinliyorum. "Arka bahçede kimse
yok mu?"**

“Hayır patron, tabii ki değil. Buraya girmenin tek yolu bir kayalıktan tırmanmak ya da komşuların dört metrelik çitini aşmak. Arabayı garaj yoluna park ettik ve her yarım saatte bir çevrede devriye geziyoruz. Sana söylüyorum, her şey yolunda. Alora uyuyor, sen de biraz rahatlayıp biraz uyumaya çalışmalısın.”

“Tamam.” Bir an düşündüm. “Belki de oraya gelip seninle birlikte arabada kalmalıyım?”

“O zaman koruyacak daha fazla insan olur. Sen biraz uyu.”

“Haklısın.” Başımı sallıyorum. “Bir şey olursa beni ara.”

“Tabii ki.”

Telefonu kapatıp terasa çıkıyorum, uzaktan Monako’nun ışıklarının parıldamasını izliyorum. Ruhumun derinliklerinde derin bir endişe dolaşıyor ve o yanımda olmadan kendimi çok dengesiz hissediyorum. Onsuz geçen bir gece ve sanki parçalanıyormuşum gibi hissediyorum.

Ben kimim ki?

ALORA

Şış, şış... Şış, şış... şış, şış.

Uzakta metal sesleri, sert bir ses, tanıdık ama yine de bilinmeyen.

Şış, şış... Şış, şış... şış, şış.

Gerçeklik ile cehennem arasında bir yerde uyukluyorum. Karanlık ama etraf bir el feneriyle aydınlatılmış gibi görünüyor, neredeyim ben?

Ağır göz kapaklarım açılmak için mücadele ediyor ve öğürüyorum, ağzımdaki şey o kadar büyük ki nefes almakta zorlanıyorum.

Yardım edin...

Etrafıma bakıp nerede olduğumu anlamaya çalışıyorum. Yüzümü silmek için elimi uzattığımda bağlı olduğumu fark ediyorum; gözlerimi bileklerime doğru kaydırıyorum I see huge bolts have been drilled into the

döşeme tahtalarına ve ben uzanmış durumdayım ve ellerimden ve ayak bileklerimden bağlanmış durumdayım.

Onları gevşetmek için çekiyorum ama bir santim bile kıpırdayamıyorum.

Hış, hış.... Hış, hış... hış, hış.

Bu ses de ne lan?

Neredeyim ben? Gözlerim etrafa bakınıyor, aniden paniğe kapılıyorum. Burada neler oluyor?

Yan tarafa bakıyorum ve yerde mavi bir kumaş alet çantası açık bir şekilde duruyor ve içinde bir set paslanmaz çelik av bıçağı var.

Şış, şış... Şış, şış... şış, şış.

Bu ses de ne böyle?

Köşeye baktığımda, siyah giysili, siyah balaklava ve bir tür gözlük takmış birini görüyorum. Bir bileme çubuğunda bıçağını biliyor. Bıçağı ileri geri sallayarak o *şış* sesi çıkarırken, bana boş boş bakıyor.

Aman Tanrım...

Korkudan nefesim kesiliyor, gözyaşlarım kulaklarıma akıyor.

Hayır.

Panik içimi kaplıyor ve kurtulmak için çabalıyorum. Ağzımdaki tıkaçtan bağırmaya çalışıyorum ama ses çıkmıyor.

Yardım edin! Yardım edin!

Şış, şış... Şış, şış... şış, şış.

Mücadele ederken, çabalarken, ipleri çekerken ve kurtulmak için elimden geleni yaparken yüzümü buruşturuyorum.

Siyah giysili kişi sakın bir şekilde yanıma diz çöküyor ve yüzümü inceliyor gibi görünüyor.

Çılgınca başımı sallıyorum.

Lütfen bunu yapma!

Bıçağın ucunu yavaşça yanağımdan aşağı doğru gezdirip boynuma dayıyor, uzun süre bana bakıyor. Duygusuz ve soğuk.

Bir mucize olmasını umarak çılgınca başımı sallıyorum.

Lütfen, Tanrım.

Lütfen bunun olmasına izin verme...

yardım et! Lütfen yardım et.

"Prescott bunun bedelini ödeyecek." Yüzümü ellerinin arasına alıyorlar ve eldivenli başparmaklarıyla alt dudağımı okşuyorlar.
"Hayatınla."

Ağzımdaki tıkaçtan çığlık atarken çılgınca başımı sallıyorum.
Tüm gücümle tekmeliyor ve direniyorum.

"Ölme zamanı."

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

EDWARD

Sabır benim en büyük gücüm değildir.

Bütün gece uyuyamadım, Alora'ya gidip bana inanmasını sağlamak için kendimle uzun ve zorlu bir mücadele verdim. Beni durduran tek şey, benim kontrolcü tavırlarıma karşı onun sıfır toleranslı olduğunu bilmemdi.

Köşeyi dönüp onun sokağına girdiğimde, gösterge panelindeki saate baktım: Sabah 6:21.

Bir dakika daha bekleyemezdim.

Bentley'imi Philippe'in yanındaki araba yoluna park ettim; o arabada oturuyordu ve başka bir adam da ön verandada oturuyordu.

"Merhaba." Philippe arabadan aceleyle çıkıyor. "Bu kadar erken gelmeni beklemiyordum."

"Evet, biliyorum." Onun yanından geçiyorum. "Sadece buraya gelmek istedim." Merdivenleri çıkıp anahtarımı kapıya sokuyorum ve itiyorum ama kapı açılmıyor.

"Güvenlik kilidi açık," diyor Philippe arkamdan. "Dün gece kontrol etmiştik."

"İyi." Telefonumu çıkarıp onu arıyorum, hala yataktayken ona sürpriz yapmak istiyorum. "Arka kapıya gideyim." Evin yanından dolaşıp Fransız kapılara doğru ilerliyorum. Anahtarımınla kapıyı açıp yukarı çıkıyorum. Oda karanlık ve battaniyeler vücudunun üzerine yığılmış durumda. Yanına uzanıp battaniyeyi çekiyorum ve yorganın altında, ona benzemek için stratejik olarak yerleştirilmiş yastıkları görüyorum.

"Ne?" Birden fırlayıp battaniyeleri çekip attım. "Ne oluyor lan?" Işıkları yaktım. "Alora?" diye seslendim. Banyoyu kontrol ettim. Panik hissetmeye başlarken "Alora" diye seslendim. Numarasını çevirdim ve aşağıdan uzak, boğuk bir zil sesi duydum.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

Merhaba, Alora Sorenson'a ulaşmış bulunuyorsunuz.

Üzgünüm, şu anda aramanızı cevaplayamıyorum.

Mesaj bırakın, mümkün olan en kısa sürede sizi geri arayacağım.

İyi günler.

"Ne oluyor lan?" Onun numarasını tekrar çeviriyorum. "Alora," diye sesleniyorum evin içinde dolaşırken; damarlarımda bir aciliyet hissi dolaşıyor. Telefonunun çaldığını duyuyorum, sesi boğuk geliyor ve onu ararken gözlerim etrafa dolanıyor. "Neler oluyor?"

Merhaba, Alora Sorenson'a ulaşmış bulunuyorsunuz.

Üzgünüm, şu anda aramanızı cevaplayamıyorum.

Mesaj bırakın, mümkün olan en kısa sürede sizi geri arayacağım.

İyi günler.

Ön kapıya doğru yürür ve kapıyı açarım. "O nerede?" diye bağırırım.

Philippe'in gözleri fal taşı gibi açılır ve garaj yoluna doğru koşar. "Ne demek istiyorsun?" diye kekeler.

"O burada değil, yatağında yastıklar vardı." "Ne?" O ve diğer guard glance at each

"O gitmedi ve bütün gece buraya kimse gelmedi."

Numarasını çeviriyorum ve bir kez daha evin içinde boğuk bir zil sesi yankılanıyor. "Şu. Lanet. Telefonu. Bul," diye homurdanıyorum.

Zil, zil... Zil, zil...

Sesi takip ederek odadan odaya koşuyorlar.

"Buralarda bir yerde," diye bağılıyor Philippe mutfaktan, hepimiz içeri koşup dinlemeye çalışırken dikkatimizi topluyoruz.

Merhaba, Alora Sorenson'a ulaşmış bulunuyorsunuz.

Üzgünüm, şu anda aramanızı cevaplayamıyorum.

Mesaj bırakın, mümkün olan en kısa sürede sizi geri arayacağım.

İyi günler.

"Siktir," diye bağııyorum. Telefonu kapatıp hemen tekrar arıyorum.

Zil, zil... Zil, zil.

"Sesi düşük." Dinliyorum.

Philippe yere çöker ve kulağını yere dayar. "Buralarda bir yerde." Emekleyerek ilerler. "Buzdolabının altında."

Kalbim deli gibi çarpmaya başlıyor. "Neden buzdolabının altında olsun ki?" Bir süpürge sapı alıp altından kaydırıyor ve tabii ki kadının telefonu gözüküyor.

Telefonu alır ve hepimiz ne anlama geldiğini bilmeden ona bakakalırız.

Buzdolabını açıyorum ve iki litrelik süt ve portakal suyu şişelerinin, sanki buzdolabı devrilmiş gibi devrilmiş olduğunu görüyorum. Etrafa bakıyorum ve olayı anlıyorum. "Bir boğuşma olmuş."

"Ben, ben bilmiyorum..." Philippe kekeliyor.

"Siz aptallar bütün gece ne halt ediyordunuz?" Duvarların boyası neredeyse dökülecek kadar yüksek sesle bağıyorum. "Alora," diye haykırıyorum. "Neredesin?"

"Kaçmış olabilir mi?" diyor Philippe. Parmaklarını başının üstünde birleştirmiş; o da paniklemeye başlıyor. "Kavga ediyordunuz, belki de gizlice kaçmıştır."

"Telefonunu almadan mı?" Etrafıma bakıyorum ve masanın üzerinde çantasını görüyorum. Oraya doğru yürüyüp çantayı arıyorum, cüzdanı içinde ve kontrol ediyorum, tüm kredi kartları hala burada. "Para almadan mı?"

Güm.

Güm.

Güm... kalbim atıyor.

"Takip cihazını kontrol et," diyor Philippe merdivenlere koşarken.

"Evet, evet." Titrek parmaklarla telefonumdaki uygulamayı açmaya çalışıyorum, o kadar bitkinim ki ekranı zar zor görebiliyorum. Küçük nokta görünür hale gelince izliyorum ve *Takip düğmesine* basıyorum.

Kırmızı nokta yanıp sönmeye başlıyor ve ben de ne yazdığını okumak için görüntüyü yakınlaştırıyorum. Bir sokağın uydu görüntüsü ekrana geliyor. Daha da yakınlaştırıyorum... bu... "Kahretsin, bu sokak."

Tekrar yakınlaştırıyorum ve görüntü gittikçe yaklaşıyor... bu evin içinde. Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. "Hâlâ burada mı yazıyor?"

"Bahçede mi?" Philippe yukarıdan sesleniyor.

Bahçeye koşup etrafa bakıyorum, ondan iz yok. "Arka kameraları kontrol edin," diye bağıyorum.

Ben etrafta dolaşırken onlar telefonlarında görüntüleri izlemeye başlıyorlar. Yukarıya geri dönüp

dağınık yatağa bakıyorum. Banyoya girip duşun önüne eğiliyorum, su yok. Duş almamış. Dün gece eve geldiğinde yapacağı ilk şey duş almak olurdu. Yatak odasında dolaşıyorum, gözlerim duvarların, yerlerin, yatak çarşaflarının her santimini tarıyor... Her şeyi, bir koku, nerede olduğuna dair bir ipucu bulmaya çalışırken.

"Alora," diye sesleniyorum. "Burada mısın?" Yere çömelip yatağının altına bakıyorum, gardırobunu arıyorum ve kıyafetlerini tek tek kontrol ediyorum. Boş askı yok, bir şey mi topladı acaba? Bir alt kata koşup valizlerini sakladığı yeri kontrol ediyorum, her şey hâlâ burada.

"Neredesin lan? Alora," diye sesleniyorum, dinliyorum...

Hiçbir şey yok.

Takip cihazını tekrar kontrol ediyorum, nokta tam burada yanıp sönüyor. Kaşlarımı çatıyorum, bu hiç mantıklı değil.

Onu çıkarmış...

Kahretsin.

Tanrım, ona bunun bir takip cihazı olduğunu söylemeliydim, o zaman takılı bırakırdı. Ama zaten hiç çıkarmazdı, o yüzden... Nerede bu?

Banyoya ve yatağının başucundaki çekmecelere bakıyorum, onu bulmak için odadan odaya dolaşıyorum. Gözlerim her köşeyi tarıyor ama yine de elmas bileziği bulamıyorum. Mutfığa geri dönüp dizlerimin üzerine çöküp etrafa bakınıyorum, burada bir şey mi kaçırdım acaba?

Güm.

Güm.

Güm... kalbim atıyor.

"Bebeğim, neredesin?" Panik içinde fısıldıyorum. "İyi misin?" Ayağa kalkıp telefonumu çıkarıyorum. Ekrana odaklanıp numarayı çeviriyorum.

"Thomas Stone."

“Thomas.” Bir duraksıyorum, ne ne lan bu bu bu “Edward Prescott.”

“Oh, selam Edward.”

“Lütfen Alora’nın seninle olduğunu söyle.” “Hayır. Neden?”

Gözlerimi kapatıyorum.

“Dün gece bir tartışma yaşadık, o da eve geldi ve şimdi kayıp.”

"Oh hayır, kavga etmenizin sebebi benim hatam." "Ne?"

"Hikayeden sonra ona iyi olup olmadığını sormak için mesaj attım." "Seni aptal," diye bağırdım.

"İyi olduğunu söyledi. Dün gece eve giderken bana mesaj attı, kavga ettiğinizi ama kendisinin iyi olduğunu ve evde kalmak istediğini söyledi."

"Başka ne dedi?"

“Seninle bugün öğle yemeğinde aranızı düzelterceğinizi söyledi. Belki naif davrandığını düşündü ama içgüdüğü ona o kadının sana tuzak kurduğunu söylüyordu.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Onu aradın mı?”

"Telefonu burada, tüm kartlarının olduğu çantası da burada."

"Telefonuna bak, başka biri aramış mı diye." "İyi düşünce." Ben on telefonunu telefonunu koy içine şifreyi

şifreyi girip mesajlarını kaydırıyorum. “Ona en son dün sabah mesaj attım, ondan sonra sadece seninle onun mesajları var,” diye cevap veriyorum arama yaparken. “Arama kaydına bir bakayım.” Kaydı kaydırıyorum ve dün bana ve ofisime attığı ama cevaplamadığım aramaları görüyorum ve midem tiksinti ile burkuluyor, neden onu geri aramadım ki? “Dün gece ona attığım cevapsız aramalar görünüyor ama başka bir şey yok.”

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Yoksa... o lanet olası tuhaf eski sevgilisi mi? Onun ortalarda dolaştığını biliyordum."

"Pazar gününden beri onu takip ettiriyorum, bütün gece evdeymiş. Isadora'yı da takip ettiriyorum, sadece

"O da bütün gece evdeymiş. İkisi de evden çıkarsa bana bildirim geliyor."

Hermione...

Hayır...

"Onu aramayı denedin mi?" diye soruyor.

"Az önce söyledim, telefonu burada, tüm kartlarının olduğu çantası da içeride."

"Kahretsin. Bu çok garip, kimse evden evden çıkmaz."

"Değil mi?"

"Ona baba de."

"Onları endişelendirmek istemiyorum."

"Kız kayıp, Prescott. Endişelenmeleri lazım."

Elimi yüzümde gezdirdim. "Bu benim en kötü kabusum."

"Mağazadaki çalışanlarını aradın mı? Helene'yi ara, Helene'yi dene."

"Hayır."

"Aray. Ben de yola çıkıyorum."

Başımı salladım, kortizol cevap verme yeteneğimi elimden almıştı. "Sorun yok, Edward. Onu bulacağız."

"Ya bir şey olduysa?"

"Nasıl? O lanet bir hazine gibi korunuyor." Bir an düşünür. "Bak, bence sadece sinirlenmiş ve sakinleşmek için dışarı çıkmıştır."

Bunun doğru olmasını umarak başımı sallarım.

"Yakında görüşürüz."

Telefonu kapatıp bahçede dolaşmaya devam ediyorum. "Bir şey var mı?" diye sesleniyorum.

"Bütün gece hiçbir şey girip çıkmadı," diyor Philippe, telefonuna bakarken.

"Tekrar kontrol et, birdenbire ortadan kaybolmuş olamaz."

Arayışlarına devam ediyorlar ve ben yan çitin yanına gidip tepesine bakıyorum, kimse oraya çıkamaz.

Bahçenin arkasına, uçuruma doğru yürüyorum ve o anda görüyorum, uçuruma doğru giden bir dizi ayak izi ve yanlarına diz çöküyorum. "Burada," diye bağıyorum.

Koşarak dışarı çıkıyorlar ve yanıma yere çöküyorlar. "Bu ayak izleri size mi ait?" diye soruyorum. "İkinizden biri gece boyunca bu uçurumda mıydı?"

Birbirlerine bakıyorlar ve ikisi de başlarını sallıyor. "Hayır."

"Bu bir erkek ayakkabısı," diye mırıldanıyorum, toprağın üzerindeki izlere bakarken, kan dolaşımda adrenalin dalgalanıyor. "Polisi arayın."

"Peki sonra ne oldu?" diye soruyor polis memuru, kanepenin karşında otururken.

"Ben..." Duraksıyorum. "O yatmaya gidiyordu, ben de öyle yaptım." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Ön tarafta adamlar vardı..." Kelimeleri ağzımdan çıkarmakta zorlanırken omuzlarımı silkiyorum.

"Daha önce hiç kaçmış mıydı?" diye sordu.

"Kaçmadı," diye tersliyorum. "Kaçırıldı. Arka bahçede erkek ayak izleri var."

Bana küçümseyen bir gülümseme atıyor. "Saygısızlık etmek istemem, Bay Prescott. Burasının bir suç mahalli olduğuna dair hiçbir işaret yok, bu ayak izleri bahçıvanın ya da başka birinin olabilir. Kız yirmi dört saat bile geçmedi; belki de sadece muhafızlarınızdan kaçmak için gizlice evden çıkmıştır."

"O böyle bir şey yapmaz." Başımı sallıyorum. "Ve burası bir suç mahalli değilse, neden telefonu buzdolabının altındaydı?"

Gözleri gözlerime kilitlendi.

"Neden buzdolabındaki eşyalar sanki bir mücadele olmuş gibi devrilmiş?"

“Adli tıp ekibi şu anda her şeyi inceliyor ve eminim ki kızın durumu iyi çıkacaktır.”

Pascal, Hermione ve Isadora... Evlerindeki kamera kayıtlarını kontrol ettik.

Hiçbir şey yok.

En ufak bir ipucu bile yok. Her birinin nerede olduğu biliniyor.

Alora'nın babası ve kardeşi, benim kardeşim ve babamla birlikte aşağıda. Theodore, Sinclair ve Thomas. Herkes elinden geleni yapıyor ve tüm kaynaklarımızı bir araya getirmemize rağmen, onun nasıl iz bırakmadan ortadan kaybolduğuna dair hâlâ hiçbir fikrimiz yok.

Yat limanı gözümün önünden kayboluyor ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Saatler geçtikçe korkum artıyor. Ruhumu ele geçiren çarpık, karanlık bir sarmaşık.

O nerede?

Uyumadım, yemek yemedim... Zar zor ayakta duruyorum. Umuda tutunmak, beni akıl sağlığımı koruyan tek şey.

"Alora," diye fısıldıyorum sessizliğe, adı ruhani bir dua gibi.

Gözümün ucuyla posta dağıtım kamyonunu görüyorum, marinaya yanaşıyor ve postaları dağıtırken yatların arasında yürümeye başlıyor.

"İyi misin dostum?" Thomas arkamdan yumuşak bir sesle soruyor.

Yalan söyleyemediğim için başımı sallıyorum.

Fiziksel olarak iyi olmaktan çok uzağım ama onu eve getirene kadar dinlenmeyeceğim.

Neredesin, Doe?

"Teşekkürler," diye bir ses duyuyorum aşağıdan. "Sana bir şey getireyim mi?" diye soruyor Thomas.

"Hayır."

"Senin için endişeleniyorum," diye cevapladı.

"Ben de kendim için endişeleniyorum," diye mırıldanıyorum, bakışlarım hâlâ pencereden dışarıya doğru.

"Bay Prescott." Duyuyorum duyuyorum
birinin yürüdüğünü duyuyorum
duyuyorum. "Kumarhaneden size bir teslimat var, efendim."

“Ofisime bırakın.”

**“Acil olarak
işaretlenmiş.”**

“Buraya bırak gitsin,” der Thomas. Adam paketi masanın üzerine koyar ve merdivenlerden aşağı iner. “Bunu açmamı ister misin?” diye sorar Thomas.

Pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum, nefes almaya cesaret edemiyorum.

Ambalajın açıldığını duyuyorum. “Ha?” Thomas kaşlarını çatıyor. “Bu *da* ne?”

Dönüp baktığımda, bir kutuyu açtığını görüyorum, içinde başka bir kutu var, onun içinde de başka bir kutu.

Ensemdeki tüyler diken diken olur ve masaya doğru yürür, işi ondan devralırım. Son kutuyu açarım ve üstünde plastik bir sargı vardır, onu kaldırdığımda kanla kaplı bir et parçası görürüm, etrafına bir asma sarılmıştır.

“Ne oluyor lan?” içinde laminasyonlu bir kart var, onu alıyorum, karttan kan damlaları yere düşüyor.

vLe Heac1 /ov Keç1

**"Aman Tanrım," diye nefesini tutar Thomas. "Olamaz."
“Anlamıyorum,” diye fısıldadım. “Bu... ne...?” “Bu bir insan kalbi.” Sözümü kesti. Gözlerim ona doğru kayar. Thomas bir doktordur, bunu bilir.**

Parçaları birleştirirken ona bakıyorum. Gözlerim açılıyor, aman Tanrım.

Sakladığım kalp Alora’nınkiydi...

Kartı izlerken yer altımda sallanıyor, elim kanla kaplı... onun kanıyla, ve düşmemek için masaya tutunuyorum.

O öldü.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

THOMAS

Edward sendeledi ve ben onu tutmak için elimi uzattım. “Sorun yok,” diye fısıldadım, ama yoktu. Durum, olabilecek en kötü halini almıştı. “William,” diye seslendim.

Sessizlik.

Edward elinden damlayan kana bakar ve yine sallanır.

İkimizin de gözleri kutudaki kalbe kayıyor ve ben de dengesizleşiyorum.

Tanrım.

"William," diye bağıriyorum. "Philippe, biri buraya gelsin." Edward'ı tüm gücümle tutuyorum. "Ben yanımdayım."

Merdivenlerden koşan ayak sesleri duyulur, oda hızla dönmeye başlar.

Aklımdan milyonlarca karanlık düşünce hızla geçiyor.

Böyle bir şeyi kim yapabilir?

İlk olarak William belirir, gözleri hemen yerdeki kana takılır. “Ne oldu? Yaralandın mı?”

“Ben...” Edward şokla mücadele ederken gözleri titriyor. “Ne oldu?” William’ın gözleri soru sorar gibi.

“Bunu biri göndermiş,” diye fısıldadım. Kutudan uzaklaşırken onu işaret ettim.

Kutunun içine bakıyor. “Anlamıyorum, bu ne?”

"Bir insan kalbi."

Dehşete kapılmış gözleri benimkilere doğru kayar. “Ne oluyor...?” Plastiği geri çeker ve sanki bir hayalet görmüş gibi kutudan uzaklaşır. “Emin misin?”

"Ben..." Ben de başım dönüyor gibi hissederek masaya tutunuyorum. "Bilmiyorum."

"Neler oluyor?" diye sorar Philippe arkasından. "Biri bir şey göndermiş..." William başını inanamıyormuş gibi salladı. "Polisi ara."

Koridorlarda fısıltılar, polislerin insanları sorgulaması, parmak izleri ve nereye baksan bodyguardlar.

Monte Carlo'nun üzerinde kasvetli bir bulut asılı.

Edward, paket dün geldiğinden beri kimseyle tek kelime konuşmadı. Odasına girdi, kapıyı kilitledi ve bir daha çıkmadı.

Sanırım, başka ne söylenebilir ki?

Edward'ın en yakın arkadaşları, onun ve Alora'nın ailesiyle birlikte içeride. Dün DNA testi yapıldı, ama şu ana kadar hiçbir sonuç ya da ipucu yok.

Tek başıma, bir yabancı olarak terasta oturuyorum. Alora'yı ararken Edward benden burada olmamı istemişti, ama şimdi... Gitmeli miyim, kalmalı mıyım emin değilim... Ya da burada rahatsızlık mı veriyorum, ne yapmalıyım bilmiyorum.

Helene, Alora'nın dünyasını bir arada tutmaya çalışmak için dükkanda ve kız kardeşi ağlamaktan kendini alamıyor.

Aklım, böyle bir şeyi kimin yapabileceği ve bundan sonra ne yapmam gerektiği konusunda her olasılığı düşünerek durmadan çalışıyor.

Nasıl yardım edebilirim?

Alora ile daha yeni tanışmıştım ve arkadaşlığımız henüz başlangıç aşamasındaydı, biliyorum; ama tanıdığı herkes üzerinde çok derin bir etki bırakmıştı.

Şefkatli, tatlı kişiliğiyle derinden sevilen biriydi.

Öyleydi...

Boğazımdaki düğüm yine acıyor, ağlayamadığım gözyaşlarını hatırlatıyor.

Tanrım... Edward'ın şu anda neler yaşadığını hayal bile edemiyorum.

Saatime bakıyorum: 19:00.

Bütün öğleden sonra DNA sonuçlarının gelmesini bekledim ama laboratuvar iki saat önce kapandı, yani bugün sonuçların gelmeyeceği kesin. Cebimde telefonum titriyor, Helene arıyor.

"Merhaba," diye
yumuşak bir sesle
cevap veriyorum.

"Haber var mı?"

"Hayır." Denize bakıyorum. "Hâlâ
dua ediyorum."

"Ben de... ama." En büyük korkularımı yüksek sesle söylemekten kendimi alıkoyuyorum, çünkü eğer onları evrene söylersem, gerçek olabilirler.

"Ne?"

"Bunun insan kalbi olduğunu doğruladılar."

"Biliyorum."

"İnsan kalpleri öylece ortalıkta bulunmaz," diye mırıldandım. "Bir tür bağlantı yoksa, onları kesinlikle rastgele insanlara göndermezsin."

"Biliyorum," diye ağlayarak mırıldanıyor.

Bir süre telefonda bekliyoruz, ikimiz de kendi düşüncelerimize dalmış durumdayız.

"Ben eve gideceğim, burada ayak altında dolaşıyorum gibi hissediyorum," diye fısıldıyorum.

"Tamam," diye cevapladı yumuşak bir sesle. "Thomas."

"Evet."

"Yanımda olduğun için teşekkürler, bu Alora için çok önemli."

Kendimi tutmaya çalışırken burun deliklerim genişler, kendi sinir krizi geçirmeden önce telefonu kapatmam gerekir. "Beni haberdar eder misin?"

"Tabii ki." Telefonu kapatıp kapıya doğru yürürüm ve William'a el sallarım, o da kalkıp kapıya gelir.

"Ben gidiyorum."

"Tamam." Elimi sıkıyor. "Burada olduğun için teşekkürler."

"O nasıl?"

"Hâlâ tek kelime etmedi."

Ne diyeceğimi bilemeden başımı sallıyorum. "Gelişme olursa bana haber verir misin?"

"Elbette." Beni kucaklayarak kendine çekiyor ve kahretsin, keşke bu gerçek olmasaydı diyorum. Dönüp yattan uzaklaşıyorum ve marinaya doğru yürürken süper yata bir kez daha bakıyorum.

Beş katlı bir cehennem.

EDWARD

Ellerimi ceplerime sokup pencerenin önünde durup denizi seyrediyorum.

Bu noktadan kıpırdamadan güneşin doğuşunu ve batışını izledim.

Alora'nın sözleri, sanki bir büyü gibi zihnimde defalarca yankılanıyor.

*Ben gidecek gitmeyeceğim yapmayacağım
kısmayacağım ışık ışığımı kısacağım
beslemek gölgelerini*

O biliyordu... Ve içten içe, ben de biliyordum.

Gölgelerim her zaman beni yakalayacaktı. Ruhumu takip eden bir karanlık var.

Sevdiğim her şeyi benden alıyor.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve öfkeyle ön kolumla gözlerimi siliyorum.

Bunu yapamam, yeterince güçlü değilim.

Sonuçlar gelir gelmez...

Çekmeceme gidip Glock'umu çıkarıyorum, dolu olup olmadığını kontrol ediyorum ve banyodaki çamaşır sepetine saklıyorum çünkü zamanı geldiğinde benden alacaklarını biliyorum.

"Edward," babamın sesi kapının diğer tarafından acil bir şekilde geliyor. "Aç kapıyı. Sonuçlar geldi."

Gözlerimi kapatıyorum. Bilmek istemiyorum. "Onun değil."

Kapıya bakıyorum. "Ne?" "Lanet kapıyı aç."

Kapıyı açıp, koridorda yan yana duran benim ve Alora'nın babalarını görüyorum. "DNA eşleşmesi yok. O kalbin kime ait olduğunu bilmiyorlar, ama ona ait değil."

Nabzımın hızla attığını duyarken vücudum adrenaline çılgın atıyor.

"Anlamıyor musun?" diye kekeliyor babam. "Onu öldürselerdi, kalp onunkisi olurdu."

Nefesim boğazımda düğümlenirken gözlerim onlarınkine takılır.

"O hala hayatta."

SON

** 2. kitap olan The Soul You Own'a bir göz atmak için okumaya devam edin*

THE SOUL YOU OWN

İntikam iki ucu keskin bir kılıçtır. Tek gerçek aşkı için dünyayı ateşe verecek... Ama bu süreçte kim diri diri yanacak?

Şantaj, karanlık ve bir kayıp.

Edward Prescott'un lüks dünyası etrafında çökmeye başladığında, her türlü içsel şeytaniyle savaşmak ve zamanla yarışarak elinden gelen her şeyi yapmak zorunda kalır.

Geçmiş, bugünü ve geleceği tarafından takip edilen... Çok geç olmadan sevgili Alora'yı bulabilecek mi?

2027'de

NR. SERİSİNİ OKUYUN - ŞİMDİ SATIŞTA

Edward Prescott'tan önce, Masters vardı...

Üç adam. Üç yasak aşk hikayesi.

Her biri huysuz, otoriter ve kendi iyiliği için fazla çekici.
Kasvetli bir yargıçtan, kötü şöhretli bir playboya, tehlikeli
derecede çekici bir politikacıya kadar, T L Swan'ın *Mr.*

Serisi'ndeki her kitap tutkulu, güçlü ve yürek burkan bir
gerçekçiliğe sahip. Okumaya başlayın ve her şeyin başladığı
dünyayı keşfedin...

Hemen kopyanızı
alın *Mr. Masters*
Mr. Spencer Mr.
Garcia

MR. MASTERS EXCERPT

PROLOGUE

JULIAN

ALINA MASTERS

1984 – 2013

*Eş ve sevgili anne. Tanrı'nın
ellerine güveniyoruz.*

Keder. Hayatın Azrail'i.

Sevinç, umut ve amaç hırsızı.

Bazı günler katlanılabilir. Diğer günler ise nefes almakta zorlanıyorum ve mantığın hiçbir anlam ifade etmediği bir pişmanlık dünyasında boğuluyorum.

O günlerin ne zaman geleceğini asla bilemiyorum, tek bildiğim şey, uyandığımda göğsümün sıkıştığını hissetmem ve koşmam gerektiği. Bu hayatla uğraşmak yerine, burada olmaktan başka her yerde olmak istiyorum.

Benim hayatım.

***Bizim* hayatımız.**

Sen gidene kadar.

Uzaklardan gelen çim biçme makinesinin sesi beni şimdiki zamana geri getiriyor ve mezarlığın bekçisine bakıyorum. Mezar taşlarının arasında dolaşırken, geçerken hiçbirine çarpmamaya veya zarar vermemeye dikkat ederek yoğunlaşıyor. Akşam karanlığı çöküyor ve gece için sis çöküyor.

Buraya sık sık düşünmek, hissetmeye çalışmak için geliyorum.

Kimseyle konuşamıyorum. Gerçek duygularımı ifade edemiyorum.

Nedenini bilmek istiyorum.

Bunu bize neden yaptın?

Ölen eşimin mezar taşına bakarken çenemi sıkıyorum.

Her şeye sahip olabilirdik... ama olamadık.

Eğilip, mezar taşındaki tozu silip, vazoya yeni koyduğum pembe zambakları yeniden düzenliyorum. Küçük oval fotoğraftaki yüzüne dokunuyorum. O da bana, duygusuz bir bakışla bakıyor.

Geri adım atıp, ellerimi siyah paltomun ceplerine sokuyorum.

Burada durup bütün gün bu mezar taşına bakabilirim —bazen öyle yaparım da— ama arkamı dönüp geriye bakmadan arabaya doğru yürüyorum.

Porsche'me.

Elbette, param var ve beni seven iki çocuğum var. Mesleki alanımda zirvedeyim, yargıç olarak çalışıyorum. Mutlu *olmak için* her şeye sahibim, ama mutlu değilim.

Zar zor hayatta kalıyorum; ipin ucunda duruyorum. Dünyaya bir maske takınıyorum.

İçimde ölüyorum.

Yarı saat saat sonra, ben vardım vardım
terapistim Madison'ın yanına.

Buradan her zaman rahatlamış olarak ayrılırım.
Konuşmak zorunda değilim, düşünmek zorunda
değilim, hissetmek zorunda değilim.

Otomatik pilotta ön kapıdan içeri giriyorum.
"İyi , Bay Smith." Hayley
resepsiyonist gülümsüyor. "Odanız hazır,
efendim."

"Teşekkür ederim." Kaşlarımı çatıyorum, bugün daha
fazlasına ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. Bu gerginliği
giderecek bir şeye.

Dikkatimi başka yöne çekecek bir şey.

"Bugün bir kişi daha istiyorum, Hayley."

"Elbette, efendim. Kimi istersiniz?"

Kaşlarımı çatıp, doğru şekilde söylemek için bir an duruyorum.

"Hmm.

Hannah."

"Yani, Hannah ve Belinda
mı?" "Evet."

"Sorun değil efendim. Rahatınıza bakın, hemen yukarı
çıkacaklar."

Asansörle özel çatı katına çıkıyorum. Oraya vardığımda
kendime bir viski hazırlıyorum ve Londra'ya bakan
dumanlı cam pencereden dışarı bakıyorum.

Arkamda kapının tıklandığını duyuyorum ve sesin
geldiği yöne dönüyorum.

Hannah ve Belinda gülümseyerek karşımda duruyorlar.

Belinda'nın uzun sarı saçları var, Hannah ise esmer.
İkisinin de genç ve güzel olduğu su götürmez bir gerçek.

"Merhaba, Bay Smith," diyorlar aynı anda.

Gözlerimle onları içime çekerken viskimin
bir yudumunu alıyorum. "Nereye gelmemizi
istersiniz, efendim?"

Kemerimi çözerim. "Dizlerinize çökün."

BÖLÜM 1

BRIELLE

Gümrük işlemleri inanılmaz derecede yavaş ilerliyor ve ileride bir adam ofise çekilmiş durumda. Sıranın en arkasında durduğum yerden her şey çok şüpheli görünüyor. "Sence ne yaptı?" diye fısıldıyorum ve boynumu uzatıp ilerideki kargaşayı gözetliyorum.

"Bilmiyorum, muhtemelen aptalca bir şey," diye cevaplıyor Emerson. Kuyruk biraz hızlanırken masaya doğru ilerliyoruz.

Bir yıllık çalışma tatilimize başlamak için Londra'ya yeni geldik. Ben bir yargıcın yanında dadı olarak çalışacağım, en iyi arkadaşım Emerson ise bir sanat müzayedecisi için çalışacak. Hem çok korkuyorum hem de heyecanlıyım.

"Keşke bir hafta önce gelseydik de biraz vakit geçirebilseydik," diyor Emerson.

"Evet, biliyorum, ama patronum gelecek hafta tatile çıkacağı için bu hafta başlamamı istedi. Çocukların rutinini öğrenmem gerekiyor."

"Kim çocuklarını üç gün boyunca tamamen yabancı biriyle yalnız bırakır ki?" Em tiksintiyle kaşlarını çatıyor.

Omuz silkiyorum. "Görünüşe göre yeni patronum."

"Eh, en azından gelecek hafta gelip sende kalabilirim. Bu bir artı."

Benim pozisyonum yerleşik olduğu için konaklamam garantili. Ancak zavallı Emerson iki yabancıyla birlikte kalacak. Bu yüzden çok panikliyor.

"Evet, ama seni gizlice içeri sokacağım," diyorum. "Parti falan yapıyormuşuz gibi görünmesini istemiyorum."

Havaalanına bakıyorum. Burası kalabalık, hareketli ve şimdiden kendimi çok canlı hissediyorum. Emerson ve ben, sıradan genç gezginlerden daha fazlasıyız.

Emerson amacını bulmaya çalışıyor ve ben yıkıcı bir geçmişten kaçıyorum, zina yapan bir pisliğe aşık olduğum bir geçmişten.

Onu sevmiştim. O beni sevmemişti. En azından yeterince sevmemişti. Sevseydi, pantolonunun içinde kalırdı ve ben Heathrow Havaalanında kusacakmışım gibi hissetmezdim.

Kendime bakıp elbisemdeki kırıksıklıkları düzeltiyorum. “Beni almaya geliyor. İyi görünüyor muyum?”

Emerson beni baştan aşağı süzdü ve geniş bir gülümsemeyle, “Tam da Avustralyalı yirmi beş yaşındaki bir dadının olması gerektiği gibi görünüyorsun,” dedi.

Aptalca gülümsememek için alt dudacağımı ısırıyorum. Bu iyi bir cevaptı.

"Peki, patronunuzun adı ne?" diye sordu.

Çantamda telefonumu arıyorum ve e-postaları kaydırarak dadı ajansından gelen e-postayı buluyorum. "Bayan Julian Masters."

Emerson başını salladı. "Peki, onun hikâyesi neydi? Bana daha önce anlatmıştın ama unuttum."

"Yargıtay yargıcı, beş yıl önce dul kaldı." "Kocasına ne oldu?"

"Bilmiyorum, ama görünüşe göre oldukça zengin." Omuz silktim. "İki çocuğu var, uslu çocuklar."

"Kulağa hoş geliyor."

"Umarım. Umarım beni severler."

"Beğenecekler." Sırada ilerliyoruz. "Hafta sonu kesinlikle dışarı çıkacağız, değil mi?"

"Evet." Başımı sallıyorum. "O zamana kadar ne yapacaksın?"

Emerson omuz silkiyor. "Etrafa bakınacağım. Pazartesi işe başlıyorum ve bugün Perşembe." Beni izlerken kaşlarını çatıyor. "Hafta sonu dışarı çıkabileceğinden emin misin?"

"Evet," diyorum sinirli bir şekilde. "Bin kez söyledim, cumartesi gecesi dışarı çıkacağız."

Emerson gergin bir şekilde başını sallıyor. Sanırım o benden daha gergin, ama en azından ben cesur davranıyorum. "Telefonunu hallettin mi?" diye soruyorum.

"Hayır, henüz değil. Yarın bir telefon dükkanı bulup seni arayabileceğim."

"Tamam."

Sıranın başına çağırıyoruz ve nihayet, yarım saat sonra, Heathrow Uluslararası Havalimanı'nın gelen yolcu salonuna giriyoruz.

"İsimlerimizi görüyor musun?" Emerson, ikimiz de etrafa bakarken fısıldıyor.

"Hayır."

"Kahretsin, bizi almaya kimse gelmemiş. Her zamanki gibi." Paniklemeye başlıyor.

"Sakin ol, gelecekler," diye mırıldanıyorum. "Kimse gelmezse ne yapacağız?"

Bu olasılığı düşünürken kaşlarımı kaldırıyorum. "Şey, seni bilmem ama ben çıldıracağım."

Emerson omzumun üzerinden bakıyor. "Oh, bak, işte senin adın. Şoför göndermiş olmalı."

Dönüp baktığımda, lacivert takım elbiseli, iri yarı bir adamın elinde Brielle Johnston yazan bir tabela tuttuğunu görüyorum. Midemde bir tsunami gibi yükselen endişeyi hissederken, zorla gülümsüyor ve utangaçça el sallıyorum.

Adam yanıma gelir ve bana gülümser. "Brielle?"

Sesi derin ve otoriter. "Evet, benim," diye fısıldıyorum.

Elini uzatıp benimkiyle tokalaşmak istiyor. "Julian Masters." Ne?

Gözlerim fal taşı

gibi açılır. Bir

erkek mi?

Kaşlarını kaldırdı.

"Şey, ben... Ben Brielle," diye kekeleyerek elimi uzattım. "Bu da arkadaşım Emerson, birlikte seyahat ettiğimiz

.” O da elimi tuttu ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

Yüzünde bir gülümseme belirir ama hemen gizler. “Memnun oldum.” Emerson’a dönüp elini sıkar. “Nasılsınız?”

Gözlerim, bu durumdan açıkça keyif alan Emerson’a kayar. O parlak bir şekilde sırıtıyor. “Merhaba.”

"Senin bir kadın olduğunu sanmıştım," diye fısıldadım.

Kaşlarını çatıyor. "En son baktığımda tam bir erkekmişim." Gözleri gözlerime kilitleniyor.

Neden bunu yüksek sesle söyledim ki? Aman Tanrım, konuşmayı kes.

Bu çok garip.

Eve gitmek istiyorum. Bu kötü bir fikir.

“Ben burada bekleyeceğim.” Köşeyi işaret edip o yöne doğru yürüyerek uzaklaşır. Dehşete kapılmış gözlerim Emerson’la karşılaşır ve o kıkırdar, ben de koluna sertçe yumruk atarım.

"Lanet olsun, o tam bir erkek," diye öfkeyle fısıldadım.

"Bunu görebiliyorum." O, gözlerini ona dikmiş, sırtarak gülümsedi. "Affedersiniz, Bay Masters?" diye seslendim.

O da dönüyor. “Evet.”

İkimiz de onun bakışları altında eriyip gidiyoruz. “Biz... biz sadece tuvaleti kullanacağız,” diye sinirli bir şekilde kekeliyorum.

Kısa bir baş sallamayla sağ tarafı işaret eder. Yukarı bakıp tabelayı görürüz. Emerson’ı kolundan tutup tuvalete sürüklerim. "Ben burun tıkanık yaşlı bir adamla çalışmayacağım!" diye bağırırım, kapıdan içeri dalarken.

"Her şey yoluna girecek. Bu nasıl oldu?"

Telefonumu çıkarır ve e-postaları hızlıca gözden geçiririm. Biliyordum. "Kadın yazıyor. Kadın yazdığını biliyordum."

"O kadar da yaşlı değil," diye bağılıyor kabininden. "Dürüst olmak gerekirse, bir kadından ziyade bir erkekle çalışmayı tercih ederim."

"Biliyor musun Emerson? Bu berbat bir fikir. Seni nasıl ikna ettim ki?"

Küçük odadan çıkıp ellerini yıkarken gülümsüyor. “Önemli değil. Zaten onu pek görmeyeceksin,

“Ve o evdeyken hafta sonları çalışmıyorsun.” Belli ki beni sakinleştirmeye çalışıyor. “Bu kadar abartmayı kes.”

Saçmalamayı kes.

Kulaklarımdan buhar çıkıyor gibi hissediyorum. "Seni öldüreceğim. Seni öldüreceğim lan."

Emerson gülümsemesini bastırmak için dudağını ısırıyor. “Dinle, sana başka bir iş bulana kadar onunla kal. Yarın telefonumu halledeceğim ve başka bir iş aramaya başlayabiliriz,” diye beni sakinleştiriyor. “En azından biri seni aldı. Kimse beni umursamıyor.”

Nefesimi sakinleştirmeye çalışırken başımı ellerimin arasına alıyorum. “Bu bir felaket, Em,” diye fısıldıyorum. Aniden seyahat etmekle ilgili tüm korkularım gerçek oluyor. Kendimi tamamen rahat hissetmediğim bir ortamda buluyorum.

“En fazla bir hafta sürer.”

Korkmuş gözlerimle ona bakıyorum ve başımı sallıyorum. “Tamam mı?” Gülümsüyor ve beni kucaklıyor.

"Tamam." Aynaya bir göz atıp saçımı düzeltir ve elbisemi düzeltirim. Tamamen sarsılmış durumdayım.

Dışarı çıkıp Bay Masters'ın yanındaki yerlerimize oturuyoruz. Otuzlu yaşlarının sonlarında, kusursuz giyimli ve oldukça çekici bir adam. Saçları koyu renkli, ama biraz da gri.

"Uçuşunuz iyi geçti mi?" diye soruyor bana bakarak.

"Evet, teşekkürler," diyorum. Oh, bu çok zorlama geldi. "Bizi aldığınız için teşekkürler," diye ekliyorum uysalca.

O da hiç abartmadan başını salladı.

Emerson gülümsemesini saklamaya çalışırken yere doğru gülümsüyor.

O sürtük bu duruma bayılıyor.

"Emerson?" diye bir erkek sesi duyulur. Hepimiz dönüp sarışın bir adama bakarız ve Emerson'un yüzü düşer. Ha! Şimdi gülme sırası bende.

"Merhaba, ben Mark." Adam Emerson'ın yanağına bir öpücük kondurur ve sonra bana döner. "Sen Brielle olmalısın?"

"Evet." Gülümsüyorum ve sonra Bay Masters'a dönüyorum. "Ve bu da..." Onu nasıl tanıtacağımı bilmediğim için duraksıyorum.

"Julian Masters," diye benim yerime tamamlar ve sıkı bir el sıkışma ekler.

Emerson ve ben birbirimize sahte gülümsemeler atıyoruz. Tanrım, yardım et bana.

Emerson ayağa kalkıp Mark ve Bay Masters ile konuşurken, ben rahatsız edici bir sessizlik içinde duruyorum.

"Araba bu tarafta." Sağ tarafı işaret ediyor.

Gergin bir şekilde başımı sallıyorum. Tanrım, beni onunla baş başa bırakma. Bu çok korkutucu.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Emerson ve Mark." Onların ellerini sıkıyor.

"Ben de. Lütfen arkadaşşıma iyi bak," diyor Emerson, gözleri benimkilere kayarken fısıldayarak.

Bay Masters başını sallar, gülümser ve arabaya doğru yürürken valizimi arkasına alır. Emerson beni kucaklar. "Bu berbat bir durum," diye fısıldarım saçlarına.

"Her şey yoluna girecek. Muhtemelen çok iyi biridir." "İyi birine benzemiyor," diye fısıldıyorum.

"Evet, katılıyorum. Tam bir ahmak gibi görünüyor," diye ekliyor Mark, adamın kalabalığın içinde kayboluşunu izlerken.

Emerson yeni arkadaşşına kötü bir bakış atar, ben de sırtırım. Bence onun arkadaşşı benimkinden daha sinir bozucu, ama neyse... "Mark, arkadaşşıma göz kulak olur musun lütfen?"

Goril gibi göğsünü yumruklar. "Oh, niyetim de o."

Emerson'ın gözleri benimkilerle buluşur. O hafifçe başını sallar ve ben gülümsememi saklamak için alt dudağımı ısırırım. Bu adam tam bir pislik. İkimiz de başımızı çevirip, sabırsızca bize bakan Bay Masters'a bakarız. "Gitsem iyi olacak," diye fısıldarım.

"Bana ihtiyacın olursa dairemizin adresi sende var, değil mi?"

"Muhtemelen bir saat sonra gelirim. Anahtara ihtiyacım olursa diye oda arkadaşşlarına geleceğimi söyle."

Gülerek el sallıyor ve ben de Bay Masters'ın yanına gidiyorum. Beni gelirken görüyor ve sonra tekrar yürümeye başlıyor.

Tanrım, beni bekleyemez mi? Ne kadar kaba.

Binadan çıkıp VIP otoparkına doğru yürüyor. Onu sessizce takip ediyorum.

Yeni patronumla arkadaş olacağım yönündeki tüm umutlarım suya düştü. Sanırım benden şimdiden nefret ediyor.

Özgeçmişimde yalan yazdığımı ve ne yaptığımı hiç bilmediğimi öğrenene kadar beklesin. Bu düşünceyle midem kıpır kıpır oluyor.

Büyük, şık, siyah bir SUV'ye varıyoruz ve o, bagajımı koymak için bagaj kapağını açıyor. Binmem için arka kapıyı açıyor. "Teşekkür ederim." Koltuğa otururken garip bir şekilde gülümsüyorum. Ön koltuk boşken arka koltuğa oturmamı istiyor.

Bu adam tuhaf.

Ön koltuğa kayar ve sonunda trafiğe çıkar. Tek yapabileceğim, kucağımdaki çantamı sıkıca tutmak.

Bir şey söylemeli miyim? Sohbet etmeye çalışmalı mıyım?

Ne diyeceğim ki?

"Buradan uzak mı oturuyorsunuz?" diye soruyorum.

"Yirmi dakika," diye cevaplıyor, sesi kesik kesik.

Oh... hepsi bu mu? Tamam, şimdi susayım. Sohbet etmek istemiyor. On uzun dakika boyunca sessizce oturuyoruz.

"Çocuklar varken bu arabayı kullanabilirsin, ya da küçük bir minivanımız var. Seçim senin."

"Oh, tamam." Bir an duraksıyorum. "Bu senin araban mı?"

"Hayır." Bir sokağa dönüyor ve devasa kumtaşı kapıları olan bir araba yoluna "Ben araba bir Porsche diyor" dedi rahat bir tavırla. "Oh."

Giriş yolu uzayıp gidiyor. Etrafıma bakıyorum; bakımlı bahçeler ve yemyeşil tepeler gözüme çarpıyor. Her metre ilerledikçe kalbimin biraz daha hızlı attığını hissediyorum.

Sanki dadılık işini becerememem yetmezmiş gibi... Zenginlik işini de gerçekten beceremiyorum. Kibar misafirlerle nasıl davranacağımı hiç bilmiyorum. Akşam yemeğinde hangi çatalı kullanacağımı bile bilmiyorum. Kendimi tam bir karmaşanın içine sokmuşum.

Ev netleşiyor ve yüzümden kan çekiliyor.

Bu bir ev değil, ona yakın bile değil. Bu bir malikane, beyaz ve kumtaşından yapılmış, kale havası veren, solunda altı garajı olan bir malikane.

Geniş dairesel araba yoluna girip, tentenin altında duruyor.

"Evin çok güzel," diye fısıldıyorum.

Gözleri ön tarafta sabit kalırken başını sallıyor. "şanslıyız."

Arabadan iner ve benim için kapıyı açar. El çantamı tüm gücümle sıkıca tutarak arabadan inerim. Gözlerim önümdeki lüks binaya kayar.

Bu, akıl almaz bir servet.

Valizimi alıp binanın yan tarafına doğru iterek götürdü. "Girişiniz bu taraftan," dedi. Onu takip ederek bir patikadan ilerledik ve bir kapıya vardık; kapıyı açıp içeri girmeme izin verdi. Karşımda bir antre ve oturma odası vardı.

"Mutfak bu tarafta," diyor ve mutfağı işaret ediyor. "Yatak odanız ise arka sol köşede."

Başımı sallayıp yanından geçerek daireye giriyorum.

Kapıda duruyor ama içeri girmiyor. "Banyo sağda," diye devam ediyor.

Neden içeri girmiyor? "Tamam, teşekkürler," diyorum. "Aile alışveriş listesinden istediğin her şeyi sipariş et ve..." Düşüncelerini toparlamak istercesine duraksıyor. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa lütfen önce benimle konuş."

Kaşlarımı çattım. "Önce mi?"

Omuzlarını silker. "Bir sorunu ilk kez istifa mektubunu okurken öğrenmek istemem."

"Ah." Bu daha önce de olmuş muydu? "Elbette," diye mırıldandım.

"Eğer gelip çocuklarla tanışmak isterseniz..." Koridoru işaret ediyor.

"Evet, lütfen." Tanrım, işte başlıyoruz. Onu takip ederek, yaklaşık dört metre uzaklıktaki ana

. İki bina arasında bir bahçe var ve bir atriyum oluşturuyor; hayretle yukarı bakarken gülümsüyorum. Ana binada mutfığa bakan büyük bir pencere var. Koridordan ötesini görebiliyorum; oturma odasında genç bir kız ve küçük bir çocuk birlikte televizyon izliyor. Cam koridorun sonuna doğru ilerliyoruz; orada ana binaya çıkan altı basamaklı bir merdiven var.

Derin bir nefes veriyorum ve Bay Masters'ı takip ederek merdivenleri çıkıyorum.

"Çocuklar, gelin yeni dadınızla tanışın."

Küçük çocuk yerden zıplar ve açıkça heyecanlanmış bir şekilde bana doğru koşar, kız ise sadece başını kaldırıp gözlerini devirir. Tipik bir ergen olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayarak kendi kendime gülümserim.

"Merhaba, ben Samuel." Küçük çocuk gülümser ve kollarını bacaklarıma doluyor. Koyu renk saçlı, gözlüklü ve çok sevimli.

"Merhaba, Samuel." Gülümsüyorum.

"Bu Willow," diye tanıştırıyor.

Genç kıza gülümsüyorum. "Merhaba." Kollarını göğsünde kavuşturup meydan okurcasına duruyor. "Selam," diye homurdanıyor.

Bay Masters bir anlığına onun gözlerine bakarak, tek bir bakışla pek çok şey ifade ediyor.

Willow sonunda elini uzatır ve benimle tokalaşır. "Ben Willow."

Gülümserim ve gözlerimi Bay Masters'a çeviririm. O, sadece basit bir bakışla onu kontrol altında tutabiliyor.

Samuel salona koşar, bir şey alır ve hemen geri gelir.

Bir flaş

görüyorum. Tık,

tık. Ne oluyor?

Elinde küçük bir Polaroid fotoğraf makinesi var. Önündeki kağıda yüzümün yansımasını izliyor, ardından bana bakıyor.

" çok güzelsin." Gülümsüyor. "Bunu

Bunu buzdolabına asacağım.” Mıknatısla dikkatlice buzdolabına tutturur.

Bay Masters nedense telaşlanmış görünüyor. “Sizin için yatma vakti,” diyor ve ikisi de sızlanıyor. Dikkatini tekrar bana çeviriyor. “Mutfağınızda yiyecekler var ve eminim yorgunsundur.”

Sahte bir gülümseme takınıyorum. Oh, beni gönderiyor. “Evet, tabii ki.” Dairesiime doğru yürümeye başlıyorum, sonra ona dönüp soruyorum. “Yarın saat kaçta başlıyorum?”

Gözleri gözlerime kilitleniyor. “Samuel'in uyandığını duyduğuında.” “Evet, tabii ki.” Gözlerim onun gözlerini arıyor, başka bir şey söylemesini beklerken gözlerim onun gözlerini arar, ama bir şey söylemez. “O zaman iyi geceler.” Garip bir şekilde gülümserim.

“İyi geceler.”

“Hoşça kal, Brielle.” Samuel gülümsüyor ve Willow beni görmezden gelip uzaklaşıyor ve merdivenlerden yukarı çıkıyor.

Daireme geri inip arkamdan kapıyı kapatıyorum. Sonra yatağa uzanıp tavana bakıyorum.

Ne yaptım ben?

Saat gece yarısı ve susadım, ama her yere baktım ve hâlâ bir bardak bulamıyorum. Başka çarem yok; bir tane bulmak için ana eve gizlice girmem gerekecek. Üzerimde ipeksi beyaz geceliğim var, ama eminim ki hepsi yatmışlardır.

Karanlık koridora gizlice çıkınca, ışıklar açık olan evin içini görebiliyorum.

Aniden koltukta oturmuş kitap okuyan Bay Masters'ı görüyorum. Elinde bir kadeh kırmızı şarap var. Karanlıkta duruyorum, gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Onda beni büyüleyen bir şey var ama ne olduğunu tam olarak bilmiyorum.

Aniden ayağa kalkıyor ve ben kendimi duvara doğru itiyorum.

Beni karanlıkta görebiliyor mu
acaba? Kahretsin.

Gözlerim, mutfığa doğru yürüyen onu takip ediyor. Üzerinde sadece lacivert boxer şortu var. Koyu renkli saçları üstte dağınık, gevşek dalgalar halinde. Göğsü geniş, vücudu...

Kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Ne yapıyorum ben? Karanlıkta burada durup onu sapık gibi izlememeliyim, ama nedense kendimi başka yere bakmaya zorlayamıyorum.

Mutfak tezgahının yanına gidip sırtını bana dönerek kendine bir bardak daha kırmızı şarap dolduruyor. Bardağı yavaşça dudaklarına götürüyor ve gözlerim vücudunda dolaşıyor.

Kendimi duvara daha sert bir şekilde dayarım.
Buzdolabına doğru yürür ve benim fotoğrafımı çıkarır.

Ne?

Fotoğrafı incelerken kışını tezgaha dayadı. Ne yapıyor
bu?

Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Elini yavaşça boxer şortunun ön tarafına sokuyor ve sonra kendini birkaç kez okşuyor gibi görünüyor.

Gözlerim fal taşı
gibi açılıyor. Ne
oluyor lan?

Şarap kadehini tezgâha koydu ve ana ışığı kapattı; odayı aydınlatmak için geriye sadece bir lamba kaldı.

Elinde benim resmimle, koridordan kaybolur. Bu da neydi böyle?

Sanırım Bay Masters az önce yatak odasına çıkıp benim fotoğrafıma bakarak mastürbasyon yapmaya gitti.

Oh.

Aman

Tanrım.

Tık, tık.

Gözlerim kapalı, ama kaşlarımı çatıp sesi görmezden gelmeye çalışıyorum.

Yine duyuyorum. Tık, tık.

Bu da ne? Kapıya doğru yuvarlanıyorum ve kapının yavaşça açılmaya başladığını görüyorum.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve hızla oturuyorum.

Bay Masters gözümün önüne geliyor. "Sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm, Bayan Brielle," diye fısıldıyor. Taze duş almış gibi kokuyor ve tertemiz bir takım elbise giyiyor. "Samuel'i arıyorum." Bakışları geceliğimin içinde sarkık duran göğüslerime kayıyor, sonra sanki az önce yaptığı şeyden dehşete kapılmış gibi gözlerini tekrar yüzüme çeviriyor.

"Nerede o?" Kaşlarımı çattım. "Kayıp mı?"

"İşte orada," diye fısıldayarak şezlongu işaret etti. O tarafa baktığımda, odanın loş ışığında Samuel'in oyuncak ayısıyla kıvrılmış olduğunu gördüm. Ağzım açık kaldı. "Olamaz, ne oldu?" diye fısıldadım. Bana ihtiyacı varken ben tüm bu süre boyunca

bütün bu süre boyunca uyudum mu?

"Hiçbir şey," diye mırıldanır Bay Masters, Samuel'i kucağına alıp oğlunun başını güçlü omzuna yaslar. "O bir uyurgezer. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Artık ben hallederim." Küçük oğlu kollarında güvenle uyurken odadan çıkar. Kapı arkalarından hafifçe kapanır.

Yeniden uzanıp sessizlikte tavana bakıyorum. Zavallı küçük çocuk. Beni görmek için buraya gelmiş ve ben uyanmamışım bile. Muhtemelen horluyordum, lanet olsun.

Ya korkmuşsa? Oh, şimdi kendimi berbat hissediyorum.

Derin bir nefes verip kendimi toparlayarak yatağın kenarına oturuyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum.

Daha dikkatli olmalıyım. Bu çocuğa bakmakla görevliyim, geceleri tek başına ortalıkta dolaşmasına izin veremem.

O kadar yalnız mı ki, benim gibi tamamen yabancı birinden arkadaşlık arıyordu?

Açıklanamayan bir hüznün beni sarar ve aniden dünyanın tüm yükü omuzlarımda gibi hissedirim. Düşünürken bir an odama bakınırım.

Sonunda kalkıp banyoya gidiyorum, sonra pencereye doğru yürüyüp ağır perdeleri çekiyorum. Hava yeni aydınlanıyor ve padokların üzerinde beyaz bir sis asılı duruyor.

Bir şey gözüme çarptı ve aşağıya baktığımda Bay Masters'ın garaaja doğru yürüdüğünü görüyorum.

Koyu renkli bir takım elbise giymiş ve elinde bir evrak çantası olan adam gözden kayboluyor ve birkaç saniye sonra Porsche'sinin çıkıp araba yolundan kaybolduğunu görüyorum. Garaj kapısının arkasında yavaşça kapanışını izliyorum.

Bugün işe gitmiş. Ne oluyor be?

Oğlu az önce şezlongumda uyurken bulundu ve o da onu kendi yatağına bırakıp işine gitti. Kim böyle bir şey yapar ki? Boş ver, gidip ona bir bakacağım. Muhtemelen yukarıda, ödü kopmuş bir halde ağlıyordur. Aptal erkekler. Neden kendileri dışında kimseye karşı zerre kadar empati duymuyorlar?

Tanrı aşkına, o daha sekiz yaşında!

Ana eve doğru yürüyorum. Oturma odasındaki lamba hâlâ yanıyor ve Bay Masters'ın kahvaltı için kendi pişirdiği yumurtaların kokusunu alabiliyorum. Etrafıma bakıyorum ve ardından büyük merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, ben kendimi neye bulaştırdım böyle? Aptal bir zengin herifin evindeyim, onun açıkça umursamadığı çocuğu için endişeleniyorum.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkararak fırtına gibi tırmanıyorum. En üste ulaştığımda manzaranın değişmesi birdenbire beni tedirgin ediyor. Burası lüks bir yer. Koridor geniş ve

krem rengi halı ayaklarımın altında yumuşacık. Salondaki duvarda kocaman bir ayna asılı. Kendime bir göz atıyorum ve içim burkuluyor.

Tanrım, göğüslerime bakmasına şaşmamalı. Her yerden sarkıyorlar ve saçlarım da dağınık. Geceliğimi göğüslerimin üzerine yeniden düzeltiyorum ve koridorda ilerlemeye devam ediyorum. İçinde büyük, rahat şezlonglar bulunan, çocuklara ait gibi görünen bir oturma odasının önünden geçiyorum. Bir yatak odasının önünden geçtikten sonra kapalı bir kapıya varıyorum. Kapıyı dikkatlice açıp içeriye göz atıyorum. Willow derin uykuda, ama yüzünde hâlâ somurtkan bir ifade var. Sırıtiyorum ve koridorda ilerlemek için kapısını yavaşça kapatıyorum. Sonunda, hafifçe aralık olan bir kapıya varıyorum. İçeriye bakıyorum ve Samuel'in güzelce sarılmış, derin uykuda olduğunu görüyorum. Odasına girip yatağın kenarına oturuyorum. Parlak mavi ve yeşil dinozor pijamaları giymiş, küçük gözlükleri de lambasının yanındaki komodinin üzerinde duruyor. Onu izlerken kendimi gülümserken buluyorum. Kendimi tutamayıp elimi uzatıp alnındaki siyah saçları geriye itiyorum. Yatak odası temiz ve düzenli, pahalı mobilyalarla dolu. Sanki mükemmel bir aile filminde bir çocuğun yatak odasının nasıl olacağını hayal ettiğiniz gibi görünüyor. Bu evdeki her şey en iyinin de iyisi. Bay Masters'ın ne kadar parası var acaba? Bir kitaplık, bir çalışma masası, köşede bir kanatlı koltuk ve bir oyuncak kutusu var. Pencerenin altında bir bank var ve sanki Samuel orada sık sık kitap okuyormuş gibi minder üzerinde birkaç kitap yığılmış durumda. Köşedeki koltuğa göz attığımda, okul kıyafetlerinin hepsinin onun için hazırlandığını görüyorum. Her şey orada, çoraplarına ve parlak, cilalı ayakkabılarına kadar düzgünce katlanmış. Okul çantası da hazırlanmış.

Ayağa kalkıp eşyalarına bakmak için yanına gidiyorum. Bay Masters yatmadan önce bunu yapıyor olmalı. Çocukları tek başına büyötmek nasıl bir şey acaba?

Aklım karısına ve onun ne kadar çok şey kaçırdığına gidiyor. Samuel çok küçük. Samuel'e son bir kez bakıp

odadan sessizce çıkıp koridora doğru ilerliyorum, ta ki bir şey gözüme çarpana kadar.

Ana yatak odasının banyosunda bir ışık yanıyor.

Burası Bay Masters'ın yatak odası olmalı.

Sola, sonra sağa bakıyorum; kimse uyanık değil. Odası nasıl acaba diye merak ediyorum ve onu incelemek için parmak uçlarında yaklaşımdan kendimi alamıyorum.

Vay canına.

Yatak açıkça kral boyutu ve oda muhteşem, kahvenin tüm farklı tonlarıyla dekore edilmiş, koyu renkli antika mobilyalarla tamamlanmış. Yatağın altındaki yerde devasa, pahalı, altın ve eflatun renkli işlemeli bir halı duruyor. Gardıropta ışık yanıyor. İçeriye bakıyorum ve iş gömleklerinin düzgünce sıralandığını görüyorum. Aslında süper düzgün.

Odama düzenli tutmam gerekecek, yoksa beni domuz gibi göreceksin.

Onun yaşam standartlarına göre ben bir domuz olduğum için sırtıyordum.

Dönüp baktığımda yatağının çoktan yapılmış olduğunu görüyordum ve gözlerim kadife yorgan ve yemyeşil yastıklar üzerinde duruyor. Dün gece beni düşünürken gerçekten orada kendini tatmin mi etti, yoksa tamamen hayal mi görüyordum? Etrafta benim fotoğrafımı arıyorum ama göremiyordum. Onu aşağıya indirmiş olmalı.

Beklenmedik bir heyecan içimi kaplıyor. Belki bu gece kendi yatağımda bu iyiliğin karşılığını ödeyebilirim.

Banyoya giriyordum. Her yer siyah, gri ve oldukça modern. Bir kez daha her şeyin çok düzenli olduğunu fark ediyordum. Büyük bir ayna var ve arkasında ince bir dolap olduğunu görebiliyordum. Aynayı itiyordum ve kapı açılıyor. Gözlerim rafların üzerinde dolaşıyor. İnsanlar hakkında banyo dolaplarından çok şey anlaşılabiliyor.

Deodorant. Tıraş bıçakları. Talk pudrası. Prezervatifler.

Karısı ne kadar zaman önce öldü acaba? Yeni bir kız arkadaşı var mı?

Bu beni şaşırtmaz. Eski usul bir çekiciliği var. Bir şişe tıraş losyonu görüyorum ve onu alıp kapağını açıp burnuma götürüyorum.

Şişenin içindeki cennet.

Tekrar derin bir nefes alıyorum ve aniden arkamdaki aynada Bay Master'ın yüzü beliriyor.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye homurdanıyor.

* Hikayenin tamamını şimdi buradan okuyun.

A NOTE FROM THE AUTHOR

Okuduğunuz ve sürekli desteğiniz için çok teŖekkr ederim.

Dünyanın en güzel okuyucuları bende!

Swan Squad VIP Facebook grubuna katılarak en son haberleri ve evrimii tartiŖmaları takip edin ve diğer okuyucularla en sevdiğiniz kitapları tartiŖın.

Tüm güncellemeler ve yeni yayın bilgileri için web sitemi ziyaret edin, haber bltenime abone olun ve sosyal medya hesaplarımı takip edin.

www.tlswanaauthor.comwww.tlswanaauthor.com/newsletter/
facebook.com/tlswanaauthor
Instagram.com/tlswanaauthor
tiktok.com/tlswanaauthor

ACKNOWLEDGMENTS

Bir kitap yazmak için bir ordu gerekir ve şüphesiz ki ben dünyanın en iyi ordusuna sahibim.

Yazdığım her bölümü yazdığım gün okuyan güzel anneme. Seni çok seviyorum ve benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim.

Arndell - Keeperton'daki inanılmaz yayın ekibime. Her kitap için perde arkasında gösterdiğiniz özen, detaylara dikkat, hazırlık ve emek beni hayran bırakıyor. Sizinle birlikte çalışmak bir ayrıcalık. Sizler benim öğretmenlerim, akıl hocalarım, destekçilerimsiniz ve bu sektördeki en çalışkan ve en özenli yayın ekibi olduğunuzdan hiç şüphem yok. Vizyonumu bu kadar canlı bir şekilde paylaştığınız için teşekkür ederim, sizler bir hayalin gerçeğe dönüşmesisiniz.

Beta okuyucularım Lisa ve Rena, beni daha iyi hale getiriyorsunuz. Her kitabı milyonlarca kez yeniden yazarken gösterdiğiniz sabır için çok teşekkür ederim.

Düzenleme ekibime, Lindsey, Imogen ve Claudette'e. Sizler rüya takımsınız ve beni aranızda aldığınız için ne kadar şanslı olduğumu bilmiyorum, ama aldınız... ve birlikte çalıştığımızda harika şeyler oluyor.

İnanılmaz kapak tasarımcımız Alex Ross'a. Kings Of The Riviera serisine bayılıyorum ve en az onun kadar sevdiğim bir kapağa ihtiyacım vardı. Mükemmel kapaklar için teşekkür ederim, tam da hayal ettiğim gibi oldular.

Romantik Edebiyat Topluluğumuza, kitap blogcularına, Instagram kullanıcılarına, TikTok kullanıcılarına, Facebook kullanıcılarına ve

Değerlendirenler. Sizin bitmek bilmeyen desteğiniz olmasaydı bu işi yapamazdım. Size çok teşekkür ederim; internette benim için yaptığınız her şeye her zaman cevap veremiyorum (her ne kadar denesem de). Yaptığınız her şeye ne kadar minnettara olduğumu lütfen bilin.

Her gönderi, her reel, her Tiktok, yaptığınız her küçük ayrıntı... bir yazarın hayatını değiştiriyor. Benim hayatımı... Lütfen bunu bilin. Size çok, çok minnettaraız.

Aileme, şimdiye kadar yaşadığım en zorlu sağlık yılı boyunca bana destek olduğunuz için teşekkür ederim. Sırtımı kırmak planlarımda yoktu ama siz beni ayakta tuttunuz, tekrar yürümeme yardım ettiniz... Kelimenin tam anlamıyla. Ben sonsuza kadar kırılmış olduğumu düşündüğümde bana yeniden hayat verdiniz. Sevginiz, sabrınız ve desteğinizin beni ne kadar iyileştirdiğini asla bilemeyeceksiniz. Sizi çok, çok seviyorum.

Ve son olarak, sizler.

Güzel okuyucu dostlarım, hayallerimi gerçeğe dönüştürdünüz.

Her zaman yanımda olduğunuz, kitaplarımı okuduğunuz, kendime inanmayı unuttuğumda bana inandığınız ve bir sonraki kitabımın çıkmasını sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süre boyunca beklediğiniz için teşekkür ederim. Kitap yazabilmemin ve hayalimdeki işi yapabilmemin sebebi sizlersiniz. *Teşekkür etmek* kelimelerle ifade edilemez, ama yine de tekrar söyleyeceğim.

Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim.

Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

ABOUT THE AUTHOR

T L Swan (namı diğer Tee), Avustralya'nın Yeni Güney Galler eyaletinin Güney Kıyısı'ndan gelen, *USA Today*, *Wall Street Journal* ve Amazon'da 1 numaralı en çok satan yazar. Bağımlılık yaratan, kalp atışlarını hızlandıran aşk romanlarıyla tanınan yazar, esprili diyalogları, duygusal derinliği ve hayranlık uyandıran kahramanlarıyla kendine hayran bir küresel okur kitlesi oluşturmuştur.

Dünya çapında milyonlarca kitap satan yazarın hikayeleri yirmi dile çevrilmiş ve ABD, İngiltere, Kanada, Avustralya ve Almanya'da Amazon'da düzenli olarak 1 numara olmuştur. En çok satan milyarder romantizm serisi *The Miles High Club* ile tanınan Tee, karşı konulmaz bir kimya

ve kalpleri eriten duygularla dolu hikayeler yazıyor. Kitapları, unutulmaz karakterleri, kahkahalara boğan anları, samimi romantizmi ve ateşli tutkusu ile tanınıyor.

Umutsuz bir romantik olan Tee, aşkın, zekanın ve sonsuza dek mutlu sonların her zaman galip geldiği dünyalara kaçmak için yazmaya başladı.

Kahve dükkanlarında yazmadığı zamanlarda, bir sonraki karamsar kahramanını ya da ateşli kahramanını yaratırken atmosferi içine çekmekle meşgul değilse, onu en sevdiği yerde, kocası ve üç çocuğuyla birlikte evinde, ilk gerçek aşkı, ailesi ve arkadaşlarıyla kendi sonsuza dek mutlu sonunu yaşarken bulabilirsiniz.

Kelime sever, kitap kurdu ve margarita bağımlısı olan Tee, hikayelerinin her birine kattığı neşe, mizah ve duyguyu kendi hayatına da taşımayı amaçlamaktadır.

